

ANN CLEEVES

pescărușul

„Această poveste nuanțată, inteligentă, îi va încânta și pe fanii seriei, și pe noii cititori.”

Publishers Weekly

virtual-prosecutor

Seria Vera Stanhope

ANN CLEEVES

(Vera Stanhope #8)

PESCĂRUȘUL

Original: *The Seagull* (2017)

Traducere din limba engleză:
MIHNEA ARION

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

— 2018 —

Ann Cleeves este considerată noua Agatha Christie a literaturii britanice. S-a născut în 1954 și a copilărit în partea de vest a Angliei, în Herefordshire și apoi în North Devon.

După ce a renunțat la facultate, a avut o serie de *job-uri* ocazionale dintre cele mai diverse: asistent social pentru copii, bucătar la un centru de observare a păsărilor, ajutor de salvamar și ofițer pentru eliberarea condiționată. S-a căsătorit cu Tim Cleeves, un cunoscut ornitolog și, când acesta a primit un post pe micuța insulă Hilbre, aflată în estuarul Dee, unde ei doi erau singurii locuitori, s-a apucat de scris.

Au urmat mai multe romane (peste douăzeci), publicate începând cu 1986, care au fost traduse în peste 20 de limbi până în prezent.

Cele două serii de succes ale lui Ann Cleeves au fost transpuse în două seriale TV realizate de ITV (după cărțile care o au drept protagonistă pe Vera Stanhope) și respectiv BBC (după volumele din seria *Shetland*). Serialul *Vera* a fost deja difuzat în peste 30 de țări, printre care Australia, S.U.A., Germania, Cehia, Polonia, Japonia, Canada, Suedia etc.

În 2006 Ann Cleeves a primit premiul ***Duncan Lawrie Dagger***, acordat de către Crime Writers' Association (CWA) pentru volumul *Negru de corb* (*Raven Black*), primul din seria *Shetland*.

Anul 2014 a reprezentat pentru autoare una dintre cele mai bune perioade literare, succesul celor două seriale TV atrăgând după sine vânzări excepționale ale tuturor romanelor sale.

În 2017, Ann Cleeves a fost distinsă cu Premiul ***Diamond Dagger*** pentru întreaga carieră, acordat de aceeași Crime Writers' Association.

*Pentru obișnuiții agenției The Rockcliffe Arms din Whitley Bay,
cu mulțumiri pentru compania lor și pentru poveștile care au
inspirat cartea.*

Prolog

Iunie 1995

Femeia vedea întreaga întindere a golfului în ciuda întunericului și a faptului că în locul în care se afla, pe stradă, nu existau felinare. Uneori i se părea că-și petrecuse întreaga viață în penumbra aceea; în visele ei era mângâiată de strălucirea Lunii, de lumina neoanelor sau de primele raze ale dimineții. Tot noaptea era momentul când se simțea cel mai vie.

Aștepta să audă niște pași, aștepta să vină persoana cu care stabilise să se întâlnească. Auzi, din depărtare, zgomotul orașului: muzică ieftină și râsete stridente provocate de alcool. O fi fost duminică seara, însă lumea petrecea în continuare, ieșea din baruri și cluburi, zăbovea pe străzi pentru că era iunie și vremea era frumoasă, foarte călduroasă și liniștită. Parcul de distracții din Orașelul Spaniol era închis și tăcut. Femeia vedea contururile mașinuțelor, scoase în evidență de șiruri de becuri colorate, stridente ziua, dar încântătoare atunci. Luna plină proiecta o lumină albă pe Dom, pe turnul farului din spatele ei și pe formele seducătoare în stil Art-Deco ale Pescărușului.

Dac-ați ști, își zise ea, voi, clienți simandicoși, cu sacourile și rochiile voastre strălucitoare, voi, care stați la terasă bând cocktail-uri și șampanie! Dacă ați ști ce se întâmplă acolo cu adevărat!

Pierdută în gânduri, nu mai asculta. Își dădu seama că el era acolo abia când îl simți în spatele ei, când îi simți mâinile pe umeri și respirația în ceafă.

Capitolul 1

John se uita la ușă din scaunul lui cu roțile și se întreba cine avea să fie târât să le vorbească în ziua respectivă. Un deținut de serviciu aduse o cană de ceai și o lăsa lângă el, pe podea, deși probabil că își dăduse seama că lui John i-ar fi fost imposibil să ajungă la ea din scaun. Se gândi să-i strige să arate puțin respect, însă decise că nu merita efortul. Pentru că urma o vizită, pe o farfurie din biroul capelanului erau biscuiți cu ciocolată, însă nu urmau să fie aduși decât după întrevvedere. O recompensă oferită numai dacă grupul se purta frumos. Formaseră un cerc în capelă – un grup de bărbați în vârstă având același ten palid și aceleași haine care le veneau prost, iar John se întreba cum de ajunsese așa. N-avea ce căuta acolo. Când intrase prima oară fusese cuprins de o furie care nu-l lăsase să doarmă noaptea, plănuise răzbunări și visase să facă rău. Însă rutina devenise liniștitoare, iar acum viața lui se concentra în jurul meselor, în cea mai mare parte a timpului fiind moleșit. Parcă-și petrecea zilele fără rost, pe jumătate adormit, așteptându-le să se termine și să ia viața de la capăt, așteptând rarele momente de bucurie care făceau ca totul să merite. Întâlnirile îl încântaseră cândva, le luase ca pe o ieșire din rutina închisorii; ajunsese să nu le mai suporte pentru că-i aduceau aminte de lumea de afară.

În jurul lui, bărbații vorbeau, însă nu-i băga în seamă și, în ciuda zgomotului de fundal, tot reuși să-l audă pe vizitator înaintea celorlalți. Auzi sunetul cheii în lacătul de la celălalt capăt al coridorului, sunetul greu, ca de clopot, al porții care se deschidea, apoi auzi cum sunt închiși din nou și cheile se întorc în borsetă. Cândva *el* fusese vizitatorul, însă de atunci trecuse atât de mult timp încât parcă își aducea aminte de altă persoană. Sau de un personaj dintr-o poveste. Pe linoleumul lucios se auziră pași, apoi cheile ieșiră din nou din borsetă. Ceilalți bărbați auziră zgomotul și începură să murmure anticipativ.

Sărmanii fraieri! În fiecare săptămână credeau că vine ceva interesant. Vreo femeiușcă arătoasă sau vreun avocat cu idei cum să-i scoată de-acolo. Vreun jurnalist interesat să le cumpere povestea și să-i îmbogățească. Și în fiecare săptămână erau dezamăgiți.

Capelanul intră primul. Era genul de individ care făcea pe plac tuturor, avea un râs forțat și respirație urât mirositoare. John avusese oameni ca el în echipă și scăpase de ei cu prima ocazie. Își zise că pentru un popă era floare

la ureche. La închisoare avea parte de un public captiv, iar când oamenii sunt disperați îi poți convinge să creadă în orice. Puteau fi momiți să vină la predici cu biscuiți cu ciocolată și căni de porțelan pline cu ceai. Le erau ascultate poveștile despre suferință și inocență. Abia apoi venea religia. Unii dintre ei poate chiar erau sinceri – ăia care citeau Biblia în celulă chiar și când nu se uitau paznicii și nu luau parte la bățile de pe culoar. Însă John putea să pună pariu că n-aveau să continue așa odată ce ieșeau.

Capelanul se dădu la o parte și îl lăsă pe vizitator să treacă, după care se întoarse și încuie ușa din nou. John simți dezamăgirea bărbaților încă înainte să ridice privirea. Era clar că nu-i interesa nimic la persoana care tocmai sosise. Nu era nimic atrăgător care să le coloreze în vreun fel viețile cenușii. Nu era vreo tipă în blugi strâmți sau bluză decoltată. Nici vreun tânăr arătos, pentru cei care aveau astfel de înclinații. Își întoarse scaunul cu roțile astfel încât să-i vadă pe bărbații care își îndreptaseră deja atenția înapoi la vecinii lor. Femeia stătea chiar în prag, scăldată de lumina colorată. Soarele care intra printr-un singur vitraliu îi dădea impresia că se afla într-o revărsare de raze roșii. Era masivă și purta o rochie de vară cu flori purpurii. Avea picioarele dezgolite și purta genul de sandale pe care le-ar fi avut cineva care făcea drumeții. Își putea da seama după felul în care stătea acolo și se holba la ei că era ultimul loc în care-și dorea să se afle. Era nerăbdătoare ca totul să se termine odată.

Ceva îi stârni amintirile – felul în care stătea acolo, cu picioarele înfipite de parcă numai un buldozer ar fi putut s-o urnească, scrutând camera cu ochii ei căprui. John se afla într-o casă dintre dealuri, bând whisky. Deși stătea acolo, în mirosul de ceapă și dezinfectant care impregnase fiecare colțișor din închisoare, el simțea aroma de turbă din whisky și căldura focului din șemineu pe față. Își aducea aminte de obsesia comună care îl făcuse să-și piardă slujba și care îl împinsese, în cele din urmă, în acel loc de coșmar, departe de una dintre puținele persoane care avusese vreodată nevoie de el. Între timp, o mai văzuse pe femeia asta, firește, însă aceea era amintirea care stăruia. Și simți un fir de speranță, o idee, șansa unei evadări. Apariția nou-venitei era aproape de domeniul miracolului. Nu era credincios, însă din când în când, acolo în capelă, se rugase cerând intervenția divină, iar în acea clipă i se păru că rugăciunile îi fuseseră ascultate. Pentru că în fața lui era Vera Stanhope, fiica inspectorului de poliție Hector. Iar el avea informații de dat la schimb.

Capitolul 2

Vera se afla în vizită la închisoare pentru că noul ei șef era un individ uns cu toate alifiile și avea un șarm manipulator. Avea ideea fixă că trebuiau să împărtășească experiența victimei. Nu era sigură dacă i se năzărise lui sintagma sau dacă venise de undeva de mai sus. N-avea habar ce însemna și bănuia că, la rândul lui, nici el nu știa. Îl chema Watkins și, încă de când venise, Vera avusese impresia că vrea s-o prindă pe picior greșit, că o percepe ca pe o amenințare dar, în același timp, că se simte dependent de ea. Și că o urăște doar fiindcă are nevoie de ea. O chemase la el în birou în ziua precedentă.

— Capelanul de la Warkworth m-a rugat să-i trimit un vorbitor.

Warkworth era o închisoare de grad B. Era îndeajuns de sigură încât să-i țină înăuntru pe scandalagii și pe viețașii aflați la finalul sentinței. Mai exact, era o fostă cazarmă cu mai multe blocuri cu dependențe, înconjurată de un zid cu sârmă ghimpată. Iarna era mocirlă peste tot iar vântul șuiera în jur, băgându-le deținuților frigul în oase ca apa înghețată. Acum era septembrie și fusese o vară uscată, așa încât paznicii și deținuții puteau să umble fără haine groase sau cizme.

— Vor să le vorbească cineva celor din EDW.

— EDW?

Schimbau acronimele mai des decât năștea soția lui Joe Ashworth.

— Elderly and Disabled Wing^{1}.

Vera știa ce însemna asta. De obicei, abuzuri sexuale comise în vechime. Bătrâni care comiseseră violuri pe vremea când se simțeau puternici și aveau impresia că li se cuvine totul, un comportament care vine la pachet odată cu celebritatea. Deținuți vulnerabili care, în tinerețe, își făcuseră mendrele cu copii și ar fi fost luați la bătaie dacă s-ar fi aflat în cealaltă aripă, cu restul deținuților, dar care ajunseseră deja la vârsta la care aveau nevoie de îngrijitori care să-i scoată dimineața din așternuturi. Mai însemna și polițiști corupți care evitaseră să fie prinși atât de mult timp încât avuseseră impresia că au scăpat basma curată; asta până când venise o nouă generație, cu altă abordare, și îi aruncase la lei. Dacă i-ar fi pus într-o aripă cu restul deținuților, printre care se aflau, poate, și unii băgați la zdup chiar de ei în urmă cu ani buni, ar fi fost sfârtecați.

— Nu-l poți trimite pe Ashworth.

Vera știa că Joe ar fi urât să facă asta. Avea copii, la rândul lui, și mereu i se făcea rău când era vorba despre copii neglijați sau abuzați.

— E nevoie de el aici.

Se chinuia să ia o decizie. Trebuia să-i dea șefului pe cineva. Odată ce i se năzărea o idee, nu mai puteai să-l faci să se răzgândească. N-avea rost să-i distragă atenția și să spere că o să uite. Avea în el ceva nemilos – nu s-ar fi dat bătut niciodată.

— Ce spui de Jackman? Poate învață ceva din asta și dă bine pe CV-ul ei. Mereu am considerat-o bună de promovare.

Și s-ar putea ca lui Holly să-i facă bine să dea cu ochii de niște deținuți mai vechi. Să înțeleagă unde-i trimite pe cei pe care vrea să-i bage la zdup.

Vera ajunsese să aibă o părere mai bună despre Holly, însă tot i se părea că îi lipsește o abordare mai umană.

— Le-am spus că mergi tu.

Se uitase peste biroul lui, întâlnindu-i privirea. O provocare. Se uita la ea implacabil.

— Un agent cu experiență transmite mesajul corect.

Ar fi trebuit să-și găsească vreo scuză, însă el știa că nu sunt ocupați în perioada respectivă. Iar Vera mai știa că i-ar fi reorganizat întreaga săptămână, numai să se petreacă lucrurile așa cum își dorea el. Doar ca să arate că putea s-o facă. Pe vremuri s-ar fi revoltat, dar era în vârstă și îndeajuns de înțeleaptă să-și da seama că n-are rost să înceapă bătălii pe care nu le putea câștiga. Nu avea chef de astfel de jocuri de putere. Nu cu un bărbat atât de rece. Își spuse că, probabil, are o sculă foarte mică dacă vede în ea vreo amenințare de orice fel și aprobă din cap.

— De ce nu? Să-mi petrec o după-amiază în afara biroului și să conduc pe drumul acela frumuseț de coastă. De ce nu?

Îi oferi cel mai cuceritor zâmbet al ei și ieși din birou.

Capitolul 3

Copiii abia reîncepuseră școala, așa că drumul de coastă fu liniștit. Se opri devreme să ia prânzul în Druridge, la Drift Café: sandwich-uri cu crab și prăjitură cu lămâie făcută în casă. O gură de Rai. Se simți ca într-una dintre ocaziile când chiulise de la școală și îi trecu prin minte că s-ar putea pensiona anticipat. Așa nu s-ar mai fi simțit vinovată dacă își lua o zi pentru ea. Avea peste cincizeci de ani și un serviciu cu normă întreagă, așa că putea pleca oricând voia. Încă nu era nevoită să plece, însă poate că șeful voia să scape de ea curând, iar faptul că o obligase să le vorbească deținuților în vârstă făcea parte din mesaj.

Dă-l naibii! Am dat peste persoane mai dificile ca el și o să plec numai când sunt gata.

Înghețata o tenta, dar se gândi să-și ia la întoarcere. Nu se grăbea să ajungă înapoi la birou.

Își încuie telefonul și portofelul în torpedoul mașinii și merse către poartă. La centrul de vizite era coadă. Tinerele care păreau prea mici să fie mame ignorau bebelușii din cărucioare ca să mai butoneze pe telefoane înainte să trebuiască să le predea la poartă. Mai erau și femei îmbătrânite înainte de vreme care-și vizitau fiii trântori. Vera își spuse că nimeni nu venise să-i vadă pe vârstnici și pe invalizi. Soțiile ar fi venit, probabil, cu ajutorul unui cadru, iar copiii se lepădaseră de astfel de părinți de ani buni din pricina rușinii. Îi arătă legitimația agentului de la recepție, intră pe una dintre ușile automate și așteptă să se deschidă următoarea.

Capelanul vorbi tot drumul de la poartă până la capelă. Trăncăneala fără rost îi arată că bărbatul era neliniștit, însă nu-i stârni simpatia. Singurul lucru moștenit de la Hector – în afară de casa dintre dealuri și un congelator plin de cadavre de animale – era neîncrederea în tot ceea ce ținea de religie. Auzi cuvântul *izbăvire*, lucru care o făcu să se oprească.

— Crezi că locul ăsta îi va izbăvi?

— Sunt bărbați în vârstă. Unii dintre ei atât de aproape de moarte încât vor să se îngrijească de asta.

Vera se gândi că nu primise neapărat un răspuns, dar hotărî să-și țină discursul, să le spună criminalilor bătrâni și invalizi niște povești despre urmările pe care faptele lor le avuseseră asupra victimelor, după care să se care acasă devreme, incluzând în traseu înghețata de la Drift Café. Deținuții

n-aveau s-o bage în seamă, iar ei nu îi păsa nicicum. Era un joc. N-avea rost să se implice serios în ceea ce-i privea pe ei, pe capelan sau pe ceilalți agenți. Era hotărâtă să plece după vreo oră.

Traversară o curte de beton către o clădire nouă. Clădirea departamentelor de educație și administrație. Acolo, personalul nu suferea de curentul și disconfortul din vechea cazarmă. Era protejată de o poartă încuiată, care se trânti în urma lor cu un sunet de clopot, iar apoi de o ușă încuiată. Capelanul mergea înaintea Verei, arătându-i biblioteca și sălile de clasă, laudând facilitățile. O femeie cu păr scurt și grizonat stătea în fața a patru bărbați, citind dintr-o carte. Păreau cu toții surprinzător de captivați.

— Ea e Hope, șefa Departamentului de Educație, cu grupa de engleză avansați. Promovabilitatea la examene e remarcabilă.

Capelanul era o reclamă ambulantă pentru închisoare și directorul ei. Ajunseră la o altă ușă de lemn. El o descuie și se dădu la o parte ca s-o lase pe Vera să intre înaintea lui. Preț de o clipă, ea fu orbită de o revărsare de lumină solară, complet neașteptată după coridorul întunecat.

Nu existau strane, dar vreo duzină de fotolii erau aranjate în semicerc. Vera se așteptase să dea cu ochii de niște bărbați în vârstă, însă nu se gândea că vor fi niște indivizi care sufereau de diversele probleme pe care le vedea. Doi dintre ei erau în scaune cu roțile. Un deținut costeliv arăta de parcă locul lui ar fi fost, de fapt, la spital. Avea fața sfrijită, iar mâna de pe brațul fotoliului era numai os. Vreo doi deja dormeau. Câțiva dintre ei, doar puțin mai în vârstă decât Vera, păreau mai vioi și erau mai îngrijit îmbrăcați și bărbieriți. I se păru că-l recunoaște pe unul dintre ei ca fiind directorul unei școli private, care fusese condamnat pentru că abuzase de băieții cărora le purta de grijă cu mai bine de treizeci de ani în urmă. Un altul fusese reporter la postul TV local – strânsese fonduri pentru câteva acțiuni umanitare ale poliției, era glumeț și energic, așa că era adesea angajat drept amfitrion la diverse dineuri și licitații. Asta până când apăruseră niște femei care susțineau că le violase când erau încă adolescente. Șefului de poliție îi fusese greu să iasă din încurcătură.

Se întrebă ce părere ar fi avut victimele lor în legătură cu ideea de izbăvire.

Apoi se uită mai de-a-proape la bărbații aflați în scaune cu roțile. Unul dormea cu bărbia în piept, nu-i vedea decât creștetul capului și părul grizonat, care se subția și era acoperit de mătreață. Din când în când sforăia și bolborosea ca un câine care visează iepuri sau o plajă întinsă, cu

pescăruși pe care să-i fugărească. Ocupantul celuiilalt scaun o fixa cu privirea. Nu era genul de privire încărcată de un vag interes politic, precum cea pe care i-o aruncaseră ceilalți deținuți când își făcuse intrarea, în timp ce capelanul mult prea zelos o prezenta, ci avea o intensitate feroasă. Voia să fie văzut.

Îl recunosc pe dată, în ciuda picioarelor ca niște bețe și a feței buhăite. John Brace. Fost inspector de poliție, asta înainte ca Vera să dea o mână de ajutor să fie băgat la zdup. Colecționar de ouă obsedat și traficant de păsări de pradă. Corupător de avocați și de tineri fără perspective. Adjunctul lui Hector și unul dintre membrii Găștii celor Patru pe care o fondase Hector, de fapt, chiar atuul acestuia, motivul pentru care tatăl ei murise acasă, nu într-un asemenea loc.

Își făcu numărul. Le descrie urmarea obișnuită a violului, vinovăția și rușinea. Le explică faptul că până și o simplă spargere ar putea face victima să se simtă umilită. Publicul ei dădu din cap la momentele potrivite, cel puțin cei care mai erau capabili mintal să înțeleagă, însă Vera își zise că tocmai să provoace umilință era ceea ce le plăcuse multora. Sentimentul acela de putere. Primi două întrebări la final, însă doar de la cei cărora le plăcea să se audă vorbind. Dacă ar fi avut starea necesară, i-ar fi întrebat despre ocaziile în care *ei* se simțiseră lipsiți de putere. Ar fi pus pariu pe cincizeci de lire că, în marea lor majoritate, fuseseră abuzați în copilărie. Însă era polițistă, nu lucra la Serviciile sociale, iar treaba ei era să-i ducă la judecată, nu să-și facă probleme în legătură cu motivul pentru care ajunseseră cine erau. Pe lângă asta, tot ce-și dorea era să se termine. Voia să plece din închisoarea aia, cu mirosul ei de dezinfectant și de legume terciuite, să uite tot despre afurisitul de John Brace și să mănânce înghețată cu rom și stafide în timp ce privea peste Druridge Bay și vântul răcoros îi adia în față.

În sfârșit, capelanul opri sesiunea de întrebări. Un deținut de serviciu mai aduse ceai și avu loc o busculadă, deloc elegantă, pentru biscuiții cu ciocolată. Tocmai voia să îndruge o scuză când John Brace apăru în fața ei, blocându-i calea. Poate că nu-i mai erau de folos picioarele, însă tot era solid. Avea umeri lați și un gât puternic. Același bătaș dintotdeauna.

— Trebuie să vorbim.

— Poftim?

Vera nu apăruse în sala de judecată. Își îndrumase colegii în direcția corectă, îi ajutase să construiască întregul caz, însă procurorii consideraseră

că ar fi fost nepotrivită prezența ei. Poate că Hector era deja mort când Brace fusese acuzat, însă tatăl ei avusese de-a face cu detectivul mulți ani înainte de asta.

Brace îl chemă pe capelan.

— Am putea folosi biroul tău, părinte? Eu și doamna inspector am vrea să depănăm amintiri.

— Firește.

Capelanul se opri.

— Presupun că sunteți prieteni vechi.

— Nu tocmai, părinte.

Așa era Brace. Alunecos, sigur pe el. Siguranța de sine fusese motivul care-i determinase pe superiorii lui să aibă impresia că pot avea încredere oarbă în el.

— Dar l-am cunoscut pe tatăl doamnei inspector. Am niște informații și sunt convins că ar vrea să le audă.

Îi captase atenția Verei, exact cum se așteptase. Chiar și când era copil curiozitatea fusese punctul ei slab și avea în continuare un interes bolnav pentru Hector și toate activitățile lui ilicite. Brace porni cu scaunul înaintea ei și intră în biroul înghesuit, fără să se uite măcar dacă ea îl urma.

Vera dădu la o parte niște cărți de rugăciune și se așeză pe masă, privindu-l de sus. Afară, bărbații așteptau să vină un paznic care să-i ducă înapoi în aripa lor. Profesoara tunsă scurt era și ea acolo, sporovăind cu doi dintre bărbați. Prin ușile pe jumătate deschise ale biroului se auzea în fundal zgomotul stins al vocilor lor. Numai capelanul păruse cât de cât interesat de ei, iar el era prea departe pentru a le auzi discuția.

— Ce poți să-mi dai, John?

Își ridică fața către ea. Dinții îi erau galbeni.

— Am scleroză multiplă. Știi?

Vera clătină din cap.

— E treaba avocaților tăi să se folosească de boala de care suferi ca să te scoată de aici. Nu ține de mine.

O vreme, Brace nu răspunse. Parcă nu considera că merită să-i răspundă.

— Te-ai întrebat vreodată ce s-a întâmplat cu Robbie Marshall?

Altul din Gașca celor Patru. Lucrase la șantierul naval Swan Hunter's de pe râul Tyne. Fusese un mic directorăș a cărui sarcină era aprovizionarea cu piese. Ca și cum ai fi lăsat un țânc să conducă magazinul de dulciuri, iar asta era motivul pentru care devenise popular. Firmele locale îl mituiau, iar

el avea acces la scule și materiale pe care le putea vinde. Putea să găsească băieți care să facă orice treabă pentru câteva lire. Cel puțin, așa se zvonea.

— Probabil și-a luat tălpășița când ai fost acuzat, spuse Vera.

— Nu, dispăruse cu mulți ani înainte.

John Brace zâmbi.

— Umblă vorba că l-ar fi făcut cineva să dispară.

— Ce vrei să spui?

— Sunt la zdup acum, Vera. Deținuții nu dau informații pe ochi frumoși.

— Ți-am spus deja că nu am ce să fac ca să te scot de-aici mai repede.

— Nu vreau nimic pentru mine, *doamnă inspector*. Îi subliniase titlul cu un sarcasm disprețuitor.

— Însă am o fiică. Patricia Keane. Patty.

Tonul i se domoli.

— S-a măritat cu un maniac în ciuda a ce i-am spus, iar el a părăsit-o. A lăsat-o cu trei copii și probleme la cap. Nu vreau ca ea s-ajungă într-un loc ca ăsta și copiii la Serviciile sociale. Mai ales ultima parte n-o vreau. Tu ești a dracu', Vera. Dacă e careva în stare să o ajute, tu ești persoana aia.

— Și eu ce primesc în schimb?

— Îți spun unde e îngropat cadavrul.

— Robbie Marshall e *mort*?

Vera nu realizase că ridicase tonul, însă capelanul se uită spre ei. Se încruntă. Poată că pentru el *ea* era agresoarea care striga la sărmanul bărbat neajutorat și paralizat.

Brace dădu încet din cap.

— Ai fost implicat în vreun fel, John?

Vorbi încet, aplecată în față atât de mult că aproape îl putea atinge.

— Știi doar că dacă aflu că ai fost implicat nu facem nicio înțelegere.

— Mă faci criminal, Vera?

Vocea îi era batjocoritoare.

— Pe mine, un agent al poliției?

— Te cred în stare de orice, spuse ea.

— N-are nicio treabă cu mine. Dar pe vremea aia auzeam lucruri, știi și tu cum e. Mă gândesc s-o sun pe Patty la sfârșitul săptămânii. Dacă-mi spune c-ai fost pe la ea, o să-ți spun de unde să începi. Poți să te acoperi tu de toată gloria, Vera. Prietenii mei din poliție îmi spun că-ți place în continuare să faci asta. Îmi spun că ești în continuare femeia-orchestră.

Capitolul 4

Vera își aminti de înghețată abia când ajunse în apropiere de Kimmerston, iar odată aflată acolo simți doar o urmă de regret pentru un răsfăț pe care-l ratase. Mintea îi stătea la altele. Pe drum erau din nou lucrări și, până izbuti să ajungă la secție, programul se încheiase deja. Când dădu de Joe Ashworth pe scări, acesta ținea deja cheile de la mașină în mână. În ultima vreme, Vera avea impresia că el face mai mult pe șoferul de taxi decât pe detectivul. Acasă era mereu bătut la cap să-i ducă pe copii la lecțiile de muzică sau la fotbal. Verei îi era dor de berile de după program și de sporovăială. Fusesse mai simplu când copiii erau bebeluși. O fi fost el bărbat modern, dar până și Sal își dăduse seama că nu putea să alăpteze.

— Dar nu pot, pur și simplu, să iasă pe-afară la joacă? întrebuse ea cândva. Cum făceam noi.

Cu toate că spusese asta, pe lângă casa dintre dealuri în care locuise ea nu erau prea mulți copii. De obicei se juca singură, iar atunci când se făcuse îndeajuns de mare, Hector o lua cu el în aventurile lui pe post de iscoadă sau ca s-o ridice în copaci să-i strângă ouă pentru colecție, atunci când crengile nu-i puteau susține greutatea.

Joe o privise de parcă ar fi fost nebună.

— Nu poți să lași copiii să umble aiurea acum! Lumea s-a schimbat. Nu mai ești în siguranță.

Vera își zise că zona rezidențială în care stătea cu familia lui era probabil cel mai sigur și mai plictisitor loc din lume. Oricum, ea se născuse cam în perioada crimelor din mlaștină și nici măcar acelea nu provocaseră vreo panică îngrozitoare în privința copiilor care se joacă afară. Dar ce știa ea despre viața de părinte?

Joe se opri cu picioarele pe trepte diferite, limbajul trupului său lăsând de înțeles că nu avea timp de o conversație lungă, dar o cunoștea îndeajuns de bine încât să-și dea seama că e entuziasmată de ceva.

— Am crezut că te duci direct acasă.

— Da, ei bine, a intervenit ceva.

Urmă un moment de ezitare. Vera simțea cum loialitatea pentru cele două femei din viața lui îl trăgea în direcții diferite.

— Dacă e important, aș putea să verific dacă nu cumva poate Sal s-o ia pe Jess de la Orchestra pentru copii.

— N-aș vrea să se ajungă la asta, dragă. Deocamdată e vorba doar despre posibilitatea unui indiciu. Iar dacă Holly mai e prin preajmă, poate să înceapă ea.

Asta îl convinse.

— Nu, îi dau un țâr lui Sal. Încă nu e ora de culcare pentru cei mici. Poate să-i bage în mașină și s-o ia pe Jess. O să-nțeleagă ea.

Vera se îndoia, apoi își permise un mic zâmbet triumfător în timp ce urca treptele ca să-i acorde intimitate, după care se gândi cât de copilăros se purta. Nu erau pe terenul de joacă, să afle care-i cel mai popular puști din școală.

Charlie încă era și el la birou. Acolo se și adunară – nucleul echipei: Holly Jackman, isteată, ambițioasă, însă cu abilitățile sociale ale unui expert în calculatoare, o singuratică, la fel ca Vera; ajunsese să o aprecieze mai mult în ultima vreme și i se părea că se înțeleg ceva mai bine. Charlie, care era din aceeași generație ca Vera, jigărit și singuratic, însă parcă renăscut de când fiica lui se întorsese acasă. Și Joe, favoritul ei. Băiatul ei.

— După cum știți cu toții, șefu' m-a trimis azi la Warkworth.

Cu toții îi spuneau *șefu'*, un apelativ încărcat de ironie. Uneori până și Vera îi uita numele și se chinuia să și-l amintească în timp ce-i trimitea vreun e-mail.

— Am vorbit cu bărbații din EDW.

Îi privi, iar ei dădură din cap. În mod evident, erau la curent cu acronimele.

— În public se afla și un anume John Brace.

Urmă o mică pauză.

— Fostul inspector Brace.

Nimeni nu o întrerupse, însă știa că-i pusese pe jar cu asta. Brace fusese trimis la închisoare în urmă cu un deceniu pentru infracțiuni comise pe perioada a douăzeci de ani. Numai Charlie lucrase cu el, însă și ceilalți știau totul despre caz. Stricase reputația poliției din nord-estul țării și toată lumea ajunsese să se confrunte cu consecințele. În același timp, își zise că era cazul să intre în detalii și să le expună clar care fusese rolul ei în arestarea lui. Uneori circulau mai mult mituri decât adevăruri, iar unii dintre agenți îl vedeau pe Brace drept un erou care încălcase câteva legi neimportante, dar reușise să prindă o grămadă de infractori.

— Brace era un prieten de-al tatei. Aveau aceleași pasiuni, aceleași obsesii.

Se ridicase în picioare și își intrase în rolul de profesor, savurând momentul din plin.

— Există o preconcepție cum că la țară nu ar exista infracțiuni. Cel puțin, nu în toată puterea cuvântului. Se mai fură niște oi, se mai folosește *red diesel*^[2] pe autostradă. Nu se pune problema de jafuri de mare valoare sau crime. Însă tata și trei dintre amicii lui reușeau să strângă niște bani frumoși din niște activități în aparență liniștite. Făceau contrabandă cu ouă de păsări rare și vindeau păsări de pradă din sălbăticie contra unor sume considerabile. Se pare că în Orientul Mijlociu sunt niște împătimiți după șoimii britanici. Tata mai făcea și nițică taxidermie. Nimic nu era legal. Știam totul despre asta când eram mică, însă după ce am plecat de acasă la șaisprezece ani la școala de poliție am pierdut legătura cu treburile astea. Hector deja bea prea mult și își pierduse puterea în cadrul grupului. Mai târziu, Gașca celor Patru părea să se fi diversificat și nu mai exista vreun lider propriu-zis.

De fapt, pe el îl țineau ca pe un fel de animal de companie. Și pentru că era aproape pe bune. Tânărul fiu al unui nobil de țară. Oaie neagră, dar din stirpea care trebuia. Mereu erau obsedați de pedigri, indiferent dacă era vorba despre șoimi peregrini, oameni sau câini.

— Gașca celor Patru?

Holly era cea care vorbise. Își lua notițe pe un soi de dispozitiv electronic, pe genunchi.

— Așa-și spuneau. Cam jalnic, de fapt.

Când era mică, Verei i se păruse intimidant misterul din jurul grupului. Însă acum Hector murise și John Brace era într-un scaun cu rotile. Iar Robbie Marshall putea să fie mort.

— Cum s-au diversificat?

Joe voia ca discuția să nu devieze de la subiect. Poate că lui Sal nu prea-i convenise să facă ea pe taximetrista și el îi promisesese să ajungă devreme acasă.

— Aveau un serviciu de recrutare. Angajau bătauși. Numai buni dacă voiai să împrăștii un protest împotriva vânătorii sau să trimiți un avertisment localnicilor cărora nu le plăcea ideea ca paznicii să otrăvească ereții vineți. Sau dacă voiai să îngroși rândurile unei demonstrații împotriva interzicerii vânătorii de vulpi. Racolau băieți de prin locuințele sociale din Newcastle sau dinspre coastă, pe unde deja se închideau minele. Erau niște băieți zdraveni, care aveau nevoie de bani peșin și cărora le suna bine

bătaia. Totul era făcut de la distanță. În niciun caz nu puteai să faci legătura între bătauși și Gașcă. Cel puțin până începeau să dea pe goarnă bătaușii.

— Mișto.

Holly parcă admira stilul afacerii.

Vera se uită la ea dezaprobat.

— Mișto? N-a fost chiar mișto pentru nevasta paznicului de vânătoare care a ajuns acasă și și-a găsit bărbatul pe moarte fiindcă îi cedase splina după ce l-au bătut doi huligani.

— Parcă ai spus că gorilele trebuiau să-i ajute pe paznici atunci când împușcau...

Holly se uită prin notițe.

— ...ereți.

— Scumpo, nu toți paznicii sunt de partea răului. Glen Fenwick era pâinea lui Dumnezeu. Și nu-i plăcea cum mergeau lucrurile, așa că a venit la noi.

Vera se opri, aducându-și aminte de vechiul junghi de vinovăție pe care-l simțise când nevasta lui Fenwick îi aruncase în față un noian de acuze, chiar după înmormântare, când ea voise să-i prezinte condoleanțe.

— A hotărât să apeleze la *mine*.

Încă o pauză.

— Și, chiar dacă nenorociții l-au ucis, mi-a dat destule informații pe care să le trimit mai departe încât să poată fi demarată o anchetă în ceea ce privește implicarea lui Brace. Eu ar fi trebuit să dau semnalul de alarmă. Când eram mai mică. Ar fi trebuit să fiu mai atentă la ce se întâmpla și mai curajoasă.

Vera se opri. Ceilalți știau că n-ar fi fost bine să vorbească.

— Pe atunci deja mă mutasem înapoi cu tata. Avusese un atac de cord, iar asta în combinație cu alcoolul i-au provocat, în cele din urmă, demența. Dar în casă se găseau destule informații încât contabilii judiciari să depisteze implicarea lui John Brace. Se lăsase de asta, se pensionase imediat ce avusese ocazia și locuia confortabil într-o casă luxoasă din Ponteland. Agenții care i-au bătut la ușă trebuie să-l fi luat prin surprindere.

Vera se opri o clipă, savurând gândul. Firește, ea nu fusese acolo. Fusese prea implicată. Cu toții spusese că fusese prea implicată. Hector încă mai era în viață pe atunci. Cu greu. Dar ei îi plăcea să-și imagineze moaca lui Brace.

— Așa că Brace a intrat la răcoare.

Joe era din nou nerăbdător.

— Băieții pe care i-a plătit să-l sperie pe Glen Fenwick s-au speriat la rândul lor când el a murit, și au confirmat informațiile paznicului de vânătoare în ceea ce-l privește pe Brace. A avut loc o investigație lungă și un proces, după care, în 2009, a intrat la zdup pentru planificarea atacului și pentru coruperea justiției. Jucase la dublu întreaga carieră, iar asta a ieșit la iveală când contabilii judiciari s-au pus pe treabă. Așa că nu înțeleg ce e nou în asta.

— După cum am zis, își spuneau Gașca celor Patru, spuse Vera. Hector, Brace, cineva pe care nu l-am cunoscut niciodată, zis Profu', și Robbie Marshall. Robbie era cel pe care-l trimiteau ca să-i racoleze pe băieți. Crescuse în Wallsend și dăduse din coate până a ajuns un directorăș prin Departamentul de logistică al șantierului Swan Hunter's. Se înțelegea cu cei din pătura de jos așa cum Brace n-a putut niciodată. Însă a dispărut. Am crezut că și-a luat tălpășița cam când a fost arestat Brace, însă de fapt a plecat înainte de asta. A fost dat dispărut în '95. Am verificat în drum spre casă. Locuia cu maică-sa în casa în care crescuse. Toate economiile păreau să i se ducă pe călătorii în străinătate. Deoarece el era un colecționar cu adevărat obsedat de ouă de pasăre și bătea lumea largă să găsească ceva nou.

Ar fi putut continua să vorbească despre Robbie, dar simți că Joe devenea din nou agitat, așa că decise să se abțină.

— Astăzi, John Brace mi-a spus că Robbie Marshall e mort.

Vera se uită la cei din grup.

— Mi-a spus că o să-mi zică unde-i pot găsi cadavrul.

— Deci, unde e?

Charlie era sceptic, iar Vera n-avea ce să-i reproșeze. El nu fusese acolo, în biroul capelanului.

— Ah, spuse ea. Ei bine, evident, vrea ceva la schimb. Vrea să mă duc să văd ce mai fac fiica lui și cei trei copii ai ei, s-o sprijin puțin. Se pare că trece printr-o perioadă mai dificilă.

Vera auzi un râs înfundat și se uită către ceilalți ca să vadă de unde venise. Colegii o priviră cu aer inocent.

— Nu mă credeți în stare? Nu mă credeți în stare să ofer puțin sprijin unei mămici singure?

Niciun răspuns.

— Mi-a dat numărul ei de mobil, însă nicio adresă, așa că dacă aveți

niște timp liber diseară...

Vera se uită la Joe Ashworth. Poate că era favoritul ei, însă uneori trebuia să-i amintească cine-i șefa.

— ...puteți să începeți prin a afla tot ce se poate despre ea. Asta înainte să dau eu buzna cu bocancii mărimea patruzeci făcând pe Maica Tereza. Brace o s-o sune la sfârșitul săptămânii și o s-o întrebe dacă am trecut pe la ea. O cheamă Patricia Keane, zisă Patty. Se pare că a fost căsătorită cu un individ despre care Brace a spus că e maniac. Nu-i știm numele, dar unor detectivi de talia voastră n-ar trebui să le fie prea greu să afle câte ceva despre el.

Vera se opri din nou, de data asta ca să-și tragă sufletul.

— Hol, Keane și bărbatul ei îți revin ție.

Holly dădu din cap. Se îndepărtă de grup, merse la biroul ei și începu să tasteze la calculator înainte ca Vera să înceapă măcar să vorbească din nou. Treaba cu Holly era că mereu simțea nevoia să se afirme. Vera fusese la fel în tinerețe, numai că ea era singura femeie din echipă, grasă și ținta eternă a glumelor tuturor. Holly făcuse o facultate și era sofisticată din toate punctele de vedere. Era deșteaptă foc și întoarsă cu cheia, de parcă ar fi fost asistenta personală a vreunui șef de la o companie media de talie mondială. Avea doi părinți care păreau să aibă grijă de ea. Ea nu fusese trasă în jos de vreun Hector Stanhope. Vera nu înțelegea cum lucrurile ar fi putut fi dificile pentru *ea*.

Continuă să dea ordine.

— Charlie, tu dă-mi tot ce poți despre Robbie Marshall.

Se opri imediat ce-i veni o idee.

— L-ai întâlnit vreodată?

Charlie era un funcționar încet dar sigur, nu avea prea multă inițiativă, însă poseda memoria unui elefant. Nu răspunse pe loc și Vera îl urmări cum trecea în revistă anii petrecuți în poliție. Încercă să-și imagineze ce vedea. Lucrurile de zi cu zi din viața unui agent comunitar: te întâlnești cu informatori prin baruri împruțite, desparți un cuplu proaspăt căsătorit atunci când masa de la nuntă se transformă în ring de box, vorbești la nesfârșit cu tot felul de terchea-berchea morocănoși în camerele de interogatoriu.

— N-a fost arestat niciodată, spuse Charlie, însă am dat de el de vreo două ori pe la începutul carierei mele. Pe atunci eram polițist de proximitate în Wallsend. Era și el tânăr și lucra la șantierul naval. L-am prins cu ceva ce nu trebuia să aibă. Evident, ceva șterpelit de la muncă. Deși, dacă te uital la

el, n-ai fi zis că-i în stare. Era mereu îmbrăcat frumos. Era politicoș. Compania n-a cerut daune.

— Cum așa?

Întrebarea venise de la Holly, care-și ridicase nasul din calculator. Părea că, pe lângă celelalte abilități ale ei, putea și să facă mai multe lucruri deodată. Se spunea că ar fi fost o aptitudine feminină, însă Verei nu i se părea că ea fusese vreodată capabilă de așa ceva.

— Avea un prieten bun cu o funcție importantă în sindicat, spuse Charlie. Compania a hotărât că mai bine le trece la pierderi ocazionale decât să se confrunte cu o grevă.

— Din câte-mi amintesc, mereu reușea să-și facă prieteni care aveau grijă de el. Ca prietenul nostru, fostul inspector Brace. Un talent folositor.

Vera se simțea mai bine decât îi fusese de luni întregi. Vara trecuse liniștită și cu toții bătuseră pasul pe loc. O cuprinsese o letargie îngrozitoare și vârsta începuse să-și spună cuvântul.

Poate că doar trebuie să mă simt utilă. Poate că despre asta e vorba.

— Ce vrei să fac eu?

Joe se ridicase. Încă era îmbrăcat cu paltonul pe care-l purta când Vera dăduse de el pe scări.

— Parcă aveai treabă.

— Pot să vin mâine dimineață.

Deci Sal îi dăduse doar un scurt răgaz în seara aceea.

Brusc, Vera simți că-l compătimește. Probabil că era greu să ai impresia că nu-ți aparține propria viață.

— Tu află tot ce poți despre John Brace al nostru. Zice că n-a fost implicat în niciun fel în moartea lui Marshall și nu cred că-i pasă atât de mult de fiică-sa încât să ispășească întreaga pedeapsă pe viață pentru ea, așa că îl cred. Urmează să iasă condiționat în mai puțin de-un an. Dar trebuie să știe cine l-a ucis, de fapt, așa că e nevoie să trecem din nou în revistă toate dosarele, toți oamenii cu care se vedea, prieteni, contacte, detalii.

— S-ar putea ca toată chestia asta să fie scorneala lui Brace, spuse Charlie. Pentru puțină atenție, sau ca să te faci s-o îndrăgești pe fiică-sa, sau pur și simplu de-al dracu', ca să râdă puțin pe seama noastră.

— Ei bine, avem un singur mod de a afla, nu-i așa? Trebuie să-l găsim pe Robbie Marshall. Indiferent dacă e viu sau mort.

Echipa era gata să se împrăștie, dar Vera îi mai reținu pentru o ultimă precizare.

— Încă ceva. Să fim, pe cât posibil, discreți. Nu-i nevoie să știe șefu' că alergăm după cai verzi pe pereți. În orice caz, nu până nu avem ceva relevant.

Dădură din cap. Erau echipa ei. Verei îi venea să cânte de bucurie.

Capitolul 5

Patty Keane se trezi când băiatul ei de șase ani porni televizorul din camera de sub ea. Cumva reușise să intre pe Netflix, iar acolo era un desen animat după care era ahtiat. Mereu exista o formă de obsesie, însă asta dura de luni întregi, iar muzica venită la pachet cu eroul Super-Iepure îi bâzâia în timpane și o făcea să vrea să urle. Știa că ar trebui să se scoale, să închidă televizorul așa încât vecinii să nu se plângă din nou, să se asigure că toți copiii aveau uniforma pregătită și să se ocupe de prânzul la pachet. Așa cum în seara precedentă știuse că ar fi trebuit să se asigure că au făcut baie înainte să meargă la culcare, că așternuturile lui Archie nu mai miroseau a pipi și că Jen se spălase pe dinți. Văzuse familiile ideale de la televizor și îi privea pe părinții perfecți de la locul de joacă, îi asculta cum vorbeau despre lecții de înot și despre prețul imobiliarelor. Însă viața ei nu era așa. Se simțea de parcă trăia în alt univers. Știa că n-avea nicio șansă să fie la același nivel. Nu acum. Nu fără Gary.

Când se trezi din nou era opt și jumătate, iar Jen stătea la marginea patului, deja îmbrăcată în uniformă de școală. Gulerul cămășii era puțin murdar unde îi atingeau gâtul, însă nimeni n-ar fi observat decât dacă s-ar fi apropiat foarte mult. Jen avea treisprezece ani și mergea la gimnaziu, așa că era atentă la lucruri din astea.

— Le-am făcut eu prânzul, dar trebuie să plec. Deja am întârziat o dată săptămâna asta. Va trebui să-ți miști fundu' ăla și să-i duci la școală.

— OK.

Dacă s-ar fi simțit bine, Patty ar fi comentat ceva despre felul în care-i vorbise. Ea fusese crescută cum trebuie. Dar în ziua aceea până și o astfel de replică era prea mult. Se rostogoli din pat, îmbracă un pulover peste vesta pe care o folosea pe post de pijama și niște pantaloni de jogging. Voia s-o mai roage pe Jen să pună ceainicul pe foc, însă auzi ușa trântindu-se când fata ieși.

Jos începea un alt episod din desenul animat. Copiii își încropiseră micul dejun. Patty se simțise ceva mai bine în ziua precedentă și reușise să ajungă la magazin. Jonnie era aproape îmbrăcat, însă era pierdut în tabletă. Știa fără să verifice că se uita la un video de pe YouTube în care niște tineri americani înjurau. Jonnie fusese botezat după bunicul lui, care le cumpăraseră casa din noua zonă rezidențială de la marginea Kimmerston-ului. Patty era

însărcinată în luna a doua cu el, iar ea și Gary credeau că toate visele li se îndepliniseră. Imobilul fusese achiziționat chiar înainte ca bătrânul să fie trimis la închisoare, însă chiar și de acolo reușea să le trimită suficient cât să nu ducă lipsă de nimic.

Archie stătea în chiloți, absorbit de televizor, mișcându-și buzele în tăcere, la unison cu versurile cântecului.

Patty închise televizorul și îi făcu semn să se îmbrace în hainele pentru școală, sărindu-i în cele din urmă țăndăra la final când Jonnie încerca să-și pună jerseyul în timp ce avea căștile în urechi. Îi scoase din casă la timp și preț de o clipă se simți mândră când ajunseră la locul de joacă fix înainte să sune clopoțelul. Astfel de momente îi dădeau energie pentru jumătate de zi. Deseori se culca la loc după ce-i ducea la școală, însă în acea zi se hotărî să se apuce să mai deretice în baie. Poate pune și câte ceva la spălat. Vremea era frumoasă și hainele aveau să se usuce. Abia când ajunse acasă văzu pe bufet pachetele cu prânzul băieților și deodată simți că lumea se sfârșește din nou. Pentru o clipă avu impresia că e suficient de puternică încât să se întoarcă la școală. Voia să le lase prânzul la recepție. Doamna de acolo era îndeajuns de drăguță încât s-o ajute. Dar păreau așa de mici, de jalnice. Nici măcar nu erau ambalate în cutii de mâncare, ci în pungi de supermarket. Iar apoi urma să i se țină prelegerea legată de faptul că ar trebui să-și înscrie copiii la mesele gratuite de la școală, iar ea avea să zâmbească și să dea din cap, știind că n-o să completeze formularele și că, oricum, ei tot ar fi aflat de banii care-i apăreau în mod magic în cont în fiecare lună. Ea știa că erau de la tatăl ei, iar el era la închisoare, nu? Deci probabil că erau bani murdari și era posibil ca ea să ajungă pe mâna justiției doar fiindcă îi primea. Stând în bucătăria cu pardoseala lipicioasă și mormanele de farfurii din chiuvetă, Patty începu să plângă. Uneori i se părea că tot ce făcea în ultima perioadă era să bocească.

Când se liniști, își aminti că nu-și luase încă pastila și merse la etaj. O scoase din cutie și o dădu pe gât cu apă de la chiuveta de la baie. Apoi luă încă una fiindcă îi era foarte rău. Doctorul îi spusese să ia câte două doar noaptea, însă uneori nu putea face față unei zile întregi fără amorteala pe care i-o dădeau două pastile. În seara aceea o să ia una singură și poate așa o să se trezească mai în forță. Puse ceainicul pe foc, șterse bufetul și își zise că mai avea timp să refacă prânzurile și să le ducă la școală. Dar nu încă.

Ajunsesse în camera din față cu ceaiul, căzuse pe canapea și se întreba dacă nu cumva avea vreun episod din *Real Housewives* la care să se uite,

când se auzi soneria. Nu o luă în seamă. Cel mai probabil erau vecinii care veniseră să se plângă din nou de copii. Înțelegea că și lor le era greu. Patty n-ar fi vrut să locuiască lângă o familie ca a ei. Însă auzi din nou țârâitul și se uită prin draperiile pe care le lăsase fostul locatar. Uneori își închipuia că Gary va apărea cu un buchet de flori sau o sticlă de șampanie, spunându-i ce greșeală cumplită făcuse părăsindu-i pe ea și pe copii și întrebând-o dacă puteau s-o ia de la capăt.

Dar nu era Gary. Era o femeie durdulie îmbrăcată într-o rochie oribilă și o jachetă de lână verde. Poate că strângea donații. Sau poate că scăpase de la azilul local. Dacă mai puneă niște kilograme și vreo douăzeci de ani, Patty putea să arate la fel ca ea, asta în caz că nu-și băga mințile-n cap. Gândul o trezi la realitate. Apoi femeia își scoase telefonul din buzunarul jachetei și sună. Telefonul lui Patty, un *pay-as-you-go* ieftin, stătea pe poliță. Începu să sune, iar asta chiar o făcu pe Patty s-o ia razna. Răspunse.

— Alo?

— Patricia Keane?

Avea accent local și nu părea nebună.

Lui Patty îi veni brusc o idee.

— Ești de la Serviciile sociale?

Uneori, asistenții sociali mai făceau vizite neanunțate. De regulă era Freya, o fată destul de drăguță, însă alteori erau străini.

— Iisuse, nu!

Femeia părea oripilată. Se apropie de geam. Știa că Patty o privea.

— Ți se pare că arăt de parc-aș lucra la Serviciile sociale?

— Nu.

Lui Patty îi venea să spună că, din contră, arăta precum cineva care avea nevoie de asistență socială.

— Sunt o fostă colegă de muncă a tatălui tău. Tatăl tău biologic. Îmi dai voie să intru? E cam dubios să stau aici în fața ușii când tu ești de cealaltă parte. Pe lângă asta, aș ucide pentru o ceașcă de ceai.

Apoi se întoarse la geam și făcu un mic semn cu mâna înspre Patty.

Așa că Patty se duse să deschidă ușa. Mereu i se păruse mai simplu să facă ce i se spunea. Sau să se prefacă. Iar faptul că grăsansa era așa neîngrijită o făcea mai puțin intimidantă. Era suficient de bătrână cât să fie una dintre bunicile de la locul de joacă, dar s-ar fi potrivit în peisaj la fel de mult ca Patty însăși.

O conduse în bucătărie, pe de o parte pentru că acolo era puțin mai curat

— încă nu reușise să spele vasele, însă ștersese bufetul — și pe de alta pentru că individă îi ceruse ceai. Nu puteau să se așeze nicăieri. Nu era ca bucătăria din casa părinților adoptivi, cu masa de pin care strălucea lună și canapeaua lipită de perete. Stăteau amândouă în picioare, așteptând să fiarbă ceaiul. Femeia avea ochi foarte rotunzi, căprui.

— Tatăl tău m-a rugat să văd cum o mai duci, spuse femeia.

Apoi zâmbi împăciuitor.

— Dar nu știi cine sunt! Probabil mă crezi nebună fiindcă am apărut așa la ușa ta fără să te anunț. Mă cheamă Vera, Vera Stanhope.

Patty nu mai înțelegea nimic. Pastilele își făceau efectul și întregul episod părea ireal. Apa termină de fiert și făcu ceai, mulțumită că odraslele îi lăsaseră puțin lapte în frigider. Rămaseră sprijinite de bufet și Vera începu să soarbă din băutură. De regulă, lucrătorii sociali o refuzau, de parcă ar fi putut să se îmbolnăvească doar prin simplul fapt că intraseră în casă. Sau se prefăceau că beau, vărsând lichidul în chiuvetă când aveau impresia că Patty nu-i vede, ceea ce era și mai rău.

— Își face griji pentru tine și copii, spuse Vera. Vrea să știe dacă te descurci.

Nu aștepta un răspuns.

— Uite ce e, nu știu de tine, dar eu una nu am luat micul dejun și pariez că nici tu n-ai avut timp de prea multe cu trei plozi pe care trebuie să-i pregătești pentru școală. Am văzut că printre magazinele de pe drumul către complexul rezidențial e o cafenea. Ce zici să mergem acolo? Am mai lua și o gură de aer. Fac cinste.

Patty se pomeni că-și pune adidașii și merge către zona verde în care se jucau copiii după școală, ascultând-o pe Vera vorbind despre cât de frumoasă fusese vara. Cafeneaua era liniștită, fiind ora de după micul dejun, dar înainte de agitația de la prânz. Fiind de modă veche, se potrivea ca nuca-n perete lângă complexul rezidențial; era un loc pentru muncitori, nu pentru mame moderne sau doamne respectabile care luau prânzul. Vera o întreabă pe Patty ce voia să mănânce.

— Eu o să-mi iau un sandwich cu bacon. Doctorul meu ar lua-o razna dacă m-ar vedea dar, până la urmă, ce știe el?

— Sunt vegetariană, spuse Patty.

Părinții ei adoptivi fuseseră vegetarieni, iar ea tot nu putea să mănânce carne.

— Omletă și pâine prăjită atunci?

Vera comandă individului cu șorț murdar de după teighea.

— Și două ceaiuri.

Părea să-și dea seama că Patty nu era într-o stare în care să poate lua decizii.

Aveau întregul local doar pentru ele și se așezară la geam. Lui Patty nu-i era teamă să fie văzută de afară. Niciunul dintre părinții de la locul de joacă nu venea în zona aceea, care era formată tot din locuințe pentru săraci. Copiii de acolo mergeau la altă școală.

— Ce-ar fi să-mi spui câte ceva despre tine?

Ceaiul sosise, iar Vera stătea cu mâinile în jurul căniei groase din porțelan.

— N-am știut că tatăl tău avea o fiică.

— Nu cred că știa. Nu știa sigur. Asta până când i-am dat de urmă la opșpe ani.

Cumva Patty ajunse să spună povestea despre cum fusese ea adoptată când era bebeluș și cum fusese dusă la casa mare de pe coastă, dar se simțise mereu ca o străină acolo.

— Știi, mama și tata erau oameni buni, însă mereu mi se părea că-i dezamăgesc. Erau amândoi profesori și voiau să mă descurc și eu la școală, dar niciodată n-am fost genul care să fie cea mai bună din clasă.

— Mai țineți legătura?

Patty așteptă înainte să răspundă, pentru că sosise mâncarea și, odată ce avu farfuria cu omletă în față, i se făcu foame. Vera își turna ketchup pe chifla ei cu bacon și nu părea nici ea să se grăbească.

— Când le-am spus că vreau să-mi caut părinții biologici mi-am dat seama că nu le-a picat bine, dar au acceptat. Sincer vorbind, au încercat să țină legătura, dar Gary nu s-a înțeles niciodată prea bine cu ei și ne-am cam înstrăinat. S-au pensionat nu demult și s-au mutat în sud – amândoi sunt din Surrey și nu s-au regăsit cu adevărat aici.

Și voiau să plece departe de mine și de copii. Nu s-ar fi gândit că despre asta era vorba, dar aveau nevoie de o scuză să plece.

Patty nu se mai gândise la asta până atunci, însă i se părea că așa stăteau lucrurile.

— Mă sună și îmi trimit cadouri pentru copii de zilele lor și de Crăciun.

Patty încă se gândea că le datora mult și nu voia să-i vorbească de rău. Doar o adoptaseră, nu-i așa? O scăpaseră de casa de copii.

— Cum ai dat de tatăl tău, de John?

— A fost nevoie de ceva efort și uneori treceau luni de zile în care nici

nu mă mai chinuiam. N-am reușit să dau de mama mea biologică dar, deși n-am găsit nicio dovadă oficială, asistenta socială credea că murise.

Făcu o pauză.

— De la o supradoză. Era heroinomană. De asta n-a putut să aibă grijă de mine și m-a lăsat la casa de copii. Dar numele tatei era trecut pe certificatul meu de naștere și, până la urmă, asistenta ne-a făcut legătura. Nu eram sigură dacă voia să mă vadă. Îmi spusese că era agent de poliție. Eram măritată deja pe atunci. Jen era bebe și eram însărcinată cu Jonnie. Gary își deschisese propria afacere și treaba ba mergea, ba nu mergea. Tata ne-a cumpărat casa. Un apartament nou-nouț într-un complex frumos. Nu ne-a venit să credem.

Dar poate că după ce ne-am mutat la Hastings Gardens totul a început să meargă în direcția greșită. De atunci a revenit sentimentul acela de înstrăinare.

Femeia păru jenată când îi puse următoarea întrebare.

— Tatăl tău ți-a povestit cum a cunoscut-o pe mama ta? Un polițai și o dependentă de droguri... pare puțin ciudat.

Patty nu-și putu reprima un zâmbet.

— A spus că era frumoasă și că s-a îndrăgostit de ea din clipa în care a văzut-o. Dar era însurat și știa că n-avea să meargă în veci treaba asta. Dar nu mai avusese copii și s-a bucurat când mama a rămas însărcinată. A fost și mai bucuros când am luat legătura cu el.

— Zici că-i basm.

Patty se întreabă dacă individa era sarcastică, însă când își ridică ochii Vera doar îi întoarse zâmbetul.

— Ar trebui să mă întorc acasă, spuse Patty. Trebuie să le las băieților pachetele de prânz la școală.

Știa că probabil nu avea să reușească să facă asta, dar se simțea puțin agitată, avea nevoie de canapea și de ceva la televizor care nu necesita efort intelectual.

— Ascultă aici, drăguțo. Ce zici să luăm două sandwich-uri și ceva dulce de-aici? Putem să le lăsăm la școală, în drum spre casă. Ca să nu mai fie nevoie să ieși dacă nu te simți prea bine.

Așa că Patty rămase la geamul cafenelei în timp ce Vera făcea toate pregătirile și se gândi cum ar fi fost să aibă o astfel de mamă adoptivă. Mare și neîngrijită, scormonind prin geantă după mărunțiș, în loc să fie elegantă, pusă la punct și competentă în toate.

Capitolul 6

Vera își amintea de vremea când partea aceea din Kimmerston era împărțită în loturi de pământ; la est de loturi se înșiruiă două rânduri de case țărănești, dincolo de care se înălțau cele construite de primărie în anii '30. Casele țărănești și grădinile dispăruseră, terenul fusese folosit în scopuri rezidențiale, însă complexul primăriei era încă acolo, deși cele mai multe case aparțineau acum persoanelor particulare. Prin comparație, casa lui Patty din Hastings Gardens părea foarte nouă, cu cărămida ei roșie, însă grădina era o harababură din cauza grămezii de jucării care ruginea acolo, iar ușa din față trebuia revopsită. Casele de lângă erau imaculate. Vera nu mai intră după ce lăsară sandwich-urile la școală. Rămase lângă mașină și îi făcu cu mâna lui Patty până când intră în casă, după care demară încet.

Încerca să-și dea seama ce simțea legat de Patty. De regulă, Vera nu era ușor impresionabilă; în copilărie fusese singuratică, iar Hector părise incapabil să-i ofere afecțiune sau s-o mângâie. Mama ei murise când Vera era foarte mică. Însă Patty părea complet pierdută. Probabil că avea treizeci și ceva de ani dar, așa subțire și fragilă cum era, ea însăși părea un copil. Era destul de drăguță dacă treceai peste părul slinos și tenul neîngrijit. Poate că o moștenise pe mama ei biologică, frumoasa dependentă de droguri care îi furase inima lui John Brace. Asta dacă era să crezi basmul pe care detectivul i-l îndrugase fiicei sale. Vera se întrebă dacă lui Hector i-ar fi păsat îndeajuns de ea încât să mituiască un fost dușman să o aibă în grijă. Ajunse la secție fără să fi găsit un răspuns clar.

Deschise ușa de la biroul echipei ei și îi găsi pe toți muncind. Toată vara părase locul de adunare al unor studenți. Vorbăraie, perioade sporadice de concentrare, chiar și câte o bătaie cu mâncare. Dar acum domnea o atmosferă efervescentă. Era echivalentul sesiunii. Își ridică privirile în timp ce se apropia, însă reveni cu ochii în calculatoare după ce o salutară cu o înclinare a capului. Știa că urma să le spună ce aflase de la Patricia Keane când avea să se simtă pregătită.

Intră în biroul ei ca la ea acasă și închise ușa. Acel spațiu era numai al ei. Geamul dădea către peretele gol al clădirii Judecătoriei de lângă și apoi în stradă. Nu avea priveliște, iar vara se cocea și iarna murea de frig, însă în epoca în care la putere erau conceptele de *open-space* și de *rotație a*

birourilor ținuse cu dinții de el, amenințând că-și dă demisia dacă o lăsau fără birou. Își puse jacheta de lână pe spătarul scaunului și porni canafierbător, făcându-și o cafea instant. Neagră, fiindcă nu avea chef să ia lapte din frigiderul din cealaltă cameră. Porni calculatorul, văzu lista nesfârșită de e-mail-uri necitite și le ignoră. În schimb, căută numărul de la biroul de Servicii sociale de care ținea Hastings Gardens și dădu, într-un final, de o lucrătoare socială care avusese de-a face cu Patty și copiii ei.

— Freya Samson, echipa de siguranță.

— Inspector Vera Stanhope de la poliția din Northumbria. Vă sun în legătură cu familia Keane.

Vera bău din cafea și se gândi că era cazul să-și repare cafetiera. Ori asta, ori să-și cumpere alta.

— S-a întâmplat ceva?

Tânăra părea stresată. Poată că vara *ei* nu fusese așa liniștită și ultimul lucru de care avea nevoie era ca unul dintre cazurile pe care le avea în grijă s-o ia razna.

— Speram să-mi poți spune tu asta. În ce fel ești implicată în cazul familiei Keane?

— Va trebui să vă sun înapoi, spuse Freya. Să verific cine sunteți.

— Știi ceva? Mai bine vin eu la tine să ne vedem. O să vin cu legitimația și o să putem discuta ca oamenii. Mereu e mai bine față-n față.

Vera se opri și făcu un efort să spună ceva convingător.

— Acum se presupune că toate serviciile ar trebui să colaboreze, nu-i așa?

Se întrebă dacă putea să folosească sintagma *părțile interesate* în vreo altă frază, însă Freya păru îndeajuns de convinsă.

— Sunt la o întâlnire despre protecția copilului la douăsprezece. Va trebui să ne vedem fie înainte, fie mai târziu în după-amiaza asta.

— Vin chiar acum.

Vera puse receptorul în furcă și se întrebă ce făcea. Alerga după fantome. Sau găsisese un proiect cu care să-și motiveze echipa după o vară plictisitoare.

Biroul Serviciilor sociale era într-un turn de beton și sticlă de la marginea orașului, nu prea departe de zona rezidențială în care locuia Patty. Vera avusese cândva parte de un lucrător social. Femeia venise după ce murise mama Verei; fusese îndeajuns de intimidată de Hector, sau de

impresionată, încât nu se mai întorsese vreodată. Poate că de aici izvora părerea proastă a Verei legată de această ocupație. Poate că de aici venea simpatia pentru Patty. În timp ce o aștepta pe Freya la recepție se gândi că, probabil, trebuia să fii tare curajos să intri acolo. Totul sclipea, mai ales femeile de la recepția din hol. Puteai să crezi că ești într-un hotel de lux dintr-un lanț american.

Freya părea să se grăbească și aproape că o zbughi afară din lift. Era tânără, blondă, îmbrăcată într-o rochie înflorată și încălțată cu balerini. Îi aducea aminte Verei de Alice în Țara Minunilor în timp ce alerga după iepurele alb. O conduse pe Vera într-o sală de întâlniri cu o masă mare, din lemn deschis la culoare. Se așezară la un capăt al ei și Vera îi întinse lucrătoarei legitimația. Freya o luă și își notă în carnetel numele Verei. Rămase cu limba între dinți pentru o clipă, arătând ca un copil care se concentrează la teme.

— Ce treabă aveți cu familia Keane, doamnă inspector?

Freya își ridică privirea din carnetel și se încruntă.

— A avut Patty vreo problemă cu legea? N-am fost informată.

— Nici vorbă.

Vera băgă legitimația înapoi în portofel. Odată o pierduse și fusese un coșmar să o înlocuiască.

— S-ar putea să fie martoră într-o anchetă în desfășurare. Am trecut azi-dimineață pe la ea și nu părea să se simtă prea bine, așa că am vrut doar să mă asigur că are cineva grijă de ea.

— Copiii erau la școală?

— Da.

Vera făcu o pauză.

— Au probleme cu absențele?

— Au avut în trecut. Copiii ajungeau târziu la ore sau nu mai ajungeau deloc.

— De cât timp cunoști familia?

— Eu personal de vreun an. Departamentul – de aproape cinci. Patty era măritată cu un bărbat pe nume Gary Keane. Cineva mai în vârstă ca ea.

Vorbea repede. Freya încă era pe fugă.

— Avea propria afacere cu vânzări și reparații de calculatoare, însă mai mult îi plăcea să cheltuiască banii decât să-i câștige. Chiar și când s-au căsătorit se pare că avea datorii.

Vera se gândi la femeia cu care vorbise în dimineața aceea. În casă

văzuse un televizor mare și diverse electronice cu care se jucau copiii. Dar poate că Patty crescuse datorită sau poate că John Brace încă le trimitea bani din închisoare.

— Patty n-avea cum să fi fost cine știe ce partidă. Asta dacă umbla după banii ei.

— Avea o slujbă, spuse Freya. Încă locuia cu familia ei atunci când s-au cunoscut și aveau o casă frumoasă pe coastă.

— Unde lucra?

— Era asistentă. Tocmai terminase pregătirea și lucra la geriatrie. Avea un venit stabil. Cred că lui Gary i-a plăcut asta.

— Cum de au ajuns să fie implicate Serviciile sociale?

Vera încercă să-și imagineze cum s-ar fi descurcat femeia pe care o cunoscuse în dimineața aceea cu responsabilitățile care-i reveneau în calitate de asistentă.

— A ajuns la Urgență după o supradoză de medicamente.

— Tentativă de suicid?

Freya aprobă din cap.

— Keane o părăsise cu câteva luni înainte. Archie, mezinul, era încă bebeluș. Se dusese la doctor și acesta îi prescrieseră antidepresive.

— Dar ea era încă în criză.

Vera putea s-o înțeleagă. Rămăsese de una singură într-un loc în care nu cunoștea pe nimeni, cu trei copii mici. În locul ei și ea ar fi vrut să scape.

— A sunat la 999, deci nu sunt sigură cât de mult își dorea să facă asta.

Tonul femeii era aspru.

— Am convenit ca mama ei să vină și să aibă grijă de copii cât a stat ea la spital.

Mama adoptivă căreia i-a păsat așa mult de fiica ei încât a plecat între timp la Surrey.

— Și pe urmă?

— Am convocat la o întâlnire pentru „Copiii care au nevoie de ajutor” toate persoanele care aveau legătură cu familia. Profesori, asistente, medicul de familie. Medicul însă nu a venit. A spus că era prea ocupat. Gary nu mai era prin zonă – își luase tălpășița de ceva vreme fără să-i lase lui Patty niciun contact. Au venit și părinții lui Patty. Și Patty însăși, evident.

— Dar ce ați făcut concret ca s-o ajutați pe Patty?

Urmă un scurt moment de tăcere.

— Cum adică?

— Era îndeajuns de depresivă încât să ia o supradoză, n-avea prieteni, iar voi ați trimis-o înapoi acasă cu trei copii.

Vera încercă să nu ridice tonul.

— Iar apoi v-ați gândit că e bine să treacă prin stresul unei întâlniri cu tot felul de experți care s-o judece.

— Nimic nu ne-a făcut să credem că fata și cei doi băieți fuseseră neglijati sau bruscați. Iar mama lui Patty locuia în apropiere și părea o femeie extrem de competentă. Era profesoară.

Era mama adoptivă a lui Patty și nu fuseseră niciodată prea apropiate.

Verei îi venea să plângă. Avea din nou zece ani, era din nou în casa dintre dealuri, uitându-se cum mașina lucrătorului social dispare pe alee și simțindu-se singură pe lume.

— Nu puteți să trimiteți pe cineva acolo? S-o ajute puțin pe Patty?

Freya păru uluită.

— Nu asta e rolul nostru.

— Trebuie să se găsească cineva! Vreo societate de binefacere.

— Am trimis-o la un curs de instruire pentru părinți, spuse Freya. Însă era o listă mare de așteptare și când a fost rândul ei, pur și simplu nu a mai venit.

Ei, ca să vezi! Ați trimis-o la încă o chestie pe care ea simțea că n-o va face bine. Normal că n-avea chef.

— Dar încă mai lucrezi cu familia?

— Îi vizitez o dată pe lună. Am un carnetel în care notez cum evoluează situația.

Își dădea seama, evident, de nemulțumirea Verei, așa că adăugă:

— Uitați care e treaba, Patty își iubește copiii. E puțin haotică, dar are grijă de ei, îi hrănește și îi duce la școală la timp, în general. Suntem ocupați cu numeroase familii cu probleme mult mai mari.

— Și ce s-ar întâmpla dacă ați avea motive reale de îngrijorare?

Vera făcu o pauză.

— Nu, draguțo, lasă-mă pe mine să răspund. Știu! Ați convoca o întâlnire!

Pentru prima dată în decursul conversației, Freya zâmbi ștrengărește.

La secție, Vera convocă ea însăși o întâlnire. Pe drum cumpărase prăjituri de la brutăria din colț și o trimise pe Holly să facă un ceai. Apoi se așeză pe biroul lui Charlie, cu picioarele pe un scaun liber. Era fericită.

— Deci, ce avem până acum? Hol, să începem cu tine. Am fost azi-dimineață la Patty și am discutat cu asistenta socială care se îngrijește de familie, însă ar fi bine să avem o imagine de ansamblu.

Holly parcă prezenta o teză de doctorat.

— N-o avem în baza de date pe Patty, însă copiii ei fac parte dintr-un plan al Serviciilor sociale pentru „Copiii care au nevoie de ajutor”. Asta pare să fie din cauza problemelor ei mintale.

Vera dădu din cap.

— După cum zice Patty, John Brace s-a îndrăgostit lulea de mama ei heroinomană, dar a fost prea onorabil ca să-și părăsească nevasta, așa că ea a ajuns la casa de copii. Hmm. Sigur că da, și ce văd eu acolo, pe stradă, sunt niște porci care zboară. Părinții ei adoptivi aveau pretenții, iar Patty s-a simțit puțin pierdută. Asta în ciuda faptului că a reușit să meargă la Universitatea Northumbria și să facă pregătirea necesară pentru a deveni asistentă, deci nu se pune problema să fi fost o ratată.

Vera se opri brusc.

— Scuze, Hol. E rândul tău, nu al meu. Ai onoarea.

Holly dădu ușor din cap, scuzând-o pe Vera pentru întrerupere. *Doamnă obraznică.* Însă Verei îi plăcea, în secret, că Hol căpătase mai multă încredere în ea însăși în ultima vreme. Holly continuă:

— În schimb, fostul ei soț, Gary Kane, se află în baza noastră de date. A avut probleme cu legea pentru fraudă și pentru primirea unor bunuri furate, dar n-a intrat la închisoare până acum.

Holly făcu o pauză.

— Unele surse ne spun că a lucrat pentru infractori de talie mare, a spart calculatoare și sisteme de alarmă, însă n-a fost prins niciodată. Are dosar penal, iar cei de la Crima organizată sunt cu ochii pe el. Însă în ultima vreme pare să se fi liniștit.

Deci Brace trebuie să-l fi cunoscut. Sau măcar să știe de existența lui.

— Știm pe unde stă acum? Mai e în zonă?

— Da, are un magazinaș în Bebington, vinde calculatoare recondiționate și repară laptop-uri. Locuiește în apartamentul de deasupra magazinului. E într-o zonă destul de bună a orașului, care încă e în dezvoltare. Ai zice că e prea scump pentru el, însă pare să-și fi plătit toate datoriile, așa că probabil încă îi ajută pe barosani. Uite o fotografie cu el.

Le întinse niște poze rotunde și Vera văzu un bărbat cu silueta unui star de cinema și care afișa un zâmbet plăcut. Era ușor de înțeles ce o atrăsese pe

Patty la el. Iar pe atunci și ea probabil că arăta bine. Făcuseră o pereche frumoasă.

— John Brace a spus că e un maniac, zise Vera. Are și el probleme la cap?

Holly clătină din cap.

— N-a fost diagnosticat niciodată. Dar se știe că-i sare țandăra repede. S-a bătut cu paznici din localuri și a băgat un tip în spital după un incident în trafic. Însă când se ajungea la poliție, victimele alegeau mereu să-și retragă plângerile.

— Deci e protejat. Sau i-a speriat el însuși pe respectivii.

— Așa s-ar părea.

Vera căzu pe gânduri. O tânără care oricum se considera ratată, combinată cu un bărbat mai în vârstă și cu accese de nervi părea rețeta sigură spre abuz conjugal.

— Există vreo bănuială că ar fi bătut-o pe Patty sau că și-ar fi bătut copiii?

— N-am fost sunați niciodată de la adresa aceea.

— Să verificăm la Urgență? Poate a ajuns pe-acolo cu răni inexplicabile. Serviciile sociale n-au avut de-a face cu familia decât după ce a plecat Gary Keane.

Vera observase că Joe Ashworth nu avea stare.

— Ai ceva de zis, Joe?

— Nu sunt foarte convins cât de relevante sunt toate chestiile astea. Parcă ne interesa ce-a pățit Robbie Marshall acum mulți ani. Uciderea lui. Nu o fetișcană cu probleme domestice.

— O, eu una sunt interesată de tot, Joe. De-aia sunt o detectivă a naibii de bună.

Îi zâmbi cu toți dinții.

— De-aia eu sunt șefa, iar tu stai și-ascuți.

Capitolul 7

John Brace stătea întins în celulă și visa. Nu adormise de tot, dar visa. În mintea lui, avea treizeci de ani, arăta bine și era în culmea puterii. Un detectiv bun. Până și agenții care-l urau recunoșteau că se pricepea de minune să prindă infractori. Își petrecea zilele libere plimbându-se pe dealuri, spațiul larg și aerul curat spălau împrăștierea sălilor de interogatoriu și a apartamentelor îmbâcsite. În plus, așa avea o scuză să scape de nevasta lui respectabilă și de prietenii ei de la clubul de golf. Deseori, Hector Stanhope venea cu el, îi arăta cuiburi și găsea ouă, le manevra cu grijă și le puneă în cutiile pe care le avea mereu în rucsac. Făceau amândoi niște bani în plus, deși la început colecționatul în sine fusese motivația, nu profitul. John Brace îl admira pe Hector pentru cunoștințele lui despre viața la țară și pentru încrederea pe care o avea fiindcă provenea din mica nobilime, deși familia îl dezmoștenise cu mult timp în urmă.

Aceste lucruri se întâmplaseră în urmă cu treizeci și cinci de ani. În 1982, cu doi ani înainte de greva minerilor. În Northumberland încă mai existau mine și bărbați care munceau la șantierul naval Swan Hunter's. Heroina nu mai era drogul starurilor rock, ci al tinerilor șomeri care bântuiau străzile satelor miniere părăginite. Traficanții stăteau în fața școlilor ca să-i momească pe adolescenții care ieșeau din curte. Iar John Brace o arestase pe Mary-Frances Lascula pentru posesie și cumpărare de stupefiante.

Când îi spusese numele, nu-i venise să creadă. Cum s-o cheme așa pe o fată care făcea trotuarul, îmbrăcată în blugi negri strâmți și cu fața palidă? Însă nu-și bătuse joc de ea, nu urlase și n-o făcuse mincinoasă, fiindcă ceva îi plăcuse la ea. Mai făcuse sex cu femei pe care le arestase, la schimb pentru libertatea lor, gândindu-se că pentru ele nu era decât o tranzacție. Era, pur și simplu, un alt client. Le dădea drumul și le dădea avertisment în loc să le ducă la secție. Așa că, în loc s-o închidă, o duse la o cafenea non-stop de pe autostradă. Mary-Frances avea ceva fragil în ea. Își zisese că merita să nu se grăbească. Îi luase cafea și cârnați, ouă și cartofi prăjiți și o privise cum mănâncă delicat. Se ștersese la gură cu un șervețel și mai luase o cană de cafea, chiar dacă spusese că era foarte proastă. Abia atunci o întrebase de numele ei.

— Bunicul era italian.

Îl privise pe deasupra căinii de porțelan. Avea ochi mari și căprui.

— A fost prizonier de război. S-a căsătorit cu o englezoaică de aici.

Lui John îi plăcuse povestea. O făcea pe Mary-Frances exotică, era mai mult decât o fată oarecare care făcea trotuarul. Aflase că fata fusese la o școală de maici și i se păruse și mai interesantă.

— Și cum ai ajuns așa?

Ea dăduse din umeri. Prin materialul subțire al bluzei dantelate îi vedea umerii îngrozitor de slabi, oasele și pielea palidă.

— Sunt dependentă, spusese. E o boală, dar nu există leac. Nimeni nu mă poate ajuta.

Îi venise să spună că *el* avea s-o ajute. Doar că era polițai, nu doctor, și, oricum, probabil că ea îl juca pe degete, spunându-i ce voia să audă. O dusesse înapoi la mașina parcată într-un colț întunecat, ascuns de mai multe rânduri de camioane, și i-o trăsese pe banchetă. Ea se așteptase la asta, dar John îi simțise dezamăgirea. Se așteptase la mai mult de la el. Apoi se simțise prost la rândul lui și aproape că-și ceruse iertare. O dusesse cu mașina unde îl rugase. Adică la un apartament din Whitley Bay, nu departe de Dom și de Orașelul Spaniol. O ajutase, grijuliu, să coboare din mașină și o sărutase ușor pe obraz. Simțise miros de alge și vată de zahăr, dar și de urină și mizerie.

— Aș vrea să ne mai vedem.

— Data viitoare, îi spusese direct, plătești.

Se întorsese acasă în Ponteland. Era întuneric. Judith începuse să nu-l mai aștepte. Soția lui, Judith, fiică de paracliser și profesoară la școala de duminică. Mama copilului lor mort la naștere. Cu inima frântă. Rece precum statuile sfinților din biserica în care îngenunchea și se ruga. Cu ajutorul lui Judith ajunsese el în înalta societate și îi era dator. Rămăsese o vreme în mașină în fața casei, ascultând țipetele unei bufnițe și întrebându-se pe unde îi era cuibul și dacă lui Hector i-ar fi plăcut ouăle.

În celula din Warkworth, John Brace își scutură capul ca să scape de amintirea abisului sufletesc din acea seară. Ascultă zgomotele de noapte din aripa EDW a închisorii. Un bărbat care dădea semne de demență urla după ajutor – era mereu confuz noaptea; ziua părea aproape normal. Și, ca de obicei, întotdeauna se auzea zornăitul cheilor care îngâna gălăgia din creierul lui Brace. Își dorea să fie prin sălbăticie cu Hector, sau în casa dezordonată dintre dealuri, cu vedere la vale, cu Hector și Robbie Marshall,

bărbații care-i deveniseră singurii prieteni adevărați. Cu ei avusese o legătură mult mai profundă decât cu oricare dintre colegii de la muncă.

Uneori așteptau încă un vizitator, pe ultimul membru al Găstii celor Patru. Când venea Profu', aducea cu el povești din cu totul altă lume. *El* avea de-a face cu oameni pe care John Brace îi vedea în gazetele pretențioase de duminică. În sufrageria dezordonată a lui Hector, John se putea relaxa și putea fi el însuși. Uneori, o adolescentă morocănoasă le făcea ceai, după care pleca tropăind spre camera ei. Vera Stanhope. Știa că ea îl băgase acolo. Însă tot ea devenise speranța lui de izbăvire.

Capitolul 8

Joe Ashworth își petrecuse dimineața citind despre John Brace și se simțea murdărit chiar și prin asociere. Tatăl lui Joe fusese un predicator mirean metodist, un om moral, iar Joe intrase în poliție fiindcă avea simțul datoriei. Considerase că e o profesie onorabilă, deși îl convinsese cu greu pe tatăl lui.

Prin anii '80 lucrurile stăteau diferit. Joe auzise poveștile despre grevele minerilor, despre autobuzele pline de polițiști din sud trimiși să le facă față și despre cum își fluturaseră plicurile cu prime pentru orele suplimentare ca să-i incite pe greviști la violență. Nu că unii dintre ei ar fi avut nevoie de prea multă încurajare, își zise Joe. Tatălui său îi plăceau poveștile simple, în care era clar care sunt buni și care sunt răi, iar evenimentele de pe atunci deveniseră mituri și cântece, în ochii tatălui lui și ai prietenilor săi, polițiștii fuseseră mereu răi.

Chiar și după standardele anilor '80, Brace nu fusese un polițist bun. Amenințase, corupsese polițiști noi, mințise. Dar trecuseră zeci de ani până intrase pe mâna legii. Joe venise dimineața devreme la secție și citise dosarele despre arestarea și încarcerarea lui Brace, acuzat că avea legătură cu uciderea lui Glen Fenwick, un paznic de la Standrigg Estate. Găsise un clip video cu Brace intrând țănoș în sala de judecată în 2009, de parcă nu-i venea să creadă că ar fi putut fi condamnat. Înainte de asta, împotriva lui se mai luaseră anumite măsuri disciplinare, apăruseră diverși cetățeni care depuseseră plângeri în care-l acuzau de grosolanie crasă, un avocat al cărui client fusese bătut în celulă, șefa unui refugiu pentru femei care susținea că Brace o abuzase pe una dintre persoanele aflate acolo. Brace părea să cadă mereu în picioare și fusese promovat, în ciuda suspiciunilor că ar fi fost corupt și rău-intenționat. Joe nu era sigur dacă asta era abordarea generală din poliție de la acea vreme sau dacă Brace avusese prieteni sus-puși.

În biroul *open-space*, Joe le ascultă pe Holly și pe Vera cum vorbeau despre Patty Keane și începu să nu mai aibă stare. Îi părea rău de fată dacă trecea printr-o perioadă mai dificilă, însă nu i se părea că e *atât* de dificilă din moment ce locuia fără să plătească ipotecă sau chirie într-o casă cumpărată de tatăl ei, detectivul corupt. Vera își făcuse datoria față de Brace; îi făcuse o vizită și văzuse că nu era niciun pericol ca nepoții lui să ajungă la casa de copii. Însă Brace spusese că un bărbat fusese ucis, pe asta

ar fi trebuit să se concentreze. Vera să facă bine să se-ntoarcă la Warkworth și să ceară mai multe informații.

Când Vera îl întrebase ce credea, îi răspunsese și fusese pus la punct pentru asta. Ar fi trebuit să se obișnuiască până acum cu observațiile ei acide, însă tot îl afectase, mai ales pentru că se întâmplase de față cu toată echipa. Așa că rămase tăcut și îl ascultă pe Charlie, care le spuse tot ce știa despre Robbie Marshall. Pe geam se vedea cum soarele coboară. Era vremea de care parcă aveau mereu parte la început de septembrie, imediat ce copiii începeau școala, și, ascultând glasul lui Charlie, Joe se simți din nou copil, stând pe covor în fața profesorului, ascultând povești de demult.

— John Brace și Robbie Marshall au fost colegi de școală, spuse Charlie. Au ajuns amândoi la Bebington Grammar, deci erau băieți isteți. Tatăl lui John era subinginer la mină și tatăl lui Robbie avea propria măcelărie. Niciuna dintre familii nu era bogată, dar erau respectabile. Erau prieteni de pe atunci, se înscriaseră la Cercul de Istorie naturală, făceau drumeții pe dealuri. Un profesor de la cerc le-a stârnit interesul multora dintre băieți. Niciunul dintre ei n-a mers la facultate. John a intrat în poliție când avea optsprezece ani și Robbie a început o ucenicie la Swan Hunter's, dar s-a dovedit că era mai priceput la socoteli decât la munca de hamal, așa că a ajuns să lucreze la Achiziții. Până la urmă a făcut niște cursuri de pregătire, iar când a dispărut era deja manager de logistică.

— Al patrulea individ din gașcă.

Vera nu se putu abține să nu întrerupă.

— Cel pe care nu l-am cunoscut niciodată, cel căruia-i ziceau Profu'. O fi fost și el la Bebington Grammar? Hector era mai în vârstă și învăța la o școală privată de lângă Alnwick, așa că el trebuie să-i fi cunoscut pe Brace și pe Marshall mai târziu.

Charlie clătină din cap.

— Nu știu nimic despre Prof. Brace s-a căsătorit cu Judith Waterson când avea douăzeci și cinci de ani. O căsătorie de conveniență, zic unii. Tatăl ei era magistrat și prieten cu șeful poliției din zonă. La început păreau destul de fericiți. Cel puțin asta zic băieții care-l știau pe atunci.

Făcu o pauză.

— Robbie nu s-a căsătorit niciodată și a locuit mereu cu mama lui. Tatăl lui a murit la scurt timp după ce el a terminat școala și nu avea frați. Casa mamei era pe lângă parcul din Wallsend. Un loc considerat foarte bun la momentul respectiv.

— Știm de ce nu s-a căsătorit niciodată? întrebă Vera. E posibil să fi fost homosexual?

Charlie clătină din cap, arătând că n-avea nicio idee, și lipi două poze cu Robbie Marshall pe panou.

— Astea sunt pozele pe care le-am folosit când a dispărut și le-am cerut oamenilor să ne ajute cu informații.

Joe văzu un bărbat supt la față, cu aspect de șobolan și cu pistrui pe nasul lung. Una dintre poze fusese făcută la o petrecere de pe șantier. Stătea cu mai mulți bărbați la o masă pe care nu mai era mâncare, ci doar o cană de cafea și un pahar de brandy. Rânjea la cameră și avea nasul roșu. Cealaltă poză fusese făcută afară. Marshall era îmbrăcat în haine de gentleman de țară, un pulovăr și jachetă de tweed, și se sprijinea de un pod de piatră care trecea peste un râu. În fundal, nefocalizată, se vedea o siluetă înaltă, îmbrăcată în palton și încălțată cu cizme de piele.

Joe se întrebă dacă era cumva Hector, însă Vera îl împunse cu un deget butucănos.

— Ar putea fi Profu'?

— Nu știm.

Charlie se uită peste notițe, însă Joe știa că n-avea nevoie cu adevărat de ele. De când i se întorsese fiica, bărbatul renăscuse. Dacă mai demult aluneca spre pensionare și depresie când nevastă-sa își găsisse pe altul, acum devenise unul dintre cei mai eficienți membri ai echipei.

— Marshall a fost dat dispărut de către mama lui în 25 iunie 1995. Șantierul a intrat în reorganizare în '93, după ce nu a reușit să câștige o licitație guvernamentală pentru un nou vas al Marinei Regale, însă Robbie încă lucra acolo. Îl păstrau ca să treacă în revistă echipamentul. Avea puțin peste patruzeci de ani și avea pregătirea necesară să-și găsească altceva de lucru, însă le era util și bănuiesc că îl plăteau bine. Mama lui zice că-i plăcea noua funcție; i se potrivea mai bine decât ce lucrase până atunci. Era vorba numai despre cifre, care-i plăcuseră mereu.

Charlie făcu o pauză ca să respire. Joe se gândi la marele șantier naval de pe Tyne și la toți oamenii care lucraseră acolo, la vasele uriașe, gigantice în comparație cu căsuțele aflate pe malul râului pe lângă care treceau când erau lansate la apă. Unul dintre unchii lui fusese nituitor, iar celălalt fusese tâmplar acolo.

— Oare Marshall a fost văzut ca un trădător fiindcă a lucrat pentru administratorul judiciar?

— Nu, cred că l-au considerat un norocos afurisit fiindcă a reușit să iasă din toată chestia aia cu un loc de muncă.

— Deci individul a dispărut pur și simplu?

Vera își pierdea din nou răbdarea.

— Aproape.

Charlie se uita la declarația dată de mama lui Marshall.

— Era duminică. Robbie Marshall plecase spre nord ca să-și petreacă o zi plimbându-se și privind păsări cu prietenii lui, adică John Brace și Hector Stanhope.

Dădu din cap către Vera.

— Pe vremea aia nu mai locuiam acasă, spuse Vera. Deja intrasem în poliție.

— Mama lui îl așteptase acasă cu cina pe masă. În weekend, cina era mereu masa principală, fiindcă el era plecat toată ziua. Când nu a venit la ora obișnuită, ea a sunat acasă la Hector. El i-a spus că John și Robbie plecaseră cu jumătate de oră mai înainte și Robbie urma să ajungă acolo în cel mai scurt timp. Și-a cerut scuze dacă o deranjaseră. Stăteau de vorbă și nu-și dăduseră seama cum trecuse timpul. După o oră l-a sunat pe John Brace. Nu era acasă și a vorbit cu Judith, care i-a spus că John urma să se întoarcă mult mai târziu. Doamna Marshall s-a gândit că poate hotărâseră să iasă în oraș împreună, așa că i-a băgat cina la frigider și s-a culcat. Când a văzut că nu e acolo nici a doua zi, l-a dat dispărut. I-a spus agentului care i-a luat declarația că fiul ei nu lipsise de la muncă nici măcar o zi.

— John Brace ce-a spus? Trebuie să fi fost ultima persoană care l-a văzut pe Robbie Marshall înainte să dispară.

Vera se dăduse jos de pe birou și se plimba înainte și înapoi prin fața panoului.

— În declarația de la momentul respectiv, Brace a spus că plecaseră cu mașini diferite de la Hector. Au vorbit puțin în fața casei, după care au plecat în vale. Robbie a lăsat de înțeles că urma să meargă direct acasă. Cu siguranță așa proceda de regulă duminică și nu zisese că ar face altceva. Brace a spus că stabilise să se vadă cu un informator într-un bar de pe coastă, în Whitley Bay. De aceea îi zisese nevastei că avea să se întoarcă mult mai târziu. Judith dormea deja când el a ajuns acasă, așa că nu i-a spus despre convorbirea cu mama lui Robbie. Brace a mai zis că aflase de Robbie abia a doua zi dimineață, când doamna Marshall l-a sunat panicată; Brace i-a spus să dea o declarație oficială cum că îi dispăruse fiul.

Tăcerea din cameră era întreruptă doar de lipăitul sandalelor îngrozitoare ale Verei pe linoleum. Deodată se opri.

— Ce măsuri au fost luate pentru a-l găsi pe Marshall? Era amic bun cu John Brace, supererou și spaima hoților pe atunci. M-aș fi așteptat să meargă până-n pânzele albe să dea de el.

Charlie ridică din umeri.

— I-au găsit mașina după trei zile în parcare de lungă durată de la aeroportul Newcastle. S-a presupus că o ștersese în vreunul dintre locurile înșorite în care-i plăcea să-și petreacă vacanțele. Numele nu era pe nicio listă de pasageri, dar s-a crezut că, din moment ce cunoștea tot soiul de băieți răi din Tyneside, probabil putea să-și falsifice documentele. Potrivit unei teorii, furase bani și echipamente de pe șantier când făcea auditul și știa că avea să fie prins.

Pentru Joe, totul se lega. Și-l imaginează pe Robbie Marshall îmbătrânit, stând la soare pe balconul unui apartament din Spania, purtând un alt nume și având un nas lung și mai roșu.

— Hector sau John Brace au mai vorbit cu el de atunci?

Vera se cățăără pe un birou. Operațiunea necesită ceva efort.

— Nu sunt sigur dacă măcar i-a întrebat cineva. Marshall era adult. Existau lucruri mai importante de care să-și facă lumea griji.

— Dar maică-sa și-a făcut griji, spuse Vera. Bănuiesc că nu mai trăiește.

— Ba da.

Charlie nu avu nevoie să-și consulte notițele ca să răspundă.

— Are peste nouăzeci de ani, dar locuiește tot acolo.

— Avem un punct de plecare. Dacă zboară în Malaga în fiecare vară ca să-și facă vacanțele acolo, vom ști că Brace ne spune gogoși numai ca să alergăm după cai verzi pe pereți.

— Sau ca să fie sigur că are cineva grijă de fiica lui.

Joe ura gândul că în spatele poveștii lui Brace despre moartea lui Marshall ar fi putut exista motive onorabile, însă știa cum s-ar fi simțit dacă Jess ar fi fost în pericol și n-ar fi avut cum s-o ajute.

— Da, se poate.

Vera părea să nu creadă o iotă. Însă Vera nu avea copii.

Capitolul 9

În ultima vreme, Joe era tot mai priceput să fie vioara întâi. Când lucrase prima oară cu Vera își dăduse seama că o enerva când ezita să-și exprime punctul de vedere. Ea fusese cea care îi dăruise un fel de încredere în sine. Îl făcuse să creadă în propriile abilități. Însă în ziua aceea i-o retezase când abia începuse.

— Ai aflat ceva despre mama lui Patty? N-ar fi rău să începem cu ea.

— Ar putea fi oricine. Lui Brace i se dusese buhul că umbla cu fete care făceau trotuarul. Cele mai multe erau dependente de droguri. Lui i se părea normal.

— Ai vreun nume pentru femeile astea cu care *umbla* Brace?

Holly interveni înainte ca Joe să apuce să răspundă.

— Patty ne poate spune numele mamei ei. Asta dacă a avut acces la certificatul ei de naștere.

— Că bine zici. Ar fi trebuit s-o întreb pe Patty de numele mamei biologice când am fost acolo.

Vera își recunoscuse greșeala. Un moment rar.

— Iar femeia trebuie să fi însemnat ceva pentru Brace, nu-i așa? Din moment ce a recunoscut că e tatăl copilului.

Continuă din nou tot ea, fără să-i lase pe ceilalți să răspundă, și începu să facă socoteli în cap.

— Patty are treizeci și patru de ani acum, deci trebuie să se fi născut în '83. Brace ce făcea pe atunci?

— Avea puțin peste treizeci de ani, era unul dintre cei mai tineri sergenți-detectiv. Era însurat, dar n-avea copii. Soția lucra în imobiliare, în afacerea tatălui ei.

— Prețioasa de Judith, spuse Vera. Ea mai e printre noi?

— Chiar mai mult decât atât – e unul dintre stâlpii comunității. Consilier pentru Partidul Conservator și directoare de școală și locuiește tot în casa din Ponteland. Tatăl ei și-a vândut business-ul la apogeul boom-ului imobiliar și probabil că a investit banii cu cap.

— Mai e căsătorită cu Brace?

— Nu, a avut loc un divorț discret și amiabil după ce el a intrat la zdup.

— L-a plătit, deci, spuse Vera.

— Posibil. Sau poate că el avea destui bani puși deoparte încât să nu

confeze. O fi având destui bani cât să-i ajungă până la sfârșitul vieții, odată ce iese.

— Dar poate că ai dreptate și își dorește mai mult de-atât.

Vera se ridicase din nou. Făcea ture.

— Vrea să aibă grijă și de familia lui. E în joc mândria lui. Patty e singura lui fiică, iar copiii îi sunt nepoți.

Se opri brusc și păru să ia o hotărâre.

— Joe, tu vii cu mine. Hai să vorbim cu mama lui Robbie Marshall. Tu știi cum să te porți cu doamnele în vârstă.

Vera făcu o pauză.

— Holly, tu mergi să te vezi cu Patty. Află numele mamei ei naturale. Dar poartă-te frumos cu ea. E depresivă clinic și, dacă o superi, s-ar putea ca John Brace să se folosească de asta ca să nu ne ajute.

Înainte ca Holly să răspundă măcar, Vera se îndrepta către biroul ei să-și ia geanta și haina.

Casa Marshall din Wallsend era construită în stilul tipic anilor '30: cărămidă roșie, bovindouri și ceva ce părea să fie un vitraliu veritabil deasupra ușii. Majoritatea caselor de pe stradă erau duplexuri, însă aceasta era de sine stătătoare și se afla pe un lot mai mare, pe un colț. Grădina era îngrijită și încă se mai vedeau câțiva trandafiri care înfloriseră târziu și o fuchsia care mai adăuga un strop de culoare priveliștii. Joe își zise că mama lui Robbie Marshall avea destui bani să plătească pe cineva care să aibă grijă de grădină. Se întrebă dacă îi lăsase bani soțul ei, măcelarul, sau dacă Robbie plătea totul dintr-un apartament fișos din Malaga. Se gândi că Vera alerga după cai verzi pe pereți fiindcă era plictisită. Viața ei se învârtea în jurul muncii, așa încât avea nevoie de efortul și adrenalina care veneau odată cu o anchetă complicată, ca să simtă că are un rost. Chiar dacă până atunci nu exista vreun cadavru.

Vera apăsă pe sonerie și Joe îi auzi sunetul puternic în casă. Bănuia că mama lui Robbie era puțin cam surdă. După câteva minute, auzi un zgomot de cealaltă parte a ușii. Aceasta se deschise și în prag apărură o femeie mărunță, ca o vrăbiuță, cu bucle mici și albe. Mergea cu ajutorul unui cadru Zimmer și îi privea din profil, astfel încât să se poată ține de el în continuare.

— Am biserica mea.

Vorbea foarte clar.

— N-am nevoie să fiu convertită.

Se holbă la Vera și se gândi mai bine la cele spuse, zicându-și probabil că un mormon sau un martor al lui Iehova ar fi fost îmbrăcat mai îngrijit.

— Și am și societățile mele de caritate. Niciodată nu donez la ușă.

— Suntem de la poliție.

Vera nu se lezase.

— Am venit aici ca să vorbim despre Robbie.

Urmă un moment de tăcere.

— Mai zi o dată!

În mod clar, femeia avea impresia că auzise prost și părea obișnuită să dea ordine.

— Am venit să vorbim despre Robbie.

De data asta, Vera ridică vocea.

— L-ați găsit?

Vera clătină din cap.

— Putem să intrăm? Doar nu vreți să ne audă vecinii și pun pariu că sunt numai băgăcioși pe-aici.

Femeia zâmbi ușor, fiind de acord cu remarca, și se dădu la o parte din prag. Se așezară în camera din față. Joe se gândi că probabil nu se schimbaseră prea mult față de vremurile când Robbie locuia acolo. În încăperea se vedeau draperii scrobite și un televizor vechi. O pasăre împăiată stătea într-o vitrină de pe un raft din colț. Lui Joe îi trecu prin minte faptul că era posibil să fie opera lui Hector.

— Mă cheamă Vera. Sunt detectiv-inspector. Cum să vă spunem?

Vera stătea pe o canapea mică și femeia se așezase pe un scaun cu spătar înalt, lângă geam. Joe nu voia să se înghesuie lângă șefa lui, așa că rămase în picioare.

— Bănuiesc că-mi puteți spune Eleanor. E numele meu de botez și lipsa de formalism pare să fie la modă în ultima vreme.

Femeia făcu o pauză.

— Deci de ce ai venit, inspectore?

— Am informații despre fiul tău. Un martor susține că ar fi murit la scurtă vreme de la dispariție.

Eleanor Marshall clipi, însă nu spuse nimic. Joe se întrebă dacă o auzise măcar.

— Nu pari surprinsă, spuse Vera.

— Firește că nu sunt surprinsă. Dacă Robert ar fi fost în viață, ar fi ținut

legătura cu mine. Poliția mi-a spus la momentul respectiv că plecase în străinătate, dar nu și-ar fi luat tălpășița fără să-mi spună și mie. Era un fiu bun. Devotat. O vreme m-am întrebat dacă nu se îmbolnăvisese. Sau dacă nu cumva fusese implicat într-un accident de mașină. Dar am verificat la spitale și nu era internat nimeni care să se potrivească descrierii lui. Am ținut doliu de când a dispărut. Dar nu-i ușor. N-am ce trup să-ngrop. Nici mormânt pe care să-l vizitez.

Femeia tăcu.

— Poliția a spus că era adult și că dispar oameni în fiecare zi.

— Există posibilitatea să fi fost ucis, zise Vera. *Asta te-ar surprinde?*

De această dată, tăcerea dură mai mult.

— Uneori mi-am spus că nu poate exista altă explicație.

Eleanor se lăsă pe spătarul scaunului și închise ochii o clipă.

— Dacă ar fi fost în viață, ar fi luat legătura cu mine. Era singur la părinți și, mai ales după ce taică-su a murit, am fost foarte apropiați.

— Mai povestește-ne despre el.

Vera se așeză mai bine pe canapeaua care cu greu părea îndeajuns de rezistentă să-i susțină gabaritul. Detectiva părea să aibă tot timpul din lume.

— Mereu a avut o constituție firavă. Nu era genul care să bată mingea pe stradă. A suferit de astm când era mic. Făcea alergii. Îi plăcea să citească. L-am învățat să citească înainte să meargă la școală.

Femeia tăcu.

— Am fost învățătoare înainte să mă mărit, dar lui Bernard nu-i plăcea ideea de a avea o nevastă care muncește din moment ce el făcea destui bani pentru amândoi.

— Cum de s-a dus Robbie la Bebington Grammar dacă stăteți aici, în Wallsend?

— Locuiam în Bebington când Robert a început liceul. Acolo a avut Bernard prima prăvălie. A deschis încă una aici în Wallsend când ne-am mutat. Însă Robert se acomodase deja în Bebington; era o școală bună. Bernard îl ducea dimineața cu mașina și seara Robert lua autobuzul către casă.

— La școală l-a cunoscut pe John Brace. Ce părere v-a făcut?

Joe se gândi că Eleanor își cântărea vorbele înainte de a răspunde.

— John era un băiat isteț.

— Un prieten bun pentru Robbie?

Femeia tăcu din nou.

— Eram fericită că Robert își făcuse un prieten. Se chinuise în gimnaziu. Lipsise mult din cauza bolilor și nu avusese cum să participe la jocurile copiilor.

— Dar?

Vera zâmbi ușor, dându-i de înțeles lui Eleanor că înțelesese că apropierea fiului ei de Brace n-o încântase prea mult.

— John avea un caracter puternic. Forța lucrurile. Tot așa, singur la părinți, dar cred că și răsfățat. Era obișnuit ca totul să meargă cum voia el. Nu era o prietenie între egali.

— Totuși, aveau un interes comun, nu-i așa?

Vera se aplecă înainte, sprijinindu-și coatele pe genunchii masivi.

— Cercul de Istorie naturală.

— Da, iar asta a fost un alt motiv pentru care Robert a rămas la Bebington când ne-am mutat. Cercul de Istorie naturală însemna foarte mult pentru el. Îl făcea să iasă în natură și m-am gândit că aerul curat avea să-i facă bine, fiind bolnav de astm. De mic copil fusese pasionat de animalele sălbatice.

Eleanor își ridică brusc privirea.

— Ar fi trebuit să vă ofer ceva de băut. A fost o reală surpriză să mă trezesc cu voi la ușă. Doriți ceai sau cafea?

— O cafea ar fi minunată, dar sergentul meu o va face, nu-i așa, Joe?

Joe se gândi că relația lui cu Vera era profund inechitabilă, dar făcu pe subordonatul politicos și o întrebă pe Eleanor dacă dorea și ea una. Lăsă ușile deschise în drum spre bucătărie, astfel încât să audă conversația în continuare. Eleanor păru să se deschidă și mai mult când ele două rămaseră singure.

— Bernard n-a înțeles niciodată pasiunea lui Robert pentru natură. El era mai bărbătos. Era cu fotbalul, cu berile băute în club cu amicii lui. Știi tu.

În timp ce umplea ibricul, Joe se întrebă cum se înțeleseseră măcelarul și învățătoarea. Probabil că nu făcuseră o pereche prea bună. Nu și-o putea imagina pe Eleanor ducându-se cu soțul ei în St. James's Park.

— Robbie nu s-a gândit niciodată să meargă la facultate? întrebă Vera. Să facă ceva gen zoologie sau ecologie? Mă gândesc că i s-ar fi potrivit de minune.

— Era îndeajuns de deștept!

Eleanor lupta pentru fiul ei chiar și după atâția ani.

— Sunt convinsă de asta. Pur și simplu n-a vrut?

— Cred că ținea mai mult de încrederea în sine, spuse Eleanor.

— N-o fi fost mâna lui John Brace? John Brace care era speriat că Robert și-ar fi putut face alți prieteni cu interese asemănătoare dacă s-ar fi apucat de facultate?

Deși făcuse cafeaua, Joe rămase în bucătărie. Nu voia să rupă vraja dintre Vera și cealaltă femeie.

— Cred că e posibil să se fi întâmplat ceva de genul ăsta.

Eleanor tăcu.

— Am încercat să-l conving pe Robert să se gândească la facultate, dar nici nu voia să audă. Și nu voia să audă nimic împotriva lui Brace. În cele din urmă m-am lăsat păgubașă; mereu fusese încăpățânat. Pe lângă asta, când s-a angajat la șantierul naval am crezut cu toții că va avea o pâine asigurată pe viață.

— Și i-a plăcut acolo, nu-i așa?

În tonul Verei se simțea interesul.

— Așa părea. A fost promovat și lumea părea să-l placă.

Dar Eleanor era nemulțumită. Și-ar fi dorit un fiu care să termine o facultate. Chiar și după atâția ani, cariera pe care o alesese el era o dezamăgire. Joe se gândi că lucrurile ar fi stat exact la fel cu Sal dacă Jess nu alegea să meargă la facultate. Se gândea deja la ceva cu pretenții, dacă nu Oxford sau Cambridge, măcar Durham. Conversația se opri pentru moment, așa că profită și aduse tava cu cafea. Se așeză la o masă joasă lângă Eleanor, îi întinse o cană și i-o oferă pe a doua Verei, care o luă și îi făcu subtil cu ochiul.

— Robbie umbla printre dealuri cu John Brace în ziua în care a dispărut? Vera sorbi din cafea ca o doamnă.

— Cu Brace și cu încă un bărbat. Hector-nu-știu-cum. Era puțin mai în vârstă. Robert îmi dăduse numărul lui de telefon pentru că-și petrecea mult timp pe-acolo și l-am sunat în seara aceea, când Robert nu a mai ajuns acasă.

Joe își dădu seama că Vera nu-și spusese numele de familie când se prezentase. Se întrebă dacă el s-ar fi gândit să procedeze la fel.

— Deci ăsta era programul obișnuit de duminică? Se plimba pe dealuri cu Hector și John?

— Însă întotdeauna venea acasă la cină, adăugă Eleanor repede. Întotdeauna își petrecea seara de duminică împreună cu mine. Era momentul nostru special.

— Ați observat ceva diferit la fiul dumneavoastră în perioada de dinainte să dispară?

Vera părea să-și ceară scuze.

— Știu că a trecut foarte mult timp de atunci ca să vă mai aduceți aminte.

— Era speriat.

Femeia micuță păru să se piardă cu firea pentru prima oară de când începuseră discuția.

— Sunteți sigură? Nu e doar impresia pe care o aveți privind în urmă?

— Știam și pe atunci că ceva nu era în regulă. L-am întrebat ce se întâmplase. M-am gândit că poate era ceva legat de muncă. Pe atunci, șantierul fusese deja închis, dar el lucra pentru administratorii judiciari.

— Și ce-a spus?

Deși Vera vorbea îndeajuns de tare încât femeia s-o audă, avea un ton potolit, persuasiv.

— Că avea ceva de rezolvat.

— Niciun detaliu?

Eleanor clătină din cap.

— N-a vrut să-mi spună, a zis că nu era cazul să-mi fac eu griji. Dar mi-am făcut griji. Îl auzeam cum n-avea stare și umbla prin cameră toată noaptea. Parcă n-a dormit deloc în ultimele două zile înainte să dispară. M-am gândit că o zi de drumeție avea să-l relaxeze.

— A venit cineva în vizită în zilele dinainte să nu-l mai vedeți?

Vera abordă un ton de conversație ușoară.

— Poate John Brace?

— A trecut cineva. Un bărbat pe care nu l-am recunoscut.

— Mi-l puteți descrie?

Vera făcu o pauză.

— Din nou, știu că a trecut tare mult de atunci.

— Cu toate astea, mi l-am adus aminte când a dispărut Robert și mi l-am fixat în minte, în caz că avea să-mi fie de folos mai târziu. Era înalt. Vorbea frumos. După accent, nu era din zonă. Era puțin mai tânăr decât Robert, cred, dar părea sigur pe el. Era un gentleman. Robert a părut să se bucure că-l vede.

Joe simți cum Vera se detensionează și îi observă sentimentul de ușurare. Poate se așteptase să audă cum femeia îl descrie pe Hector, iar portretul pe care îl făcuse nu se potrivea.

— N-ați auzit niciun nume, bănuiesc.

Eleanor clătină din cap.

— Robert v-a spus de ce venise în vizită?

— Nu. În săptămânile dinainte să dispară nu prea mai vorbea cu mine.

Femeia păru deodată slăbită și tristă.

Vera se ridică.

— Îmi pare rău că am scormonit în trecut după atâta vreme.

— Nu!

Eleanor se întinse și o prinse pe Vera de încheietură cu mâna ei ca o gheară.

— Mă bucur că ați venit. Asta-mi și doream. Nu e ca și cum aș fi uitat de el. Uneori mă gândesc că Dumnezeu mă ține în viață numai ca să-l pot înmormânta cum se cuvine.

Femeia se ridică în picioare cu ajutorul cadrului.

— Găsiți-l! le porunci. Găsiți-l pe băiatul meu!

Capitolul 10

Vera intră în mașină, se uită înapoi către casa dichisită și o văzu pe Eleanor Marshall cum îi privește printre draperii; femeia le făcu un mic semn cu mâna.

— Săraca! Are impresia că o să-i aducem fiul înapoi.

— Și n-o vom face?

Joe Ashworth băgă mașina în viteză și porni.

— Ba da, cred că da. Măcar îndeajuns de mult din el încât să aibă ce înmormânta. Și-l vom prinde și pe ucigaș.

— Dacă mai trăiește.

Vera căzu o clipă pe gânduri. Se întoarse către sergentul ei, care se concentra să conducă.

— Crezi că o fi fost mâna lui Hector?

— Nu la asta te tot gândeai și tu?

Vera nu răspunse. Încercă să și-l amintească pe Hector așa cum era prin anii '90. Un bărbat masiv, solid, care deja bea prea mult și era predispus la accese de nervi. Dar care era și sentimental. Dăduse o căruță de bani la veterinar ca să salveze un câine pe care-l iubea și singura dată când Vera îl văzuse plângând fusese la eutanasierea animalului. Ea se gândi că probabil plânsese și când îi murise nevasta, dar pe ascuns, în tovărășia unei sticle de whisky, nu alături de tânăra lui fiică. Își dădu seama că era posibil ca Brace și Marshall s-o fi cunoscut pe mama ei. Pe atunci erau tineri, dar ea nu aflase niciodată cu exactitate când începuse prietenia dintre ei și Hector. Poate pe vremea când băieții erau încă la școală. Poate avea să-l întrebe pe Brace data viitoare când se întâlneau. Sau poate că nu.

— Neah, spuse Vera. Nu cred că Hector avea stofă de criminal.

— Încotro mergem?

Mașina oprise la semafor.

— Înapoi la secție?

Ea se gândi o clipă.

— Hai să aflăm cum trăiește cealaltă jumătate, ce zici? Ia să vedem dacă minunata Judith Brace e acasă.

— E puțin cam mult de mers până în Ponteland dacă nu-i acasă. N-ar fi mai bine să sunăm înainte ca să stabilim o întâlnire?

Era tipic lui Joe să nu vrea să-și asume riscuri, nici măcar pentru ceva

atât de mic.

— Hai să vedem ce iese, spuse Vera. Aș vrea s-o iau prin surprindere.

— Ai cunoscut-o? Când Brace era în poliție?

Joe urmasese deja ordinele și intra pe drumul de coastă care ducea spre Vest, către Newcastle. Vera văzu stârci prin râu, iar mai încolo clădirile în care pe vremuri fuseseră birourile de la Swan Hunter's.

— Am întâlnit-o de câteva ori. La niște dineuri caritabile. La o petrecere de Crăciun. Pe atunci, nevestele nu erau încurajate să socializeze prea mult.

Păreau mai mult niște ieșiri cu băieții. Bărbații scăpau din lesă o seară și orice polițistă devenea o pradă bună. Deși ar fi trebuit să fie chiar mângă ca să se dea la mine. Și, oricum, n-ar fi îndrăznit.

— În continuare nevestele nu prea sunt încurajate să facă așa ceva, spuse Joe.

Vera se gândi că Sal îl bătuse la cap legat de asta și îl întrebase de ce nu putea să vină și ea la petrecerile de la muncă.

— Ce impresia ți-a făcut Judith?

— Părea o soție-trofeu înainte ca așa ceva să fie la modă, spuse Vera. Drăguță. Asta dacă-ți plac blondele slăbănoage. Încrezătoare. Fusesse la o școală privată de fete din Jesmond și se vedea. Știa că n-avea nevoie să-și facă vreodată griji legate de viitorul ei și că va avea mereu un loc în afacerea tatălui său.

Își aduse aminte de ultima oară când o văzuse pe Judith. Vera se dusese cu cineva din echipa de investigații ca să o anunțe pe femeie că soțul ei fusese arestat. Era dimineața devreme și Judith era îmbrăcată încă în neglijeu. Nu se machiase și era deja la vârsta a doua, dar chiar și așa arăta bine. Avea o anumită grație. Le făcuse o cafea bună și le mulțumise că o anunțaseră înainte ca totul să ajungă în mâna presei.

— Trebuie să fie șocantă vestea, spusese Vera după ce Judith îi poftise înăuntru.

— Nu. Nu tocmai.

Femeia păruse să aibă sufletul înghețat.

Vera își aminti de povestea care se răspândise prin secție cu mult timp înainte de arestarea lui Brace: după ce încercaseră ani întregi să facă un copil, Judith născuse un făt mort. *Probabil că nimic nu te mai poate șoca după așa ceva.*

Mai mult ca sigur John și Judith se mutaseră în casă când aceasta era

nouă. Clădirea era înconjurată de un zid de cărămidă care avea în partea de sus un gard din fier forjat, iar grădina era decorată cu pomi și tufe. Era mult mai mare decât orice și-ar fi putut permite în mod normal un polițist. În fața casei era parcat un 4x4 elegant.

— Pare să fie acasă.

Locuința era destul de departe de oraș și Vera își zise că ar fi prea mult să mergi pe jos până la primul magazin să-ți cumperi o cutie de lapte.

Joe intră cu mașina pe poartă și parcă lângă Toyota lui Judith. Părea intimidat. Era deseori intimidat de bogăție și de persoanele educate din clasa de mijloc. Când Vera bătu la ușă, detectivul se postă în spatele ei.

Poate că Judith auzise mașina, pentru că deschise imediat ușa. De data asta era machiată. Un machiaj discret și scump. Purta niște pantaloni care-i veneau ca turnați pe un corp care dovedea că petrecea prea mult timp la sală. În partea de sus avea un pulovăr probabil din cașmir. La gât un șirag de perle, iar în urechi cercei cu perle.

— Da?

Întrebarea nu fusese pusă pe un ton agresiv, iar Vera avu impresia că o recunoaște vag.

— Probabil nu-ți aduci aminte de mine, dragă.

Se baza pe accent.

— Vera Stanhope. Acum sunt inspector. El e sergentul meu, Joe Ashworth.

— Așa e – Vera!

Femeia încă era curtenitoare.

— Poftiți înăuntru.

Însă era neliniștită. Se juca cu cerceul din urechea stângă.

Se așezară în bucătăria care dădea spre grădina din spate. Era mare cât un lot de teren și avea o zonă special amenajată pentru legume și una pentru fructe. În depărtare se vedeau doi meri. Un gard viu ocupa locul unde crezuseră că aveau să se joace copiii.

— Cu ce vă pot ajuta? Probabil știți că eu și John nu mai suntem căsătoriți. Am crezut că ancheta s-a terminat acum mulți ani.

Își făcea de lucru cu o mașină de cafea și stătea cu spatele la ei.

— John ar trebui să poată fi eliberat condiționat în curând.

— Am vorbit cu John acum câteva zile, spuse Vera. Nu-i e deloc bine în ultima vreme.

— Scleroză multiplă. Știu. Mare păcat.

Judith putea la fel de bine să vorbească despre un străin.

— Am primit informații noi despre Robert Marshall. Robbie. Așa că anchetăm din nou dispariția lui.

— După atâta vreme?

Judith făcu o pauză.

— De asta ai mers la Warkworth și te-ai văzut cu John?

Vera zâmbi.

— Cunoști îndeajuns de bine profesia încât să știi că nu-ți pot da informații despre o anchetă aflată în desfășurare.

Fu rândul Verei să facă o pauză.

— Cât de bine îl știai pe Robbie?

Femeia dădu din umeri, indiferentă.

— Mai deloc. Era un amic bun de-al lui John de pe vremea când mergea la școală. *Noi* aveam foarte puține în comun.

— Era și el interesat de științele naturii, la fel ca soțul tău.

— Își păstraseră entuziasmul de băiețandri. Colecționau ouă de păsări, alergau după fluturi.

Zâmbi.

— Dar probabil că toți bărbații se maturizează greu.

Vorbise de parcă Joe Ashworth nici nu era de față.

— Dar te-ai întâlnit, totuși, cu Robbie Marshall?

— O dată sau de două ori. Venea pe-aici uneori, când el și John plănuiau expediții în natură. În insulele scoțiene.

Ca să fure ouă de păsări marine.

— Sau și mai departe. Bineînțeles, de fiecare dată l-am invitat să rămână la cină, dar de regulă spunea că trebuie să ajungă acasă. Îl aștepta mama lui. N-am interacționat prea mult.

— Ce părere aveai despre el?

— Nu cred că am avut vreo părere.

Tonul devenise mai aspru.

— Era o cunoștință de-a soțului meu și atât. Eu aveam propria viață, proprii prieteni.

— Credem că e posibil să fi fost ucis.

Judith inspiră.

— Ei bine, locuia în Wallsend, nu-i așa? Probabil era implicat în diverse treburi cu tot felul de indivizi dubioși. Tati a fost magistrat până când a fost obligat să se pensioneze. Știu că drogurile sunt o mare problemă în unele

părți din North Tyneside.

— Robbie era contabil la Swan Hunter's.

Îi exagerase puțin rolul de la șantierul naval, însă Vera simțea nevoia irațională de a-l susține pe fiul lui Eleanor Marshall.

— Nu cred că printre prietenii lui se numărau traficanți de heroină.

Judith își dădu seama că fusese pusă la punct și zâmbi.

— Firește, nu vreau să-l bag în aceeași oală, inspectore.

Ah, deci acum sunt „inspector”, nu Vera. Vrei să-mi aduci aminte unde mi-e locul. Până și nenorocitul de bărbat-su a devenit inspector-șef.

Telefonul Verei țârâi. Promise un SMS de la Holly, care se întorsese din vizita pe care i-o făcuse lui Patty Keane. Aflase numele mamei ei naturale. Vera aruncă un ochi la mesaj și apoi reveni la Judith Brace.

— Mama lui Robbie te-a sunat în seara în care fiul ei a dispărut, spuse detectiva.

— Da, iar poliția m-a întrebat despre asta la momentul respectiv. Am dat și o declarație. Trebuie să fie pe undeva, în vreo arhivă. Nu te poți aștepta să țin minte toate detaliile după mai bine de douăzeci de ani.

— Normal că nu, dragă.

Însă mama lui Robbie era încă în doliu și ținea minte tot. Își adusese aminte că sunase.

— I-ai spus doamnei Marshall că John a plecat pe coastă să stea de vorbă cu un informator.

— Așa am făcut?

O spusese de parcă nu-i mai păsa nici cât negru sub unghie.

— Atunci așa o fi.

Tăcură. Afară, undeva departe, un vecin tundea gazonul, iar mașina de tuns zumzăia ca o insectă nervoasă.

— John trebuie să fi fost necăjit, spuse Vera. Îi dispăruse cel mai bun prieten.

— Nu sunt sigură că Robbie era cel mai bun prieten ai lui. Aveau un interes comun și John se bucura mereu când avea public. Mereu avea nevoie de cineva în fața căruia să se laude. Îi trebuiau admiratori.

Judith luă cănile de cafea și le puse în chiuvetă. Un semn nu tocmai subtil că se săturase.

— De fapt, nu cred că avea prea multe în comun cu Marshall în afară de treaba cu păsările.

— Deci nu a părut îngrijorat când a dispărut Robbie?

Judith nu știa cum să răspundă. Avu nevoie de timp să se gândească.

— După cum am spus, inspectore, a trecut multă vreme de atunci. Sunt convinsă că John a făcut tot ce-a putut ca să-l găsească pe Robbie.

Tăcu, după care continuă de parcă tocmai îi venise o idee.

— N-a umblat vorba că furase de la patron și că fugise în Europa?

— Cred că asta era una dintre teorii, spuse Vera, dar s-a dovedit că n-a avut loc niciun furt.

— Atunci mai bine vorbești cu John.

Judith își recăpătase stăpânirea de sine.

— Dacă ai terminat, inspectore, trebuie să plec. Am o întâlnire la primărie.

— Desigur.

Vera parcă-l auzea pe Joe Ashworth care gândea că totul fusese o pierdere de vreme. Mai bine ar fi mers direct la secția de poliție din Kimmerston. Se uită din nou la telefon.

— Un ultim lucru, doamnă Brace. Numele de Mary-Frances Lascuola îți spune ceva?

Era ultimul lucru la care se așteptase femeia, care se făcu pământie la față. Verei aproape că-i păru rău de ea. Aproape.

— Văd că recunoști numele, chiar și după atâta timp. Nu-i un nume pe care să-l uiți ușor, nu? Sună foarte exotic.

— Cred că era o heroinomană, spuse Judith. O informatoare de-a soțului meu. Pe atunci, la începuturi, lucra mai mult pe teren.

— Așa-i zicea el? Informatoarea lui? Poate că era persoana cu care trebuia să se vadă John în seara în care a dispărut Robbie Marshall. Deși, dacă e să ne luăm după ce spune fiica ei, Mary-Frances a fost mult mai mult decât atât. Se pare că a fost iubirea vieții pentru soțul tău.

Femeia căzu înapoi pe scaunul înalt pe care stătuse, uitând cu totul de întâlnirea de la primărie.

— A avut o fiică?

Vera nu răspunse. Nu voia ca Judith Brace să înceapă să se bage în viața lui Patty. N-ar fi trebuit să reacționeze la provocare și să pomenească de ea.

— Știi ce s-a întâmplat cu Mary-Frances?

Judith se îndreptă, își luă geanta de pe genunchi și scoase un ruj și o oglindă compactă. Răspunse doar după ce-și dădu cu ruj și își strânse buzele ca să fie sigură că stratul e uniform.

— Normal că nu! Soțul meu avea de-a face cu o grămadă de femei de

felul ăla!

— Ce fel de femei?

— Infractoare, spuse cu scârbă Judith. Drojdia societății. Și-a petrecut atâta vreme cu infractorii încât până la urmă a devenit unul dintre ei. De asta e la închisoare, inspectore. De asta nu mai suntem căsătoriți. Acum, scuzați-mă, trebuie să ajung la întâlnirea aceea.

Aproape că îi dădu afară.

În timp ce Joe conducea înapoi către secție, Vera era pierdută în gânduri și observă împrejurimile abia când ajunseră la șoseaua care ducea afară din oraș.

— Ți-e aeroportul. La mai puțin de zece minute de casa lui Brace.

— Ce-ți trece prin minte?

— Dacă Robbie Marshall l-a vizitat pe John Brace în noaptea în care a dispărut în neant, n-ar fi durat prea mult să scape de mașină.

Vera știa că asta nu dovedea nimic, însă reținu acest detaliu drept încă o legătură interesantă.

— De ce să mintă Judith? Nu mai are nimic de pierdut după atâta vreme.

Vera își dădea seama că Joe Ashworth fusese dat pe spate de Judith. Femeile elegante îl impresionau ușor.

— Riscă doar o acuzație de sperjur, spuse Vera. Dacă a mințit când s-a întâmplat toată povestea.

Și-o imaginea Judith petrecând ceva timp la răcoare și schiță un zâmbet. Femeile elegante n-o impresionau deloc pe Vera.

Capitolul 11

Era sâmbătă dimineață. Patty nu-și dădea niciodată seama dacă sfârșitul săptămânii era mai greu sau mai lejer decât zilele cu școală. În timpul săptămânii era mereu graba îngrozitoare de a ieși din casă, însă măcar avea câteva ore pentru ea înainte să trebuiască să-l ia pe Archie de la școală. Jonnie și Jen își purtau singuri de grijă peste weekend, dar cu Archie era un coșmar. Era hiperactiv și imposibil de controlat. Poate că ar fi ascultat mai mult de tatăl lui, însă Gary nu mișca un deget să-și viziteze copiii și nu dăduse niciodată vreun ban să-i sprijine. Ar fi fost minunat să mai aibă și ea o pauză la final de săptămână, iar copiilor le-ar fi plăcut la nebunie să petreacă timp cu tatăl lor, să bată mingea în parc sau să meargă să vadă un film. Nu așa procedau alți tați care divorțaseră?

Patty știa că Gary locuia în Bebington. Avea un magazinaș unde repara calculatoare și le vindea. Fusesse dintotdeauna pasionat de tehnologie și mereu îi simțea lipsa când tabletele sau telefoanele copiilor aveau vreo problemă. Deasupra magazinașului era un apartament în care locuia Gary. Știa cum arăta fiindcă deschisese afacerea când încă erau împreună. Îchiriasse apartamentul pentru niște bănuți în plus și Patty intrase la un moment dat să-l curețe înainte de venirea noului chiriaș. Era micuț – avea un singur dormitor – însă îndeajuns de primitiv. Uneori își imagina că merge să-l viziteze. Renunțase la mașină după ce se îmbolnăvise prima oară, însă exista un autobuz care pleca de pe Kimmerston Front Street și care ar fi putut s-o ducă acolo. Verificase orarul mijloacelor de transport în comun. Știa că obsesia legată de Gary nu-i făcea deloc bine. Gândurile despre el îi sufocau mintea și o făceau să nu se mai poată concentra la nimic. O făceau să se închidă în ea și să uite de copii. În adâncul inimii știa că el nu avea să se mai întoarcă niciodată. Însă prefera să-și facă iluzii despre un viitor împreună decât să înfrunte realitatea absenței lui. Patty nu se descurcase niciodată prea bine să facă față realității.

Jen era încă în pat. În weekend rareori ieșea din cameră înainte de prânz. Patty avea impresia că fiica ei devenise adolescentă pe nesimțite. Băieții se jucau la calculator. Patty urcă la etaj și făcu un duș, se îmbracă, strânse hainele băieților, care păreau să fi ocupat toată podeaua din dormitor, și le puse la spălat. Se simțea mai bine când nu era așa multă dezordine.

În timp ce cobora cu mormanul de haine, se gândi la femeia elegantă

care o vizitase în ziua precedentă. La început Patty crezuse că era de la școală, că poate Jonnie trăsese chiulul sau Archie începuse iarăși să muște pe cineva. Arăta ca o profesoară. Era cam de aceeași vârstă cu Patty, însă era bătoasă și îmbrăcată bine, într-un mod profesionist, tern. Chiar o speriasse puțin. Chiar și când avusese un serviciu ca lumea, Patty nu se îmbrăcase niciodată așa. Femeia rămăsese în fața ușii și se prezentase drept Holly Jackman.

— Sunt o colegă de-a inspectorului Stanhope.

Cu greu și-ar fi putut imagina pe cineva mai diferit de Vera.

Patty îi oferise ceai, însă Holly o refuzase.

— Nu vreau să-ți răpesc prea mult timp.

Traducere liberă: *N-aș bea ceva în casa asta nici dacă m-ai plăti.*

Apoi o întrebasese cum o chema pe mama ei biologică.

— De ce vreți să știți asta?

— Vera m-a rugat să-i aflu numele.

Holly dăduse din umeri.

— Ai cunoscut-o. Ai văzut cum e. Vrea ceva și obține ce vrea. Nu dă explicații. Poate că e doar băgăcioasă.

Patty se gândise că Vera chiar era băgăcioasă, dar măcar îi păsa. Nu-și amintea când se interesase ultima oară cineva cu adevărat de viața ei.

— O chema Mary-Frances Lascuola.

Mereu îi făcea plăcere să-i pronunțe numele. O făcea să se simtă specială.

— Un nume deosebit.

Holly păruse cu adevărat impresionată.

— Tatăl ei a fost prizonier de război italian. Cel puțin așa zice tata.

Apoi Patty îi spusese povestea așa cum o știa ea, așa cum i-o spusese John Brace. Îi vorbise despre cum Mary-Frances fusese heroinomană, despre cum Brace o cunoscuse, ca polițist, pe vremea când ea încerca din răspuț să se lase de droguri și despre cum se îndrăgostise de ea.

— A fost dragoste la prima vedere. Ca în filmele siropoase.

Holly zâmbise, dar păruse un zâmbet forțat.

— Știa că n-avea cum să aibă grijă cu adevărat de un copil, așa că a renunțat la mine. Dar tocmai asta i-a frânt inima, a început să ia din nou droguri care până la urmă au ucis-o.

— Ai idee când a murit? Cu exactitate?

Până atunci stătuseră pe canapeaua din sufragerie. Patty dăduse la o parte

cariocile și piesele de Lego, punându-le pe jos ca să facă loc, așa încât părea că se aflau într-o barcă pe o mare de gunoi. Holly pusese întrebarea pe un ton delicat. Patty își dăduse seama că femeia chiar încerca din răspuțeri să nu pară polițistă. Însă ceva din felul în care rostise cuvintele o pusese pe gânduri pe Patty.

— Vrei să spui că n-ar fi moartă?

— Nu, chiar nu e vorba de asta. Nici nu știam cum o cheamă până mai adineauri, când mi-ai spus.

Holly făcuse o pauză.

— Ai văzut certificatul de deces?

— Nu era nevoie. Mi-a spus tata că nu mai trăia. Ce motiv ar fi avut să mă mintă? Iar lucrătorii de la Serviciile sociale nu i-au dat de urmă.

Însă, în timp ce cobora scările cu rufe murdare, Patty se întrebă cât de multă încredere putea avea, de fapt, în John Brace. Până la urmă el era la închisoare, iar o parte dintre acuzații se refereau la faptul că mințise la procesul legat de implicarea lui în uciderea unui paznic de vânătoare. Îi povestise lui Patty propria versiune atunci când îl vizitase prima oară, iar ea îl crezuse. Normal că-l crezuse, doar era tatăl ei și era clar că-i păsa de ea și, în plus, se simțea de parcă nu mai are pe nimeni. *N-avea cum* să nu-i pese de familia ei din moment ce le cumpărase casa și le tot pune bani în cont în fiecare lună, astfel încât să nu aibă nevoie să meargă cu mâna întinsă la Serviciile sociale sau să lucreze înainte să fie capabilă.

Îi trimisese un permis de vizitare, așa cum făcea în fiecare lună. De regulă nu-l băga în seamă, pentru că nu putea să facă față călătoriei pe coastă cu copiii după ea. În schimb, el trebuia să se mulțumească doar cu conversațiile telefonice. Brace o suna în fiecare sâmbătă noapte, cu o precizie aproape matematică, ceea ce trebuia să însemne că îi păsa de ei. Însă, de data aceea i se păru că n-avea cum să vorbească lucruri personale prin telefon. Mereu auzea zgomote de fundal când vorbeau, auzea bărbați care strigau și râdeau. Chiar dacă n-auzeau ce vorbește, îi distrăgeau atenția. Așa că se gândi să treacă pe la închisoare în după-amiaza aceea. Jen era plecată oricum la o amică – stabiliseră să rămână peste noapte – și erau destui voluntari la Centrul de asistență din Warkworth care să aibă grijă de băieți odată ce ajungeau acolo. De când îi bătuse la ușă Vera Stanhope, se simțise mai bine. Mai curajoasă.

Drumul autobuzului pe lângă terenurile proaspăt arate, către coastă,

părea să nu se mai termine. Băieții însă stăteau smirnă, doar se uitau pe geam și se bucurau de excursie, ronțâind dulciurile pe care le cumpărase ca să-i facă să tacă. Când ajunseră acolo, Patty fu intimidată de toți oamenii care-și vizitau rudele din închisoare și păreau să știe toate procedurile, așa încât, pentru o clipă, se gândi că mai bine ar face cale întoarsă. Însă, până la urmă, băieții o traseră spre clădirea folosită pe post de creșă. Sunase la închisoare în prealabil ca să anunțe că vine în vizită, iar atunci când îi lăsă pe băieți îl văzu pe tatăl ei așteptând-o la una dintre mesele din sala mare, plină de reverberații, destinată vizitatorilor. Venise la masă în scaunul cu roțile. Ultima oară când îl văzuse încă mai putea merge cu ajutorul unui baston. Încercă să se ridice ca să o întâmpine, dar nu reuși, așa că Patty se aplecă și îl sărută. Pielea obrazului era fină, de parcă abia se răsesese, și mirosea a curat, a săpun sau after-shave. Patty își dori să fi depus mai mult efort în ceea ce privea înfățișarea ei. Unul dintre paznici se apropie. Bănuia că voia să verifice ca nu cumva ea să-i dea lui Brace ceva pe ascuns, însă paznicul păru mulțumit și trecu mai departe.

— Ce surpriză frumoasă!

John Brace părea realmente fericit să o vadă.

— Ce te-a făcut să bați atâta drum?

— M-am simțit puțin mai bine.

Patty făcu o pauză.

— Vera Stanhope mi-a făcut o vizită.

— Chiar așa? Și ce părere ți-a făcut Vera noastră?

— A fost super.

Patty nu prea știa ce să mai spună.

— M-a scos la micul dejun.

— Mda, mereu i-a plăcut să mănânce.

Patty voia să menționeze și faptul că o vizitase Holly, însă se răzgândi. Nu voia s-o bage pe Vera în belele mai ales că tatăl ei spusese mereu că urăște oamenii băgăcioși.

— Vera m-a făcut să mă gândesc la mama.

— Cum așa?

Brace își păstrase tonul voios, însă deveni în mod clar mai atent. Se vedea din privire.

— Nu știu. M-am gândit că Vera ar fi o mamă minunată.

Fusese răspunsul potrivit. Brace își dădu capul pe spate, râzând.

— Mira-m-aș să găsești măcar o părticică din Vera care să fie bună de

mamă.

— Când a murit? Mă refer la Mary-Frances Lascuola.

Patty se gândi din nou că era un nume foarte frumos. Poate că ar fi trebuit s-o boteze Mary-Frances pe Jen. Dar Gary alesese numele fiindcă pe atunci îi plăcea de Jennifer Aniston.

— Nu știu data exactă.

Brace părea serios din nou.

— N-am mai ținut legătura când a început să se drogheze din nou.

— Atunci, cum de-ai aflat că a murit?

— Mi-a spus un coleg. Știa că-mi fusese informatoare cândva.

Brace făcu o pauză.

— În perioada în care se lăsase, îmi dădea informații despre traficanți. Însă nu de asta ne-am tot întâlnit. Ți-am spus că m-am îndrăgostit de ea din clipa în care am văzut-o. Dar m-a și ajutat. Știi cât de important e să nu mai fie droguri pe toate drumurile.

Patty se gândi că vorbea prea mult – părea că inventează povestea pe loc – însă nu comentă. Un prizonier care purta același tricou dungat ca tatăl ei veni și îi oferi o cană de ceai. Patty clătină din cap și tăcu până când acesta se îndepărtă.

— I-ai văzut trupul?

— Nu!

Ideea îl șocase.

— N-aș fi avut nicio justificare ca să fac asta. În plus, n-am aflat că murise decât după câteva săptămâni.

— E îngropată? Aș vrea să-i vizitez mormântul.

— Nu știu.

Brace părea realmente trist.

— Și eu aș fi vrut să-i vizitez mormântul.

Amândoi rămaseră tăcuți.

— De ce ai rugat-o pe Vera să mă viziteze?

Patty se tot gândise la asta în autobuz. Tatăl ei nu era genul de om care să ceară favoruri. Nu voia să rămână dator nimănui.

— Pentru că îmi făceam griji pentru tine și copii. Ultimele dăți când te-am sunat mi s-a părut că ești puțin pierdută. Parcă nu mai făceai față. N-aș vrea să ajungi ca mama ta.

— Nu iau droguri!

Fu rândul ei să fie șocată.

— Nu iei? Dar medicamentele alea de la doctor? Și alea creează dependență.

Brace tăcu.

— Sunt obsedat de control. Nu pot să am grijă de tine dacă-s încuiat aici. Vera, în schimb, mai poate arunca un ochi.

— Dar de ce ar face-o?

— Pentru că am ceva să-i dau la schimb.

Brace se întoarse și privi pe geam. Afară era foarte însorit; părea chiar mijlocul verii. Patty își zise că atunci vorbea cu el însuși, nu cu ea. Apoi el se întoarse și îi explică.

— Aici, înăuntru, aud tot soiul de lucruri. Lucruri care s-ar putea s-o ajute. Și am fost, la rândul meu, în poliție multă vreme. Știu unde sunt îngropate cadavrele.

— Deci o să-mi mai facă vizite?

— Îți dorești asta?

Patty se gândi o clipă. Și-o imaginea pe femeia durdulie, cu haine boțite și ochi mari și căprui.

— Da, spuse. Chiar mi-ar plăcea.

— Atunci o să văd ce pot face.

Brace îi făcu cu ochiul. Țăsta era și obiceiul lui Gary cu copiii, când făcea ceva ce nu-i plăcea lui Patty, ca să-i atragă de partea lui.

— Eu ar trebui să plec, spuse Patty. Doamnele sunt destul de drăguțe, dar știi cum sunt băieții. Mai ales Archie. Mereu o iau razna când încep să se plictisească.

Se ridică și îl privi. Nu-i venea să-l mai sărute o dată, pentru că nu prea credea ce-i spusese despre mama ei. Poate că Mary-Frances era încă în viață. Iar dacă era în viață, își zise Patty, Vera Stanhope era persoana care putea s-o găsească.

Capitolul 12

Era duminică și Vera le dăduse liber tuturor din echipă. Nu prea mai puteau face mare lucru până vorbea cu John Brace; deja stabilise o vizită oficială luni dimineața. Urma să aibă loc într-una dintre camerele de interogatoriu, așa că trebuiau să stea la coadă printre avocați și ofițeri supraveghetori. Nimeni nu putea să-i audă acolo și deja își pregătea replicile. N-avea de gând să se lase până când Brace nu-i spunea unde să-l găsească pe Robbie Marshall. Vera își zise că Holly probabil muncea în continuare, deși era weekend. Dacă era să dea crezare zvonurilor, nu prea avea viață în afara slujbei, iar Hol făcuse o fixație legată de mama lui Patty Keane. Mary-Frances Lascuola. Ce fel de nume mai era și ăsta? Și-o imagină pe Holly în apartamentul ei dichisit din Newcastle cum stă și caută pe Google, cuprinsă de frenezie.

Vera se trezi târziu. În seara precedentă fusese la un chef dat de Jack și Joanna, vecinii ei hipioți. Sărbătoriseră publicarea celui de-al doilea roman al Joannei. Vera îi citise prima carte, care i se păruse foarte întunecată. Îi ajungeau anchetele de la muncă. Dar îi făcuse plăcere să sărbătorească împreună cu ei. Cei doi lucrau zi și noapte la mica lor fermă și Vera știa că nu aveau niciodată prea mulți bani. Agricultură pe dealuri nu putea să transforme pe nimeni în milionar. Orice bănuț pe care doamna putea să-l facă în plus le era de folos. Verei îi era teamă ca ei să nu dea faliment sau să li se pară un efort prea mare să locuiască acolo; ura ideea ca alături să se mute niște străini. Jack și Joanna erau oameni de treabă. O ajutau când rămânea înzăpezită, îi tăiau lemne pentru foc și îi umpleau congelatorul. Și știau să petreacă.

Vera tocmai își făcuse cafeaua când îi sună telefonul. Era mobilul, ceea ce o luă prin surprindere pentru că, de regulă, semnalul era atât de prost printre dealuri, că lumea folosea fixul. Aproape că nu-l băgă în seamă, însă curiozitatea o împinse să răspundă. În general, duminica nu se trezea cu agenți de vânzări sau persoane care cereau donații. Constată că era Patty Keane.

— Patty, așteaptă să te sun eu de pe celălalt telefon. Nu prea mai am baterie pe ăsta.

Era mai simplu decât să-i explice că locuiește în vârful unui deal la câțiva kilometri de civilizație, în casa în care taică-su își câștigase existența

împăind animale.

Patty răspunse aproape pe loc. Vera auzi niște copii care făceau gălăgie în fundal.

— Ești în regulă, dragă?

Vera nu credea că Patty ar fi contactat-o altfel decât în caz de urgență.

— Nu e important.

Vera își dădu seama că femeia deja se simțea prost și regreta că o sunase.

— N-ar fi trebuit să te deranjez duminică.

— Chiar nu-i nicio problemă. Pot să te ajut cu ceva?

— Aveam doar niște întrebări. Legate de mama. M-am văzut cu tata ieri.

— Fii atentă.

Verei deja îi trecuse mahmureala.

— Ce zici, să trec pe la tine? E mai simplu decât să vorbim la telefon. Ajung într-o oră.

Hotărâse să meargă cu toții la plajă. Doar copiilor le plăcea la plajă, nu-i așa? Iar dacă alergau încoace și-ncolo, nu aveau cum să tragă cu urechea la ce discuta ea cu Patty. Era la volanul Land Roverului antic al lui Hector iar copiii adorau să se îngrămădească în spate, stând pe-o parte, de parcă ar fi fost la cine știe ce parc de distracții. Patty părea ceva mai veselă, mai stăpână pe sine. Luase un prosop, spunând că Archie niciodată nu mergea la plajă fără să se ude, și două gălețușe și lopeți.

— E foarte drăguț din partea ta.

Tot repeta asta, de parcă nu-i venea să creadă că Vera alesese să-i răsfețe așa.

Vera îi duse la Druridge Bay, unde plaja era întinsă, iar în spatele ei se înălțau dune. Mai departe de țărm era rezervația naturală care la început fusese formată doar din niște băltoace apărute în urma alunecărilor de teren, cu pâlcuri de arbuști și ascunzișuri de unde puteai să urmărești păsările. Merseră în șir indian printre dune până când ajunseră pe cea mai înaltă. Apoi se uitară în jos la plajă: într-un capăt era vechea fabrică de la Alcan, iar în cealaltă Insula Coquet, pe care se afla farul. Marea era la reflux, iar apa formase băltoace puțin adânci, care sclipeau atât de puternic încât Vera trebuia să se încrunte ca să le poată privi. Deși era duminică și soarele strălucea pe cer, nu prea era lume. Doar câteva familii și câteva persoane care-și plimbau câinii, care păreau foarte mici de la distanță.

Copiii porniră ca din pușcă, până și fata care avea toane când Vera

ajunsesse acasă la ei. Patty și Vera rămaseră pe prosopul întins la poalele dunei, ferite de bătaia vântului.

— Veneam aici când eram mică, spuse Patty. Părinții mei locuiau mai sus pe coastă.

Femeia tăcu.

— Părinții mei adoptivi, adică.

— Trebuie să fi fost puțin ciudat. Toată treaba cu două perechi de părinți. Eu n-am avut decât un tată și mi-a fost de-ajuns.

— Nu prea îi mai consider pe cei din Surrey părinții mei. Nu în adevăratul sens al cuvântului. Pentru mine sunt doar Neil și Anna, care au avut grijă de mine o vreme.

Patty privi cum Archie sărea prin băltoace, dar nu făcu nimic să-l oprească. Verei i se păru firesc. N-ar fi băgat-o în seamă și, oricum, avea să-și dea seama curând că nu-i o idee prea bună după ce urma să dârdâie tot drumul până acasă.

— Am trecut pe la tata ieri.

— Mi-ai spus. Sper că nu te-a afectat.

— Nu. Chiar deloc.

Patty tăcu din nou și îi făcu lui Archie semn cu mâna. Ceilalți doi copii săreau de pe dune.

— L-am întrebat de mama. De ce ai trimis-o pe femeia aceea să afli cum o cheamă?

— Pentru că sunt băgăcioasă, spuse Vera. Voiam să știu câte ceva despre tine. Să aflu în ce mă implic.

— Și tata a zis că ești băgăcioasă. Mi-a spus că are informații care-ți pot fi de folos.

— Chiar așa?

Vera se întrebă ce spusese Brace mai exact.

— Vreau să aflu dacă mama e încă în viață. Mama mea adevărată. Cei de la Serviciile sociale nu i-au dat de urmă. Nu știu cât de mult au încercat. Au bănuț că murise fiindcă nu mai figurează nicăieri, iar eu credeam că e moartă numai fiindcă așa mi-a zis tata.

Patty își cuprinse genunchii osoși cu brațele și se uită la Vera.

— Poți să mă ajuți?

Vera își zise că deja era cam mult. Brace o rugase să mai aibă grijă de familie, nu să înceapă să scormonească în trecut ca să o găsească pe iubirea vieții lui. Pe mama copilului lui.

— Nu văd de ce nu, dragă, și poate mă ajuți și tu cu ceva în schimb. Tatăl tău a pomenit vreodată ceva despre un anume Robbie Marshall? Erau amici pe vremuri.

Patty închise ochii o clipă. Vera se gândi că o făcuse atât din cauza luminii reflectate în apă, cât și a faptului că se întorcea cu zece ani în urmă, rememorând conversațiile avute cu John Brace.

— Poate că Robbie a cunoscut-o pe mama ta, Mary-Frances? Întrebă Vera, dându-și seama că Patty era, de fapt, interesată doar de mama ei.

Patty clătină din cap.

— Îmi pare rău. Mi s-a părut că numele mi-e oarecum cunoscut, dar nu mi aduc aminte dacă tata a vorbit despre el sau dacă l-am auzit pe altundeva.

— Nu contează. Dacă-ți aduci aminte de ceva, anunță-mă.

Vera simțea că bâjbâie pe întuneric. Căutau doi oameni care fuseseră apropiați de John Brace, și despre care habar n-aveau dacă erau vii sau morți.

— Ce zici să mergem la magazinul de înghețată din Cresswell înainte ca băiețelul tău să moară de frig? Nu se poate să vii la plajă fără înghețată.

Când ajunse acasă, Vera n-avea stare. Nu putea sta locului și niciodată nu înțelesese de ce lumea se plimba doar de dragul de-a o face; își zicea că oamenii care treceau pe lângă casa ei făcând drumeții, echipați cu bocanci și alpenștocuri, o luaseră razna. Pe lângă asta, în curând se însera. O sună pe Holly fără să se gândească. Cu puțin noroc, se poticnise și ea la fel ca Vera.

— Doamnă?

Nimeni din echipă nu-i mai spunea așa în ultima vreme.

— Ești ocupată?

Nu răspunse imediat. Holly voia să știe în ce se băga.

— Te întreb fiindcă am fost pe la Patty Keane și am purtat o discuție interesantă.

— Da?

Reușise să-i stârnească interesul.

— Dacă nu ești prea ocupată, mă gândeam să ne vedem să discutăm despre asta.

Vera tocmai voia s-o invite pe Holly la ea acasă, dar apoi îi veni altă idee. În seara aceea nu voia să bea. Nu după ce sărise calul în seara precedentă. Pe lângă asta, fusese mereu curioasă în privința vieții personale

a lui Holly.

— Auzi, ce-ar fi să trec eu pe la tine?

Apartamentul avea vedere la un cimitir și era liniștit. Poate fiindcă era duminică nu se auzea zgomot de mașini în depărtare. Când ajunse Vera, soarele tocmai apunea, însă jaluzelele nu erau trase, iar felinarele din fier forjat luminau șirurile de morminte. Pe dinăuntru, apartamentul era exact cum și-l imaginase. Domnea o ordine perfectă. Nici măcar o urmă de vopsea ciobită. Curățenia ajunsese la rang de obsesie. Pe un perete erau două fotografii alb-negru. Holly îi oferă un pahar de vin.

— Mi-e teamă că n-am bere.

— Ai putea să faci un ceai? Eu, una, fac pauză de la băutură.

Se așezară pe o canapea albă, din piele. Ceaiul avea o aromă florală, deloc neplăcută. Nu o servise și cu biscuiți. Vera ar fi ronțăit niște biscuiți căci trecuse ceva vreme de la înghețata din Cresswell.

— De ce ai trecut pe la Patty?

Holly părea că-i reproșează. Considera că Vera era prea implicată emoțional în anchete.

— Pentru că m-a sunat și m-a întrebat dacă ne putem vedea. Eram curioasă să aflu despre ce era vorba. Și pentru că trebuie să mă am bine cu ea până când John Brace o să ne dea informații folositoare.

— Și ce dorea?

Holly era îmbrăcată ca în afara programului – avea blugi și un pulovăr cu sigla unei universități, genul de chestie pe care ar fi purtat-o în studenție. Vera și-o imaginea ca pe o studentă perfect ordonată, genul care alerge dimineața înainte de ore și care mergea noaptea la sală. În niciun caz n-ar fi petrecut toată noaptea și n-ar fi vomitat în closet.

— Vrea să dau de mama ei. De Mary-Frances Lascuola.

— Mie mi-a spus că mama ei e moartă.

— Ei, da, mă rog, s-o fi gândit mai bine. Poate se gândește că John Brace i-a vândut gogoși.

Vera tăcu.

— Mă întrebam dacă ai încercat ceva pe calculatorul ăla al tău. Făcând ce știi tu să faci mai bine.

Vera făcu semn din cap către laptop-ul care stătea pe un birou din lemn de culoare deschisă, sub fereastră.

Holly se duse la calculator. Pe drum se opri să tragă jaluzelele, acoperind

priveștiștea lugubră.

— Mi s-a părut mie puțin ciudat...

— Ce anume?

— M-aș fi așteptat ca moartea femeii să fie menționată. Pe undeva. Măcar în vreun ziar local, dacă a murit în Kimmerston. Sau în vreun document de la morgă. Nu e ca și cum numele era comun. Dar nici nu găsesc vreo dovadă că ar fi în viață.

— Nimic?

— Ei, nimic după jumătatea anilor '80, la câțiva ani de la nașterea fetei ei. Certificatul de naștere al lui Patty e pe numele Patricia Mariella Lascuola. Când a fost adoptată, a devenit Patricia Smith, iar când s-a măritat a luat numele soțului, Keane. Pe certificatul ei, Mary-Frances e trecută drept mamă și John Brace drept tată.

Între timp, Holly își luase notițe pe un bloc-notes A4 și se uita prin ele.

— Înainte de asta, Mary-Frances apărea fără doar și poate în sistem. Există documente care atestă că a fost prezentă în sala de judecată și chiar și-a petrecut trei luni la închisoare pentru că a furat din magazine când era minoră.

— Își finanța viciile.

Vera se gândi că o sentință atât de scurtă era o pierdere totală de vreme.

— Avem adresa ei de atunci?

— Avea un apartament în Whitley Bay. Pe St. Anne's Terrace. Am verificat și e vorba despre o străduță între Whitley Road și stația de metrou. De asemenea, se pare că a petrecut o vreme la dezintoxicare, într-un loc din Bebington administrat de Ministerul Sănătății, dar se presupune că a început să folosească heroină din nou imediat ce a ieșit.

Vera se lăsă pe spate pe canapeaua din piele, care era surprinzător de confortabilă, și se gândi la Whitley Bay din anii '80. Orașul decăzuse între timp și era puțin deprimant. Pensiunile fuseseră transformate în locuințe pentru foști pușcăriași și refugiați. Existau planuri pentru o dezvoltare mai amplă de-a lungul coastei, iar în ultimele rânduri când trecuse pe acolo simțise un val de optimism, dar seara orașul era deseori tăcut, aproape sinistru. Pe la jumătatea anilor '80, în schimb, forfotea de activitate. În weekend, cluburile de noapte și pub-urile gemeau de cât de pline erau, peste tot era zgomot și străzile erau pline de oameni. Totul era cam de prost gust: stripteuze, chelnerițe și barmani mai mult goi decât îmbrăcați, reduceri la băutura care alimenta diverse încăierări nocturne. Pe atunci nu era nimic

sofisticat în Whitley Bay, însă fusese o zonă vie și înfloritoare. Acolo veneau cei din Newcastle și Northumberland să se distreze. Vera deschise ochii.

— Whitley Bay era o zonă bună, spuse. Pentru o fată care făcea trotuarul și avea nevoie de heroină.

— Pot să mai caut.

Holly își scoase nasul din notițe.

— Însă, după câte-mi dau eu seama, n-a fost emis niciodată un certificat de deces pe numele Mary-Frances Lascuola.

— Nu, spuse Vera. Nu-ți bate capul. Dacă ar fi existat, sigur l-ai fi găsit până acum. Ia o pauză. Să vedem ce o să ne spună mâine John Brace. Am o întâlnire cu el la prima oră. Azi după-amiază am cumpărat înghețată la Cresswell pentru toți nepoții lui și m-a costat o avere. Îmi e dator.

Capitolul 13

Vera merse ață la închisoare. În ziua aceea nu se opri la cafeneaua Drift; era concentrată numai la persoana lui John Brace și la povestea lui complicată. Se gândi că ar trebui s-o pună pe Holly să facă o schemă cronologică în care să noteze datele cu culori diferite. Ei i-ar fi făcut sigur plăcere – doar nu era nevoie să interacționeze cu nicio ființă umană – și era posibil s-o ajute pe Vera să-și ordoneze gândurile.

La poartă era același agent ca atunci când venise să-și țină prelegerea, care o recunoscuse și dădu din cap. Era devreme și ajunsese acolo înaintea celorlalți indivizi din branșă care băteau drumul până acolo să stea de vorbă cu clienții lor. Era de una singură în camera de așteptare când veni un ofițer, anunțând-o că Brace era pregătit. Camera era micuță, mai mult înaltă decât lungă. De podea era fixată o masă, care avea câte un scaun de plastic de ambele părți. Agentul mutase scaunul cel mai apropiat de ușă pentru a face loc scaunului cu roțile. Vera puse pe masă traista de cumpărături din pânză care-i ținea loc de servietă și scoase un caiet. Și-ar fi dorit să înregistreze discuția, dar știa că n-avea voie să ia telefonul; pe lângă asta, nici nu avea habar cum funcționează exact. Dură puțin până când găsi un instrument de scris și scoase în cele din urmă o bucată de creion bont. Fața lui Brace nu trăda nicio expresie pe durata întregii scene. Nu era nerăbdător. Dar nici amuzat.

— Așa deci, spuse Vera. Rândul tău.

— Cum adică?

— E momentul să ne spui unde se află cadavrul. Am mers în vizită la Patty. Știi asta fiindcă a trecut pe aici sâmbătă. Și am dus-o și ieri pe afară, împreună cu copiii. Am mers la plajă. Mi-am dus la bun sfârșit partea de înțelegere cu vârf și îndesat. Acum e rândul tău.

Vera tăcu.

— Și să nu-mi torni gogoși, John Brace. Nu stai deloc rău aici. Asta nu înseamnă că lucrurile trebuie să rămână așa. Pe lângă asta, nici eu nu sunt obligată să mai trec pe la Patty și copii. Știi foarte bine că Serviciile sociale nu fac mai nimic. Mă rog, în afară de a convoca o întâlnire, ca să fie totul și mai tensionat.

Probabil ridicase tonul, din moment ce la gemulețul de sticlă apăruse un chip. Un paznic aruncă o privire înăuntru ca să verifice dacă situația era sub

control. Vera îi făcu un mic semn cu mâna și acesta dispăru.

— Pare să-i placă de tine. Dumnezeu știe de ce.

Brace se aplecă înainte.

— Deci. Robbie Marshall. Unde-l putem găsi?

— Nu știu cine l-a ucis.

— Povestește-mi, John. Păstrează scuzele pentru mai târziu.

— Era iunie '95, într-o duminică, iar noi fuseserăm pe dealuri. Nimic ieșit din comun. Doar eu, Robbie și Hector.

— Dar Profu'? El n-a fost acolo?

Vera știa că făcuse o greșală întrerupându-l, dar nu se putuse abține. Proful părea o figură enigmatică, care avea un loc secundar în întâmplări, exact cât să nu fie văzut. Misteriosul membru cu numărul patru din Gașcă.

Însă Brace refuză provocarea. Clătină din cap.

— Profu' n-are nicio treabă cu asta. Nici nu venea așa mult pe teren. Nu cu noi. Nu cu lumea obișnuită. El stătea numai printre cei cu sânge albastru.

Hector se considerase dintotdeauna mai bun decât nobilimea de la țară, însă Vera știa că era mai înțelept să nu meargă pe pista aceea. Avea să afle mai multe ulterior. Dădu din cap către Brace, îndemnându-l să continue.

— Am ajuns acasă la Hector ca să bem o bere. Era cald afară și merseserăm o grămadă.

Brace făcu o pauză.

— Robbie fusese tăcut toată ziua. Era puțin închis în el. Nu știu dacă Hector observase. Nu era tocmai cel mai sensibil individ din lume. Mă rog, cred că știi și tu asta.

Vera aprobă din cap, dar nu spuse nimic.

— Venisem fiecare cu mașina lui și în fața casei l-am întrebat pe Robbie ce era în neregulă și dacă puteam să-l ajut cu ceva. Robbie făcea șmecherii pe atunci. Era puțin cam la limita legii. Se vedea cu băieții răi, cu cei care aveau putere.

— Mama lui nu vrea să audă nimic de rău despre el.

Brace încercă un zâmbet.

— Ei bine, nici maică-mea n-ar fi stat să asculte de rău despre mine. Lui Robbie îi plăcea să facă pe plac oamenilor. Era slab. Îi plăcea să se amestece cu băieții răi, dar uneori nu știa în ce se bagă.

— Ce-a spus Robbie?

— Că intrase într-un mic bucluc, dar că trebuia să rezolve singur problema. Stabilise o întâlnire pentru seara respectivă și totul urma să fie

bine.

Brace tăcu o clipă.

— Ar fi trebuit să-i cer mai multe detalii, dar aveam propriile planuri pentru seara aceea.

— Urma să te vezi cu un informator la Whitley Bay?

— De unde știi?

Vera își atinse nasul cu degetul și abordă o mină misterioasă.

— Ah, spuse Brace. Ai trecut pe la Judith. Normal. Mereu ai lucrat temeinic, nu-i așa, Vera? Așa ți s-a dus buhul. Dintotdeauna compensai lipsa șarmului prin muncă susținută.

Pe coridorul din afară se trânti o ușă, după care se auzi, inevitabil, zornăitul cheilor. O altă întrevvedere începea în curând în cealaltă cameră.

— Dar da, trebuia să mă văd cu un informator la Whitley Bay. Stabiliserăm să ne vedem la intrarea în Orașelul Spaniol. Duminică seara era îndeajuns de mare aglomerație încât să nu fim băgați în seamă.

— Ah, Orașelul Spaniol! Mă năpădesc amintirile...

Parcul de distracții de lângă Domul mare și alb fusese construit ca să rivalizeze cu *Pleasure Beach* din Liverpool. În fiecare dimineață când se deschidea, se auzea melodia *Tunnel of Love* de la Dire Straits, cântecul în care fusese menționat și care îi conferise statutul de legendă. În 1995 trecuse deja de perioada de apogeu, însă era tot acolo, zgomotos și de prost gust, atrăgând turiștii. În serile calde de iunie se simțea mirosul de vată de zahăr, ceapă prăjită și motorină de la trenulețe. Apoi, construcțiile din parcul de distracții fuseseră demolate și unii spuneau că Domul se va transforma într-un fel de complex comercial. Vera se înfioră numai gândindu-se la așa ceva.

— Evident, pe atunci n-aveam cu toții telefoane mobile.

Brace aproape că-și cerea scuze.

— Și chiar și când aveam, nu puteai conta pe ele. N-am reușit să dau de Robbie, n-am putut să-i spun să mă sune dacă dădea de bucluc. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult.

— Cu cine urma să te vezi, John? Spune-mi numele informatorului.

Vera făcu o pauză.

— Alibiul tău.

— Doar știi că nu-ți pot spune asta.

Părea obosit, de parcă nu dormise bine de luni întregi, și își înclină capul de parcă ar fi fost prea greu să-l mai țină drept.

— N-o fi fost vorba despre Mary-Frances Lascuola?

Brace își ridică privirea și râse scurt.

— Nu fac spiritism, Vera. Deja era moartă de multă vreme la momentul respectiv. Și poate că sunt responsabil și pentru moartea ei. Altă persoană de care ar fi trebuit să am mai multă grijă.

Vera voia să-l întrebe mai multe despre Mary-Frances, însă nu mama lui Patty era obiectivul principal al vizitei.

— Deci te-ai văzut cu acest informator misterios în fața Orașelului Spaniol.

— Era hărmălaie. Erau câteva petreceri de burlaci și burlăcițe care-și terminau weekend-ul în stil mare. Știi cum era în Whitley pe atunci.

Vera aprobă din cap.

— Am parcat pe chei. Am mers acolo mai întâi, apoi cu mașina până la farul de la St. Mary. Deja se făcuse întuneric – era zece –, dar era Lună plină. N-am mers până pe insulă pentru că nivelul apei era ridicat, dar am rămas pe o bancă și am stat de vorbă. Nu mă așteptasem să mai fie cineva prin preajmă. Peste zi nu poți să arunci niciun ac din cauza bicicliștilor și a celor care-și plimbă câinii, dar la ora aceea, noaptea, am crezut că vom fi singuri-singurei. Era prea devreme pentru cei cu câini și prea târziu pentru oricine altcineva.

Brace făcu din nou o pauză, însă Vera nu-i mai întrerupse șirul gândurilor.

John inspiră.

— Mai era o mașină în parcare. Mașina lui Robbie. Am recunoscut-o imediat ce am ajuns. M-am gândit că poate și el se gândise la fel ca mine – că era un loc liniștit, potrivit pentru o întâlnire, numai bun să rezolve ce-l deranja pe el – însă nu era nimeni prin preajmă. Când mi-am terminat eu treaba era aproape ora unsprezece. Mi-am dus omul înapoi în Whitley cu mașina, ca să poată lua metroul până în oraș, dar nu mi-l puteam scoate pe Robbie Marshall din minte.

Brace făcu din nou o pauză. Întâlnirea din camera de-alături probabil că fusese ceva de rutină sau avocatului nu-i păsase, pentru că ușa se trânti din nou și deținutul fu condus afară. Vera mângăli pe hârtie: *Informatorul lui Brace era din Newcastle*. Nu mare lucru, dar măcar se mai făcea puțină lumină.

Până la urmă, detectiva își pierdu răbdarea.

— Presupun, deci, că te-ai întors la St. Mary ca să verifici. Erați prieteni

din școală. Era cel mai bun prieten al tău. Voiai să afli ce se întâmpla.

Brace aprobă din cap și se foi în scaun.

— Era duminică noapte, așa că era liniște în zonă. Orașelul Spaniol se închisese deja, iar pe malul mării se mai plimbau doar câțiva oameni. Mașina lui Robbie era tot acolo unde o văzusem prima oară, chiar la capătul din nord al golfului. M-am gândit că poate plecase în mașina individului cu care se văzuse, dar era destul de puțin probabil. Robbie avea serviciu a doua zi și nu lipsea niciodată. Asta îl făcea respectabil.

— Și îi oferea acoperire. La fel procedai și tu, John. Nu tu spuneai asta mereu? Nu lipseai niciodată pe motiv de boală. Niciodată nu-ți luai toate zilele libere. Erai angajatul model.

Brace n-o luă în seamă. Vera își dădu seama că bărbatul își reținea amintirile. Drumul care ducea către Insula St. Mary și către far era suficient de lat încât să aibă două benzi. Pe o parte era marea, iar pe cealaltă un teren ușor sălbatic, cu zone umede care se transformau în ditamai bălțile de noroi când ploua. Între timp, devenise rezervație naturală, însă Vera nu-și putea aminti cum fusese în urmă cu atâția ani. Să fi fost un loc de pășunat? Accesul pe insulă era stabilit în funcție de maree, iar farul și casele țărănești erau folosite de primărie drept centru de vizitare, fiind un loc în care copiii veneau să învețe despre natură. Vera se gândi că poate și copiilor lui Patty le-ar fi plăcut să meargă acolo, și că nici ei nu i-ar fi displăcut să se bălăcească prin băltoacele din stâncă echipată cu o plasă și o gălețușă.

Brace continuă.

— Aproape că mi-a venit să plec și să merg direct acasă dar, după cum ai spus și tu, eram prieteni din școală, îmi era ca un frate.

— Deci ce-ai făcut?

Verei îi era teamă să nu vină vreun paznic la ușă, anunțând că întrevederea se terminase, înainte ca ea să fi obținut vreo informație folositoare. Abia aștepta ca Brace să-și termine povestea.

— Am ieșit din mașină și l-am căutat. Aveam o lanternă, dar la început n-am avut nevoie de ea. După cum am spus, era Lună plină, iar după scurtă vreme ochii ți se acomodează. Doar știi și tu asta, locuiești în sălbăcie, nu ai stâlpi de iluminat prin preajmă. Am mers spre nord, de-a lungul coastei, către Hartley Point și Seaton Sluice. Am mers în tăcere. Nu l-am strigat. Nu știam ce fel de întrevedere aș fi putut întrerupe, iar un polițai care apare din senin putea fi cel mai rău lucru din lume, în caz că avea probleme cu vreun amic periculos de-al lui.

— Trebuie să fi văzut ceva, spuse Vera, altfel nu ne-am fi aflat aici acum.

— Am găsit ceva.

Brace tăcu.

— Am găsit cadavrul lui Robbie. Era aruncat la marginea potecii ca un sac de gunoi. Avea capul spart.

Își ridică privirea și se holbă în ochii Verei.

— Dacă ar mai fi fost vreo șansă, cât de mică, să fie în viață, aș fi raportat pe loc. Sincer. Dar mi-am dat seama că era, cel mai probabil, mort încă de când mă văzusem cu informatorul meu.

— Și de ce n-ai chemat poliția, ca orice persoană cu simț civic?

Vera o spusese pe un ton înșelător de liniștit. Pe dinăuntru, însă, spumega de furie, deoarece Brace fusese polițist. Fusese unul dintre ei.

— Pentru că aveam prea multe de pierdut. Odată ce echipa de investigații ar fi început să sape în trecutul lui, ar fi aflat că avea legături și cu mine și cu amicii lui puternici aflați de cealaltă parte a baricadei. Deja intrasem în destule belele și îmi fusese acordată o ultimă șansă.

— Dar de ce îmi spui toate astea acum? Ești bântuit de fantoma lui Robbie Marshall, nu-i așa? Până acum n-a părut să te deranjeze.

— Pentru că-mi iubesc fiica!

Brace aproape că urlase.

— Pentru că-mi doresc să aibă o viață mai bună!

După tonul ridicat, tăcerea care urmă păru șocantă.

— John Brace, fraier sentimental ce ești, aproape că te cred!

Vera clătină din cap.

— Bun, nu ai raportat. Dar ce ai făcut?

— La mal era un canal de scurgere. Trecea prin stâncă și forma un mic tunel chiar înainte de promontoriu. Nu știu la ce folosea. Cred că la celălalt capăt era un fel de scurgere pentru apa de pe câmp, ca să ajungă apa de ploaie în mare. Am băgat cadavrul în canal și am pus niște bolovani în spatele lui, ca să nu fie luat de reflux. Îi găsisem cheile în buzunarul de la geacă. Am mers cu mașina lui în parcare de lungă durată de la aeroport și am luat un taxi înapoi, până în Whitley, după care am mers pe jos ultimii trei kilometri până la St. Mary, fiindcă nu voiam să rețină șoferul că a dus pe cineva până acolo, în caz că ar fi fost descoperit cadavrul. I-am aruncat cheile în mare. Apoi mi-am luat mașina și am mers acasă. Aproape că răsărise soarele când am ajuns.

— Iar Judith a crezut că ai fost plecat toată noaptea cu un... informator.

— Se mai întâmpla, spuse Brace. Nu era ciudat.

— Și ai lăsat-o pe mama lui Robbie să spere că fiul ei s-ar putea să revină cândva.

— Cum aș fi putut să-i spun?

Brace rămase o clipă cu capul sprijinit în mâini.

— Uite care-i treaba, nu-s mândru de ce am făcut. Dacă aș fi avut mai mult timp, m-aș fi gândit la ceva mai bun, poate aș fi făcut să pară că a avut loc un accident de mașină. M-am gândit de mii de ori la asta. Dar n-am avut ce să fac. Nu puteam să risc o anchetă în care eu să fiu bănuț că aș fi criminalul.

— Mai ales când ai fost la fața locului, nu-i așa, John? Erai acolo când a fost ucis Robbie. Ce mai coincidență!

— Nu l-am ucis. Crezi că dacă aș fi făcut-o aș risca să nu mai ies de aici viu spunându-ți unde e cadavrul? Nu-mi iubesc fiica atât de mult. Era prietenul meu. Ce motiv să am?

— N-ai văzut pe nimeni prin preajmă când stăteai la taclale cu informatorul tău pe malul mării? Nicio mașină? Nimeni care să se plimbe noaptea sau să facă jogging?

Preț de o clipă, Vera își pierdu șirul gândurilor. Se făcea jogging în 1995? Cu siguranță că da, doar că nu era așa de popular.

Brace clătină din cap.

— Mă gândesc la asta de mai bine de douăzeci de ani. Nu-mi aduc aminte să fi văzut pe nimeni.

Pe coridor se auziră pași, apoi ușa se deschise. Era paznicul.

— Hai să mergem, amice.

Îi vorbise pe un ton înțelegător. Poate că îl considera pe Brace un fel de erou care o pățise din cauza sistemului. Vera și-ar fi dorit să-i explice cum stăteau lucrurile de fapt, dar n-avea timp.

— O să verificăm ce mi-ai spus.

Îi vorbi pe un ton formal și își vârî caietul în traistă.

— Probabil că ne auzim săptămâna viitoare.

Brace nu spuse nimic în timp ce paznicul îi împingea scaunul cu roțile.

Capitolul 14

La secție o aștepta echipa. Intră cu mintea împrăștiată în toate părțile și se gândi pentru o clipă dacă așa se simțeau puștii care tocmai luaseră droguri. Dacă da, putea să înțeleagă de ce deveneau dependenți. Nu se putea compara cu nimic: simțea adrenalină și simțea că orice era posibil, că oricând putea urma un alt moment de glorie. Însă nu se lăsă pradă entuziasmului până când nu se adunară în jurul biroului lui Charlie. Trebuia să fie atentă; încă nu era complet convinsă că John Brace nu juca după propriile reguli, iar ultimul lucru pe care și-l dorea era să-nceapă să scormonească în văzul lumii un loc aglomerat de pe coasta din Tyneside și să nu găsească nimic. Sau, mai rău, să dea de câteva oase de câine sau de oaie. Lui Brace îi plăcuse mereu s-o facă de râs.

— O să avem o abordare discretă.

Se așezase pe un birou. Îi supraveghea ca o matcă stăpână peste tot ce vedea.

— Am vorbit cu un vechi amic care lucrează la echipa de specialiști. Mi-a spus că ei pot fi acolo mâine la prima oră. Fără mare tam-tam, doar niște colegi care-i fac o favoare unei prietene.

Vera se opri și dădu din cap către scările care duceau la birourile fistichii în care se aflau polițiștii mai mari în grad.

— Ei nu trebuie să afle nimic până nu avem ceva concret.

— Așteptăm până mâine?

Holly părea oripilată. Vera își zise că mai mult o deranja eludarea procedurii decât așteptarea în sine.

— Dacă Robbie Marshall e în canalul ăla, a stat acolo mai bine de douăzeci de ani, așa că o zi în plus n-o să schimbe nimic.

Însă și Vera era nerăbdătoare, n-avea stare și nu-și putea da seama cum avea să-și petreacă ziua.

— Holly, Brace a spus că în noaptea aia s-a văzut cu un informator în Whitley. A dat de înțeles că locuia în Newcastle, dar n-a vrut să-mi dea niciun nume. Te poți uita prin arhive după colaboratorii cunoscuți ai lui Brace de atunci? O luăm pe bâjbâite, dar n-ar strica să dăm de cineva care să confirme povestea pe care ne-a spus-o, ăsta e genul de lucru la care te pricepi de minune.

Își dăduse seama că Holly avea nevoie din când în când de încurajări.

— Și, dacă ai timp, încropește și tu o schemă cronologică. Brace a spus că Mary-Frances era moartă de mult când Robbie Marshall a dispărut, dar cumva eu tot am impresia că toate astea au o legătură între ele.

Holly dădu din cap. Vera era sigură că femeia avea să urmărească obiectivul stabilit.

— Charlie, te poți folosi de memoria ta de elefant s-o îndrumi pe Holly? Poate-ți dai seama cu cine s-a văzut Brace noaptea târziu în Whitley Bay. Trebuie să fi fost un pește gras dacă l-a făcut pe Brace să renunțe la seara lui de duminică.

Charlie clătină din cap.

— Știi cum stă treaba cu informatorii, Vera. Mai ales cum era pe atunci. E o chestiune de onoare să nu li se afle identitatea.

— Dar s-ar putea să-ți faci o idee despre ce urmărea Brace pe atunci. Ce priorități avea și ce-l făcea să se trezească dimineața.

— Mă voi gândi.

— Așa să faci, Charlie, și anunță-mă dacă iese ceva.

Vera se dădu jos de pe birou. Pur și simplu nu mai avea stare.

— Joe, tu vii cu mine.

Îl puse pe Joe să conducă până la Whitley Bay. Soarele încă strălucea pe cer și se întrebă cum era vremea în seara aceea de iunie când dispăruse Robbie Marshall. Probabil că și atunci fusese senin, Brace îi povestise despre Luna plină și faptul că văzuse fără ajutorul lanternei. Parcară lângă cimitirul din apropierea golfului. De acolo mai aveau de parcurs doar o mică distanță până la St. Mary. Vera încerca să meargă mai mult pe jos în ultima vreme, mai înspăimântată decât voia să recunoască de avertismentele teribile primite din partea doctorului în privința obezității și tensiunii ridicate. Câteva persoane îmbrăcate în negru stăteau în fața cimitirului fumând, apoi își stinseră țigările repede când ajunse dricul, parcă speriați să nu rateze înmormântarea.

— Ce facem aici?

Joe mergea lejer alături de ea. Mereu fusese în formă, iar Sal avea grijă ce mânca soțul ei.

— Vreau doar să văd puțin cum e locul. N-am mai fost pe aici de ceva vreme.

Traversară șoseaua din dreptul cimitirului și în față li se deschise priveliștea întregului golf, cu întinderea de nisip care atrăgea cândva turiști scoțieni în vacanță și lume din Newcastle venită să stea o zi. Odinioară,

casele de oaspeți și hotelurile gemeau de oameni; acum, în schimb, hotelurile erau distruse sau transformate în apartamente pentru navetiștii din oraș, iar pensiunile erau folosite de oameni care nu veneau pe coastă în vacanță. Însă marea și sunetele pescărușilor erau aceleași; spațiul deschis și lumina reflectată creau un sentiment de libertate. În depărtare se vedea globul impresionant, de culoare albă, al Domului. Vera era pierdută în gânduri, încercând să readucă la viață zgomotele și efervescența Orășelului Spaniol din anii '90, aducându-și aminte că pe atunci se mai profila și arhitectura elegantă, de culoare albă, a unui club de noapte numit Pescărușul, care arsese într-un incendiu. Fiind construit în anii '30, parcă reprezentase apogeul orașului. Iar atunci când fusese distrus, golul lăsat în urmă la malul mării parcă reprezentase declinul urbei. Vera încerca să-și imagineze locul așa cum era pe vremuri, când deodată fu trântită de un biciclist într-un costum din Lycra.

— Mama naibii! De ce nu pot circula pe altundeva decât pe trotuar?

— Stai fix pe mijlocul pistei de bicicliști.

Vera se gândi că în anii '90 probabil nici piste nu existau. De cealaltă parte a drumului era un loc special amenajat pentru rulote; de pe poteca unde se aflau se vedea locul de joacă. Vera își zise că acestea făcuseră parte din peisaj de când lumea și pământul, dar că probabil era dificil să mai dea de vreun martor după atâția ani. Merse agale către far, urmată de Joe, care ținea pasul cu ea în tăcere. Știa că nu voia să fie deranjată. Rezervația fusese îngrădită de puțină vreme – cu toate că gardurile nu l-ar fi ținut niciodată pe Hector departe de cuiburile păsărilor – și existau locuri de observație pentru fotografii și păsărari. Tocmai se produsese refluxul, așa că mai mulți oameni mergeau de-a lungul digului îngust până pe Insula St. Mary. Vera făcu un calcul în minte și se gândi că nivelul mării avea să fie scăzut a doua zi dimineață. Exact ce le trebuia. În parcare era o dubă din care se vindeau gogoși, iar din alta – înghețată. Păreau să profite din plin de vara târzie.

În apropiere de dube era un semn cât casa, făcut din lemn acoperit cu plastic, care afișa o hartă viu colorată, precum și explicațiile planurilor de reabilitare a zonei. Totul părea să se învârtă în jurul unei cafenele noi și a unui restaurant care urmau să fie construite exact unde se aflau ei. Există chiar și schița unui arhitect, care propunea o clădire numai din lemn de culoare deschisă și sticlă. Arăta destul de drăguț, dar Vera bănuia că asta însemna că nu mai era loc pentru vânzătorii de înghețată și gogoși care fuseseră acolo dintotdeauna. Ideea schimbării o neliniști. Cu siguranță că

existau destule cafenele în Whitley care se luptau pentru clienți. Vera merse mai departe de-a lungul malului stâncos, căutând scurgerea din povestea lui Brace. Dacă nu-l găseau acolo, nu știa ce era de făcut.

Pe mal era liniște. Copiii erau din nou la școală, așa că nu era nimeni cu familia, iar alergătorii și bicicliștii rămâneau în general pe pistă. Un cuplu în vârstă stătea pe o bancă, însă aveau ochii închiși și fețele îndreptate spre soare. Joe era mai sprinten decât ea și o luă înainte. Vera abia dacă-și ținea echilibrul și începu să-și regândească intențiile privind băltoacele din stâncă și copiii lui Patty.

— Crezi că asta o fi?

Joe arată către o despicătură din stâncă. Era fără doar și poate făcută de mâna omului și, cândva, poate găzduise un canal de scurgere, însă se dezintegrase cu zeci de ani în urmă, probabil cu mult înainte ca Brace să se fi întâlnit cu informatorul lui. Vera se gândi că poate scurgerea ajungea pe vremuri până în Marea Nordului, aruncând mizeriile din Epoca Edwardiană în apa sărată. În unele pietre încă se mai vedeau șuruburi ruginite care marcau locul în care fusese amplasat cadrul de susținere a țevii.

— Nu cred că e o scurgere pentru apa de pe câmp, dar se potrivește descrierii.

Iar Vera își zise că noaptea, puțin panicat, în căutarea unui loc unde să scape de cadavru, de cadavrul prietenului din copilărie, Brace probabil nu și-ar fi putut da seama prea bine despre ce era vorba.

— Cel puțin, mâine echipa poate să înceapă să caute de aici.

Simți imboldul să scoată bolovanii și pietrele care blocau orificiul scurgerii.

— Mai bine ne întoarcem. Ultimul lucru pe care vrem să-l facem e să atragem atenția asupra noastră.

Joe începu să urce înapoi către potecă, dar ea mai rămase o vreme acolo, holbându-se la despicătură din stânca joasă.

Când ajunse la Joe, acesta stătea lângă mașina de înghețată, ținând în ambele mâini câte un cornet din al cărui vârf ieșea o bucățică de ciocolată.

— M-am gândit că, din moment ce tot ne prefacem că ne plimbăm de plăcere, ar fi bine s-o facem ca lumea.

Vera își zise că și el era la fel de entuziasmat ca ea.

— A, da, iar eu cine sunt? Maică-ta?

Joe rânji.

— Nt. Ești bunica.

— Maimuțoi obraznic ce ești!

Dar, în timp ce mânca din înghețată, Vera se gândi că nu mai fusese atât de fericită de luni bune.

Se întâlnește în parcare de la St. Mary a doua zi dimineața devreme, înainte de răsărit. Holly și Charlie erau în mașina lui Holly, iar Vera îl luase din drum pe Joe în Land Rover-ul care părea să fi făcut războiul. Echipa de specialiști ieși dintr-o dubă sub acoperire, după care se auziră mai multe glume pe seama lipsei de cafea la o asemenea oră matinală.

— Îi fac cinste cu un întreg mic dejun englezesc, spuse Vera, cui găsește ceea ce căutăm.

Dormise puțin, dar profund, și se simțea foarte trează și într-o stare de alertă. La orizont se vedea o lumină gri, așa că îi duse printre stânci, fără ajutorul lanternei, la locul în care Joe găsisese scurgerea. Cu toții aveau un pas mult mai sigur, dar o lăsară să meargă înainte. Ea îi chemase, ea era șefa. Vera purta pantaloni de catifea cord și era încălțată în ghete de drumeție; Holly purta niște cizme de firmă decorate cu floricele și fluturi. Ajunseră la deschizătură tocmai când lumina de deasupra mării deveni roz. Vera făcu semn cu capul către orificiul din stâncă.

— Țasta e locul pe care l-a descris. Să vă lăsăm să vă apucați de treabă, da?

Șeful echipei de căutare aprobă din cap și rânji.

— Așa e, nu vrem să se amestece amatorii.

Așa că Vera și ceilalți detectivi găsiră o piatră netedă pe care să se așeze și să privească de la distanță. Vera își zise că orice alergător matinal care ar fi văzut echipa și-ar fi spus că erau de la compania de apă sau de la primărie, făcând niște cercetări premergătoare dezvoltării urbanistice planificate. Nu știa însă ce-ar fi crezut despre cei patru care priveau stând jos: Charlie în haina lui străveche, trăgând dintr-o țigară și întorcându-se încât să sufle fumul în cealaltă direcție, Holly care reușea să pară sofisticată în ciuda faptului că, evident, nu se simțea în largul ei, Joe, atent și neliniștit, holbându-se la bărbații care mutau cu atenție bolovanii de la gura deschiderii, și Vera. Vera, care era atât de mare încât pe lângă ea ceilalți păreau pitici. Uneori își făcea griji că îi trăgea în jos cu personalitatea și prejudecățile ei, că nu le dădea destul spațiu și nu le acorda destulă încredere încât să fie capabili de propriile decizii. Își spuse însă că, de

regulă, avea dreptate și că oricum nu-i ajuta cu nimic dacă greșeau de capul lor. Simți cum îi intră frigul în oase de la piatra rece.

Se luminase în toată regula. Răsăritul își croise un drum portocaliu către ei, pe suprafața apei. În depărtare, trei nave comerciale ieșeau din Tyne. Siluetele lor se conturau întunecate pe fundalul soarelui. Două vehicule opriră în parcare de deasupra lor. Un păsărar îmbrăcat într-o haină impermeabilă și echipat cu un binoclu scump merse de-a lungul potecii de pe faleză, însă părea mai interesat de rezervație decât să se uite la ei. Echipa reușise să degajeze intrarea în scurgere și unul dintre bărbații mai slabi se băgase înăuntru, ținând o lanternă în mână. Vera nu mai avea răbdare. Până atunci ar fi fost cazul să găsească ce căutau. Începu să se gândească la o răzbunare potrivită împotriva lui Brace pentru că o făcuse să alerge după cai verzi pe pereți.

— Șefa!

Hainele de lucru ale bărbatului slab erau acoperite de nisip și noroi, iar pe glugă avea niște alge. Vera își zise că semăna puțin cu unul dintre personajele pe care le văzuse în spectacolul de Revelion al celor de la Morris, în fața *pub*-ului din Monkseaton. Omul Verde. Rămase în fața intrării și se uită la ea.

— E ceva cam ciudat aici.

— Ciudat în ce fel? E sau nu e acolo cadavrul?

Era încordată, nu-i venea să creadă că fusese trasă pe sfoară. John Brace o dusesse de nas cu povestea despre prietenie și dragostea pe care i-o purta fiicei lui.

— Cu siguranță avem un schelet uman complet, îndesat în capătul scurgerii, dar sunt prea multe oase.

Când auzi primele cuvinte se simți ușurată. Avusese dreptate. Până la urmă nu-i strânsese pe toți acei oameni de pomană. Rezista ea la multe, dar ura să fie ținta batjocurii, iar dacă de data aceea ar fi greșit rău de tot, ar fi aflat toată poliția: *Vera a luat-o razna de-a binelea în ultima vreme. A chemat o întreagă echipă de căutare numai fiindcă a avut un vis stupid cu un răufăcător mort.* Apoi înțelese și ultima parte a frazei.

— Cum adică sunt prea multe oase?

Urmă un moment de tăcere. Agentul își acoperi ochii cu mâna, protejându-se de soare, așa încât Vera îi putea vedea numai partea de jos a feței.

— Eu aș zice să e vorba de două cadavre băgate acolo. Nu de unul

singur.

Capitolul 15

Joe rămase la locul faptei să supravegheze echipa, în timp ce Vera se întoarse la secție să-i dea raportul lui Watkins. Urma să pornească procedura în caz de crimă; publicul avea să afle în vreun fel sau altul, iar presa urma să-i hăituiască pe cei de la Biroul de Presă. Mai bine era ca șeful să afle de la ea toată povestea. Avea nevoie de o explicație plauzibilă pentru faptul că nu-l anunțase de la bun început. Îl sună din parcare de pe Insula St. Mary, stând cu spatele la mare și la vântul care se întetise de când ajunseseră. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca vreun agent mult prea zelos să-l anunțe el primul pe șef.

— Am dat de ceva, domnule.

Îi povesti cum găsisse cadavrul de parcă nu urmărise decât o posibilă pistă.

— Nu voiam tevatura unei anchete în toată regula până când nu ne asiguram că pista nu era falsă. Ultimul lucru la care mă așteptam era să dau de două schelete.

— Sunt convinși? N-o fi vorba de un singur schelet ale cărui oase au fost împrăștiate de animale?

Vera îi întrebase același lucru, dar nu intrase să verifice ea însăși, în ciuda faptului că oasele se aflau acolo de cel puțin douăzeci de ani, locul în sine era destul de neatins. Cel puțin neatins de mâna omului. Nu i se păruse că bolovanii care blocau intrarea fuseseră mișcați de când îi pusese Brace acolo. Își imaginează că probabil intraseră șobolanii – între bolovani era destul loc ca apa să iasă. Diverse creaturi marine ar fi putut intra, la rândul lor, în timpul fluxului. Ultimul lucru de care avea nevoie ancheta era ca o grămadă de polițiști să mișune peste tot pe-acolo. Joe Ashworth și echipa de criminalistică hotăra chiar atunci cum să protejeze cât mai bine zona și care să fie următorul pas. Ar fi putut monta un cort în fața intrării în scurgere până când oasele erau fotografiate și verificate în amănunt, însă la flux agenții aveau să umble prin câțiva centimetri buni de apă. Vera se gândi că era indicat să încerce să scoată oasele de acolo cât mai repede. Deja blocaseră atât digul spre insulă, cât și partea de nord a parării ca să-i țină departe pe gură-cască.

— Vom avea nevoie de patolog pentru asta, spuse Vera. Poate chiar de un antropolog criminalist. Bănuiesc că ambele cadavre au fost băgate acolo

cam în aceeași perioadă, dar ei vor putea să ne spună cu exactitate cum stau lucrurile.

Se afla din nou în biroul în care stătuse cu o săptămână înainte; la momentul respectiv nici nu voise să audă că trebuia să meargă la închisoare să vorbească despre victime. Watkins nu era galez, din câte știa ea, în ciuda numelui. Nu părea să aibă accent; efectiv nu avea cum să-și dea seama de nimic în privința lui, în afară de faptul că avea patruzeci de ani și făcuse o facultate. Era din generația nouă, care vorbea pretențios, știa cu ce se mănâncă toată treaba cu mass-media și mereu o făcea să aibă o atitudine defensivă. În ziua aceea purta un costum gri la fel de șters ca el însuși.

— Deci știi cine e una dintre victime?

— Doar din ce spune John Brace. Încă nu avem confirmarea.

Șeful ridică din sprâncene. Mai auzise de John Brace, deși ajunsese în funcție după ce acesta fusese condamnat.

— Făcea parte din grupul căruia i-am vorbit când m-ați trimis la Warkworth să le țin un speech celor din...

Vera încercă să-și aducă aminte acronimul.

— ...EDW.

— Iar Brace pur și simplu ți-a spus nonșalant că un cadavru era îngropat într-un canal de scurgere din apropierea Insulei St. Mary.

Watkins cu siguranță nu aflase că sarcasmul era cea mai josnică formă de umor.

— Nu pe loc, spuse Vera. A vrut să văd mai întâi dacă fiica lui e în regulă. Are o fiică de vreo treizeci de ani și trei nepoți.

— Dar înțeleg că fosta lui soție e vie și nevătămată și activă politic. N-ar trebui să aibă ea grijă de familie?

Vera își dădu seama că șeful nu mai avea răbdare, însă nu-i păsa.

— Nu Judith e mama ei.

Detectiva făcu o pauză.

— Am trecut pe la ea, am făcut un fel de târg așa încât Brace să-mi dea informațiile despre Robbie Marshall.

— Care-l bănuim că ar fi una dintre victimele găsite la St. Mary?

Pe care. Vera își mușcă limba să nu-l corecteze. Avusese o profesoară de engleză fixistă când venea vorba de gramatică. Dar se abținu. Poate nu era chiar așa deștept pe cât voia să lase impresia. Chiar și numai gândul la asta o înveseli.

— Era un asociat de-al lui Brace.

Vera făcu o pauză din nou.

— Și de-al lui taică-miu.

Era mai bine s-o audă de la ea decât de la altcineva.

— Tatăl tău l-a cunoscut pe Brace?

Watkins se uită la ea cu surprindere.

— Uneori mergeau împreună să privească păsările, spuse Vera. Cam atât. Pe lângă asta, Hector e mort de ani buni. Nu există niciun conflict de interese.

Tăcură o clipă, iar singurul zgomot care se auzea era zumzăitul unui aparat electric din biroul de-alături. Lui Watkins păru să nu-i pese de legătura dintre Hector și Brace. Poate știa că Vera era una dintre cele mai de succes detectieve din poliție și că acela urma să fie un caz greu. Mai mult, i-ar fi convenit să i se spargă ei totul în cap dacă ancheta o lua pe arătură.

— Ale cui sunt celelalte rămășițe?

Watkins își ridică nasul din notițele pe care le lua. Pe masă era o călimară, iar el folosea un stilou cu piston. Vera își pierdu o clipă concentrarea. Nu mai văzuse un stilou adevărat de ani de zile. Părea un obiect pretențios pentru un bărbat așa tânăr.

— Habar n-am, spuse Vera. Dar mă întorc la Warkworth cât de repede să-l întreb pe John Brace de ce nu mi-a zis nimic despre un al doilea cadavru.

— Care e povestea lui Brace?

Watkins era pregătit, cu stiloul în mână.

— Cum susține că a ajuns în scurgere cadavru lui Marshall?

Vera îi relată, aproape cuvânt cu cuvânt, derulându-și din nou în minte întâlnirea cu Brace. Îi era ușor să povestească; aproape că-i veni să creadă că se afla din nou cu Brace în camera de interogatoriu din Warkworth. Și-o tot repetase de când plecase de la închisoare. Nu omise niciun detaliu, în afară de întrebările ei despre Mary-Frances Lascuola. Mai târziu, nu-și putu explica de ce nu-i spusese și lui Watkins. Poate crezuse cu adevărat că identitatea prietenei lui Brace era irelevantă. Sau, și mai probabil, concluzionase Vera, știa că informația înseamnă putere, iar ea voia să rămână în posesia ei, bănuind că avea să-i folosească mai târziu.

Comandă pizza pentru echipa de la birou; murea de foame și bănuia că nici ei nu mâncaseră ca lumea de când veniseră de la Kimmerston. Până și Holly, care de regulă părea să supraviețuiască mâncând câteva frunze de

salată și o casoletă de humus slab caloric, luă câteva felii. Charlie înfulecă de parcă nu mai mâncase de săptămâni întregi.

— Cum îi merge lui Joe pe teren?

— Patologul ajunsese deja înainte să plecăm.

Holly se șterse la gură cu unul dintre șervețelele incluse în comandă. Execută gestul cu mare grație.

— Au estimat că ar trebui să poată scoate scheletele și orice obiect găsit acolo înainte să vină fluxul. Dacă nivelul apei crește, ar putea, la limită, să lucreze acolo – se pare că fluxul nu e așa de mare, iar scurgerea e îndreptată în sus – dar ar fi mult mai dificil.

— Ce-au găsit până acum?

— Cei de la criminalistică au intrat chiar când plecam. Ei zic că încă există resturi de materiale textile pe schelete. Nu e cine știe ce, dar ar trebui să ne ajute să le identificăm. Cred că au găsit și o curea. Tocmai scormoneau prin rămășițele de pe fundul scurgerii când am plecat. Diseară o să vină aici la ședință. Am stabilit-o la ora șapte ca să avem puțin timp.

Vera aprobă din cap.

— Știm ceva despre sexul celui de-al doilea cadavru?

Și-ar fi dorit să se afle acolo cu echipa de la criminalistică, să le pună întrebări, să afle informația de îndată ce-o aflau și ei, afară, la soare, în aerul curat cu miros de mare. Dar știa că avea alt rol și că probabil mai mult i-ar deranja.

Holly clătină din cap.

— Doctorul Keating n-a vrut să se hazardeze.

Vera începu să strângă cutiile de pizza, după care le îndesă în coșul de gunoi. În același timp, își punea ordine și în gânduri și încerca să-și formeze o imagine coerentă asupra anchetei.

— Hol, ai apucat să lucrezi ceva la schema aia? O să fie o muncă a naibii de grea dacă n-avem ceva după care să ne ghidăm.

Holly se dădu jos de pe biroul pe care-l ocupase și veni în mijlocul lor. Vera își dădu seama că Holly era genul de agent care s-ar fi descurcat de minune sub conducerea lui Watkins. Urma să fie avansată la gradul pe care-l avea Vera fiind încă tânără. Și avea să facă o treabă excelentă. Urma să se descurce de minune la toate lucrurile care deveniseră importante în poliție: să organizeze informațiile, să supravegheze echipa, să ceară superiorilor mai multe resurse. Vera mereu avea probleme când venea vorba de lucrurile acestea, indiferent câte cursuri de management ar fi urmat. Însă știa că

Holly n-o să fie în veci o polițistă mai bună. Nu putea să interacționeze lejer cu oameni de vârste diferite și din medii sociale diverse, să-i asculte, să le verifice spusele, să ofere compasiune. Oamenii nu i se păreau fascinanți.

Holly meșterea ceva la laptop și la proiector, iar după puțin timp pe panoul din față apăru o imagine.

— Cred că e-n regulă, dar spuneți-mi dacă am greșit ceva.

În ciuda faptului că era pricepută la toate chestiunile tehnice, nu părea deloc în largul ei când trebuia să susțină concret prezentarea.

Organizase schema sub forma unui arbore genealogic simplu, avândul pe John Brace în partea de sus a imaginii, în mijloc, de unde cobora o linie dreaptă. Anii erau marcați pe margine din zece în zece, iar în jurul liniei erau notate persoanele de contact ale lui Brace și diverse momente importante pentru anchetă.

— John Arthur Brace s-a născut în octombrie 1950 și a fost singur la părinți. Tatăl lui era subinginer la mina de cărbuni Isabella din Bebington. Brace a mers la Liceul Bebington, unde l-a întâlnit în 1961 pe Robert Paul Marshall.

Momentul întâlnirii fusese marcat pe schema lui Holly.

— Marshall era, la rândul lui, singur la părinți; tatăl lui era măcelar, iar mama, Eleanor, fusese profesoară înainte să se mărite. Când Robbie avea doisprezece ani, familia s-a mutat la Wallsend, însă el învăța tot la Liceul Bebington. Eleanor locuiește în continuare la Wallsend.

Holly făcu o pauză să respire. În cameră nu se auzea nimic. Până și Charlie lua notițe. Holly relua prezentarea.

— Brace a terminat școala în 1967 și a intrat în poliție în calitate de cadet. Marshall a absolvit tot cam pe atunci și a devenit ucenic la șantierul naval Swan Hunter's.

Din nou, momentele erau trecute negru pe alb în schemă.

— Amândoi s-au descurcat în carieră – Brace a devenit inspector-șef, iar Marshall manager de logistică.

Holly făcu din nou o pauză.

— Deja spre finalul anilor '70 și începutul anilor '80, poliția primea plângeri în privința comportamentului lui Brace, dar se pare că niciuna n-a fost luată în serios. În mai 1983 s-a născut Patricia Mariella Lascuola. Indiciile ne fac să credem că Brace e tatăl ei, deci putem bănuși că o cunoscuse pe Mary-Frances cu cel puțin un an înainte.

Holly se întoarse către publicul ei.

— Are sens?

— E excelent, Hol.

Vera vorbea serios.

— Simplu ca bună ziua!

— Patty s-a măritat cu Gary Keane în 2003 și a născut primul copil, pe Jennifer, în 2005. În 2007, Glen Fenwick, un paznic de la Standrigg Estate, a fost ucis, iar după aproape doi ani John Brace a fost acuzat pentru complicitate la crimă. Chiar înainte să fie închis a cumpărat o casă pentru Patty și familia ei. Jonnie Keane s-a născut la scurt timp după aceea, apoi a urmat peste doi ani al treilea copil, Archie. Nașterile le puteți vedea în schemă. Am actualizat-o ca să conțină atât vizita Verei la închisoare din urmă cu o săptămână, cât și descoperirea cadavrelor de astăzi. O s-o păstrez sub forma unui document online și o să tot adaug ce e cazul pe măsură ce mai descoperim lucruri. Pot să scot la imprimantă niște scheme pentru ședința de diseară și pentru oricând avem informații noi despre evenimente din trecut.

Holly își închise calculatorul.

Urmărea câteva clipe de tăcere înainte ca Vera să înceapă aplauzele. Holly păru nesigură o clipă, de parcă ar fi crezut că o ia în derâdere, apoi rânji și se prefăcu că se înclină.

— De asta, doamnelor și domnilor, spuse Vera, fiecare echipă are nevoie de un agent ca Holly. Așa o să identificăm a doua victimă și o să-l descoperim pe ucigașul nostru.

Capitolul 16

Joe Ashworth ajunse la secție exact înainte de începutul ședinței de la ora șapte. Pe coridor, în fața camerei de operațiuni, o sună pe Sal să-i spună că urma să întârzie.

— E o știre bombă. O să vezi peste tot la TV diseară. S-ar putea să muncesc toată noaptea, așa că să nu mă aștepti.

Sal răspunse resemnată. După nașterea celui mai mic copil, discutaseră despre varianta ca el să se retragă din poliție și să lucreze undeva cu un orar mai stabil. Întotdeauna, însă, ea fusese mult mai entuziasmată de idee decât el. Sal chiar căutase niște cursuri de reconversie profesională și își băgase în cap că el ar fi fost foarte bun ca profesor. După ce puseseră în balanță toate argumentele, însă, până și Sal fusese nevoită să admită că n-ar fi fost o idee practică. Deși nu-i convenea cât de mult timp răpeau munca de polițist și Vera însăși, îi plăceau, în schimb, salariul și flexibilitatea. Deși nu-i dăduse de înțeles că așa stăteau lucrurile, Joe se bucurase nevoie mare când abandonaseră ideea. N-ar fi renunțat niciodată la poliție, nici chiar pentru Sal și familia lor, dar îi fusese teamă de o confruntare. Sal oricum îl acuza mereu că Vera era prima pe lista lui de priorități.

— Chiar *am fost* pe-acasă aproape toată vara, spuse Joe.

Își dorea ca Sal să înțeleagă cât își iubea munca. N-ar fi trebuit să fie nevoit să se justifice pentru așa ceva. Dar poate că, până la urmă, și ea îl înțelegea.

— Știu, dragule, și o să fiu în regulă. *Noi* o să fim în regulă. Doar să ai grijă și nu înghiți porcăriile Verei. Știi că-i place să facă pe șefa, iar atunci când e-n mijlocul unei anchete are impresia că nimeni pe lume n-are viață în afara muncii.

Joe se gândi că nu doar Verei îi plăcea să facă pe șefa, dar nu spuse nimic. Deschise ușa camerei de operațiuni și simți cum se relaxează. Își iubea soția și copiii. Normal că-i iubea. Dar acolo era locul în care se simțea cu adevărat ca acasă.

Tocmai se pregăteau să înceapă. Holly le înmâna un soi de schemă în care erau incluse persoanele de contact ale lui John Brace și Robbie Marshall, precum și o foaie A4 pe care era trecută biografia lui Marshall, cuprinzând tot ce aflaseră despre el până atunci. În cameră se aflau și agenți racolați de la alte echipe, precum și expertul de la Criminalistică, cel care-și

petrecuse aproape toată ziua supraveghind scena de la St. Mary. Vera stătea în picioare și se pregătea să vorbească. Se implicase trup și suflet de la prima oră, dar părea în continuare energică, de parcă abia s-ar fi trezit.

— Să începem, bine? Mai ales acum că sergentul-detectiv Ashworth a avut bunătatea să ne onoreze cu prezența.

Se auziră câteva râsete înfundate. Joe se întrebă dacă Vera știa că fusese reținut pe coridor în fața ușii pentru că o sunase pe Sal, sau dacă doar ghicise. Uneori avea impresia că era o vrăjitoare, știa tot ce-i trecea lui prin minte.

— Evident, nu am confirmat identitatea niciunuia dintre cadavre.

Vera se uită prin cameră.

— Însă, înainte de proba contrarie, cred că putem presupune că unul dintre ele este al lui Robbie Marshall, dispărut în data de 25 iunie 1995. Singurul motiv pentru care am căutat în scurgere este că vechiul nostru amic, fostul inspector-șef John Brace, ne-a spus că-l vom găsi acolo pe Marshall.

Vera făcu o pauză.

— Însă n-a spus nimic despre un al doilea cadavru, iar eu chiar vreau să aflu de ce. Dacă știa, de ce nu mi-a spus? Și-a dat seama că urma să-l găsim din moment ce ne-am apucat să-l căutăm pe primul. Iar dacă nu știa de el, atunci e și mai ciudat. Brace susține că Marshall era deja mort când l-a găsit și că i-a băgat cadavrul în scurgere fiindcă voia ca nimeni să nu știe că existase vreo legătură între ei doi. Aproape că-mi vine să-l cred. Brace era deja anchetat și, dat fiind că era noaptea târziu când a descoperit cadavrul celui mai bun prieten al lui, s-o fi panicat. Dar să fi fost încă un cadavru deja ascuns în același loc? Nu, asta nu pot s-o cred. Astea-s deja povești.

Vera privi prin cameră din nou ca să vadă dacă o urmăriseră cu toții.

— Deci prioritatea este să identificăm cadavrele. Nu pornim de la presupuneri. Plecăm de la premisa că Brace ne-a vândut gogoși.

Detectiva se uită către individul de la Criminalistică.

— Ați mai descoperit ceva care să ne poată ajuta?

— Una dintre victime este bărbat, potrivit doctorului Keating. Asta ne sugerează și hainele. Bocancii mari, de drumeție, încă sunt destul de bine păstrați.

Vera aprobă din cap.

— Are sens și fiindcă se leagă de ce făcuse Marshall în ziua când a dispărut. El e, cel mai probabil, prima victimă.

— Celălalt cadavru e mai mic, dar nu așa de bine păstrat.

— Ar putea fi o femeie?

Agentul de la Criminalistică dădu din umeri.

— Hei! O să las experții să-și dea cu părerea.

Nu voia să riște să facă presupuneri în fața întregii echipe.

— Ați găsit ceva care ar putea indica sexul?

Joe simțea nerăbdarea Verei. Îi lipsea Billy Cartwright, expertul de la Criminalistică, un om cu care era mult mai obișnuită să lucreze. Cartwright era plecat în vacanță cu ultima sa cucerire, iar cei doi urmau să se întoarcă abia la final de săptămână. Vera pretindea că nu e de acord cu stilul său de viață, însă el măcar își asuma opiniile. Detectiva continuă:

— Mă gândesc la bijuterii, poate o verighetă.

— Îmi pare rău, n-am găsit nimic care să indice sexul. Niciun rucsac, niciun portofel, niciun ceas.

Joe se întrebă ce însemnau toate astea. Oare criminalul îndepărtase toate obiectele care i-ar fi putut ajuta pe ei, sau acestea se dezintegraseră în timp, sau fuseseră duse de apă prin spațiile dintre bolovani?

Vera își dădu seama că expertul nu mai avea nimic folositor de adăugat, așa că merse mai departe.

— Robbie Marshall lucra la Swan Hunter's când a murit. Șantierul naval deja intrase în reorganizare, însă el tot îi ajuta pe administratori ba cu una, ba cu alta. Robbie se pricepuse mereu la cifre, avea vânzările în sânge. De multe ori, ceea ce vindea aparținea altora. Maică-sa îl crede sfânt. Știm că era departe de asta, însă am nevoie să aflu ce se întâmpla, de fapt, în viața lui. Brace spune că era neliniștit din cauza unei întâlniri pe care o stabilise în seara aceea de iunie. Bănuim că se încurcase într-o afacere cu niște infractori puternici, ceva la limita crimei organizate. Oare Whitley Bay fusese ales doar ca loc de întâlnire, sau acolo stătea persoana lui de contact? Avem vreo idee cu cine s-ar fi putut întâlni acolo? Charlie, poți să începi. Trebuie să fi fost pe vremea ta.

Charlie rânji și făcu un semn de aprobare, însă Vera continuă în forță.

— Ia să ne gândim la traficanți și la pești. Brace are un copil cu o femeie numită Mary-Frances Lascuola, o heroinomană și probabil prostituată, potrivit dosarului ei. Tot potrivit dosarului, pare să fi dispărut fără urmă. Fac un mic salt logic aici, e drept, însă în clipa de față aș pune la bătaie o ladă din whisky-ul meu preferat ca să aflu dacă Mary-Frances e a doua victimă. Brace susține că a murit cu mult înainte ca Robbie Marshall să

dispară, dar știm că el e un mincinos nenorocit. Așa că hai să aflăm tot ce se poate despre Mary-Frances. Holly, ai început cu dreptul. Poți să mai dai de vreo femeie care a lucrat cu ea în Whitley pe atunci? Vezi dacă știe cineva ce s-a întâmplat cu ea. Și verifică și la centrul de dezintoxicare din Bebington. Dacă mai e acolo, ar trebui să aibă o arhivă.

Joe rânji ușor. Se întrebă cum avea să se înțeleagă Holly cu o grămadă de prostituate și foste dependente în vârstă. Însă Vera se întorsese către el.

— Vreau să mergi să-i faci o vizită lui Gary Keane.

Se întoarce și către ceilalți pentru a le oferi explicații.

— Gary a fost însurat cu fiica lui Brace. În clipa de față are un service de calculatoare în Bebington și locuiește tot acolo. Avem motive să credem că nu lucrează doar pentru cetățenii onești ai zonei sud-estice din Northumberland, ci se îngrijește și de problemele tehnice ale diverșilor indivizi care fac parte din crima organizată din zonă. Trebuie să fi fost tânăr pe vremea când a dispărut Robbie Marshall, însă există o șansă să fi fost implicat încă de pe atunci în activități ilicite. Poate că-i știa deja pe unii dintre indivizii ăștia, o fi auzit ceva. Trebuie doar să vorbești puțin cu el. Află ce fel de om e.

Vera se sprijini de marginea unui birou și închise ochii o clipă, arătându-și pentru prima oară vârsta și epuizarea. Îi deschise din nou și zâmbi cu toți dinții.

— Iar eu mă întorc la închisoare să-l întreb pe vechiul nostru amic, John Brace, de ce se joacă așa cu noi.

Joe ajunsese la magazinul lui Gary Keane dimineața devreme. Voia să stea de vorbă cu el înainte ca bărbatul să-și deschidă service-ul. Vara se prelungea liniștit până în septembrie, însă în zori era răcoare și mirosea a frunze moarte. Bebington era un fost oraș minier, iar de când încetaseră excavațiile intrase în paragină, însă Anchor Lane, aflată la două străzi de centru, avea un aer ceva mai prosper; exista o cafenea care nu făcea parte din vreun lanț și în care se vindea cappuccino unui flux constant de navetiști care așteptau autobuzul către Newcastle, iar un mic maidan de vizavi fusese transformat într-o grădină publică. Service-ul lui Keane era pe un colț, în apropiere de cafenea, precedată de mai multe prăvălii independente. Apartamentul lui probabil avea vedere către straturile de flori recent aranjate.

Geamul magazinului era acoperit cu obloane de metal. Zona încă nu

devenise chiar atât de sigură încât să nu fie nevoie de măsuri de precauție. Lângă ușa care dădea în magazin mai era o intrare dotată cu o sonerie. Joe apăsă butonul și așteptă. Nimic. Sună din nou, îndelung, lăsându-se cu toată forța pe el. În cele din urmă auzi niște pași grei pe niște trepte de lemn. Ușa se deschise și în prag apăru Gary Keane, cheaun de somn și mai mare decât și-l închipuise Joe când văzuse fotografia, mai în vârstă, însă tot arătos, într-un fel mai aspru. Purta un halat verde-închis și în picioare avea niște papuci de piele care plescăiau în timp ce mergea. Atât.

— Ce dracu' vrei?

— Poliția.

Joe își scoase legitimația, însă Keane îi făcu semn s-o pună înapoi.

— Nu e cazul. Vă miros de la o poștă.

— Pot să intru?

— Doar dacă aduci niște cafea.

Keane făcu semn cu capul către cafeneaua aflată la două numere mai încolo.

— Vreau un espresso cu lapte. Și un croasant cu migdale. Las ușa deschisă.

Keane dispăru.

Joe se întrebă ce-ar fi făcut Vera dacă ar fi fost pusă în aceeași situație și se gândi că probabil ar fi urcat deja treptele în urma lui Keane, spunându-i să-și cumpere singur nenorocita de cafea. Însă aroma îl îmbia, iar Joe se gândi că tot de la Vera învățase că existau mai multe moduri de a obține un rezultat. Când se întoarse la apartament cu cafeaua în mână și patiseriile într-o casoletă de carton, îl găsi pe Keane îmbrăcat. Locuința era mică, însă destul de primitoare, ordonată pentru apartamentul unui burlac. Avea chiar și o tușă artistică – pe pereți erau câteva postere, unde Whitley Bay era promovată drept o stațiune litorală, iar design-ul semăna cu stilul folosit în anii '30 pentru desenele de la calea ferată. Joe văzu și un raft plin de cărți. Părea că, la fel ca zona aceea din Bebington, Keane devenise la rândul lui mai sofisticat. Poate că uneori făcea și voluntariat în grădina publică.

— Despre ce e vorba?

Joe ezită o clipă. Chiar, despre ce era vorba? Singura legătură dintre Keane și Robbie Marshall era faptul că John Brace fusese la un moment dat socrul lui Gary. Totuși, Keane nu știa asta.

— Am venit doar ca să-ți pun câteva întrebări. Probabil ai văzut la știri că au fost găsite cadavrele alea în scurgerea din Whitley.

Keane nu răspunse din prima. Se holbă la Joe pe deasupra cafelei.

— Și eu ce treabă am cu asta?

— Avem informații care ne fac să credem că ai cunoaște una dintre victime.

— Cunoscut o grămadă de oameni.

Nu fusese o negație categorică. Nu întrebaseră de numele persoanei. Joe se gândi că era un detaliu interesant.

— E vorba despre un tip pe nume Robbie Marshall. A dispărut pe la jumătatea anilor '90.

— Am auzit de numele ăsta când eram mic.

— Normal că ai auzit.

Lui Joe îi venea să sară-n sus de bucurie. Nu-și dăduse seama că o să fie atât de ușor să-l facă pe bărbat să recunoască faptul că existase o legătură între ei.

— Toți din Wallsend îl știau după nume. Nu era propriu-zis unul dintre băieții răi, dar făcea combinații. Dacă voiai să muncești, vorbeai cu Robbie Marshall. Când eram mic, putea să bage pe oricine la șantierul naval.

Gary strivi croasantul între degete.

— Chiar și mai târziu, după ce șantierul a intrat în reorganizare, mai pica așa, câte ceva de muncă.

— Pe lângă asta, mai putea găsi și altceva de lucru. Prin țară.

— Dacă aveai înclinații din astea, fu de acord Keane. La mine n-a fost cazul niciodată.

— Ai lucrat vreodată pentru el pe atunci?

Joe chiar devenise interesat.

— Vrei să spui că pe el l-ai găsit? Al lui e cadavrul din scurgere?

— Încă nu suntem complet siguri, dar așa se pare.

Afară, pe stradă, începeau să se deschidă celelalte magazine. Un tânăr și o tânără, poate în drum spre facultate, se opriseră în grădină și se sărutau. Joe se simți puțin invidios. Nu aveau nicio responsabilitate. În schimb aveau tot timpul din lume să se plimbe, să se țină de mână și să se sărute sub razele Soarelui.

Joe își repetă întrebarea.

— Am fost bun mereu în aparatura electronică, spuse Keane. Am fost singurul din școală care s-a îndreptat spre informatică. Pe atunci nu era la modă. Nu tocmai. Existau câteva jocuri simpliste. Puțini aveau adresă de e-mail. Uneori, Robbie mă ruga să-l ajut cu câte ceva. Nu era nimic organizat.

Banii mi-i dădea în mână. Am aranjat câteva calculatoare pentru el și pentru amicii lui și le-am arătat cum se foloseau.

— Și cam câți ani aveai pe atunci?

— Habar n-am. Șaispe, șaptespe. Înainte să dispară Robbie.

Keane își linse degetul și strânse firmiturile din farfurie, după care le băgă în gură.

— Îți aduci aminte cum îi chema pe amicii lui Robbie?

— Era un tip pe nume John Brace.

Keane rânji și ridică privirea.

— Era detectiv. Corupt. Cum erau cei mai mulți pe atunci.

— Și fostul tău socru.

— Ar fi trebuit să mă gândesc de două ori înainte să mă bag în așa ceva, nu?

— Așa ai cunoscut-o pe Patty? Prin Robbie Marshall și John Brace?

Keane clătină din cap.

— Nu, ea nu umbla pe-aici pe vremea când îl știam pe Robbie. Era prea mică. Sunt cu zece ani mai mare decât ea. Oricum, nu și-a găsit tatăl decât după ce ne-am căsătorit. Deci, oricum nu aveam cum să știu în ce mă băgam.

— În ce anume te-ai băgat?

— La început, într-o casă pe gratis. Apoi, într-o bătaie de cap imensă.

Keane mototoli paharul de carton și îl aruncă într-un coș de gunoi albastru.

— La ce te referi?

— John Brace era un bărbat influent. Încă e, chiar și din închisoare. În primul rând, nu-i plăcea cum mă purtam cu Patty când eram căsătoriți, iar apoi nu i-a convenit că am părăsit-o.

— Cum ți-a arătat faptul că nu i-a plăcut?

— A trimis niște băieți de-ai lui să-mi dea un avertisment. Atunci am terminat relația. Patty o luase deja razna, așa că m-am gândit că e mai bine pentru amândoi să zicem stop.

Keane se uită pe fereastră. Joe se întrebă dacă remarcase și el cuplul de tineri.

— Îi vizitezi pe copii?

— Nu. Brace mi-a dat de înțeles foarte clar atunci când am plecat că ar fi bine să nu mai am de-a face cu Patty.

Keane făcu o pauză.

— Păcat. Archie nu era decât un bebeluș când am plecat, dar era vesel, vioi. Însă, după cum spuneam, Brace încă are influență. Nu e bine să te pui rău cu el.

Joe se întrebă dacă Patty știa că John Brace îi interzisese lui Keane să-și vadă copiii.

— Îți amintești cu cine mai avea de-a face Robbie Marshall?

— Vorbeau de un individ căruia-i ziceau Profu’.

Keane tăcu o clipă, după care adăugă:

— Eu, unul, nu l-am cunoscut niciodată. Mai era un individ pe nume Sinclair. Un scoțian. Avea un club fișos în Whitley: Pescărușul. Am instalat un sistem de securitate pentru el, iar Robbie își pierdea mult timp pe-acolo.

Joe se bucură din nou în sinea lui. Măcar obținuse un nume pentru Vera – Sinclair. Era o ofrandă care avea să-i facă cinste.

— Ce făcea Marshall la club? Lucra acolo?

Keane clătină din cap.

— Aștepta. Stătea cu urechile ciulite și ochii cât cepele să prindă ocazii. Așa era Robbie.

Joe nu era prea sigur la ce se referea Keane, așa că nu-i ceru detalii.

— Înțeleg că erai puțin teribilist pe vremuri.

— Da, na, când ești tânăr uneori nu știi când să te oprești cu băutura. Am avut niște mici belele. Cu toții ne maturizăm până la urmă.

— Brace a spus că erai un maniac.

Keane tăcu o vreme.

— Posibil. Știi vorba aia: cine zice, ăla este.

Joe trecu prin grădină și ajunse la mașină. Tinerii încă erau acolo, stăteau pe bancă și își lăsaseră rucsacii pe jos. Nici nu-l observară când trecu pe lângă ei.

Capitolul 17

Aripa EDW a închisorii avea propria cantină. Sus pe perete era fixat un televizor care părea să fie pornit toată ziua, mai mult ca zgomot de fundal pentru deținuții care lucrau în bucătărie decât ca țintă a atenției cuiva. John Brace nu era nevoit să stea la coadă precum ceilalți infractori care erau sănătoși. În fiecare dimineață venea în scaunul cu roțile la masa lui obișnuită, iar un deținut de serviciu îi aducea mâncarea. Deja știau cu toții ce-i plăcea și ce nu-i plăcea și făceau tot ce le stătea în puteri să-l mulțumească. Brace avea o anumită reputație; încă avea influență în afară, iar mulți dintre cei dinăuntru aveau familii care beneficiaseră de pe urma generozității lui. Un deținut de serviciu, îmbrăcat în tricoul obișnuit cu dungii și niște blugi albaștri care-i veneau prost, se apropie cu o tavă. Pe ea era un castron de fulgi de porumb amestecați cu tărațe, iar laptele se afla într-un recipient separat. Mai erau și două felii de pâine prăjită. Crocante, nu stătute. Pâinea celorlalți bărbați era făcută la grămadă, înainte de ora mesei, și zăcea, devenind tot mai moale și mai rece, până când venea toată lumea. În schimb, pâinea prăjită a lui John Brace era preparată atunci când cei din bucătărie auzeau pe coridor scaunul său cu roțile.

Îi mulțumi deținutului de serviciu și ridică ochii spre televizor ca să vadă știrile locale. Se aștepta ca descoperirea cadavrului lui Robbie Marshall să fie cap de listă. Vera era o polițistă pricepută, însă nici măcar ea n-ar fi putut să țină ascuns așa ceva. În plus, Brace se gândi că nici n-avea motive. Până la urmă, voia să afle cât mai multe, trebuia să pună oamenii să-și scormonească prin amintiri de acum mai bine de douăzeci de ani, dintr-o noapte călduroasă de iunie de la malul mării.

Așa cum se aștepta, știrile începură cu un cadru din depărtare al farului de pe Insula St. Mary, apoi imaginea se focaliză pe cortul ridicat deasupra intrării în scurgere și văzu cum mai mulți criminaliști serioși, îmbrăcați în alb, ieșeau din el. Eternul clișeu al scenei crimei. Lui Brace i se păru că-l recunoaște pe unul dintre criminaliști. Apoi începu să vorbească reportera. Era blondă și drăguță. Briza îi răvășea părul și din când în când era nevoită să și-l scoată din ochi cu mâna în care nu ținea microfonul.

— Poliția încă nu a dat niciun detaliu cu privire la cadavrele găsite în scurgerea din apropierea Insulei St. Mary ieri dimineață, dar s-ar părea că nu e vorba despre niște crime recente, iar autoritățile au spus că localnicii

nu au motive să se teamă pentru viața lor. O conferință de presă va avea loc astăzi, mai târziu.

Brace se holbă la televizor. *Cadavrele. Femeia a spus „cadavrele”*. La plural. Deși prin minte îi treceau o mie de gânduri, continuă să mănânce tacticos. Nu putea să trădeze nicio emoție, nicio neliniște, nu putea să dea de înțeles că îl afectase în vreun fel știrea. Încercă să-și scadă pulsul și să se gândească la ce avea de făcut. Lipsa de control, lipsa accesului direct la informații îl enervau. Era cazul să contacteze anumite persoane, dar n-avea cum s-o facă decât mai târziu. L-ar fi ajutat dacă ar fi știut ce credea poliția despre descoperire, însă de-a lungul timpului își pierduse puterea în cadrul ei. Îi trecu din nou prin minte că poate nu era cazul să-și bată capul. Mai bine să lase poliția să ancheteze cum va crede de cuviință. Poate fusese o greșeală de la bun început s-o contacteze pe Vera. Nu o ducea așa rău acolo. Vera Stanhope avusese dreptate în privința asta.

Apoi realizează că el nu era singurul la care trebuia să se gândească și că, oricum, nu alesese niciodată calea ușoară în viață. Mereu își asumase riscuri, iar acela era posibil să devină cel mai mare pariu al vieții lui. Își aduse aminte de ce-i lipsea, de lumea de afară, și știa că voia să-și petreacă ultimii ani din viață departe de locul acela. De aceea răbdase plictiseala atât de mult timp. Avea planuri și avea șansa unei vieți noi. Își termină ultima felie de pâine prăjită și își aranjă farfuriile frumos pe tavă. Deținutul de serviciu apărură parcă din neant să le ia. Brace se simțea ceva mai liniștit. Își croia în minte o strategie, când se apropie un paznic. Brace își dădu seama că vorbise cu Vera fără să se gândească, însă acum trebuia să fie calm și rațional. Avea nevoie de un plan de bătaie.

— Iar ai o vizită azi, John. E din nou fosta ta colegă.

Brace își ridică privirea și aprobă din cap. Era exact lucrul la care se așteptase când văzuse știrile.

— Mă lași zece minute să mă spăl și eu pe dinți?

— Sigur, de ce nu?

Paznicul se întinse și căscă.

— Să mai aștepte și ei.

Brace schiță un zâmbet și plecă spre celula lui. Deși le făcuse cu mâna celorlalți deținuți, iar lor le-ar fi fost imposibil să observe vreo schimbare în temperamentul lui, știa că era pe cale să se transforme în cineva destul de diferit. Trebuia să fie din nou un fel de detectiv, să fie viclean și neîncrezător. Să preia controlul. Poate că Vera voia cu tot dinadinsul să

descopere ce se întâmplase în noaptea aceea de vară din urmă cu douăzeci de ani, însă el trebuia să-și vadă interesul. Nu putea s-o lase pe ea să controleze situația. Trebuia să contacteze anumite persoane. Trebuia să-și convoace din nou prietenii.

Capitolul 18

La poartă, Vera avu impresia că deja era de-a casei. Paznicii o salutară, întrebând-o dacă avea impresia că vremea urma să se îmbunătățească în curând. Ajunsesse devreme, iar personalul trecea prin camera de așteptare, de cealaltă parte a ușii cu deschidere automată. Vera dădu din cap către capelanul care îi stabilise prima vizită. Stătea lângă femeia care se ocupa de educație, cea pe care o văzuse predând grupei de engleză avansați. Râdeau și vorbeau, iar Vera se întrebă ce părere își făcuse capelanul atunci când aflase că cererea lui ca un agent cu experiență să țină o prelegere celor din EDW dusesse la descoperirea a două cadavre. Brusc, acel du-te-vino al personalului încetă. Vera avu impresia că aștepta de cam mult timp și tocmai voia să strige ca să afle ce se petrecea, când un paznic veni și o conduse în camera de interogatoriu. Brace era deja acolo. Se aflau în aceeași cameră ca data trecută, iar el stătea în scaunul cu roțile, pe partea dinspre ușă a mesei. Vera fu nevoită să se înghesuie pe lângă el ca să ajungă la scaunul ei.

— Probabil ai văzut știrile!

Detectiva rostise cuvintele înainte să ia loc. Încă înainte de a ajunge la închisoare își pusese în gând să se prefacă furioasă, dar așteptarea îi transformase enervarea în realitate și îi alimentase sentimentul de indignare.

— Sper că ai o explicație a naibii de bună, John Brace.

Se trânti pe scaunul de plastic și tăcu. Nu era momentul să peroreze. Se holbă pe deasupra mesei la Brace, iar tăcerea se prelungi.

— N-am știut, spuse acesta. Sincer, Vera, n-am știut. Și eu am fost la fel de șocat ca tine când am aflat că mai era încă un cadavru îngropat acolo.

— Ce vrei să spui? Că n-ai observat cadavrul băgat în exact același loc în care te-ai hotărât tu să-l ascunzi pe Robbie Marshall? Haide, Brace, puteai să inventezi o scuză mai bună ca asta.

Însă furia ei aproape că dispăruse. Modul în care stătea acolo, părând foarte bătrân și bolnav, o făcu să-i acorde o clipă de răgaz să răspundă. Apoi își aduse aminte că fusese dintotdeauna actor și că vârsta nu conta.

— Serios, n-am văzut nimic. Era întuneric și n-aveam timp de pierdut.

— Deci e o simplă coincidență faptul că tu și cine știe ce alt nenorocit ați ales exact același loc să ascundeți cadavre?

Vera ridică tonul, aproape urlând la el.

— Știu că sună nebunesc, dar nu pot găsi vreo altă explicație. Primul cadavru poate că era de ani întregi acolo, înainte să-l aduc eu pe Robbie. Știm amândoi foarte bine că e greu să determini vechimea unui cadavru după ce a stat în pământ atâta vreme.

Vera se holbă la el.

— Îți dai seama că ești în continuare suspectul principal pentru ambele crime? Dacă găsim orice fel de probe, o să fii acuzat.

— Probe pot exista. Chiar eu am declarat că am fost acolo. Dar tot eu ți-am dat informația despre Robbie. De ce aș fi făcut asta?

Vera nu era sigură de răspuns. Se ridică furioasă. Venise la Warkworth sperând să obțină *răspunsuri*. Nu făcuse decât să-și pună și mai multe întrebări.

Detectiva se opri în dreptul ușii și se întoarse către Brace.

— Al doilea cadavru ar putea fi al lui Mary-Frances Lascuola?

Trecură câteva clipe de tăcere înainte să vorbească.

— De unde să știu eu? Am fost la un moment dat împreună. Credeam că e puțin specială. A fost mama copilului meu. Dar era heroinomană și nu se putea lăsa, iar eu n-am suportat asta. Am rupt legătura cu ani întregi înainte să dispară Robbie Marshall. Presupun că e posibil să fi ajuns îngropată în Whitley Bay. E chiar probabil. Dar, dacă așa stau lucrurile, eu, unul, n-am avut nimic de-a face cu asta.

În parcare, Vera luă telefonul din torpedou și își verifică mesajele. Primul era de la Dr. Keating, patologul: *Am început să analizez scheletele. Vino la morgă în după-amiaza asta și s-ar putea să-ți pot spune câte ceva. Va fi prezentă și Valerie Malcolm, antropolog criminalist.*

Urma un mesaj vocal de la soția lui Brace. Era scurt și la obiect: *Am văzut știrile de dimineață, inspectore. Trebuie să vorbim. Rămân acasă până treci pe aici.*

Vera merse direct în Ponteland, după care se îndreptă spre casa imensă și destul de urâtă în care, cândva, Brace locuise împreună cu soția lui. Judith îi deschise ușa imediat.

— Tocmai am făcut niște cafea, hai înăuntru.

În ciuda primirii aparent călduroase, cuvintele păreau forțate. Se așezară din nou în bucătărie. Verei îi venea greu să și-l imagineze pe John Brace în acel spațiu dotat cu bufet, un blat din granit și tot felul de aparate sofisticate. Oare, așezat tot acolo, își făcuse vreodată un sandwich cu bacon sau

mâncase vreo pizza din cutie după o zi lungă la birou?

— Ai vreo informație pentru mine? zise Vera și o privi pe femeie.

— Informație? Nu! De ce?

— M-ai sunat și m-ai rugat să trec pe la tine. Sunt prinsă cu ancheta unei crime. Ai fost căsătorită cu un detectiv îndeajuns de mult timp încât să știi că nu prea am timp pentru vizite de curtoazie.

Vera făcu semn către cana albastră aflată pe masă, în fața ei.

— Aș merge destul de departe ca să am parte de o cafea ca lumea, dar nici chiar așa departe.

— L-ați găsit pe Robbie Marshall.

— Încă nu știm sigur. Am descoperit un cadavru.

Vera făcu o pauză.

— Două cadavre.

Vera își ridică privirea.

— Ai idee al cui ar putea fi al doilea?

— De asta am vrut să-ți vorbesc.

— Bănuiești despre cine ar putea fi vorba?

Judith clătină din cap.

— Nici vorbă. Voiam să-ți spun că dacă ai impresia că John e un ucigaș cu două victime la activ, te înșeli.

— E la închisoare pentru că a fost implicat în moartea unui paznic de vânătoare pe nume Glen Fenwick.

Vera se gândi cât de ușor era de dat deoparte acest detaliu. Brace nu era doar un polițist corupt care se folosisese de funcția lui ca să strângă bani; își stabilise propria afacere prin care moșierii puteau să angajeze bătauși, iar urmarea a fost că o femeie minunată a ajuns văduvă.

— Nu! El i-a angajat pe indivizii ăia să-l sperie pe Fenwick, nu să-l ucidă. Erau teribiliști, o luaseră razna de la băutură și droguri. John a fost devastat când a aflat ce-au făcut.

Judith tăcu pentru o clipă.

— John n-ar ucide pe nimeni. Cu siguranță nu l-ar fi ucis pe Robbie Marshall, indiferent de circumstanțe sau de cât l-ar fi provocat. Singurul lucru pe care trebuie să-l ai în vedere când vine vorba de John este că e un bărbat sentimental. Știu că toată lumea a rămas cu impresia că s-a căsătorit cu mine pentru bani, dar n-a fost așa. Ne-am iubit cât ne-am iubit, până când nu ne-am mai înțeles. Iar pentru John prietenia e mai presus de căsătorie. Poate că și-ar fi dat el viața pentru Robbie Marshall, nicidecum

nu l-ar fi ucis.

Vera își aduse aminte de înflăcăarea cu care vorbise Brace despre fiica lui și se gândi că Judith avea, probabil, dreptate. Era un bărbat foarte sentimental.

— Tot ce știm indică faptul că primul cadavru ar fi al lui Marshall. N-ai nicio idee cine ar putea fi îngropat lângă el?

Judith rămase pe gânduri.

— Îmi pare rău, dar chiar am spus adevărul gol-goluț când am zis că nu-l cunoșteam pe Robbie. Pe vremea când eram căsătorită mă străduiam să mă înțeleg cu prietenii lui John. Parțial mi-a făcut și plăcere. De exemplu, drumețiile printre dealuri. Toată mișcarea și aerul curat. Apoi ne petreceam seara în vreun *pub* uitat de lume.

— Atunci înseamnă că l-ai cunoscut pe Hector?

— Tipul masiv? Era un om destul de voios.

Era voios? Poate dacă încerca să impresioneze vreo duduie aranjată, așa ca tine. O duduie aranjată și bogată. Iar pe atunci era zdravăn, înainte ca băutura să-i fi tulburat mințile și înainte să uite până și creierul să-i ceară de mâncare.

Judith încă vorbea.

— Dar nu suportam tot restul. Negoțul cu ouă de păsări. Faptul că jupuiau și împăiau animale, ideea că lumea nu-i înțelegea și că, de fapt, ei erau adevărații stăpâni de la țară. Toate astea mi se păreau cam ridicole. Mi-au dispăcut dinainte să înțeleg că totul era ilegal și periculos.

— Deci erau trei prieteni: John, Robbie și Hector.

Vera simți că dispăruse starea conflictuală dintre ele, aproape că o plăcea pe femeie.

— Dar își spuneau Gașca celor Patru, deci trebuie să mai fi fost cineva. Profu'. Pe el l-ai întâlnit vreodată?

Judith clătină din cap.

— Nu cred că era din zonă. Vorbeau despre el aproape pe șoptite. „Poate că trece pe-aici, pe jos, la sfârșitul săptămânii viitoare.” De parcă era cine știe ce erou legendar. Cu siguranță el era liderul, cel care-i organiza.

— Ziceau că poate vine jos, nu sus?

— Așa cred, da.

Judith se încruntă.

— A trecut mult de atunci.

Asta înseamnă că ar putea fi scoțian, dar nu ne ajută prea tare să-l

identificăm.

Vera își zise că Judith avea dreptate și că grupul fusese ridicol. Niște bărbați în toată firea cu niște apucături parcă rupte dintr-o carte de Enid Blyton^{3}, cu aventurile lor printre dealuri, cu picnicurile și planurile lor elaborate de a scăpa de mâna legii. Onoarea lor ciudată. Însă rezultatul acestor apucături fusese cât se poate de grav: două cadavre lăsate să putrezească vreme de douăzeci de ani într-o scurgere veche de când lumea.

— Al doilea cadavru e mai mic. Probabil e de femeie. Chiar nu știi cine ar putea fi? Robbie Marshall avea vreo prietenă?

Verei îi trecu prin minte că poate Robbie îmbinase utilul cu plăcutul în noaptea respectivă.

Urmă un moment de tăcere. Judith părea să încerce din răspuțeri să-și aducă aminte.

— Cu siguranță nu mai venea cu nimeni când făcea drumeții cu John. Aveam impresia că ar fi trebuit să mă simt onorată că luam parte la expedițiile lor și că eram singura femeie pe care o invitaseră vreodată. Însă într-o seară am mers cu toții să mâncăm în Whitley. Probabil pe la începutul anilor '80. Am mers la un restaurant italianesc micuț, de familie, pe una dintre străzile de lângă țarm. Nu-mi aduc aminte cum se chema. Cred că eram singurii clienți. Sau poate că John închiriasse tot restaurantul ca să mâncăm numai noi. Îi plăcea să facă genul ăsta de lucruri. Robbie venise cu o femeie în seara aceea.

— Avea vreun nume?

— Normal că avea un nume. Dacă mi-l pot aduce aminte sau nu, e altă poveste.

Judith redevenise acidă.

Vera așteptă.

— Era destul de aranjată, spuse Judith. Avea păr lung și sâni mari. Nu era îmbrăcată tocmai obscen, însă nici nu era prea acoperită. Am fost surprinsă. Robbie mi se păruse mereu tăcut. Nu era timid, dar n-avea abilități sociale. Era distant. Nu făcea niciodată vreun efort să mă cunoască mai bine. Eram gata-gata să nu mă comport frumos cu respectiva femeie, însă, de fapt, chiar mi-a plăcut de ea. Ne făcea pe toți să râdem. Eu nu beam pentru că tocmai aflasem că eram gravidă. Era pentru prima oară și atunci mi s-a părut extraordinar, special. Tocmai îi spusese lui John. Ceilalți beau de stingeau.

Judith făcu o pauză, iar Vera își dădu seama că era pierdută în amintiri, în

micul restaurant italianesc, bucurându-se pe ascuns de sarcina ei.

— O chema Elaine. Nu cred că atunci când s-a prezentat și-a spus numele de familie. Lucra într-un club din Whitley.

— Așa au cunoscut-o John și Robbie? La muncă?

Vera se întrebă dacă Elaine era informatoarea misterioasă a lui John, persoana cu care se întâlnise în noaptea în care dispăruse Robbie.

— Se poate, spuse Judith. Însă Elaine nu lucra în bar. Era un fel de secretară a proprietarului. Avea niște povești extraordinare despre ce se întâmpla în culise.

— Elaine, deci. Ești sigură că nu-ți aduci aminte numele de familie?

— Foarte sigură. După cum ți-am zis, cred că nici nu l-a spus. Pe lângă asta, oricum a fost singura dată când am văzut-o. John a mai menționat-o de vreo două ori după aceea, când venea vorba de Robbie, dar mă îndoiesc că mai erau împreună când Robbie a dispărut.

— Ai idee la care local lucra?

Vera începu să creadă că până la urmă meritase să facă drumul până în Ponteland.

Urmă un alt moment de tăcere.

— Se numea Pescărușul, spuse Judith într-un final. Nu mai există. A fost dărâmat acum mult timp. A avut loc un incendiu. N-a ars din temelii, dar nici n-a mai fost reconstruit. Ajunsese doar să strice peisajul.

Vera își aducea aminte de Pescăruș atât de bine și fiindcă Hector se luase de numele localului. *Pescăruș? Ce e ăla „pescăruș”? Există pescăruși de heringi, pescăruși cu cap negru, pescăruși comuni. Dar pescărușul nu există ca specie.* Totuși, se gândi Vera, intrase acolo în ciuda numelui. Nu era de-al casei, dar cu diverse ocazii îi călcase pragul împreună cu ceilalți membri din Gașca celor Patru. Și-l imagină acasă, îmbrăcându-se frumos pentru una dintre puținele nopți petrecute în oraș și întorcându-se a doua zi, probabil mult prea beat ca să se urce la volan. La un moment dat venise mirosind a parfum de femeie și cu urme de ruj pe singura lui cămașă bună.

Judith vorbea în continuare.

— Cred că acum vor să construiască niște apartamente de lux acolo. Locul avea vedere la mare, deci priveliștea ar fi grozavă.

Femeia tăcu din nou și păru să se întoarcă mulți ani înapoi în timp, pe vremea când era proaspăt căsătorită, pe vremea când încă mai credea în John Brace și totul părea posibil.

— Dar a fost grozav. Era puțin mai pretențios decât alte locuri din oraș.

Nu-i atrăgea pe copii și nici pe cei care voiau doar să se îmbete criță. Acolo erau cocktail-uri simandicoase și mâncare adevărată. Era și muzică *live* – în principal jazz – și o terasă pe care puteai sta să vezi cum vine fluxul.

— Îmi aduc aminte.

Vera își imagina clădirea albă, strălucitoare, cu linii curbe în stilul anilor '30, și un pescăruș albastru din neon pe margine. Te ducea cu gândul mai degrabă la California decât la Tyneside. Dar ea nu intrase acolo niciodată. Spre deosebire de Hector, ea nu avusese pe nimeni cu care să meargă.

Capitolul 19

Holly o găsisse pe Laura Webb printr-un prieten de-al lui Charlie care lucrase pe vremuri la brigada moravuri și care avea adresa femeii. Încă locuia în Whitley Bay, însă atunci când Holly bătuse la ușa micii case cu terasă nu răspunsese nimeni. În fața locuinței erau niște grădini mici care dădeau în strada îngustă, iar vizavi o femeie stătea pe iarbă și își privea bebelușul cum se joacă.

— Probabil e la muncă la ora asta.

Femeia părea destul de prietenoasă.

— Da?

Holly nu prea știa ce să mai spună. Laura fusese prinsă de multe ori căutând droguri, deși de câțiva ani părea se fi lăsat. Cu siguranță era prea în vârstă ca să mai facă trotuarul. Mai mult, cartierul părea foarte respectabil.

— Da, conduce centrul de yoga de la stația de metrou. Ai putea să dai de ea acolo, deși s-ar putea să aibă oră. Poți să bei o cafea alături cât aștepți.

Holly conduse înapoi pe faleză, își lăsă mașina și merse de-a lungul bulevardului care ducea către stație. Până și ea își aducea aminte de vremurile când pe acolo nu se putea arunca un ac de câți oameni erau, mai ales în timpul sărbătorilor legale. Lumea începea să bea dimineața devreme și continua așa toată ziua, împleticindu-se dintr-un bar în altul. Stripteuzele puteau fi văzute încă de la prânz, iar fetele de la bar erau atât de sumar îmbrăcate încât ar fi putut foarte bine să le ia locul. Whitley fusese destinația petrecerilor de burlaci și burlăcițe pe atunci, a femeilor cu coronițe și aripi, a bărbaților în corsete și ciorapi-plasă; veneau în microbuze și stăteau în camere închiriate ieftin. Unii dintre colegii ei redenumiseră strada South Parade drept „Aleea Poponețelor” și făceau mici devieri de la traseu ca să poată trece pe acolo să tragă cu ochiul la adolescentele care mergeau la petreceri pentru prima oară, îmbrăcate în fuste care mai mult nu le acopereau, împiedicându-se pe tocuri și arătând ca niște copile care furaseră hainele mamelor.

Însă cele mai multe baruri și cluburi se închiseseră, iar ferestrele erau acoperite cu placaj sau aveau obloanele trase. Locul își pierduse atât energia tinerească și umorul de prost-gust, cât și latura deocheată. Existau mai multe semne de vânzare decât reclame cu neon. Un palmier de plastic zăcea pe-o parte în fața localului *Laguna albastră* și se vedea că toate pensiunile

aveau locuri libere și chiriașii erau bineveniți. Holly își zise că investitorii tot urmau să vină la un moment dat. Alte străzi începuseră deja să se revitalizeze – la capătul dinspre mare al străzii South Parade se deschisese un nou restaurant italian elegant și ceva ce se autoproclamase un *gastro-pub*.

Stația de metrou avea un tavan de sticlă care probabil fusese grandios cândva, acoperind magistralele și ambele peroane, însă panourile fuseseră luate, iar pe scheletul de metal erau țepi împotriva porumbeilor. Biletele se cumpărau de la aparate, dar clădirile care găzduiseră cândva personalul stației și sala de așteptare erau încă în picioare. Mai erau, de asemenea, un turn cu ceas și o arcadă către oraș, precum și niște fotografii din interbelic, cu mulțimi care coborau din metrou și se îndreptau către mare. În ziua aceea, însă, doar două doamne în vârstă așteptau trenul de Newcastle în timp ce sporovăiau despre emisiunile TV din seara precedentă.

O parte nefolosită din casa de bilete devenise cafenea, care avea mese și scaune afară. O femeie durdulie bea un *latte*, în timp ce câinele ei își potolea setea cu apă dintr-un castron. Centrul de yoga era vizavi, iar în timp ce Holly se apropia de intrare ușa se deschise și un grup de oameni în colanți și tricouri se împrăștie pe peron. Cea despre care Holly crezu că e Laura rămase în prag și le făcu semn cu mâna, după care se întoarse către ea.

— Vrei să te bagi și tu? Grupa de începători începe în jumătate de oră. E cam aglomerat, dar cred că putem face loc și pentru tine.

Părea eficientă și prietenoasă. Era deja de vârsta a doua, însă arăta bine: pomeți atrăgători, un chip sculptat și o tunsoare foarte scurtă. Când Holly nu răspunse imediat, continuă:

— Începem ușor, nu luăm tare pe nimeni. N-ai de ce să te sperii.

— Laura Webb?

— Da.

— Voiam să îți pun câteva întrebări.

Holly își scoase legitimația, încercând să fie cât mai discretă. Încă erau în prag, între centru și peron, iar femeia cu câinele auzea tot ce vorbeau.

— Mă gândeam că ne-ai putea ajuta.

— Despre ce e vorba?

Holly ezită, însă femeia de la cafenea părea să nu dea nicio importanță conversației.

— E legat de cadavrele găsite în apropiere de St. Mary. Ai auzit la știri?

Laura dădu din cap.

— Numai despre asta au vorbit toate grupele de când s-a aflat.

O conduse pe Holly în clădirea care părea deodată întunecată și răcoroasă pe lângă soarele puternic care trecea prin tavanul de sticlă al stației. Podeaua de lemn era lustruită, iar pe cei doi pereți laterali erau niște geamuri în formă de hublou. Laura întinse două saltele de yoga și se așeză pe una dintre ele, cu picioarele într-o parte. Făcu semn către cealaltă, iar Holly se așeză, întrebându-se o clipă ce-ar fi făcut Vera în locul ei și dacă ar mai fi fost în stare să se ridice după întrevedere. În stație se auzi zgomotul unei garnituri care oprea.

— Încercăm să dăm de o femeie numită Mary-Frances Lascuola. Se pare că a dispărut la sfârșitul anilor '80.

— Credeți că unul dintre cadavre e al ei?

Laura își întorsese capul într-o parte, astfel încât să nu se uite direct la Holly. Stătea nemișcată; părea să execute o poziție de yoga, având capul într-o direcție și picioarele în alta.

— E posibil. Încă nu știm nimic sigur.

— Am cunoscut-o pe Mary-Frances, spuse Laura. Probabil știți câte ceva despre trecutul meu, altfel nu v-ați afla aici. Eu și Mary am locuit și am lucrat împreună o vreme. Știi cum se întâmplă, uneori intri și uneori ieși din viața oamenilor. Ne-am întâlnit în Shields, la un hostel pentru persoane eliberate pe cauțiune, și apoi am închiriat un apartament în apropiere de locul ăsta. Amândouă voiam să ne lăsăm.

Femeia tăcu.

— Ne-am și angajat cu acte în regulă la un moment dat, eram chelnerițe într-un club de pe malul mării. Pescărușul.

— Cel puțin *tu* te-ai lăsat.

Holly nu-și putea închipui cum femeia competentă și sigură pe sine din fața ei ar fi putut să fie dependentă de droguri, agățând bărbați pe stradă ca să-și poată plăti următoarea doză.

— Nu atunci. Nu pentru mult. Mary era cea care începuse să-și pună viața la punct pe vremea când stăteam în apartamentul din Whitley. Eu nu puteam să mă opresc.

Tonul femeii nu trăda nicio emoție. Parcă vorbea despre o străină.

— Am fost concediată repede – eram mult prea instabilă. Mary a mai rămas o vreme, apoi a avut o cădere gravă și a fost concediată și ea. Ultima oară când ne-am văzut eram la un centru de dezintoxicare din Bebington.

Era un centru de zi, fără cazare, și încă stăteam împreună în apartament. Pe mine m-a ajutat. Nu și pe Mary. N-a mai venit, iar de atunci n-am mai văzut-o.

— Când anume a fost asta?

Laura dădu din umeri, de parcă momentul nu conta. Holly se gândi că încerca să-și aducă aminte de prietena care dispăruse din viața ei.

— Ai verificat la clubul unde lucrase înainte?

Holly încercă să-și imagineze fauna colorată a litoralului, formată din tot felul de oameni: angajați pe timp de vară, vagabonzi, foști infractori. Nu era de mirare că lui Mary-Frances îi fusese ușor să dispară.

— Nu. Nu m-am chinuit prea tare s-o găsesc. Dependenții de droguri sunt oameni egoiști, iar eu încercam să mă las.

— Cum se numea centrul de dezintoxicare?

— Shaftoe House. E o ditamai clădirea victoriană în mijlocul orașului. Fusese a unui proprietar de mină, apoi a devenit parte a unui spital de boli nervoase. Încă e acolo, încă sunt ajutați oameni cu probleme, însă acum e administrat de o societate caritabilă.

Laura făcu o pauză.

— Merg acolo o după-amiază pe săptămână pentru o oră de yoga și de meditații.

— Ni s-a spus că Mary-Frances ar fi murit, spuse Holly, dar nu putem găsi nicio dovadă. Mai folosea vreun alt nume?

Laura clătină din cap.

— Când am cunoscut-o eu, nu. Era foarte mândră că era parțial italiancă. Ni se părea foarte exotică.

— A făcut un copil în 1983. Știai că Mary-Frances era gravidă?

— Nu, atunci când am cunoscut-o eu fiica ei era deja dată la casa de copii. Vorbea uneori despre ea. Știi, genul acela de conversații sentimentale pe care le ai noaptea târziu. Își tot imagina cum arată copilul, dacă fusese întărcată. Uneori se simțea foarte vinovată, dar de fapt știa că făcuse alegerea corectă dând-o altcuiva în grijă.

— Ți-a povestit despre tatăl copilului?

Laura întoarse lent capul și o privi pe Holly pentru prima oară.

— Te referi la polițaiul corupt.

Holly știa că era absurd, dar simți cum roșește. Parcă ar fi acuzat-o pe ea, împreună cu întreaga poliție.

— L-ai cunoscut?

— A venit în vizită de vreo două ori, a aruncat cu bani în stânga și-n dreapta și a luat-o cu el pe Mary la nu știu ce hotel fițos.

În stație opri un tren și se auziră vocile pasagerilor: niște băieți tineri înjurau.

— Mereu se dădea mare, mereu dădea de înțeles că el controla totul și că ne era superior. I se dusesse buhul că ne lăsa în pace dacă făceam sex cu el. Toate fetele îl știau.

— Cum o trata pe Mary-Frances? S-a comportat vreodată violent?

Răspunsul veni imediat.

— Nu! John Brace era un nenorocit pentru întregul Univers, însă știi care-i treaba? La ea chiar cred că a ținut.

— În ciuda faptului că voia să facă sex și cu alte femei?

— Ah, el nu credea că se bat cap în cap cele două.

Laura părea că încearcă să-și aleagă cuvintele.

— Simțea că totul i se cuvine. Fiindcă era gagiu și polițai. Era un fel de exces de putere. Iar pe atunci vremurile erau altfel, nu-i așa?

Holly își zise că, de fapt, nu prea știa.

— Deci ultima oară când ai văzut-o pe Mary-Frances a fost când a dispărut de la Shaftoe House?

— Exact. De câteva ori am avut impresia că am zărit-o. Odată mergeam pe Northumberland Street în Newcastle și mi s-a părut că o recunosc de la distanță. Dar asta s-a întâmplat chiar înainte de Crăciun, iar strada era atât de plină, încât cu greu puteam să mă mișc. N-am avut cum s-o ajung din urmă. Altă dată eram în metrou. Cineva a coborât la Cullercoats, e posibil să fi fost ea, însă am văzut-o doar de la spate. Cred că mai degrabă eram eu cu mintea aiurea. Lăsasem fantomele trecutului să mă bântuie.

Laura zâmbi.

— Acum tind să-mi dea pace.

— Ai cunoscut vreodată un tip pe nume Robbie Marshall? Era prieten cu John Brace și lucra la Swan Hunter's.

Laura se gândi puțin înainte să răspundă.

— Se poate. Numele sună cunoscut. A trecut mult de atunci. Iar la momentul respectiv cunoșteam mulți bărbați.

— Aș mai putea vorbi cu cineva? Vreo altă femeie care să știe câte ceva despre Mary-Frances? Vreo rudă?

— Ambii părinți i-au murit când avea vreo douăzeci de ani. Nu cred să mai fie vreo altă rudă.

Laura se uită la ceas.

— În curând începe următoarea oră. Ar cam trebui să le deschid.

— Atunci vreun prieten? Poate cineva cu care a lucrat la Pescăruș?

Laura deja nu mai era atentă.

— Niciodată n-am făcut parte din anturajul acela. Ți-am spus, am fost dată afară după vreo două luni. Oricum, nu prea m-am acomodat.

Femeia făcu o pauză.

— Chiar și beată criță sau drogată nu puteam să suport unele lucruri care se petreceau acolo. Era plin de tot soiul de mășcarici care se dădeau mari, cu aere de staruri de cinema, credeau că pot obține orice vor cu bani.

Laura se opri din nou.

— Ai putea să-l întrebi pe tipul care deținea localul dacă Mary se apropiase de cineva din personal. E un scoțian pe nume Sinclair. Era cel mai șmecher din Whitley, dacă te luai după ce spunea. Acum, însă, e cu totul alt om, e liderul comunității și face parte din toate comitetele.

Femeia făcu o pauză.

— Mereu mi s-a părut că e un ciudat.

Laura se ridică dintr-o singură mișcare grațioasă.

— Nu prea cred că-și mai aduce aminte după atâta timp, însă merită să încerci.

Holly se ridică la rândul ei.

— Ai idee pe unde l-aș putea găsi?

— Poate la biroul de la Dom. E consultant la proiectul de reabilitare a falezei. Încearcă să reînvie gloria orașului.

Rostise cuvintele pe un ton ironic.

— Sau pe a lui.

Capitolul 20

Vera era la morgă alături de Paul Keating și simțea mirosul specific de dezinfectant și putrefacție. Niciodată nu fusese slabă de înger, iar acele oase împrăștiate pe două mese erau atât de diferite de o ființă umană vie încât cu greu putea să simtă ceva. În unele locuri se mai vedeau bucățele de haine, însă atât de degradate încât Vera se gândi că nu aveau să le fie de prea mult folos. Când intrase ea, Keating nu era singur. Îl găsisese vorbind cu o femeie cât el de înaltă, puțin cocoșată, de parcă și-ar fi cerut scuze pentru înălțimea ei. Purta niște ochelari cu ramă groasă, care-i dădeau un aer academic, auster.

— Ea e Valerie Malcolm, antropologul criminalist de la Universitate.

Vera mai auzise de ea și știa că avea reputație de specialist. În Marea Britanie cadavrele nu rămâneau, de regulă, prea mult în pământ, așa că antropologii criminaliști nu prea aveau cum să-și facă mâna decât dacă lucrau în străinătate. Malcolm lucrase în Statele Unite ani mulți. Acolo, din cauza distanțelor mari dintre comunități și a zonelor sălbatice, neexplorate, era mai ușor să pitești un cadavru, așa încât rămâneau ascunse mai mult timp. Ușa se deschise din nou și intră Billy Cartwright, legistul ei favorit.

— Credeam că mai ai concediu încă două zile.

Însă, când îl văzu, Vera se simți în al nouălea cer. Echipa ei era completă.

— Era un avion de dimineață și știam că n-o să te descurci fără să-mi dau și eu cu părerea.

— Tu și tinerica ta v-ați cam săturat unul de celălalt, așa-i?

Vera lăsa înțepătura să-și facă efectul. Billy dădu din umeri, rânji, dar se abținu să răspundă. Malcolm se uita deja la oasele de pe prima masă și părea să nu fi auzit schimbul de replici.

— Primul schelet aparține în mod clar unui bărbat adult, spuse Keating.

— În niciun caz unui tânăr.

Valerie Malcolm își ridică privirea.

— Îți dai seama când oasele sunt ale unui tânăr. Sunt mai suple și mai moi.

Verei i se păru o descriere ciudată, însă nu spuse nimic, iar experta continuă.

— Și nu pare să fi fost athletic. Însă nu se văd nici urme de artrită sau de alte afecțiuni. Coloana pare puțin erodată. Aș spune că era un bărbat de

vârstă mijlocie. Destul de sănătos, dar nu tocmai în formă.

— De unde știți că e bărbat?

Vera nu punea la îndoială concluzia femeii; era doar curioasă.

— Există și femei mai solide.

Așa ca mine. Și ca tine.

— După dimensiunea oaselor. Firește, întotdeauna vor semăna între ele, însă aș spune că în cazul ăsta e destul de clar. Se vede după craniu și după orbite. Toate trăsăturile feței sunt mai mari decât ale unei femei obișnuite.

Experta se aplecase deasupra mesei, așa încât avea fața foarte aproape de oase. Părea că le adulmecă, apoi Vera își dădu seama că, în ciuda faptului că purta ochelari, tot nu vedea bine. Pur și simplu le examina de foarte aproape.

— Aici e o mică neregularitate. Bărbatul și-a rupt mâna la un moment dat. Dacă aveți vreo bănuială legată de cine ar fi, ar trebui să o putem confirma. Asta dacă reușim să dăm de radiografiile făcute pe atunci.

Vera își zise că Eleanor, mama grijulie a lui Robbie, avea să-i poată ajuta cu siguranță. Sigur își aducea aminte de medicul lui Marshall și de spitalul la care se tratase. Părea un fel de truc magic: atâta informație dintr-un morman de oase. Parcă era alchimie, transformarea plumbului în aur. Valerie scoase un instrument din geantă și măsură unul dintre oasele mai mari.

— Ar trebui să pot estima cam cât de înalt era. Lungimea femurului este, de regulă, cam douăzeci și șapte la sută din înălțimea totală.

Se lăsă tăcerea. Expertă părea să facă niște calcule. Vera îi admiră socotelile mintale aproape mai mult decât modul în care putea să reconstituie identitatea victimei bazându-se pe atât de puțin. Ea, în schimb, se chinuia cu orice fel de calcul matematic, până și pe hârtie.

— Aș spune că avea puțin peste un metru optzeci.

Valerie ridică privirea.

— Se potrivește?

— Nu știu, dar o să întreb o rudă. Deja am contactat-o pe mamă.

— Și se văd și niște lucrări dentare. Asta ar trebui să-i confirme identitatea fără urmă de îndoială, în caz că mai există vreun document prin arhive.

— Mama lui ar trebui să ne poată ajuta și cu asta.

Vera tăcu.

— E vreo șansă să-mi puteți spune și cauza morții? Sau cer prea mult?

— Ah...

Pentru o clipă, experta nu se mai concentrează asupra scheletului.

— Ei bine, firește că trebuie să fim atenți când vine vorba de asta. Chiar dacă găsim urmele vreunei lovituri, nu putem spune clar că de asta a murit. Spre exemplu, o urmă în coastă ar putea însemna că un cuțit băgat în inimă s-a lovit de os. Însă ar putea însemna și că e vorba de o rană superficială, iar cauza reală a morții să fie cu totul alta. Pe lângă asta, uneori sunt șanse ca scheletul să se deterioreze postmortem.

— Dar în acest caz...

Verei începea să-i placă femeia din fața ei, entuziasmul și pasiunea ei pentru domeniul în care lucra. Rigoarea. Și faptul că nu-i vorbea Verei de parcă avea șase ani sau era tâmpită.

— În acest caz, cred că putem fi destul de siguri că moartea a fost provocată de o lovitură cu un obiect contondent în moalele capului.

— Deci individul a fost lovit în cap cu ceva greu.

Vera nu era sigură dacă această descoperire se potrivea cu teoriile legate de ce se întâmplase în seara de iunie din urmă cu douăzeci de ani. Ajunsese la concluzia că, dacă nu era mâna lui John Brace, probabil avea de-a face cu lumea interlopă: niște infractori periculoși își reglaseră conturile. Însă Robbie nu le-ar fi întors spatele unor astfel de oameni și probabil că, oricum, indivizii de genul ăsta ar fi folosit un pistol sau un cuțit. Ceva mai direct și mai sigur. Vera alungă aceste gânduri și se întoarce spre medicul legist.

— Spune-ne, Billy. Luminează-ne cu înțelepciunea ta.

— Pe ăsta mai sunt foarte puține rămășițe de haine. Bănuiesc că era îmbrăcat cu ceva făcut în mare parte din fibre naturale, de exemplu ceva din bumbac sau lână care s-a degradat repede. Însă avem bocancii lui. Sunt din piele, mărimea patruzeci și patru. Sunt de calitate, însă am impresia că erau deja destul de vechi la momentul morții. Se vede uzura pe talpă. Și mai avem și o curea. Are o cataramă în formă de navă. Nu e tocmai comună. Din nou, probabil că o rudă ar recunoaște-o.

Vera aprobă din cap. Se gândea să meargă direct la Eleanor după ce terminau treaba acolo și să obțină de la ea toate confirmările necesare. Urmau să aibă destule pe cap cât așteptau radiografiile și fișele dentare. Se gândi că Eleanor avea să se bucure că fiul ei nu fugise și nu o părăsise. Avea să se bucure să aibă măcar oasele pe care să le poată înmormânta cum se cuvine. Poate așa avea să-și găsească liniștea la finalul vieții.

Billy își îndreaptă atenția spre celălalt schelet.

— Această persoană purta în mare parte haine din fibre sintetice, deci sunt într-o stare mult mai bună. Pe atunci, fabricanții nu se temeau ca acum de obiectele care pot zăcea timp de generații întregi înainte să se degradeze, iar unele rezistă la nesfârșit, chiar și în condiții cum avem noi la scena crimei. O parte din fibre a dispărut, firește. Șobolanii adoră să folosească nailonul pentru cuiburile lor. Însă tot a rămas destul cât să ne dăm seama ce purta tipa.

— Tipa? Vrei să spui că e vorba cu siguranță de o femeie?

Vera se uită către Valerie Malcolm, așteptându-i confirmarea.

Experta aprobă din cap.

— Da, așa aș spune. Am aruncat un ochi mai devreme. Pelvisul e destul de intact, iar trăsăturile craniului sunt mai reduse ca dimensiuni. Avem de-a face cu un trup mult mai delicat.

— În afară de asta, completă Billy, dacă nu-i vorba de un travestit, nu prea îmi pot imagina ca un tip să poarte desuuri negre din dantelă. Au rămas doar câteva fragmente, dar e destul de evident după ce le observi.

Deci poate că e, totuși, Mary-Frances Lascuola. Dar despre ea nu mai știm nimic cam de pe la finalul anilor '80, la scurt timp după ce a renunțat la fiica ei. Nicio infracțiune, niciun loc de muncă. Unde, oare, se ascunsese până să ajungă într-o scurgere de lângă St. Mary? Sau a fost ucisă și lăsată acolo și era deja în scurgere când Brace a ascuns cadavrul lui Robbie Marshall?

— Ne putem da seama dacă a murit în aceeași perioadă ca bărbatul?

Malcolm și Keating negară aproape în același timp.

— Știi și tu că e greu de identificat momentul morții chiar și atunci când crima e mult mai recentă.

Keating vorbise pe un ton de reproș, de parcă Vera uitase ceva fundamental.

— Deci s-ar fi putut afla de zece ani în scurgere înainte să fie băgat și al doilea cadavru?

— Nu văd de ce nu.

Vera își dorea ca experta să nu fi fost așa veselă.

— Credeam că puteți să stabiliți cât de cât treaba asta cu ajutorul insectelor.

Vera încerca să se agațe de orice.

— Ați putea vorbi cu un entomolog criminalist, însă cred că după atâta

vreme n-ar descoperi nimic folositor.

— Femeia nu are încălțări, spuse Billy, iar asta mi se pare puțin ciudat. Cu siguranță ar fi purtat ceva din piele sau din plastic, care e foarte posibil să fi rămas intacte.

— Poate că n-a murit acolo, pe coastă, în seara aceea. Dacă au adus-o în portbagajul unei mașini, de exemplu, or fi aruncat-o fără încălțări.

— Și să o fi pus în aceeași scurgere în care era primul cadavru, doar că mai târziu?

Valerie Malcolm fusese cea care vorbise.

— Pentru că li s-a părut o ascunzătoare bună?

— Se poate. John Brace a declarat că a pus cadavrul lui Marshall acolo, însă susține că nu știe absolut nimic despre cel de-al doilea. Dacă spune adevărul – iar „dacă” asta e al naibii de mare – atunci poate că a fost văzut de cineva.

— Iar cineva care voia să se descotorosească de cadavrul unei femei s-a gândit că ar fi un loc excelent să scape de ea. Are logică, într-un fel ciudat. Dacă Brace ar fi implicat în prima crimă, ar trebui să presupunem că tot el e făptașul și în cazul femeii.

Billy ridică privirea și rânji.

— Cum faci tu de dai mereu de scene ale crimei atât de complexe, Vera Stanhope? Cum le atragi?

Vera îl ignoră.

— Vârsta femeii poate fi estimată?

— Era mai tânără decât bărbatul, spuse Valerie Malcolm, și mult mai scundă. Avea puțin peste un metru șaiszeci și cinci. Cam așa ceva.

Ridică, la rândul ei, privirea.

— Și n-avea lucrări dentare.

— Asta ce ne spune?

Vera se așteptase la aceeași bogăție de informații ca în cazul bărbatului și începea să-și piardă răbdarea, dezamăgită că nu reușeau să contureze imaginea femeii la fel de bine.

— Poate doar faptul că avea dinți mai sănătoși. Pasta cu fluor a făcut minuni în privința asta. Ori asta, ori faptul că nu-și permitea să meargă la stomatolog.

— Cauza morții?

— Cred că nu vă pot ajuta nici cu asta. Pur și simplu sunt mai puține oase la acest schelet. Probabil au fost împrăștiate de animale, iar cele mai

mici e posibil să fi fost luate de maree prin golurile dintre bolovani.

Valerie se uită la ea.

— Îmi pare rău că nu te pot ajuta mai mult.

— Nu e vina ta. Iar la primul ai făcut minuni.

Vera se uită la Billy.

— Băieții tăi au dat de ceva care să ne ajute să identificăm cadavrul?
Poate bijuterii?

— Știi doar că te-am fi anunțat imediat dacă am fi găsit ceva folositor.

Billy se prefăcu rănit în amorul propriu.

— Ei, da, poate că *tu* ai face asta, dar nu știu ce să zic de individul care ți-a ținut locul cât timp îți făceai tu de cap.

— Echipa încă e acolo, spuse Billy. Au extins suprafața de cercetare atât în scurgere, cât și pe mal. Mă duc personal. Dacă găsim ceva, tu ești prima care află.

Vera simți că radiază de bucurie.

Mai târziu, detectiva stătea cu Billy în fața morgii.

— Chiar am nevoie de ajutor, Billy.

Vera se sprijinea de mașina ei și se bucura de razele care-i mângâiau chipul.

— Dă-mi orice cu care să o identific pe femeie. Spune-le celor din echipa ta să fie cu ochii în patru.

— Nu e cazul să le zic. Nu băieților mei.

Billy plecă fără să-și ia rămas bun, iar detectiva își dădu seama că îl jignise și îi veni să-și dea palme pentru lipsa de tact.

Capitolul 21

Eleanor Marshall o aștepta pe Vera. Detectiva se gândi că o așteptase în casa ei ordonată din Wallsend de când apăruse știrea legată de cadavrele găsite la St. Mary. Probabil se așezase în camera de zi, la geamul cu draperii scrobite și se uitase pe stradă cât era ziua de lungă, până când văzuse mașina Verei. În bucătărie avea până și o tavă pregătită cu două cești așezate pe farfurii din același set, un borcan cu cafea instant, un castron cu pliculețe de ceai, biscuiți digestivi cu ciocolată încă nescosi din ambalaj și o cană goală pentru lapte. Cu siguranță că ibricul era deja pregătit și trebuia doar dat drumul la aragaz. Era prea mândră să sune ea la poliție – încercase deja de prea multe ori – însă avusese destulă încredere în Vera încât să știe că urma să vină la ea imediat ce avea informații. Detectiva făcu ceaiul înainte să înceapă discuția. Părea să facă parte din ritual. După atâta vreme, nu mai era nicio grabă, iar Eleanor nu o întrebase nimic de când îi deschisese ușa.

— L-ați găsit, spuse bătrânica.

Tava se afla pe măsuța rotundă acoperită cu broderie. Vera turnă ceai și lapte.

— Încă nu suntem complet siguri.

Vera luă un biscuit. În timpul unei anchete trebuia să mănânce pe unde apuca.

— Speram să ne puteți ajuta dumneavoastră.

— Firește.

Femeia părea recunoscătoare. În sfârșit era implicată. În sfârșit putea să facă și ea ceva.

— Robbie și-a rupt vreodată mâna?

— Da. Într-o iarnă, nu cu mulți ani înainte să dispară. A alunecat pe gheață chiar când ieșea din casă și a căzut prost, a spus că se simțea ca un tont. A stat cu brațul în ghips mai multe săptămâni, dar tot s-a dus la muncă și făcea și în grădină ce putea.

Vera dădu aprobator din cap, lăsând de înțeles că știa că bărbatul avusese simțul datoriei.

— Avem nevoie de numele medicului. Unde și-a pus mâna în ghips?

— La Rake Lane Hospital. Medicul lui era doctorul King. Cred că s-a pensionat de mulți ani. Dar spitalul încă e acolo, chiar pe cealaltă parte

parcului.

Vera dădu din cap din nou.

— Și unde mergea la dentist?

Detectiva făcu o pauză.

— Înțelegi că toate astea ne ajută să-l identificăm, da?

— Știu.

Femeia schiță un zâmbet.

— Mă uit la tot felul de seriale TV cu detectivi. Sunt dependentă. Sună aiurea ținând cont că știu că a avut parte de o moarte violentă, însă mă ajută să evadez cumva. Iar polițiștii de la TV mereu găsesc răufăcătorul până la urmă. Dentista lui era Moira Armstrong, lucra în Howden. A ieșit la pensie, dar încă profesează.

— Am găsit o curea, spuse Vera.

Femeia se luminează la față.

— O știu. O purta mereu. A cumpărat-o când a mers în Texas într-o excursie de-a lui cu John Brace. Avea catarama în formă de corabie și i se potrivea de minune. Știi tu, fiindcă lucra la șantierul naval.

— Pe aceea am găsit-o.

Vera așteaptă o clipă ca femeia să înțeleagă semnificația informației, însă Eleanor știuse de la bun început, de când văzuse știrile, că îi găsiseră fiul.

— Vom verifica radiografiile de la spital și arhivele medicale de la stomatologie, dar cred că l-am găsit pe Robbie.

Detectiva tăcu din nou.

— A fost ucis, Eleanor, dar sunt sigură că ai înțeles asta deja. N-a intrat singur în groapa aia. Îți vine în minte cine ar fi avut motive să-i facă de petrecanie?

Bătrâna clătină din cap.

— Cred că avea o viață separată, despre care eu nu știam nimic. Când era acasă era un fiu devotat și nimeni n-ar fi vrut să-i facă vreun rău.

— Probabil ai văzut la știri că au fost găsite două cadavre acolo. Suntem destul de siguri că al doilea este al unei femei. Ai vreo idee cine ar putea fi? Știu că te-am mai întrebat despre relațiile lui, dar poate te-ai mai gândit. Chiar dacă nu a venit cu nimeni acasă, poate ți-a vorbit despre cineva.

— Chiar m-am gândit, spuse Eleanor.

Femeia se uită pe geam.

— M-aș fi bucurat dacă s-ar fi căsătorit și ar fi avut copii. Ți-am spus că înainte să mă mărit eram învățătoare. Tot glumeam cu el, îi spuneam să

găsească repede pe cineva înainte să fie prea târziu și să nu mai pot să mă joc cu nepoții. Mi-a spus că eu eram singura femeie de care avea nevoie. Nu l-am crezut. Nu în adevăratul sens al cuvântului. Poate se gândea că n-aș fi fost de acord cu alegerile lui. M-am gândit că poate găsisese pe cineva în vreuna dintre călătoriile lui prin străinătate; nu m-ar fi deranjat o fată străină dacă asta își dorea el. Dar n-a venit niciodată acasă cu cineva. Uneori își petrecea noaptea în oraș. Îmi spunea că era cu John și Hector, dar poate se vedea cu vreo fată.

— La ceva vreme după Robbie a dispărut o femeie. E posibil ca al doilea cadavru să fie al ei. O chema Mary-Frances Lascuola. Ți spune ceva acest nume?

Vera o urmărește pe Eleanor, pândindu-i reacția, însă bătrâna părea doar nedumerită.

— Deci se vedea cu o străină? Nu, Robbie n-a menționat niciodată numele ăsta. Mi-aș fi adus aminte.

— Mary era din Marea Britanie, spuse Vera. N-aveai cum să știi asta decât dacă ai fi cunoscut-o.

Însă bătrâna clătină din nou din cap. Părea mai preocupată de secretele pe care le avusese fiul ei față de ea decât de confirmarea morții sale.

La secție, echipa se strânse la un ceai și niște fursecuri ca să-și compare notițele. Ședința oficială urma să aibă loc mai târziu în aceeași zi, însă erau de față membrii de bază: Vera, Joe, Holly și Charlie. Dacă era să te iei după Vera, cei care contau.

— Deci amândoi ați aflat același nume.

Făcu semn către Joe și Holly, iar pe birou căzură niște firmituri de prăjitură.

— Un scoțian pe nume Sinclair. Ți spune ceva numele ăsta, Charlie?

El aprobă din cap.

— Era patronul unui club numit Pescărușul. Un loc stilat. Băutura costa cât o chirie și era genul de loc în care mergeai dacă voiai să dai de fotbaliști faimoși și iubitele lor, staruri rock și actori. Peste weekend îl ocupa mafia afaceriștilor din Newcastle.

— Judith Brace mi-a spus și mie despre Pescăruș.

Vera își aminti din nou de club așa cum arăta odinioară, în zilele lui de glorie. Când era mică, visa să meargă acolo, să bea cocktail-uri pe terasa cu vedere la mare. Și-i imaginea acolo pe Hector și pe John Brace cu lacheii lui.

Cu greu îi venea să creadă că tatălui ei i-ar fi plăcut o astfel de experiență – la fel ca ea, nu prea se descurcase în astfel de situații sociale simandicoase – însă, chiar și așa, simți o furie lăuntrică.

Holly îi întrerupse firul gândurilor.

— Potrivit femeii cu care am vorbit, Mary-Frances a lucrat acolo o vreme.

Vera ridică o sprânceană.

— Se pare că era chelneriță, spuse Holly. Nu făcea șmecherii. Se lăsase de droguri cât lucrase acolo. Chipurile era un nou început. O viață nouă.

— Și noi credem asta? Nu cumva doar găsea o altă piață de desfacere pentru aceeași profesie?

— Ar fi putut s-o facă doar cu acordul lui Sinclair, spuse Charlie. Nu voia să aibă acolo femei care făceau asta de capul lor. Era destul de strict domnul Gus Sinclair. Încântător atunci când voia – asta era fața pe care o vedeau clienții – însă tăia în carne vie.

— Mary-Frances a lucrat acolo doar pentru scurtă vreme, spuse Holly. Ceva a făcut-o să se întoarcă în forță la droguri și a ajuns într-un centru de dezintoxicare din Bebington numit Shaftoe House. Se pare că încă funcționează. Mă duc acolo după ce terminăm aici.

— Da, și se pare că Gary Keane a instalat un sistem de securitate la clubul ăsta, spuse Joe.

— În clipa de față ce mai știm despre Sinclair? Pescărușul nu mai există de ani buni.

— Clubul a ars, spuse Charlie. Toată lumea a bănuț că a fost vorba despre o fraudă legată de asigurare. Whitley se schimba, iar puștanii din Newcastle și burlacii și burlăcițele din Glasgow nu prea mai erau interesați de cocktail-uri și mâncare rafinată. S-a spus că Sinclair i-a dat foc când încă era profitabil fiindcă bănuia ce schimbări o să aibă loc.

— Trebuie să fi avut loc o anchetă.

Vera se întrebă de ce nu-și amintea de incendiu. Imaginea ei despre rafinament efectiv se făcuse scrum. Probabil că fusese ocupată în celălalt capăt al țării.

Însă Charlie știa, evident, toate detaliile.

— Sinclair a avut un alibi. Normal că a avut. Oricum, n-ar fi făcut-o cu mâna lui.

— Ce alibi?

Charlie zâmbi ușor.

— Era la o acțiune caritabilă a poliției, l-au văzut jumătate dintre toți polițiștii din regiune.

— Vai, ce simț al umorului, spuse Vera. Chiar apreciez asta la un infractor.

Făcu o pauză și luă ultimul foietaj danez înainte ca altcineva să pună mâna pe el.

— Și ce s-a petrecut cu domnul Sinclair după distrugerea Pescărușului?

— A primit un purcoi de bani.

Charlie se încruntă, încercând să-și aducă aminte exact despre cât era vorba, după care fu dezamăgit fiindcă nu-i venise în minte suma exactă.

— Până la urmă, afacerea mergea bine, iar pe hârtie profitul era bun. Apoi a dispărut o vreme. Poate că s-a gândit că ar fi mai potrivit să nu mai fie văzut.

— Știm când a avut loc incendiul?

Vera se gândi că parcă ar fi bâjbâit prin cea mai densă ceață de pe mare. Aveau nevoie de ceva prin care să lege crimele.

— Trebuie să verific.

Însă detectiva își dădea seama că Charlie glumea. Știa răspunsul.

— Ei, na! Nu tu.

Uneori era nevoie să-l complimenteze.

— Nu omul cu o memorie care face de rușine elefanții.

— Era 1995.

Charlie rânji.

— Pe la jumătatea verii. Mai exact, început de iulie. Adică la începutul sezonului, alt motiv pentru care anchetatorii au exclus varianta unui incendiu intenționat. De ce să dai foc localului taman în cel mai profitabil moment al anului?

— Ca să nu pună lumea întrebări?

Uneori, Holly nu știa să-și țină gura. Întrebarea fusese retorică. Știa cu toții că Charlie se concentra și că era momentul ca el să explice.

Însă detectivul păru să nu bage în seamă întreruperea.

— Și pentru că un sezon prost ar fi însemnat un bun motiv pentru declanșarea incendiului. A fost bine că s-a oprit când lucrurile încă mergeau și a primit banii de asigurare fără vreun mare tam-tam.

Charlie dădu pe gât ceaiul rămas.

— A ciripit cineva legat de persoana pe care a găsit-o Sinclair să-i facă treaba murdară?

Charlie clătină din cap.

— Bănuieli nenumărate. Însă nimic concret.

— Deci îl avem pe Robbie Marshall, care era angajator sub acoperire pentru băieții fără perspective. Îi pune să bată paznici și să sperie proprietari, dar cine știe dacă n-o fi găsit și vreunul cu veleități de piroman. Și o mai avem pe Mary-Frances, care a fost cândva chelneriță la clubul lui Sinclair și care știa, deci, cum merg lucrurile în acel local. Poate că le-a fost de folos și celor care au pus focul. Și, cu mai puțin de o lună înainte de incendiu, Marshall a dispărut, așa că avem două cadavre. Sper că nimeni n-are impresia că e vorba de o simplă coincidență.

Vera se ridicase și începuse să schițeze un plan pe tablă. Scria nume, date și trasa linii care le conectau între ele.

— Și îl mai avem și pe Gary Keane.

Joe tăcuse pe durata conversației, dar atunci părea, la rândul lui, entuziasmat. Vedea legăturile și îi urmărea logica.

— Dacă el a instalat sistemul de securitate, tot el era omul capabil să-l dezactiveze astfel încât să nu fie identificați cei care au pornit incendiul. Poate știa chiar și cum să provoace un scurtcircuit care să declanșeze focul.

— Crezi că ar ciripi?

— Două persoane care e posibil să fi fost implicate în treaba asta au murit, spuse Joe. S-ar putea să fie nevoie de puțină muncă de convingere.

În sală se lăsă tăcerea. Pe stradă se auzea zgomotul traficului și al copiilor care ieșeau la joacă în curtea școlii de alături.

— Ei bine, pot fi foarte convingătoare, spuse Vera. Dar aș prefera să știu mai multe înainte să-i fac o vizită.

— Sinclair s-a întors în Whitley Bay.

Holly își tot luase notițe, însă ridică privirea din calculator.

— Laura Webb, care o cunoștea pe Mary-Frances, spune că acum e mare nabab în cadrul proiectului de restaurare a falezei.

— Auzisem și eu de el tot în legătură cu proiectul, însă n-am făcut legătura cu patronul Pescărușului, spuse Charlie. Credeam că și-a luat tălpășița definitiv după incendiu și, pe lângă asta, nu mi s-a părut niciodată genul care să se apuce de acțiuni caritabile și activism comunitar.

Charlie tăcu.

— Acum lumea vorbește foarte frumos despre Sinclair. Are un birou în apropiere de Dom, nu departe de locul în care era pe vremuri Pescărușul, pe care îl folosesc tot felul de comitete locale. Ar fi trebuit să-mi dau seama de

legătură.

— Potrivit lui Judith Brace, construiesc apartamente de lux în locul Pescăruşului, spuse Vera. Ar fi interesant să aflăm dacă Sinclair încă mai deţine terenul.

— Crezi că e mai interesat să strângă cât mai mulţi bani decât să refacă oraşul?

Charlie rânji.

— Aşa seamănă mai mult cu acel Gus Sinclair pe care-l ştiu eu.

— Poate că e un om complet schimbat.

Vera o spuse pe un ton care aproape că păru serios.

— Cică se mai întâmplă şi de-astea.

Detectiva tăcu din nou.

— În ziua de azi, până şi John Brace susţine că e alt om. A devenit familist convins.

Capitolul 22

Shaftoe House se afla pe o stradă liniștită, înconjurată de locuințe moderne, cu terase și, dărăpănată cum era, arăta ca nuca în perete printre ele. Semăna cu o bătrână stafidită înconjurată de adolescente obraznice. Pe ușă era un mic semn pe care era scris numele și faptul că era administrată de Proiectul New Lives. Holly văzu o sonerie și apăsă. O voce bărbătească îi ceru numele.

— Holly Jackman, de la poliția din Northumbria.

— Haide sus.

Împinse ușa, iar aceasta se deschise. Înăuntru era aceeași atmosferă de abandon ca în orice instituție după ora închiderii. Se vedeau urmele activităților din ziua respectivă – în unele camere erau table cu diverse notițe scrise pe ele, în coșurile de gunoi se vedeau tot felul de bucățele de hârtie, pe o masă era o tavă plină de câni murdare – însă nu se auzea nimic. Parcă totul era lipsit de scop. Un bărbat coborî pe scările din lemn ca s-o întâmpine. Era înalt, ciolănos și purta blugi și o cămașă de bumbac cu dungii. Îi întinse lui Holly mâna, iar ea văzu cum mâneca i se ridică și descoperă un tatuaj în formă de șarpe, care părea să n-aibă ce căuta acolo.

— Eu sunt Ian. Hai sus, în birou. Vrei cafea?

Accentul era local, dar cu siguranță aparținea unei persoane educate. O conduse pe Holly pe scările late, care cândva probabil fuseseră de-a dreptul impresionante, într-o cameră cu un birou acoperit de mormane de hârtie.

— Nu, mulțumesc.

Holly se așeză pe un scaun de piele și se uită pe fereastra tip ghilotină.

Biroul avea vedere către o grădină năpădită de buruieni. Cineva încerca să curețe și să elibereze un spațiu denivelat de lângă casă, unde se aflau o masă și șase scaune. Ian urmări privirea defectivă.

— Acolo stau fumătorii. De unele dependențe nu scapi niciodată.

— De cât timp ești aici?

— Lucrez de cinci ani, însă prima oară am venit aici ca pacient, când eram încă adolescent.

Bărbatul își dădu seama că Holly era surprinsă.

— Cele mai multe persoane care lucrează aici au fost cândva dependente. Înțelegem prin ce trec pacienții noștri.

— Le oferiți simpatia de care au nevoie.

— De multe ori simpatia e ultimul lucru de care au nevoie, deși, firește, îi putem sprijini. Și mai important, putem fi duri. Revenirea la normalitate nu înseamnă doar să te oprești din băut sau din luat droguri; e vorba despre asumarea unor responsabilități. Nu-i ușor dacă ai fugit de ele toată viața. E posibil să fim mai sinceri decât profesioniștii.

— Am venit să pun niște întrebări legate de un fost pacient, spuse Holly.

Defectivei i se părea interesant bărbatul. Avea degete lungi și un chip expresiv. Părea foarte sigur pe sine. Zâmbea. Probabil că dacă s-ar fi născut în altă epocă, ar fi fost preot.

— Desigur, s-ar putea să avem niște probleme legate de confidențialitate. Ian se aplecă înspre ea și se încruntă.

— Credem că femeia e moartă, spuse Holly.

Ian era foarte aproape, iar ea se trezi privind-i mâinile, pe care le ținea împreunate, de parcă s-ar fi rugat.

— Credem că a fost ucisă. Avem nevoie să-i confirmăm identitatea ca să dăm de ucigașul ei.

În cameră se lăsă tăcerea. Bărbatul rămase încruntat, pe gânduri. Holly vorbi prima.

— E o fostă prietenă de-a Laurei Webb, cea care ține orele de yoga de aici.

Bărbatul ridică lent privirea. Toate mișcările îi erau calculate.

— Cum se numește persoana care te interesează?

— Mary-Frances Lascuola.

Urmă din nou un moment de tăcere.

— Când a fost pacientă?

— Pe la sfârșitul anilor '80 sau începutul anilor '90.

Holly își dădu seama că nu o întrebase pe Laura anul exact. O mare greșală. Dar poate că viața ei fusese atât de haotică pe atunci încât oricum nu și-ar fi putut aduce aminte.

— Shaftoe House era foarte diferită acum treizeci de ani, spuse Ian. Făcea parte dintr-un spital mare de psihiatrie. Deși era tot un centru de zi pentru dependenți, făcea parte din sistemul medical, iar personalul era format din doctori, psihologi și asistente specializate în boli mintale. Spitalul a fost închis și dărâmat în 2006, iar celelalte terenuri au fost vândute dezvoltatorilor imobiliari, însă o societate caritabilă, New Lives, a preluat clădirea asta. Se știa că Bebington era o zonă în care stupefiantele reprezentau o problemă serioasă și că încă mai era nevoie de centru. Dacă

femeia despre care vrei să afli mai multe a fost pacientă la Shaftoe înainte de 2006, atunci toate datele sunt în arhivele din sistemul medical. Noi am avea acces la ele doar dacă ar fi venit din nou după anul acela.

— Ai putea verifica dacă a făcut asta?

Însă Holly credea că era o pierdere de vreme. Era convinsă că Mary-Frances zăcea deja în scurgere de vreo zece ani când societatea caritabilă preluase centrul. Iar dacă mai trăia în 2006, avea un alt nume.

Ian porni calculatorul de pe birou. Holly se uită în gol pe geam cât se încălzea programul. Într-un final, bărbatul vorbește.

— N-am nicio pacientă cu numele ăsta la New Lives. Nici aici, nici la centrul rezidențial din Kimmerston.

Holly își zise că nu mai putea să afle nimic în plus. Putea să plece, să meargă la Vera și să-i spună că urmărise pista. Însă nu se ridică.

— Ce faceți aici, mai exact? În afară de yoga.

— Avem un program în doisprezece pași. E vorba despre solidaritate, despre dependenți care se sprijină reciproc. Avem și ateliere. Consiliere individuală. Unor pacienți le oferim și lecții pentru abilități elementare. Încercăm să facem lumea să fie mai încrezătoare și să se descurce mai bine; e destul de greu să ai încredere în tine dacă nu știi nici măcar să scrii sau să citești.

Ian zâmbi.

— Ar trebui să vii pe aici când e lume. Să vorbești cu ei în pauză. Mare parte dintre deținuți sunt dependenți, deci, într-un fel, lucrăm în aceeași branșă. Prevenim infracțiunile.

Atunci Holly chiar se ridică. Își făcea niște calcule în minte. Ian arăta de patruzeci spre cincizeci de ani. Dacă fusese pacient la centru în vremea adolescenței, era o șansă să fi fost acolo când veniseră și Mary-Frances și Laura.

— Ai cunoscut-o pe Mary-Frances aici când erai tânăr? Cred că ți-ai aduce aminte de numele ei neobișnuit. Și toată lumea spune că era foarte frumoasă.

Ian venea în urma ei. Detectiva se opri o clipă și îl privi, întrebându-se din nou ce o atrăgea atât de mult la el.

— Asta a fost acum multă vreme și chiar nu-mi aduc aminte.

Însă bărbatul se uită în altă parte când răspunse, iar Holly nu era convinsă că-l crede.

Capitolul 23

La închisoarea Warkworth, Brace se trezi brusc și își dădu seama că o visase pe Mary-Frances Lascuola. Visul fusese atât de real încât avea impresia că încă putea să o miroasă, să-i simtă pielea și brațele puternice cu degetele. În vis, și el era puternic, pe la cincizeci de ani dar cu o condiție fizică bună datorită drumețiilor lungi pe dealuri. Nu era bătrân, impotent și captiv în scaunul cu roțile. Când se trezise, visul și amintirile din realitate ajunseseră să se confunde, iar în cele din urmă se degradaseră precum cadavrul femeii pe care o găsisese Vera Stanhope în scurgerea de lângă Insula St. Mary. Își zise că parcă totul era în continuă schimbare și că nimic nu mai era sigur. Își pierduse orice urmă de încredere în propria judecată.

Era pe la sfârșitul primăverii, în vremurile bune. Pe vremea când Mary-Frances se lăsase de droguri, era sănătoasă și îi era recunoscătoare lui pentru starea ei bună, fiind gata să facă orice pentru el. Pe atunci lucra la Pescăruș, iar când o luase cu mașina la sfârșitul turei ei, nu avusese timp să facă duș. Purta tot blugii și pulovărul cu care mersese acasă – nu-și purta uniforma decât la club. Pentru ea, Sinclair nu trebuia să cheme un taxi, așa cum făcea pentru celelalte fete. Locuia la doi pași. În noaptea aceea încă mirosea ca de la muncă, a fum de țigară și parfum. Era aproape dimineată. Nu se luminase, însă era destul de cald.

O dusesse într-un loc pe care-l descoperise cu Hector. O pădurice de lângă un pârau; Hector și ceilalți găsiseră acolo cuiburi de muscar, mierlă de apă și cojoaică. Brace le sustrăsese ouăle pentru colecția lui personală. Probabil că în zonă mai activa și alt grup de pasionați de păsări, fiindcă găsiseră niște plase transparente amplasate pe niște stâlpi, instalate de așa natură încât păsările n-ar fi avut cum să se prindă în ele decât dacă erau prezenți și cei care le întinseseră. Păduricea aparținea unei mari moșii din zonă, însă casa nobiliară o lăsase în paragină și își crescuse prestigiul în privința conservării mediului, lăsând mână liberă naturaliștilor. Cândva, un drumeag printre copaci ducea la grajdurile aflate în spatele casei, însă poteca abia se mai vedea, iar tot ce mai rămăsese din intrare erau doi stâlpi care stăteau să cadă. Nimeni nu mai folosea acea cale de acces.

Brace oprise mașina lângă unul dintre stâlpi, o luase de mână și o dusesse printre copaci. Unii erau înfloriți și luminau locul întunecat. Făcuseră dragoste în lumina lăptoasă a dimineții și auzind cântecul păsărilor pe

fundal. Se simțise prins de ea și își dăduse seama cum se simțeau micile păsări prinse în ochiurile plaselor. În clipa aceea nu-și putea imagina viața fără ea. La scurtă vreme, Mary-Frances Lascuola dispăru.

Capitolul 24

Vera ajunsese devreme la birou și se așeză la masa de lucru ca să răspundă la toate apelurile și e-mail-urile pe care le primise peste noapte. Își luase de pe drum o cafea și vorbise cu cei care răspundeau la hotline-ul poliției. Nu descoperiseră nimic. Nu sunase niciun cetățean care să-și aducă aminte despre vreo întâmplare ciudată petrecută pe malul mării, lângă St. Mary, în urmă cu mai bine de douăzeci de ani. Părea să domnească acalmia. Parcă era liniștea dinaintea furtunii.

Verei îi sună mobilul. Era Patty, care îi vorbi pe un ton panicat, abia respirând.

— Trebuie să vii! A avut loc o spargere! Nu știu ce să fac! Dacă e cineva în casă?

Vera se uită la telefon. Era nouă și douăzeci.

— Când a avut loc spargerea? Aseară? Sau acum ți-ai dat seama?

Însă Patty nu o băgă în seamă.

— Te rog, Vera! Am nevoie de tine!

Vera ezită. Avea lucruri importante de făcut în dimineața respectivă și una era să o mai sprijine pe Patty din când în când, alta să fie persoana la care apela de fiecare dată când ceva era în neregulă în viața ei. Dar la cine altcineva să apeleze? Mai mult, după descoperirea celor două cadavre care aveau legătură cu John Brace, nu părea să fie o coincidență.

— Ajung în douăzeci de minute.

O găsi pe Patty în fața casei. Purta un fel de pantaloni de pijama și o bluză de trening. Deși nu era frig în ziua aceea, femeia își încolăcise brațele în jurul trupului și tremura. Când Patty o văzu pe Vera, alergă către ea și o luă în brațe. Încă tresărea și era atât de fragilă, de parcă oasele i s-ar fi putut rupe la orice atingere. Pe Vera o tulbură atingerea. Nu-și amintea când fusese luată în brațe ultima oară. Se desprinsese ușor din îmbrățișarea lui Patty.

— Ia spune-mi ce s-a întâmplat.

— Cineva trebuie să fi intrat în casă când îl duceam pe Archie la școală. M-am întors și am găsit geamul de la bucătărie spart. Cineva a băgat mâna și a tras de mâner, fiindcă acum e larg deschis.

— Ia să aruncăm o privire, ce zici?

Vera merse în spatele casei. Văzu exact ce-i spusese Patty. Bufetul era plin de cioburi, mânerul era tras, iar geamul larg deschis. Spațiul părea îndeajuns de mare încât să poată intra un bărbat în toată firea.

— Nu pare să fie vorba de vreun puști care bătea mingea. Nu s-ar fi chinuit să deschidă geamul.

Vera tăcu.

— Hai să-mi descui. O să verific dacă nu e cineva înăuntru.

În locuință domnea haosul, dar nu era mai rău decât la ultima vizită a Verei. Nu se vedea nici urmă de intrus. O chemă pe Patty.

— Ce au furat?

— Nu văd să fi luat nimic.

Patty vorbea tot pe un ton panicat.

— Televizorul e tot aici, la fel și tabletele copiilor.

— Poate i-ai întrerupt.

Vera nu-și dădea seama ce legătură putea fi între spargere și cadavrele care zăcuseră ani de zile în scurgerea de la St. Mary.

— O să trimit un agent să evalueze situația. Vezi să faci ceva în legătură cu geamul ăla până se întunecă.

Vera nu voia ca Patty să creadă că avea de gând să lase totul baltă de fiecare dată când dădea de necaz. Așa ceva n-avea cum s-o ajute pe femeie.

— Bine.

Patty părea dezamăgită, iar Vera se simți o clipă vinovată, de parcă Patty ar fi fost fiica ei, nu a lui Brace. De parcă ar fi abandonat-o din nou.

— Da, bine. Mersi.

Când ajunse cu Charlie pe malul mării era aproape ora prânzului. Gus Sinclair era într-o ședință în biroul lui de lângă Dom. Îl văzuseră în timpul recunoașterii pe care o efectuaseră înainte să facă prima mutare. Biroul avea un geam mare, ca vitrina unui magazin, iar Sinclair stătea la un birou din lemn deschis la culoare amplasat de așa natură încât putea să vadă și ce se întâmpla afară, și ce se întâmpla în cameră. În fața lui stăteau două femei care-i sorbeau fiecare cuvânt. Vera își dădu seama dintr-o singură privire că numai scoțianul vorbea. Era genul de individ care avea nevoie de public. Detectiva își zise că trebuia să fi fost tânăr pe vremea când era patronul Pescărușului, pentru că nu părea prea bătrân nici în acel moment. Era bronzat ca un marinăr sau ca un jucător de golf. Sau ca un proprietar din sudul Spaniei. Vera se grăbi să-l prindă din urmă pe Charlie, care nu părea

să fi aruncat nici măcar o privire pe geam; mergea hotărât, cu mâinile în buzunarele hanoracului albastru închis, iar detectiva fu nevoită să alerge câțiva pași ca să ajungă lângă el.

În curând avea să fie momentul mării de sizigie^{4} iar nivelul apei crescuse până pe esplanadă, ascunzând orice urmă de nisip. Cei care-și plimbau câinii erau nevoiți să se mulțumească doar cu asfaltul. Se făcuse deja după-amiază, iar copiii erau în parcul de skateboard, concentrați și serioși când își făceau giumbușlucurile, relaxați și glumeți numai după aceea, când stăteau pe iarbă și beau doze de suc. Vera se întrebă ce senzații aveau, cuprinși de fiorul vitezei și de concentrarea pentru a controla, apoi, întoarcerile și săriturile. Rămase pe loc și îi privi o clipă, admirându-le sincer îndemânarea. În spatele lor se vedeau golful și Insula St. Mary, farul alb contrastând cu cerul albastru.

Îl luase pe Charlie cu ea pentru că membrii mai tineri ai echipei ei trebuiau să înțeleagă că, uneori, experiența își spune cuvântul. Își petrecuse două ore la prânz reconstituind povestea lui Sinclair. În timp ce toată lumea mânca sandwich-uri, el stătuse aplecat deasupra biroului, mormăind în telefon, discutând cu amicii lui din Glasgow, foști polițiști sau prieteni care fuseseră transferați în alte secții. Își făcuse notițele cu un creion bont pe genul de bloc-notes A4 folosit de studenți. Dispăruse o jumătate de oră, după care se întorsese la Vera ca să-i spună că vorbise cu un jurnalist cu pretenții de la programul BBC *Look North*.

— Și-a făcut și el temele de unul singur legat de amicul nostru Sinclair, însă cei de la BBC nici nu vor s-audă. Aparent, n-are destule dovezi. În schimb, el crede că au fost amenințați.

Apoi refuzase să mai discute despre Sinclair cu Vera înainte să iasă din birou.

— Devii paranoic cu vârsta, Charlie?

Glumise pentru că bărbatul era cea mai puțin paranoică persoană pe care o cunoștea. Pur și simplu îi lipsea imaginația necesară.

Detectivul îi aruncase o privire urâtă și mormăise ceva enigmatic despre faptul că trebuiau să aibă grijă.

Odată ajunși pe coastă, la aer curat, Vera simți brusc că îi era foarte foame și îl cărase pe Charlie după ea la restaurantul de pește al lui Pantrini, lângă sala de jocuri, unde mâncaseră eglefin și cartofi prăjiți. Amândoi fuseseră prea ocupați cu mâncarea ca să vorbească în local, și, oricum, Charlie păruse în continuare neliniștit în privința discuției. Vera îl observase

cum se holba la ceilalți clienți. Charlie începu să vorbească abia când ieșiseră și *trecuseră* de Dom și de biroul lui Sinclair și se uitau la puștanii slăbănogi, cu înfățișare de tocilari, care se dădeau pe skateboard, dar atunci nici nu se uită pe notițe. Parcă nu s-ar mai fi putut opri din vorbit.

— Gus Sinclair și-a făcut apariția în nord-estul Angliei pe la începutul anilor '80. Pare să fi răsărit din neant, însă cu siguranță avea niște relații, pentru că la scurt timp după aceea devenise prieten la cataramă cu tot felul de politicieni locali, afaceriști și lideri de sindicat. Cei din categoria dubioasă. Cei care puteau fi convinși să negocieze când venea vorba de planificarea unor construcții și de obținerea unor licențe. Apoi și-a făcut prieteni și printre polițiști. Unul dintre ei e chiar amicul nostru, John Brace.

Charlie privi marea. Valurile veneau neconținut și se loveau de barieră.

— M-am gândit că trebuie să fi avut pe cineva puternic în spate. Era prea tânăr să aibă atâta influență de unul singur și n-avea mai nimic: abia ieșise de pe băncile facultății și lucrase câțiva ani într-un hotel mare din Glasgow, organizând recepții și conferințe. De ce să plece urechea la el toți oamenii importanți din nord-est?

— Ce-a studiat la facultate?

Vera se întreba dacă o facultate era de-ajuns pentru a-i conferi lui Sinclair porecla de Prof.

— Afaceri. Contează?

— Probabil că nu. Continuă. Spune-mi de ce băieții deștepți din Tyneside l-au luat în seamă pe flăcăul nostru scoțian.

Charlie privi o fată slabă cum face un truc pe skateboard, apoi continuă.

— Am aflat cine era tatăl lui și totul s-a legat.

Vera începea să-și piardă răbdarea.

— Deci, cine e tatăl? Haide, Charlie, vrem să vorbim cu individul, și mai avem și ședință la ora șapte! Aș prefera să nu-mi petrec aici toată ziua.

— Alexander Sinclair, zis Alec. A crescut în Aberdeen și a făcut destui bani din industria petrolului încât să se mute la Glasgow și să-și deschidă propria afacere. Înainte să se apuce de baruri și cluburi se ocupa de construcții și dezvoltări imobiliare. Avem informații despre legăturile lui cu lumea interlopă de acolo – trafic de droguri și de fete – însă a fost mult prea viclean ca să fie prins.

— Și voia să-și extindă imperiul, așa că și-a trimis fiul în nord-estul Angliei. Între Glasgow și Tyneside au existat mereu legături.

Vera își dădea seama ce avea să audă în continuare, dar se simțea puțin

depășită. Munca ei nu ajungea până acolo. Era obișnuită cu drame familiale și cu oameni oarecare care se luptau cu sistemul. Infractorii pe care-i prindea ea nu erau mari mafioți, ci niște indivizi destul de jalnici care n-aveau disciplina sau inteligența necesare pentru a-și rezolva problemele fără să recurgă la violență. N-avusese de-a face cu crima organizată până când nu lucrase la ancheta în urma căreia John Brace ajunsese la zdup, dar până și infrațiunile lui erau pe plan local. Fusesse un pește mare într-o baltă neîncăpătoare. Pentru ea, reglările de conturi în stil mafiot erau de domeniul serialelor TV trase de păr, nu făceau parte din realitate.

— Ce mai face Sinclair-senior în ultima vreme?

— E mort, spuse Charlie. A făcut un atac de cord. Toată viața a băut prea mult și a fumat ca un turc.

Detectivul se uită la ea.

— Și era și supraponderal.

— Deci, care-i povestea, Charlie? Înțeleg de ce Gus Sinclair s-a cărat înapoi în nord când Pescărușul a ars, dar ce l-a adus înapoi aici?

— Se spune că nici în Scoția lucrurile nu mai mergeau așa bine. Nimeni nu îndrăznea să-i facă ceva lui Alec, nici chiar când era pe moarte. Avea o reputație care speria lumea. Era aproape ca o superstiție...

Charlie încerca să găsească niște cuvinte potrivite.

— ...sau o credință populară, cam așa ceva. Dacă te puneai rău cu Alec Sinclair, mureai. Era inevitabil. Însă, după ce-a murit, lucrurile s-au schimbat. S-a format un vid de putere și a apărut o grămadă de lume care să-l umple. Gus nu e ca taică-su. N-are chef de lupte. Faptul că a fugit înapoi în Scoția după ce Pescărușul nu mai făcea profit așa mare și a ars a însemnat că s-a recunoscut învins, iar după aia n-a mai făcut parte cu adevărat din afacerea familiei. Când a murit Alec, a decis să o șteargă frumușel și să lase bandele din Glasgow să se bată între ele. Poată că avea amintiri plăcute din Whitley Bay. Locuiește într-unul dintre apartamentele mari de pe faleza din Tynemouth, o locuință cumpărată cu bani gheață, potrivit surselor mele.

Vera se gândi o clipă la sursele lui Charlie: armata de femei de serviciu, secretarele, agenții imobiliari și funcționarii care-i furnizau informații. Cum de reușise să-i adune pe toți?

— Deci Gus a moștenit bani de la taică-su? Chiar dacă n-a mai făcut parte din afacerea lui?

— Alec încă mai avea destule afaceri legale când a murit. Din câte știu

eu, Gus e singura rudă în viață.

Iar tu chiar ești omul care să știe.

— De ce nu stă cu capul la cutie? De ce nu face un purcoi de bani pe nesimțite din dezvoltarea imobiliară a terenului pe care fusese Pescărușul? De ce vrea să devină eroul din Whitley?

Charlie dădu din umeri.

— Poate că-i place să fie admirat. Cică are și ambiții politice, se pare că nu l-ar deranja să ajungă primar în nord-estul Angliei, dacă s-o întâmpla vreodată. Poate că realmente îi place locul. Are o soție din zonă. Lucra pentru el la Pescăruș.

Vera își aduse aminte de ultima conversație pe care o avusese cu Judith Brace.

— N-o fi vorba cumva de o duduie pe nume Elaine?

— Corect.

Charlie păru surprins că și Vera știa câte ceva.

— Se pare că tipa era la un moment dat era în relații foarte bune cu Robbie Marshall. Soția lui Brace își aduce aminte că la o cină cei doi erau împreună. Poate asta e alt posibil mobil pentru crimă. Robbie a avut o aventură cu nevasta lui Sinclair, iar scoțianul pur și simplu și-a ieșit din fire.

Însă asta nu explică al doilea cadavru descoperit la St. Mary, iar potrivit lui Charlie, Gus Sinclair dădea înapoi când era vorba de conflicte. Dar poate că a plătit pe cineva să-i facă treaba murdară, la fel cum a plătit pe cineva să dea foc clubului.

Nivelul mării începea să scadă, iar un Cocker Spaniel alerga după o minge prin apa mică, aruncând în toate părțile stropi în care se reflecta lumina. Vera stătuse sprijinită de perete, cu spatele la mare, și se ridică. Își zise că era cazul să-l vadă pe Gus Sinclair în carne și oase.

Sinclair era singur în birou când cei doi ajunseră și le deschise ușa. Pe un ecran de pe perete se vedea un plan al proiectului: imagini generate pe calculator, cu oameni fericiți care se plimbau printr-o piațetă în care un clovn făcea un număr pe catalige. Viitorul restaurant de la St. Mary se înfățișa ca o minunăție din sticlă și lemn de culoare deschisă.

— Aruncați un ochi, spuse Sinclair, și mai discutăm pe urmă dacă aveți vreo întrebare.

În voce i se simțea un ușor accent scoțian, însă avea un glas blând și rafinat. Să fi fost oare el Proful, al patrulea membru al Găstii celor Patru?

Sinclair era singurul dintre ei care trecuse pe la facultate și porecla ar fi putut fi ușor ironică. Era mai tânăr decât ceilalți. Însă, din ce-și aducea Vera aminte, Hector vorbise mereu cu respect despre Prof, niciodată în batjocură. Mai degrabă ca despre cineva care inspira puțină teamă. Individul bonom din fața lor, bronzat și cu cămașa descheiată la gât, nu părea să sperie pe nimeni.

— Tu ai făcut planurile?

— Ei, nu eu personal!

Sinclair râse ușor.

— Fac parte dintr-un grup care strânge fonduri pentru dezvoltarea zonei.

— Tu ești Angus Sinclair? Ți-am văzut poza în ziarul de ieri.

— Exact.

Bărbatul zâmbi, bucuros că fusese recunoscut.

— Aș putea să-ți pun câteva întrebări?

— Normal, de asta sunt aici. Ca să răspund la întrebări. Cu toții suntem hotărâți să ascultăm vocea comunității în ceea ce privește viitorul orașului.

Vera se așază în fața biroului lui Sinclair. Charlie rămase pe loc, holbându-se la planuri, cu mâinile tot în buzunarele hanoracului, pregătit să alunge pe oricine ar fi vrut să intre în cameră. Purtase ani de zile exact aceeași haină, sau o dublură de-a ei, de când îl știa Vera. Dar stătea cu urechile ciulite și detectiva știa că avea să cântărească toate cuvintele rostite, precum și orice amănunt i-ar fi scăpat ei.

Vera se prezentă. La început, lui Sinclair nu-i veni să creadă, de parcă nu putea să accepte faptul că femeia din fața lui era detectivă, apoi se îmbufnă.

— Am nevoie de avocat?

Încercase să facă o glumă, însă de fapt fusese o întrebare legitimă.

— Nici vorbă!

Detectiva rostise răspunsul astfel încât să se înțeleagă că ideea era absurdă.

— Doar discutăm, fiindcă înțeleg că ești un om important în oraș. Asta o dată, iar în al doilea rând fiindcă ancheta noastră are de-a face cu trecutul, mai exact cu anii '80 și '90. Locuiai aici pe atunci?

Scoțianul dădu din cap.

— O, ce vremuri minunate!

— Ai auzit de cele două cadavre găsite la St. Mary?

Sinclair dădu din nou din cap cu interes, dar fără să fie surprins.

— Credem că unul dintre ele este al lui Robbie Marshall. Pe vremuri îl

cunoșteai. Un flăcău din Wallsend. Un tip util.

— Îmi aduc aminte de Robbie.

Scotianul era prea inteligent să nege o legătură pe care o puteau dovedi ușor.

— Obişnuia să vină pe la Pescăruş, unde-şi făcea mare parte din afaceri.

— Mai ştii cu cine se întâlnea?

Sinclair clătină din cap şi răspunse prea repede.

— Îmi pare rău, a trecut prea mult timp.

— A doua victimă e o femeie. Ai vreo idee despre cine ar putea fi vorba?

În birou se lăsă tăcerea. Vera nu-şi putea da seama dacă informaţia era nouă sau nu pentru Sinclair. Dacă cineva din poliţie îl ţinea la curent cu ancheta, după cum lăsase de înţeles Charlie, probabil că ştia deja, chiar dacă nu fusese implicat.

— Înţeleg că la un moment dat era în relaţii bune cu soţia ta, spuse Vera.

Sinclair zâmbi forţat.

— Soţia mea e în relaţii bune cu toată lumea. Iar ea e acasă, în apartamentul din Tynemouth, nu la morgă, pe o masă.

— Numele Mary-Frances Lascuola îţi spune ceva?

Urmă un moment de tăcere.

— Îmi aduc aminte de fătucă, da. Am angajat-o ca o favoare. O vreme a fost chelneriţă la local. O greşeală. Poate că mereu e o greşeală să faci genul ăsta de favoruri pentru prieteni. Ajungi să te superi pe ei.

Sinclair se aplecă în faţă, pe deasupra biroului.

— Unde vrei să ajungi cu întrebările, inspectore? În general strâng şi plec pe la ora asta.

Vera nu-l băgă în seamă.

— Cum se numea prietenul acela?

— Unul de-ai voştri. John Brace.

— Şi Mary-Frances ţi-a făcut probleme?

— A început să ia din nou heroină şi să facă trotuarul. Nu puteam să accept așa ceva. Pescăruşul era un local respectabil. Am concediat-o.

— Asta a fost cu multă vreme înainte să ardă?

Vera încerca în continuare să-şi potrivească în cap datele. Se gândi că totul ar fi fost mult mai simplu dacă Mary-Frances ar fi dispărut odată cu Robbie Marshall.

— Cam da, cu nişte ani buni înainte de asta. A lucrat la mine doar câteva luni.

Pe geam se vedea cum numărul de mașini crescuse. Magazinele se închideau și lumea se îndrepta către casă.

— Îmi aduc aminte de Pescăruș, spuse Vera. Face parte din povestea locului ăstuia. A fost construit în anii '30, nu-i așa? Și încă era plin de tineri după mai bine de cincizeci de ani.

— Îl adoram.

Sinclair părea sincer emoționat și scoase din birou o fotografie a clubului. Soarele tocmai răsărea, iar lumina reflecta imaginea de neon a păsării în geamurile și zidurile albe. Poza fusese, probabil, făcută de pe plajă, iar Vera nu văzuse niciodată localul din perspectiva aceea.

— O să înrămez asta pentru birou. Să ne amintim de gloria de altădată a orașului.

— Poate ar trebui să-l reconstruiești.

— Ah, să nu crezi că nu mi-a trecut prin cap.

Lăsă fotografia pe birou și continuă să se uite fix la ea.

— Dar în ziua de azi apartamentele de lux sunt la mai mare căutare.

Nu era o întrebare, iar Sinclair nu spuse nimic. Vera continuă:

— Soția ta ne-ar putea ajuta s-o identificăm pe femeia moartă?

— Posibil.

Părea nesigur.

— Cu femeile care lucrau pentru mine se comporta ca o cloșcă. Poate i-a mărturisit vreuna ceva. S-o întreb?

— Așa să faci.

Vera zâmbi.

— Însă mi-aș dori să vorbesc cu ea față-n față, așa că o să-i fac o vizită la un moment dat. Mereu m-am întrebat cum arată pe dinăuntru apartamentele luxoase din Tynemouth. Dă-mi numărul ei și o să o sun să văd dacă e acasă înainte să vin.

Pentru o clipă crezu că o s-o refuze, dar scoțianul dădu din umeri și mâzgăli un număr de mobil pe o bucată de hârtie. Vera se ridică în picioare și întinse mâna să ia biletul. Aproape ajunsese la ușă, când deodată se întoarse. Simțea că era tot mai urgent să-l identifice pe Prof; era singurul membru rămas în viață, în afară de Brace, din Gașca celor Patru.

— Ce faci în timpul liber, domnule Sinclair?

— Sunt puțin cam obsedat de muncă. Nu prea am timp liber.

— Deci nu ești păsărar, ca amicul dumitale John Brace?

Vera își ținu respirația, așteptând răspunsul.

— Nu te atrage natura?

— Singura pasăre de care mi-a păsat vreodată a fost Pescărușul.

Scoțianul râse ușor și se uită la fotografia clubului. Pescărușul strălucea mai departe în lumina răsăritului.

Capitolul 25

Înainte de ședința din seara respectivă, Vera lipise pe panou o poză cu Pescărușul, iar când Joe Ashworth o văzu își aminti de tinerețe. Nu fusese niciodată la Pescăruș – asta făceau adulții în toată regula, oameni cu bani și stil – însă timp de câțiva ani își petrecuse nopțile de vineri în Whitley Bay, lua autobuzul împreună cu gașca de amici din satul minier de mai la nord, în care locuiau părinții lui, iar dimineata, la întoarcere, împărțeau taxiuri. „Mersul în Whitley” era un ritual inițiativ pe vremea când era adolescent. Cei mai mulți tineri se îmbătau acolo pentru prima oară și aveau parte de primele experiențe sexuale pe aleile dintre magazine și case. Hălăduiau prin baruri și cluburi, dând de lume cunoscută de pe la școală sau de la muncă, iar pe măsură ce treceau orele nopții grupurile își tot schimbau membrii, ca într-o coregrafie elaborată. Încercă să-și amintească numele clubului de pe South Parade în care personalul purta pantaloni foarte scurți sau bikini, iar puștani făceau un du-te-vino de pe stradă înăuntru până se prăbușeau grămadă râzând și o luau razna de la excesul de alcool și hormoni. Joe bănuia că și pe atunci se vindeau droguri în Whitley, dar el, unul, nu dăduse de niciun traficant. Deși probabil că era el prea naiv ca să-i recunoască. În timp ce restul echipei se aduna pentru ședință, își aminti numele clubului. *Idolii*. Așa se numea. Spuse cuvântul cu voce tare.

Vera vorbea despre un Whitley Bay pe care Joe nu prea îl recunoștea. Whitley Bay din zona Pescărușului. Cu găști și vedete. Cu sportivi faimoși: pugiliști și fotbaliști. Cu afaceriști care investiseră în orașelul în care veneau puștani să se destrăbăleze.

— Deci suntem destul de convinși că bărbatul mort e Robert Marshall – mama lui a descris cureaua de pe schelet înainte să-i dau vreun indiciu legat de cum arată. Femeia e, cel mai probabil, Mary-Frances Lascuola, mama Patriciei Keane și amanta lui John Brace. Însă ea pare să fi dispărut din peisaj cu cel puțin cinci ani înainte de Robbie. Deci asta e prioritatea – să aflăm ce făcea între jumătatea anilor '80, când Brace susține că a pierdut legătura cu ea, și anul 1995. Holly, ai verificat la centrul acela de dezintoxicare din Bebington?

— Da, m-am dus acolo și am vorbit cu unul dintre cei care lucrează la proiect. În momentul de față centrul e administrat de o societate caritabilă, însă până în 2006 făcea parte dintr-un spital care ținea de sistemul medical.

Măine dimineață va trebui să vorbesc și cu cineva de la ei.

Holly părea că-și cere scuze.

— Când mă întorsesem din Bebington deja nu mai era nimeni la arhive care să mă poată ajuta.

— Hai să verificăm și refugiile pentru femei și să vorbim cu cei de la serviciile sociale și cu medicii. Hol, poți să faci tu și asta? Se știa că Mary-Frances era heroinomană și, în ciuda faptului că s-a oprit câteva luni, cât a avut relația cu Brace, bănuim că s-a apucat din nou. Nu știm cauza morții în cazul ei, deci există chiar și posibilitatea să fi murit din cauza unei supradoze, sau se poate să se fi sinucis.

— Dar nu s-a îngropat singură, nu-i așa?

Joe își dădu seama că întrebarea părea pusă în bătaie de joc, însă Vera o luă în serios.

— Poate că până și moartă deranja suficient de mult încât cineva s-a hotărât să scape de cadavru.

— Asta ne duce înapoi la Brace?

Vera se gândi o clipă.

— Da, se poate. Și trebuie să mai dăm de un amic de-al lui, un tip poreclit Profu'. Făcea parte din grupul lui Robbie Marshall și s-ar putea să aibă informații utile. Însă Brace nu e neapărat implicat, deci ar trebui să luăm în calcul orice. Mi-a zis că a pierdut legătura cu Mary-Frances cu mulți ani înainte de moartea lui Marshall și există o șansă să spună și el adevărul pentru prima oară în viață. De exemplu, știm că Mary-Frances a lucrat în locul ăsta.

Vera se opri din vorbit și arătă fotografia Pescărușului.

— E clubul de care par să fie legate toate persoanele din ancheta noastră. Patronul era Gus Sinclair, care s-a întors în Whitley Bay făcând pe binefăcătorul și, în general, dându-se drept un tip de treabă și implicat în mai mică sau mai mare măsură în proiectul de dezvoltare a falezii pe Insula St. Mary. E fiul lui Alec Sinclair, unul dintre băieții deștepți din Glasgow. Gus a angajat-o pe Mary-Frances. Dacă într-adevăr a murit de la o supradoză în incinta Pescărușului, n-ar fi dat deloc bine pentru afacere.

Vera se opri din nou și arătă înspre panou cu o riglă care părea de pe vremea când era școlăriță. Lovi ușor panoul cu linia pe măsură ce rostea numele scrise acolo.

— Robbie era de-al casei. La fel și John Brace. Singura femeie care a fost văzută împreună cu Robbie era un fel de manager la Pescăruș, o

persoană pe nume Elaine. În clipa de față, Elaine e nevasta lui Gus Sinclair. Fostul soț al lui Patty Keane, Gary, a lucrat la rândul lui pentru Sinclair de câteva ori și el e cel care a instalat sistemul de securitate al clubului.

Pe Vera o străfulgeră un gând și se întoarce către Joe.

— Poți să mergi din nou să vorbești cu Gary Keane? Era doar un tinerel când lucra pentru Sinclair și e posibil să fi vorbit diverse lucruri de față cu el, să nu-l fi considerat o amenințare. Pare chiar genul de individ pe care să-l fi pus să dea foc clubului.

— Sigur.

— A mai descoperit cineva ceva folositor? Billy? Ceva de la scena crimei?

Billy Cartwright se burzului din nou.

— Știi că ți-aș fi spus de îndată ce-am fi găsit ceva folositor, Vera. Ai și tu încredere că echipa mea își face treaba.

— Da, ei bine, nu poți să-mi reproșezi că tot sper. Am ajuns într-o situație destul de disperată aici.

Însă lui Joe femeia nu i se părea deloc disperată. Parcă întinerise – îi străluceau ochii și era energică – și arăta cam cum era și pe la jumătatea anilor '90, când abia devenise detectivă, luptând de una singură împotriva bărbaților.

Joe se gândise să treacă pe la apartamentul lui Gary Keane în drum spre casă. Dacă putea să afle lucruri noi pentru Vera chiar în seara aceea, detectiva avea să fie în al nouălea cer. Fără să vrea, era gelos fiindcă îl alesese pe Charlie, nu pe el, pentru vizita la Sinclair, și simțea nevoia să-i arate cât era de devotat. Pe lângă asta, era ora băii pentru copilul cel mai mic, ora de făcut teme pentru cei mari, iar momentele dinaintea culcării erau întotdeauna puțin cam enervante. Își iubea copiii la nebunie, însă uneori munca era, prin comparație, o ușurare.

Un cuplu de vârstă mijlocie trevăluia prin grădina publică când Joe parcă mașina pe stradă, iar detectivul rămase o clipă și îi privi. Abia vorbeau, însă aveau aceeași cadență când lucrau; Joe își dădu seama că între cei doi exista o înțelegere tacită și deveni din nou invidios. Poate că nu aveau copii, poate că întreaga lor relație fusese relaxată și lipsită de stres. Joe își alungă gândurile, simțindu-se ca un trădător. Cafeneaua era încă deschisă, iar persoana care servea era o tânără voioasă care vorbea cu un accent din Europa Centrală și care îi spuse că era norocos că o prinsese fiindcă tocmai voia să închidă. Joe luă două cappuccino la pachet, după care apăsă soneria

de lângă magazin. Obloanele nu erau trase și văzu înăuntru rafturile bine organizate pe care se aflau calculatoare recondiționate, laptop-uri și accesorii care păreau esențiale unui stil de viață tehnologizat. În geam era un afiș care făcea reclamă la niște ore de programare și un curs de calculatoare pentru începători, destinat persoanelor de peste șaiszeci de ani. Gary Keane părea să-și extindă afacerea.

La etaj era deschis un geam, iar din cameră se auzea muzică. Era o piesă de jazz instrumental pe care Joe o recunoștea vag, însă nu putea nici în ruptul capului să-și amintească numele. Se întrebă dacă acela era genul de muzică din Pescăruș în vremea de apogeu a localului. Își dori să fi fost îndeajuns de în vârstă încât să fi mers acolo, chiar și o singură dată, să se bucure de atmosfera locului. Lui Sal i-ar fi plăcut la nebunie și probabil și-ar fi petrecut întreaga după-amiază alegându-și ținuta. Muzica părea dată foarte tare, iar Joe își zise că Gary nu auzise soneria. O apăsă din nou, după care bătu la ușă. În continuare niciun răspuns, iar ciocănitul fu acoperit de un motiv muzical cântat la saxofon. Joe apăsă clanța și ușa se deschise. Urcă scările ținând cafelele în mână, într-un suport de carton.

— Domnule Keane!

Strigase pentru că muzica părea seducătoare și voia să evite un posibil moment jenant în caz că intra peste Gary Keane în timp ce făcea sex cu cineva. Joe se jena ușor și își imagina cum ar fi fost să dea peste Gary Kane și vreo femeie mai mult sau mai puțin dezbrăcată.

Scările dădeau către camera de zi a lui Keane, iar detectivul văzu chichineta prin ușa întredeschisă. În camera de zi domnea aceeași ordine ca atunci când Joe venise prima oară. Nici urmă de lenjerie intimă. Nici urmă de vreo femeie, în afară de o sticlă de *Chablis* și două pahare pe masă. Rămăsese jumătate de sticlă de vin, însă ambele pahare erau goale. Muzica se auzea dintr-un vechi gramofon, cu discurile așezate cu grijă unele peste altele, gata oricând să fie schimbate. Draperiile se mișcau ușor în briza care intra de afară.

— Domnule Keane!

Vocea îi sunase neobișnuit de tare, fiindcă tocmai se oprise muzica. Se auzi un clic în momentul în care acul se ridică automat și discul fu schimbat. Urma o piesă vocal-instrumentală. Cânta Ella Fitzgerald. Joe îi recunoscuse vocea fiindcă era una dintre artistele preferate ale tatălui său. Merse în cealaltă parte a camerei și bătu la ușă. Din nou nu primi niciun răspuns. Își puse mânușile de latex înainte să deschidă ușa. Avea să pară

ridicol în caz că Gary Keane plecase la cumpărături după o sticlă de lapte, însă ceva deja i se părea ciudat.

Era singurul dormitor al apartamentului, iar în cameră încăpeau un pat dublu și un dulap din lemn de pin într-o nișă de pe o laterală a șemineului. Patul era făcut temeinic – nu doar o pătură aruncată peste niște așternuturi boțite – și până și pernele erau netezite. Nu se vedea nici urmă de Keane. Joe râse ușor și se gândi că își făcea prea multe probleme. Keane și prietena lui probabil că băuseră vin, după care plecaseră la vreun restaurant sau *pub* și lăsaseră ușa deschisă din greșeală. Însă, dacă tot era acolo, putea să arunce un ochi. Poate mai găsea ceva folositor pentru Vera, vreun detaliu care să-l transforme din nou în favoritul ei. În dormitor nu era nimic interesant – prin dulapuri erau doar haine aranjate frumos. Totul era aranjat frumos. Se vedea că hainele erau purtate de multă vreme, însă erau de calitate. Oare câți bani făcea Gary Keane dacă repara și vindea calculatoare la mâna a doua? Cu siguranță avea și altă sursă de venit.

După dormitor era o încăpere mică dotată cu un duș. Și ea i se păru lui Joe neobișnuit de curată, de parcă bărbatul depusese eforturi să facă locuința lună. Pe barele din inox erau aranjate câteva prosoape, robinetele străluceau, iar în vasul de toaletă încă se vedea înălbitor. Oare pe cine încercase să cucerească?

Revenind în camera de zi, Joe observă un bufet cu un sertar îngust și două dulapuri. Într-unul erau pahare, iar în celălalt niște băuturi asortate. Din nou, nimic ieftin. Printre altele, văzu o sticlă mare de gin Islay The Botanist și una de whisky. În sertar erau diverse hârtii și fotografii. Joe le luă pe toate și ciuli urechile ca să audă voci pe stradă sau sunete de pași pe scări. Pe fundal, Ella cânta mai departe. Detectivul se așeză pe canapea și întinse hârtiile pe masă. Găsi printre ele pașaportul lui Keane, cu toate datele în regulă și valabil încă optsprezece luni. În ultimii ani fusese în Statele Unite de două ori. În mare parte, hârtiile aveau de-a face cu magazinul – printre altele, o declarație de venituri. Magazinul abia dacă era profitabil, deci de unde avusese Keane bani pentru două vacanțe în America? Joe își luă niște notițe și se gândi că descoperirile aveau să-i folosească Verei. Puse hârtiile înapoi în sertar, după care se uită la fotografii. Prima îi atrase atenția imediat. Fusese făcută pe terasa Pescărușului. Cinci bărbați stăteau în jurul unei femei blonde, cu un piept generos, care era dată cu ruj de culoare roz și avea sclipici albastru pe pleoape. Era și Keane acolo, arăta ca un puști și ținea pe după gât doi

bărbați a căror imagine se afla deja în camera de ședință: Robbie Marshall și Gus Sinclair. De cealaltă parte a femeii mai stăteau doi bărbați. Unul dintre ei era John Brace. Pe celălalt Joe nu-l întâlnise niciodată, însă îi știa atât de bine reputația și caracterul legendar, încât devenise parte din viața lui: Hector Stanhope, tatăl care încă o bântuia pe Vera. Bărbații erau îmbrăcați elegant, iar femeia purta o rochie lungă, albastră, care mai mult îi dezvăluia formele decât să i le acopere. Cu toții aveau pahare în mână și era clar că sărbătoreau ceva. Joe poză cu telefonul fotografia și trecu mai departe.

Celelalte erau fotografii de familie, făcute în general în parc sau pe plajă. Una dintre ele era o fotografie artistică înfățișând o femeie care părea timidă, probabil Patty Keane, cu un bebeluș în brațe, și pe Gary însuși în spatele lor, jucând rolul tatălui mândru. Urmau mai multe poze cu copiii. Când apărea și Patty, stătea în spatele lor și se uita în gol sau privea speriată. John Brace apărea într-una dintre ele, având o atitudine mai serioasă. Probabil fusese făcută cu puțin timp înainte să fie arestat. Patty ținea pe genunchi un copilăș, iar Gary avea în brațe un bebeluș înfășurat într-o pătură albastră. În spatele lor era Brace, care părea foarte sever, ca un fel de bunic victorian. Joe poză toate fotografiile cu telefonul, după care le puse înapoi în sertar. Se gândi că deja exagera. Keane avea să se întoarcă în curând să-și termine vinul.

În drum spre scări, deschise ușa de la chicinetă din impuls, zicându-și că acolo ar fi putut fi și mai multe fotografii, poate lipite pe frigider sau pe panoul de plută pe care-l văzuse prin ușa întredeschisă încă de când intrase. Ușa părea blocată. Ceva din spatele ei o făcea să nu se deschidă complet. Joe se strecură prin spațiul mic într-o încăpere atât de îngustă încât putea să atingă ambii pereți laterali din locul în care era. Văzu că și aceasta era ordonată, compactă precum cambuza unui iaht, cu toate lucrurile curate și la locul lor. Totul în afară de ce era în spatele ușii: prăbușit pe jos, chircit aproape în poziție fetală, zăcea Gary Keane. În stomac avea înfipt un cuțit subțire, iar sângele se strânsese într-o băltoacă pe podeaua din parchet laminat.

Capitolul 26

După ce îi găsi cadavrul lui Gary, Joe Ashworth rămase la scena crimei. Dădu telefoanele necesare, apoi fugi înapoi în stradă. Cafeneaua era deja închisă și avea obloanele trase, iar pe ușă era un semn pe care scria că urma să se deschidă în următoarea zi, la șapte. Pierduse ocazia de a vorbi cu barmanița zâmbitoare, însă cuplul din grădină era tot acolo, tocmai își puneau uneltele în portbagajul unui break. Joe le arată legitimația, iar cei doi îl urmară înapoi în grădină, de unde putea vedea intrarea în apartamentul lui Keane. Aerul era deja mai rece, se simțeau primele semne de toamnă, însă n-aveau unde altundeva să meargă. Se așezară pe una dintre băncile de lemn unul lângă altul, iar Joe fu nevoit să se aplece ca să-i vorbească femeii care stătea în celălalt capăt.

— La cât ați ajuns aici?

Cei doi se uitară unul la altul. Îi chema Philip și Becky Miller. Erau amândoi profesori, nu aveau copii, iar acasă îi aștepta doar câinele, dar nu era nicio tragedie dacă mai dura puțin până să-l scoată.

— Pe la șase.

Becky vorbea mai mult. Philip părea mulțumit să aprobe din cap.

— Tocmai băuserăm ceaiul și ne schimbaserăm în hainele de lucru. Nu e mare lucru de făcut în grădină în perioada asta a anului, însă venim aici o dată pe săptămână să mai aranjăm puțin.

— Keane mai era în magazin la ora șase?

Becky clătină din cap.

— Speram să mai fie acolo pentru că, de regulă, magazinul are obloanele trase când e închis. Îi adusesem laptop-ul să arunce un ochi. Probabil am luat vreun virus, iar Gary mi-a spus că putea să mă ajute. Dar ușa era încuiată.

— N-ați încercat să sunați la apartament?

— Nu. Nu mi s-a părut cinstit în condițiile în care terminase ziua de lucru. Nici nouă nu ne place să fim abordați pe stradă de părinții care vorbesc despre copiii lor. În plus, nici nu e urgent.

Între cei doi domnea aceeași înțelegere tacită pe care Joe o observase când îi privise lucrând.

— Ați văzut dacă a venit cineva la el? A bătut cineva la ușă?

Cei doi rămaseră în tăcere câteva clipe. Joe se simți ușor tensionat în

timp ce aștepta răspunsul. Erau niște martori buni. Dacă văzuseră cine venise la Gary, era o șansă ca ancheta să se termine pe loc. Însă Becky și Philip clătinară din cap la unison.

— Asta nu înseamnă că n-a venit nimeni, spuse Becky. Dacă eram cu spatele la stradă, n-aveam cum să observăm.

Abia atunci Joe simți o undă de curiozitate din partea femeii.

— A fost jefuit?

Joe se gândi că nu era nicio problemă dacă le spunea. Nu păreau genul care să devină isterici sau să dea sfoară-n țară.

— Nu. Gary Keane e mort.

Tocmai le nota numerele de telefon când o văzu pe Vera venind cu mașina de poliție. Le mulțumi celor doi și le spuse că trebuia să plece. Merseră în spatele lui înapoi pe stradă. Când Joe se întoarse să-și ia rămas bun, încă erau acolo, uitându-se la el, parcă în sfârșit curioși.

Vera își puna combinezonul obligatoriu pentru scena crimei, sprijinindu-se de un felinar în timp ce și-l trăgea pe picioare. Când reuși, îi aruncă unul și lui Joe.

— Doctorul Keating e pe drum, la fel și Billy Cartwright și echipa lui. Ar fi mai bine să rămâi aici până vin băieții în uniformă ca să urmărească cine vine și cine pleacă. Pe urmă, hai sus cu mine.

Când Joe intră înapoi în apartament, o găsi pe Vera în chicinetă, privindu-l pe Gary Keane. Detectiva îl auzise când urca scările și strigase ca să știe unde era.

— Nu cred că era un om de ispravă, dar nimeni nu merită așa ceva, nu?

Se întoarse către Joe.

— Deci, ia zi, ce crezi că s-a petrecut aici?

— A venit cineva la el, cineva cunoscut. Poate cineva pe care încerca să-l impresioneze. Făcuse ordine în apartament. Era destul de curat și prima oară când am venit, însă de data asta mi se pare că se străduise mai mult ca de obicei. Și cumpăraseră o sticlă de vin bun.

— Să fie vorba de o femeie?

— E posibil. Sau un bărbat pentru care trebuia să lucreze. Sau cu care trebuia să rezolve niște probleme.

— Nu poate fi o coincidență.

Vera stătea cu picioarele depărtate și cu mâinile în șolduri. Cu greu mai era loc în chicinetă și pentru Joe, așa că el rămase în prag.

— Întâi găsim două cadavre, apoi se întâmplă asta.

— Există dovezi că se cunoștea cu Marshall, Brace și Sinclair. M-am uitat puțin prin jur înainte să găsesc cadavrul.

Joe o conduse înapoi în camera de zi și îi arătă fotografiile.

Vera le împrăștie pe masă, exact cum făcuse și Joe prima oară de unul singur, și arată poza cu Gary și familia lui și cu John Brace stând în spatele lor.

— Asta trebuie să fi fost făcută chiar înainte de arestarea lui Brace. E interesant că Gary îl știa de mai demult, dinainte să se însoare cu Patty.

Detectiva trecu mai departe, uitându-se lung la poza făcută în fața Pescărușului. Joe își zise că se uita așa intens din pricina lui Hector.

— Nu l-am văzut niciodată îmbrăcat în pinguin.

Femeia vorbea de una singură, pierdută în amintiri.

— Mă întreb unde-și ținea ascuns fracul.

Fereastra era încă deschisă și de jos se auzeau voci fiindcă agentul nota numele celor care tocmai veniseră.

— Îl aud pe Paul Keating.

Vera păru să revină la realitate.

— O să mă dau din calea tuturor înainte să înceapă. Și așa n-ai loc să arunci un ac. Am rugat-o pe Hol să vină și să supravegheze totul. Nu cred că obținem mare lucru în seara asta. Pe strada asta sunt în mare parte magazine, nu-i așa?

— Cred că persoana care i-a făcut o vizită lui Keane a ajuns înainte de ora șase.

Joe se tot gândise la asta de când vorbise cu cei doi Miller.

— De regulă, Keane trăgea obloanele magazinului la finalul zilei, însă erau în continuare ridicate când am ajuns eu. Cred că asta ne dă de înțeles că încă era în magazin atunci când i-a venit musafirul, așa că n-a apucat să închidă ca de obicei. Am vorbit cu un cuplu care a lucrat în grădina publică de la ora șase. Magazinul era deja încuiat, iar ei n-au văzut pe nimeni.

Vera aprobă din cap, arătând că i se părea un raționament corect, după care se îndreptă spre scări.

— Încotro?

Dacă avea vreo bănuială, vreo idee care să îi ajute la anchetă, voia și el să ia parte.

— Mă duc să-i fac o vizită lui Patty Keane ca să-i spun că fostul ei soț, tatăl copiilor ei, e mort.

Capitolul 27

Tocmai băuseră ceaiul când se auzi soneria și Patty se trezi cu Freya la ușă. De regulă, tânăra era grăbită și o vizita când pleca de la muncă, în drum spre casă. Întreba dacă totul e-n regulă, îi întreba pe copii câte ceva, după care dispărea în mașinuța ei. Parcă vizita era doar o obligație lunară și, câtă vreme toată lumea era în viață, nu prea o interesa mai mult. Parcă Patty era doar o căsuță care trebuia bifată pe o listă.

În ziua aceea, însă, părea să nu fie așa grăbită, iar Patty se întrebă dacă la mijloc era mâna Verei. Detectiva probabil că îi povestise despre fereastra distrusă.

— Am aflat că a avut loc o spargere, spuse Freya. E totul în regulă?

Patty îi spuse că nu se furase nimic și că geamul fusese deja înlocuit.

— De fapt, cred au fost niște puștani. Un mic act de vandalism inconștient.

Vorbise ca un adult responsabil, uitând cât de panicată fusese când intrase în casă și găsisse bucăți de sticlă peste tot.

Apoi Freya chiar se așeză și începu să joace un joc cu Archie. Băiețelul o bătu de fiecare dată pe tânăra, iar Patty își dădu seama că nu ea îl lăsa să câștige.

— Câtă energie are! Cred că te obosește rău.

Apoi îi spuse că exista un loc pentru copii dotați unde putea să-l ducă pe perioada vacanței intersemestriale, iar Archie poate că avea să fie mai liniștit acasă dacă avea ceva de făcut toată ziua.

— Am vorbit cu învățătoarea lui și mi-a spus că citește cel mai mult din toată clasa.

Patty se simți foarte mândră și se gândi că era cel mai bun lucru care i se întâmplase de multă vreme. Mai mult, avea să se descurce mult mai ușor cu Jonnie și Jen dacă Archie nu mai era acolo tot timpul. După ce plecă Freya, îi duse pe băieți la culcare și verifică dacă nu cumva Jen se uita la ceva nepotrivit pe tabletă. Odată ce se instalează liniștea în casă, se simți din nou vinovată. Patty știa că ar fi trebuit să fie o mamă mai bună. O mamă bună verifica mereu la ce se uită copiii, se juca împreună cu ei și îi încuraja să stea la aer curat câtă vreme nopțile erau încă luminoase. Însă, în majoritatea zilelor, tot ce putea ea face era să-i hrănească, să-i îmbrace în haine curate și să se simtă vinovată că nu poate mai mult.

În seara aceea se bucură că era liniște. Se uită la mormanul de farfurii din chiuvetă și se întrebă dacă putea să le lase până a doua zi. Însă, dacă ar fi făcut așa ceva, n-ar fi avut castroane curate pentru micul dejun, așa că dădu drumul la apă și se apucă de treabă. Aproape terminase și se gândi că putea să-și facă un ceai și să se uite la câteva episoade din *Come Dine With Me* înainte de culcare când auzi o bătaie în ușă. Merse în camera de zi și se uită pe după draperiile gri înainte să deschidă. În față era Vera, detectiva mătăhăloasă, iar Patty se grăbi s-o poftească înăuntru, bucuroasă s-o vadă și să aibă parte de compania unui adult. Abia aștepta să-i spună Verei cum fusese lăudat Archie la școală.

— Ce târziu ai venit!

Afară se întunecase, iar lumina era aprinsă în tot complexul rezidențial.

— S-a rezolvat cu geamul. Nu era nevoie să vii să verifici.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Vera intră în casă și apoi în bucătărie, unde puse apă la fiert, de parcă era casa ei. Patty nu păru deranjată.

— Înainte să afle presa.

— Ce?

Patty știa deja despre cele două cadavre de pe Insula St. Mary. Știrea fusese difuzată la nesfârșit la televizor.

— Mama mea era îngropată în scurgerea de pe coastă? Asta ai venit să-mi spui?

Lui Patty i se păru că Vera avu un moment de confuzie.

— Îmi pare rău, drăguț, însă nu putem fi complet siguri de identitatea ambelor persoane. Cel puțin deocamdată. Dacă mama ta e una dintre ele, o să te anunț imediat ce aflăm. Însă acum am venit pentru altceva. E legat de Gary.

— Ce-a făcut?

Patty știa că Gary fusese mereu la limita legii, făcând tot felul de șmecherii. Când locuiau împreună, banii parcă picau din cer, iar atunci când îl întreba, el doar își atingea nasul cu degetul și spunea că făcuse o mică afacere. N-avea ea motive de îngrijorare.

— N-a făcut nimic.

Vera făcuse ceaiul și ștergea niște căni curate ca să le usuce. Le luă în camera de zi și le puse pe pervaz, așteptând ca Patty să ia loc înainte să vorbească din nou.

— E mort, drăguț. A fost înjunghiat. Credem că s-a întâmplat cândva

azi după-amiază.

Primul gând al lui Patty fu că toate visurile ei de împăcare cu el fuseseră distruse. N-avea să mai stea niciodată în pat în timp ce încă era liniște în casă, în timp ce doar Archie era treaz și se juca la parter, n-avea să mai privească razele soarelui pe tavan și să-și imagineze ce avea să se întâmple dacă reușea să-și ia inima în dinți și să se vadă cu Gary din nou. Sau să ia telefonul și să-i vorbească. În unele zile, acele visuri fuseseră singurul lucru care o făceau să mai aibă voința de a trăi. Știuse mereu că Gary n-avea să se întoarcă la ea dacă nu-și făcea ordine în viață. Iar acum, ce rost ar mai avea s-o facă? Își dădu seama că plânge și că pe față îi curg lacrimi. Vera căută în geantă și reuși să găsească o batistă ca lumea, mare și bărbătească, nu tocmai curată, însă uscată.

Patty se șterse pe față.

— Îmi pare rău.

— Nu mai vorbi prostii, drăguț, e normal să fii șocată.

Vera tăcu.

— S-ar bucura să știe că îl plânge cineva.

Patty se uită la ea.

— Cine l-a ucis? Vreun tip dintr-un bar? Avea obiceiul să enerveze oamenii după ce bea puțin. Dar de obicei era fermecător.

Vera clătină din cap.

— A fost ucis acasă la el.

— De cine?

Patty se întrebă dacă era vorba de cineva cunoscut, însă se îndoia. Gary trăsesese mereu linia între casă și afacere, iar când ea îl mai întreba unde merge când pleca de acasă în cele mai multe după-amiezi, îi dădea mereu același răspuns: „E vorba de afaceri.” Până la urmă, ajunsese să nu-l mai întrebe. Poate că nu voia să știe.

— Nu știm și de asta trebuie să îți pun câteva întrebări. E în regulă?

Patty dădu din cap. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să rămână singură.

— Stai doar să mă duc să sting lumina la Jen. Altfel stă trează toată noaptea.

Se opri când ajunse în dreptul ușii.

— Crezi că ar trebui să-i spun? E singura care are amintiri clare cu el.

— Poate ar fi mai bine să nu-i spui în seara asta, zise Vera. Nu dacă aproape a adormit. Îi spui mâine dimineață și poate nici n-o trimiți la școală,

ca să aibă puțin timp să se împace cu ideea.

Patty aprobă din nou din cap și urcă pe scări. Jen dormea cu tableta pe perna de lângă ea. Patty opri aparatul, îi aranjă husa, apoi îi mângâie părul fiicei ei și se simți din nou ca o mamă model. Stinse lumina și se întoarse la Vera. Între timp, detectiva pusese grămadă în cutia de jucării din colț toate figurinele Octonaut ale lui Archie, trăsese draperiile și aprinsese o lampă. În lumina slabă nu se mai vedeau praful și petele de pe covor și camera dădea senzația de liniște.

— Ce vrei să știi? întrebă Patty. Nu m-am mai văzut cu el de când ne-am despărțit.

— Pare o coincidență cam mare.

Vera își bea ceaiul, însă îi privea intens chipul lui Patty.

— Întâi găsim cadavrele de pe coastă, apoi Gary e înjunghiat. Mă întreb dacă știa ceva despre ele. Poate că amenințase să vorbească, sau ceruse bani să-și țină gura. Tu ce crezi?

După ce se calmă, Patty se gândi la variantele Verei.

— Cum să știe ceva despre oamenii aceia morți? Cadavrele n-au fost îngropate acolo cu ani în urmă?

— Credem că unul dintre schelete este al lui Robbie Marshall.

Tonul Verei era potolit.

— Și mai știm că Gary era amic cu el. În apartamentul lui Gary e o poză cu Robbie. O poză făcută în fața Pescărușului, fostul club de fițe din Whitley. Probabil că n-ai cum să-ți amintești.

Detectiva zâmbi ușor.

— Nu pari genul de fată care să meargă în club. În fotografie apare și tatăl tău, precum și un bărbat pe nume Angus Sinclair.

Vera păru că mai voia să menționeze pe cineva, însă se răzgândi.

— Gary ți-a vorbit vreodată despre Sinclair?

Patty clătină din cap fără să se chinuie prea tare să facă un efort de memorie. Era complet pierdută.

— Sau de cineva poreclit Profu'?

Vera se încruntă, iar Patty își dădu seama că întrebarea era importantă.

Patty clătină din nou din cap.

— Gary n-a mers la facultate. Nu știa astfel de persoane.

— Știi că Gary îl cunoștea pe John Brace, tatăl tău, înainte să dai de el prin centrul de adopție?

Vera își lăsă cana lângă ea, pe podea, înainte să o privească din nou pe

Patty.

Atunci Patty își aminti. Se aflau în căsuța închiriată din North Shields. Aflase că era însărcinată cu Jonnie, iar Jen abia începuse să meargă. Parcă trecuseră secole întregi de atunci.

— M-am întors de la Biroul de servicii sociale, unde mi-au spus că-mi găsiseră tatăl natural. Lui Gary nu prea i-a păsat. Nu tocmai. Cel puțin până i-am spus numele.

— Și apoi?

— A spus: „John Brace polițaiul?” Eu nu știam pe atunci ce lucra tata, așa că n-am știut ce să-i spun. Apoi Gary a zis: „Pun pariu că e copoiul ăla bătrân.” M-am gândit că poate-l arestase tata cândva. Gary intrase în bucluc când era mai tânăr. Nu mi-am dat seama că e posibil să fi fost prieteni.

— Gary avea un temperament vulcanic.

Nu era o întrebare.

— Tu și copiii ați avut vreodată de suferit?

— Nu!

Numai gândul o enervă pe Patty, însă își aduse aminte de apucăturile lui Gary, de cum umbla prin casă ca un leu în cușcă și striga la ei.

— Nu fizic. Dar cred că era depresiv uneori, iar atunci nu era o companie prea plăcută.

— A mers vreodată la doctor ca să se trateze?

Patty clătină din cap.

— I-am propus la un moment dat să facă asta, dar nici n-a vrut să audă. Cred că mama lui avusese niște probleme la cap. Nu mai ținuse legătura cu familia lui, dar mi-a vorbit despre ea când ne-am cunoscut. Ea a ajuns la spital, iar el a zis că n-o să pățească asta niciodată.

— Când l-ai văzut ultima oară?

Patty își aminti fără niciun efort.

— Cam la o lună după ce ne-a părăsit. Archie era încă bebeluș, așa că trebuie să fi fost cam cu cinci ani în urmă. Gary a apărut acasă.

Patty își rederula scena în minte. Era în bucătărie și tocmai se întorsese după ce-i lăsase pe copiii mari la școală. Era o zi de iarnă, iar pe toate caloriferele atârnav haine de bebeluș. Peste tot era dezordine. Apoi, ușa din față se deschisese. Fără niciun anunț. Nici măcar o bătaie în ușă. Iar în prag stătea Gary, arătând al naibii de bine, purtând o geacă de piele pe care Patty nu o mai văzuse și o eșarfă Burberry. Pe moment crezuse că se întorsese și că totul avea să fie bine din nou. Urmau să fie o familie model, să împartă

patul în fiecare noapte, iar el avea s-o facă să se simtă minunat. În loc de asta, se uitase la ea de sus, de parcă ar fi fost o urmă de rahat pe pantof: *Am venit doar ca să-mi iau niște chestii.*

Îl auzise forfotind la etaj și apăruse ducând în brațe un morman de haine. Archie începuse să se agite, iar Patty îl luase în brațe, încercând să-l calmeze. Își zicea că Gary și-ar fi dorit să-l vadă măcar pe *el*. Îi plăcuseră mereu copiii mici, care nu puteau să se revolte. Parcă făceau parte din Gary, dar doar până își dezvoltau propria personalitate. În schimb, el își aruncase cheile de la casă pe bufet. *N-o să mai am nevoie de astea.* Apoi se întorsese și ieșise, trântind ușa în urma lui.

— Nu l-ai mai văzut pe Gary de atunci?

Glasul Verei o trezi din reverie. Patty clătină din cap.

— A spus destul de clar că n-avea să se mai întoarcă.

Patty tăcu.

— A fost numai vina mea. Era mai în vârstă ca mine și se descurca în viață mai ușor. Cu mine în preajmă era ca și cum am fi avut încă un copil pe cap. Înțeleg de ce-l călcam pe nervi.

— Chiar crezi asta? Sau asta ți-a spus el?

Vera tăcu o clipă.

— Mie mi se pare că *el* era cel imatur, cu accese de nervi. Nu și-a asumat faptul că aveai trei copii.

— L-am iubit, spuse Patty. Chiar l-am iubit.

— Știu, drăguțo.

Însă Patty se gândi că Vera nu știa cu adevărat, pentru că nu-și putea imagina cum femeia solidă din fața ei ar fi putut renunța la independență pentru cineva. Dar, oricum, ea era puternică, nu ca Patty. Nu simțea nevoia disperată să fie iubită.

— Trebuie să te întreb asta. Înțelegi, da? O să luăm la rând toate persoanele care-l cunoșteau.

Vera îi atinse brațul lui Patty cu stângăcie.

— Unde ai fost în după-amiaza asta după ora cinci? Știm că Gary era la magazin cam până la ora asta și credem că a avut un musafir ceva mai târziu. Cineva cunoscut, pe care l-a poftit în apartament.

— Eram aici, spuse Patty. Așa cum sunt mereu. Le-am făcut copiilor un ceai și m-am uitat puțin la TV cu ei.

— Te-a văzut cineva aici? Vreun vecin sau vreun prieten?

Lui Patty nu-i plăcea să recunoască faptul că nu avea, de fapt, niciun

prieten, că mămicile de la locul de joacă o băgau în sperieți. Apoi își aduse aminte.

— A venit Freya! Freya de la Serviciile sociale. Se îndrepta spre casă și tocmai terminasem ceaiul, deci trebuie să fi fost cam șase. Voia să stea de vorbă cu fiecare copil în parte, după care s-a jucat cu Archie, deci a stat pe aici aproape o oră.

Patty voia să-i spună Verei despre progresul lui Archie, însă părea cam nepotrivit să înceapă să se laude așa după ce Gary murise.

Vera radia de bucurie, iar Patty își dădu seama că i se luase o piatră de pe inimă. Probabil că măcar pe ea o putea tăia de pe lista de suspecti.

— A venit cineva pe aici să-l caute pe Gary? întrebă Vera. Sau l-a căutat la telefon?

Patty clătină din cap.

— Nu de când a plecat. Prietenii lui mai veneau în vizită uneori, când încă locuia aici, dar nu rămâneau niciodată peste noapte. Doar veneau să-l ia și plecau cine știe unde.

— Vreun nume?

— Îmi pare rău, Gary nu prea vorbea de viața lui din afara familiei. Uneori, cred că era vorba despre muncă. Mergea acasă la diverse persoane sau la birou și repara calculatoare. Era foarte priceput la asta.

Vera dădu din cap.

— O să fii bine, drăguț? Știu că tu și Gary nu mai erați împreună de ceva vreme, dar e clar că încă țineai la el. Vrei să chem pe cineva să stea cu tine?

— O să fiu bine!

O spusese fiindcă Vera nu avea pe cine să cheme. Și, oricum, probabil că avea dreptate. Urma să fie bine.

Capitolul 28

În apartamentul lui Keane din Anchor Lane, Joe încerca să restrângă aria de cercetări a echipei de criminalistică și încerca să-și dea seama ce se petrecuse. Găsi un mănunchi de chei atârnat de un cui din bucătărie, iar după ce se asigură că atât Keating, cât și Cartwright aveau tot ce le trebuia, coborî din nou. Agentul care venise imediat după el se afla tot acolo, la marginea benzii care delimita scena crimei. Într-o zonă mai locuită probabil că deja ar fi atras o grămadă de gură-cască, tot felul de oameni surescitați care voiau să vadă pe viu ancheta unei crime, însă acolo nu se vedea nimeni pe stradă în afară de polițist. Un bătrân își plimba câinele prin grădină, dar părea să nici nu fi băgat de seamă poliția, și curând dispăru pe o străduță de pe cealaltă parte.

— De cât timp ești aici?

Joe știa prin ce trece. Plictiseală, foame și o senzație tot mai pronunțată că trebuie să urineze.

Agentul rânji. Părea foarte tânăr.

— Înlocuitorul meu e deja pe drum. Ar trebui să ajung la *pub* înainte să se închidă. Fix înainte să se închidă.

Joe se gândi că era optimist, însă nu spuse nimic și îi flutură cheile prin față.

— Mă duc să văd dacă pot să intru în magazin, eventual mă treci pe foaie.

Bărbatul aprobă din cap.

Joe avu nevoie de două chei ca să deschidă ușa magazinului – una Yale și una Chubb. Keane nu se grăbise chiar așa tare încât să nu fi încuiat ca lumea. Detectivul găsi întrerupătorul imediat după ușă, iar magazinul fu deodată luminat de niște neoane foarte strălucitoare. Camera era plină de contraste: umbre pronunțate și lumină puternică. Joe trecu de rafturi, însă nu prea știa ce căuta. Era mai în largul lui ca Vera când venea vorba de tehnologie, dar asta nu însemna prea multe. Sal era mai pricepută decât el, stătea tot timpul pe Facebook și făcea cumpărături online.

Magazinul era împărțit în două zone, separate printr-un perete subțire: una imediat după ușă, unde clienții puteau să se uite la cele mai noi aparate electronice de pe rafturi, apoi teigheaua, cu o ușă glisantă care dădea într-un spațiu ce părea să servească deopotrivă drept birou, magazie și atelier de

reparat. Pe o masă erau un PC și un suport pentru hârtii supraetajat. În colț se afla un mic dulap pentru dosare, iar lângă unul dintre ziduri era o masă de lucru pe care se afla o cutie de scule, niște șurubelnițe mici și un patent. Deasupra mesei de lucru era prins un raft plin de dispozitive care păreau să fie deja reparate. Pe fiecare dintre ele era lipită o etichetă maro. Joe se uită după una pe care să scrie numele Miller, dar se părea că Becky urma să fie nevoită să-și repare altundeva calculatorul.

Detectivul știa că nu era cazul să se atingă de aparat. Un specialist avea să se ocupe de el, iar echipa lui Billy Cartwright urma să ajungă acolo după ce terminau în apartamentul de la etaj. Joe începu să treacă în revistă dosarele din suportul de pe birou. Totul părea în regulă. Păstrase atât ordinele de plată de la furnizori, cât și chitanțele. Joe se întrebă de unde învățase Gary Keane atâtea lucruri. Totul părea mult mai organizat decât s-ar fi așteptat de la un individ coleric și care fusese la limita legii încă de mic. Joe se gândi că poate Keane avusese nevoie de ordine și de control, iar furia îi era stârnită de haos și situații necontrolabile. Cum ar fi trei copii mici și o soție instabilă emoțional. Simți pentru prima oară o undă de simpatie pentru bărbatul ucis.

Deschise dulapul pentru dosare. În sertarul de jos păreau să fie documentele foarte vechi. Probabil Keane nu voise să arunce nimic.

Se vedea din nou nevoia lui de control. Joe găsi facturi din urmă cu mulți ani. Erau pătate, tipărite pe hârtie de calitate inferioară, și existau și copii după facturile trimise cine știe cui îl angajase, totul fiind pus frumos în plicuri din hârtie maro pe care scria anul. Joe găsi plicul din 1995 și brusc se entuziasmă. Crezuse că doar efectuează procedura de rutină și că nu o să găsească nimic acolo; însă poate dădea peste vreo dovadă că Sinclair îl plătise pe Keane să-i dea foc la club. Poate chiar ceva care să arate că Gary Keane avea legătură cu moartea lui Robbie Marshall.

Detectivul puse foile subțiri de hârtie pe birou și aruncă un ochi pe ele. Cele mai multe păreau veridice, fiind trimise unor indivizi al căror nume nu-i spuneau nimic: *Pentru instalarea unui sistem de securitate la Amazon Bar. Pentru întreținerea generală a aparatelor electronice din Beach Hotel.* De fiecare dată, Keane mângălise „plătit” pe factură. Apoi detectivul găsi ceva cu un nume care îl făcu să tresară. *Hector Stanhope.* Descrierea nu era deloc clară: *Pentru serviciile prestate.* Însă Hector probabil că plătise, pentru că în partea de sus a facturii era mângălit același cuvânt. Joe puse înapoi în plic toate hârtiile. Trebuia să-i spună Verei, însă putea să lase

discuția pe a doua zi.

Tocmai voia să plece, când ridică, fără să se gândească, receptorul telefonului fix. Auzi semnalul de mesaj primit. Joe tastă 1571 și așteaptă. Glasul bărbatului de la celălalt capăt era rafinat, însă totodată prietenos: „Bună, Gary, aici Profu’. Cred că ar fi cazul să ne vedem, nu-i așa? Cred că trebuie să-mi spui ceva. O să-ncerc să te găsesc și pe mobil.”

Joe puse receptorul în furcă. Aproape că nu mai crezuse în existența Profului. Acum măcar îi știa vocea și era sigur că Vera avea să radieze. Dar și asta putea aștepta până a doua zi.

Capitolul 29

Se întâlneau a doua zi devreme. Toată echipa se înghesuie în camera de ședință. În timp ce stătea în dreptul ușii, așteptând ca toată lumea să ia loc, Vera se simți panicată și claustrofobă, nu doar din cauza camerei supraaglomerate, ci și pentru că erau prea multe informații și era stresată de volumul de muncă rămas. Watkins o bătuse la cap, cerându-i răspunsuri pe care nici ea nu le știa. Avea impresia că șeful își dorea ca ea să eșueze.

Încă încercau să dea de cunoștinții lui Robbie Marshall, însă trebuiau să înceapă să vorbească și cu clienții și prietenii lui Gary Keane. Chemaseră agenți din toată zona, însă avea să dureze ceva ca nou-veniții să fie folositori. Toată lumea trebuia pusă la curent cu detaliile anchetei. Detectiva încerca să-și stabilească prioritățile în minte, când Joe alergă pe scări și veni la ea.

— E vreo șansă să schimbăm două vorbe înainte să începem?

Părea neliniștit, puțin stingherit chiar.

Detectiva se uită la ceas. Mai aveau cinci minute.

— Dacă durează puțin.

— Voiam să-ți spun că Gary a lucrat ceva pentru tatăl tău. A păstrat facturile de acum ani întregi. M-am uitat puțin prin biroul lui aseară.

— În ce an?

— În 1993, deci înainte de dispariția lui Robbie Marshall.

Vera încercă să-și dea seama ce făcea ea pe atunci. Avea cam treizeci de ani și încerca să-și creeze o reputație la începutul carierei de detectiv. Hector încă era sănătos pe atunci, singurele semne ale problemelor cu inima ce aveau să urmeze fiind fața roșie și accesele de nervi.

— Poate că tatăl tău l-o fi contactat pentru vreun dispozitiv electronic? Sau i-a instalat vreo alarmă în casă? Nu multă lume avea calculatoare pe atunci.

Joe Ashworth încerca să-i fie de folos, însă întreruperea o deranja. Încerca să-și aducă aminte cum era pe vremea aceea – o tânără femeie cu o întreagă carieră înaintea ei. Nu ca acum, aproape căzută în dizgrație și fiind nevoită să-i dea socoteală unui șef căruia nu-i păsa de ea nici cât negru sub unghie.

— Nu prea mă vedeam cu taică-miu pe atunci. Era prea ocupat.

Iar mie nu-mi plăceau treburile în care se băga.

Se gândi că Hector îl angajase pe Gary nu ca să instaleze un sistem de securitate, ci mai degrabă ca să dezactiveze unul. Îl bănuise pe tatăl ei că ar fi furat ouă de vultur pescar dintr-o zonă de împerechere cunoscută din Highlands. Cei de la Protecția Păsărilor instalaseră o cameră de luat vederi și erau prezenți și paznici, însă ouăle dispăruseră oricum.

— Mai e ceva.

— Spune.

Câțiva întârziați trecură de ea și intrară în cameră. Cei care veniseră din timp și așteptaseră deja de o vreme nu mai aveau stare. Vera știa că trebuie să înceapă.

— Pe telefon avea un mesaj de la Prof. Sau, în orice caz, cineva care își spunea așa. Membrul lipsă din Gașca celor Patru. Am făcut o înregistrare cu mobilul. Încă un element care leagă tot.

— Nu-i așa?

Detectiva se gândi că își găsisese prioritatea. Trebuiau să dea cu orice preț de bărbatul misterios care fusese prieten cu Hector și care își făcuse din nou apariția exact când Gary Keane fusese înjunghiat.

Joe porni înregistrarea la finalul ședinței. Vera sperase să-și dea seama pe loc. Era posibil, totuși, să-l fi întâlnit pe bărbatul acela, să-i fi răspuns poate la telefon când Hector nu era acasă.

— Mi s-a părut că suna cumva cunoscut, spuse Joe, dar nu-mi pot da seama unde l-am mai fi putut auzi.

Verei nu-i spunea nimic; vocea nu i se părea nici măcar vag cunoscută. Semăna cu genul de accent englezesc de modă veche, tipic politicienilor conservatori în vârstă și reporterilor TV de odinioară. Detectiva nici măcar nu credea că mai vorbea cineva așa. Poate că individul accentuase exagerat vocalele rotunde pentru a-l intimida pe Keane. Poate că era vorba și de puțină autoironie în glasul lui. Însă puteau elimina posibilitatea să fie Sinclair. Vocea îi era mai moale și, chiar dacă ar fi reușit să imite un accent similar, n-ar fi sunat așa.

— Trimite specialiștii să afle orice informație folositoare din telefon, spuse Vera. Ar trebui să aflăm un număr, iar de aici vom obține un nume.

Detectiva își dădu seama că ancheta se învârtea în jurul identității. Nu aflaseră nici până atunci cine era victima de sex feminin găsită în scurgere. Nu aveau nicio dovadă că era vorba despre Mary-Frances Lascuola. În plus, încercau să identifice un posibil suspect căruia îi cunoșteau doar porecla. Încurajă întregul grup cu vorbe care i se părură și ei false, după care rămase

singură cu membrii-cheie ai echipei. Stăteau cu toții într-un colț al camerei. Charlie dispăru și se întoarse aproape imediat cu cafea în recipiente de carton și cu câte un baton de ciocolată pentru fiecare în buzunar.

— Mamă, ce repede te-ai mișcat!

Vera era impresionată.

— În ultima vreme lucrezi noaptea ca vrăjitor?

Charlie o privi blând și îi spuse că se vedea cu o supraveghetorie de la cantină.

— Ce femeie curajoasă!

Însă Vera era bucuroasă. De când îl părăsise soția, Charlie intrase în declin, dar în ultima vreme părea mai plin de viață ca niciodată.

După cum se așteptase și detectiva, Holly nu primise nicio informație folositoare în seara precedentă când le pusese întrebări puținilor rezidenți din zonă.

— Cafeneaua de lângă magazinul lui Keane e deschisă la ora asta, spuse Joe. Poate că fetele de acolo au văzut pe cineva intrând în apartament sau în magazin. Era deschisă și când am ajuns aseară în Bebington.

— Hol, du-te înapoi acolo. Mai iei o gură de aer curat după ce ai stat atâtea ore în fața calculatorului. Concentrează-te pe magazine și cafenea. Cei care lucrează acolo se știu, probabil, între ei, așa că și-ar fi dat seama cine era străin, mai ales mai târziu, când se pregăteau să închidă și nu mai erau clienți.

Vera făcu o pauză.

— Charlie, vreau o identificare concretă în cazul celor două mistere – victima din scurgere și tipul care-și spune Profu'. Deja e ridicol. Dacă amicii noștri din presă află că încă nu știm cine e femeia găsită la St. Mary, ne fac praf și pulbere. Și trebuie să existe și cineva care să știe ceva despre Prof. E profesor pe bune? Sună la facultățile din zonă, vorbește mai degrabă cu personalul administrativ decât cu profesorii, vezi dacă dai de cineva care să-i recunoască vocea.

Vera tăcu din nou.

— M-am întrebat dacă Profu' nostru nu e Sinclair, dar s-a uitat la mine stupefiat când l-am întrebat dacă-i place să facă drumeții, iar vocea din mesajul telefonic oricum nu seamănă deloc cu a lui.

— Eu ce vrei să fac?

Joe părea deranjat fiindcă era lăsat la urmă. Vera aproape că-i propuse să vină cu ea – nimic nu-i plăcea mai mult detectivei decât ca ei doi să plece în

misiune împreună – însă putea să-i delege alte sarcini mai folositoare.

— Fii la curent cu tot ce ține de capitolul tehnologie. Pe calculatorul lui Keane trebuie să fie ceva: date de contact ale celor cu care a făcut afaceri, adrese de e-mail. Te las pe tine să afli tot ce e relevant. Îți alegi tu prioritățile dar, cum am zis și în timpul ședinței, cred că lucrul cel mai important e să afli de pe ce număr a sunat Profu’.

Vera zâmbi, uitându-se radios la fiecare în parte, ca lumina unui far.

— Primul care află numele primește din partea mea o sticlă de scotch deosebită.

Începu să-și strângă hârtiile.

— Dacă mă caută cineva, sunt plecată pe litoral, însă mai întâi trebuie să dau un telefon.

Detectiva ieși din cameră și merse în birou, închise ușa și se simți din nou panicată. Lipsa de încredere îi dădea sentimentul că sub ea se deschisese un hău, iar ea n-avea nimic de care să se agațe; în timp ce pica în gol nu simțea decât dezastrul iminent. Ura confuzia din cadrul anchetei și lipsa de certitudine. Nu era o poveste clară, nu existau pârgii evidente. Se așeză la birou și gestul o liniști; își spuse că n-avea nimic mai bun de făcut decât să continue până când urma să se facă lumină în anchetă.

Când sună la biroul Proiectului de Regenerare din Whitley Bay, auzi imediat accentul domol de scoțian al lui Sinclair. Lucru care însemna, cu puțin noroc, faptul că Elaine era singură în apartamentul luxos de pe faleza din Tynemouth. Vera puse receptorul înapoi în furcă fără să spună nimic și ieși.

Cuplul locuia în apartamentul cel mai de sus dintr-o clădire victoriană în formă de semilună, care înconjura o grădină privată și avea vedere la mare. Parcarea era numai pentru rezidenți, așa că Vera renunță la Land Rover înainte de a ajunge acolo și trecu de clubul de navigație și de schit, bucurându-se că făcea mișcare în lumina soarelui și încercând să-și pună gândurile în ordine. Tynemouth fusese dintotdeauna orașul luxos de pe litoral, iar detectiva trecu pe lângă casnice cu bebeluși în cărucioare și niște bătrâni inerți care se bucurau de aerul curat. Când sună la ușa principală se auzi o voce bruiată.

— Cine e?

Femeia părea voioasă, deloc bănuitoare.

— Vera Stanhope.

Făcu o pauză.

— Fiica lui Hector. Am venit în legătură cu cadavrele găsite la St. Mary. Urmă un moment de tăcere.

— Vino sus. La ultimul etaj. Sper că nu te deranjează scările.

Apoi se auzi zgomotul ușii care se deschise.

Elaine o aștepta în ușa apartamentului. Vera ar fi preferat să nu fi făcut asta. Acum ea era în dezavantaj: gâfâia și era transpirată după plimbare și urcatul pe scări, în timp ce Elaine arăta sofisticat. Acela fu primul gând al Verei, precum și faptul că anii nu-și pusese rămpreda pe ea. Avea părul vopsit cu griă și ondulat și purta o rochie înflorată care-i încadra bine formele, precum și un cardigan care-i ascundea talia și șoldurile proeminente. Purta o grămadă de bijuterii de aur: lanțuri groase în jurul gâtului și brățări voluminoase la încheieturi. Avea inele pe aproape toate degetele. Era încălțată cu sandale aurii, iar unghiile la picioare aveau aceeași culoare ca și cardiganul. Toate astea îi dădeau Verei impresia că femeia venea de pe altă planetă. Ea nu era sigură că putea măcar să *ajungă* la unghiile de la picioare ca să le vopsească, dar oricum nici nu-i trecuse vreodată prin cap să încerce.

Elaine se dădu la o parte pentru a-i face loc să intre în apartament. Vera păși într-un holișor destul de întunecat, iar apoi în camera de zi. Razele soarelui intrau prin niște geamuri mari și luminau parchetul lustruit. Poate că lui Elaine încă îi plăcea să poarte zorzoane dar, dacă odinioară fusese vulgară, acum părea să-și fi dezvoltat gustul.

— Aveți un apartament minunat.

Vera se trânti pe o canapea făcută dintr-un material verde și albastru fără să aștepte să fie poftită.

— Când v-ați mutat aici?

— Imediat ce ne-am întors din Glasgow. Tatăl lui Gus a murit și ne-a lăsat niște bani. Mereu mi-am dorit să mă întorc în nord-estul Angliei.

Elaine era îndeajuns de isteată încât să-și dea seama că Vera își făcuse temele, așa că nu era cazul să-i dea explicații. Se așeză în fața ei. Nu-i oferi ceai sau cafea. Stătuse destul în preajma lui Sinclair ca să-și dea seama că poliția era dușmanul.

— Așadar, încă ești polițistă? Hector n-a crezut niciodată că o să te ții de asta.

Vera nu o băgă în seamă.

— Suntem destul de siguri că una dintre victimele găsite în scurgere e

Robbie Marshall.

Pentru o clipă, Elaine păru că se preface că nu recunoaște numele, apoi se uită la Vera și se gândi mai bine.

— Ah, mă întrebam eu.

— Ați ieșit împreună o vreme.

Elaine își dădu capul pe spate și râse.

— Nu, eram amici și nimic mai mult. Dacă avea nevoie de companie feminină îi făceam uneori hatârul.

Elaine tăcu.

— Și, sincer vorbind, nici nu sunt sigură că eram amici, măcar. Părea mai degrabă ca o tranzacție. O favoare pentru altă favoare.

— Robbie Marshall era homosexual?

— Poate că da. Nu cred că era genul de lucru pe care să-l recunoască pe atunci. Erau alte vremuri. Am impresia că sexul nu-l interesa deloc; singura persoană pe care a iubit-o vreodată cu adevărat era mama lui. O adora. Altminteri, era cam distant. Pe locul doi veneau păsările.

Elaine o pironi cu privirea pe Vera.

— Nu și Hector. Pentru el, păsările au fost mereu pe primul loc. Întotdeauna m-am întrebat cum te simțeai știind chestia asta.

— Robbie lucra la Swan Hunter's când l-ai cunoscut?

Numai faptul că pomenise numele lui Hector o făcea pe Vera s-o ia razna; simțea cum o cuprinde iarăși panica. Însă n-avea cum s-o lase pe femeia din fața ei să învingă.

— Corect.

Elaine râse ușor.

— Era manager de achiziții. I se potrivea de minune. Robbie putea să obțină orice pentru oricine. Asta îl făcea să se simtă la fel de bine ca atunci când făcea rost de o pasăre nouă.

Vera își întipări în minte vorbele femeii.

— Ai lucrat la Pescăruș. Așa l-ai cunoscut pe Gus?

— Da.

Elaine se uită la unghiile ei. Erau de o nuanță puțin mai deschisă decât cele de la picioare.

— Ne-am înțeles bine din prima. La început m-a pus să fac treburile administrative, apoi am devenit un fel de asistent de manager. Eu am preluat sarcinile de zi cu zi legate de administrarea clubului. Gus avea alte afaceri de care să se ocupe.

Pun pariu că așa a fost. Mai ales prin Tyneside și Glasgow.

— Tu te ocupai de toate treburile care țineau de resurse umane?

— O faci să sune foarte prețios.

Elaine râse din nou.

Verei i se păru că râdea mult. Probabil că oricine ar fi râs mult dacă n-avea nicio grijă pe lume în afară de a-și da cu oja și a-și cumpăra haine și dacă locuia într-un apartament luxos cu vedere la mare.

— Adică tu te ocupai de tot ce ținea de angajări și concedieri, nu-i așa?

— Da. După ce am lucrat acolo o vreme, Gus a început să aibă încredere în judecata mea.

— Mary-Frances Lascuola...

— Ce-i cu ea?

— A lucrat la Pescăruș.

Elaine se uită pe geam, spre mare.

— Îmi aduc aminte de ea. Însă asta a fost înainte ca Robbie să dispară. Măcar cu câțiva ani înainte de asta. Am angajat-o ca o favoare pentru John Brace. El susținea că își făcuse ordine în viață și că avea nevoie de o șansă.

Femeia își întoarse privirea spre Vera.

— Sigur îl știi pe John Brace. Unul de-al tău.

Vera dădu din cap scurt.

— Și chiar își făcuse Mary-Frances ordine în viață?

— O vreme a fost în regulă. I-am dat ocazia să fie chelneriță la restaurant. Lucra bine, iar clienții o plăceau. Arăta bine, dacă-ți plac tipele slabe și aprige. Apoi, treptat, a început să nu mai fie în regulă. Nu puteam să am încredere în ea. Gus nu voia să se pună rău cu Brace, așa că am mutat-o la bucătărie, la spălat. Evident că a considerat că treaba asta era sub demnitatea ei și s-a cărat.

— Știi unde s-a dus?

Elaine dădu din umeri.

— Probabil că înapoi pe stradă. Așa se întâmpla cu cele mai multe. Erau prea mândre să spele vase, dar nu îndeajuns de mândre încât să nu-și vândă trupul.

— Ce părere a avut Brace?

Pentru că, potrivit lui Patty, Mary-Frances a fost iubirea vieții lui.

— Ce părere să aibă? Nu era vina lui Gus că John Brace se îndrăgostise de o drogată cu un nume ciudat.

În tăcerea care se instalează, Vera avu impresia că auzea cum dedesubt

valurile se loveau de stâncile de pe plajă.

— Nu cumva și Profu' făcea parte din grupul de atunci?

— Făcea? Nu-mi pot aminti de nimeni cu numele ăsta.

Însă detectiva observă că femeia ezitase o clipă, văzuse în ochii ei o sclipire care îi arătase că Elaine auzise cu siguranță de Prof.

— Dar de un flăcău pe nume Gary Keane? De numele ăsta îți aduci aminte?

Până atunci reușiseră să țină vestea morții lui Keane departe de presă. În ziarele locale, crima fusese descrisă foarte vag; nici nu fusese precizat faptul că bărbatul înjunghiat murise propriu-zis. Nu se întâmpla chiar zilnic să fie cineva înjunghiat în Bebington, însă nici nu era ceva atât de important încât gazetărașii să nu aștepte ca poliția să dea o declarație de presă cu numele victimei.

— Da!

Elaine părea mult mai în largul ei când venise vorba de Keane.

— Gary era tocilar dinainte să existe termenul.

Femeia zâmbi.

— Dar, dacă îl scoteai din zona de confort, îi sărea repede muștarul.

— Domnul Sinclair l-a angajat și pe el? La fel ca pe Mary-Frances?

— Nu făcea parte din personal – probabil era liber-profesionist – însă Gus îl mai chema să facă una-două chestii pe la noi. În general lucruri legate de securitate. Pescărușul avea o grămadă de echipament sofisticat înăuntru, deci era nevoie de o alarmă cât mai bună.

— Până la urmă, Gary a ajuns să-și deschidă propriul service de calculatoare.

— Serios?

Femeii părea să nu-i pese cu adevărat de ceea ce se petrecuse cu Keane.

— Toate astea par să se fi întâmplat cu secole în urmă.

— Domnul Sinclair a reluat legătura cu Keane de când v-ați întors în Tyneside?

— O, nu cred să fi făcut așa ceva.

Elaine reuși să mimeze surpriza.

— De ce s-o fi făcut? Gus a ajuns un gentleman.

— Proiectul de reabilitare din Whitley Bay pare să-i ocupe destul de mult timp.

— E o muncă pornită din dragoste, spuse Elaine. Gus tânjește ca Whitley să fie din nou prosper. Nu are interese financiare reale în privința

proiectului.

— Dar cum stă treaba cu dezvoltarea terenului pe care a fost Pescărușul?

— Ah, de acela se ocupă un grup extins. Gus a investit foarte puțin și i-a lăsat pe ceilalți să ia toate deciziile. Îi era așa drag locul ăla, încât o parte din el nici nu voia să se gândească la altceva decât la club. N-are cum să fie entuziasat când vine vorba de noul proiect.

Vera privi spre nord, prin fereastra lungă, elegantă. Insula St. Mary se vedea, însă esplanada unde fusese cândva faimosul club al lui Sinclair era ascunsă de curbura golfului.

— Poate că soțul tău ar putea reconstrui Pescărușul, spuse detectiva. Ar putea să-l redenumescă Pasărea Phoenix, din moment ce ar renaște din propria cenușă.

— Au trecut vremurile pentru astfel de cluburi, spuse Elaine tăios.

Nu era sentimentală.

— Pe lângă asta, după cum am spus, el a investit foarte puțin. Alte persoane iau decizii în privința construcției.

Vera își întoarse privirea în cameră.

— Trebuie să fi aflat ce s-a întâmplat în noaptea în care a ars. Sau cel puțin să fi ghicit.

Elaine zâmbi ușor și clătină din cap.

— Pompierii nu s-au putut pune de acord. Putea fi un scurtcircuit, însă au spus că n-aveau cum să nu ia în calcul un incendiu provocat în mod voit. Gus reușise să-și facă niște dușmani în oraș.

— Gary Keane se ocupa de sistemele și aparatele electrice, nu-i așa?

— Ce-i cu Gary în sus și-n jos după atâta vreme? Care-i șpilul?

Vera nu răspunse.

— Știi că s-a însurat cu fiica lui John Brace?

Elaine păru să-și cântărească vorbele.

— Parcă am auzit ceva.

— Se pare că fata era fiica lui Mary-Frances.

— Așa auzisem și eu că umbla vorba.

În cameră se așternu tăcerea. Vera deveni brusc nerăbdătoare. Toată joaca de-a șoarecele și pisica era o pierdere de vreme.

— Gary Keane e mort. A fost înjunghiat în apartamentul lui din Bebington aseară.

— Nu!

Răspunsul păru sincer, spontan și trădând uimire.

— Când l-ai văzut ultima oară?

Elaine dădu din umeri.

— Nu l-am văzut de când ne-am mutat.

— De când a ars Pescărușul?

— Exact.

Femeia tăcu o clipă.

— Niciodată n-am prea știut ce părere să am despre Gary. Era cam ciudat. Mi se părea mai în largul lui printre aparate decât printre oameni, deși putea să fie fermecător dacă voia. Îmi amintea de șopârlele alea care-și schimbă culoarea în funcție de mediu. Cu toții suntem diferiți.

— Dar Angus? El l-a văzut pe Keane în ultima vreme?

— Nu știu, spuse Elaine. Dacă da, mie nu mi-a zis nimic.

— Pare o coincidență stranie.

Vera se ridică de pe canapea și rămase în picioare lângă geam. Lumina îi proiecta umbra pe parchetul lustruit.

— Două cadavre sunt descoperite la St. Mary, iar câteva zile mai târziu Gary Keane e ucis. Și care e legătura dintre toți cei implicați? Pescărușul. Palatul ăla alb și strălucitor pe care îl conduceați tu și soțul tău. Dar tu zici, totuși, că habar n-ai de nimic.

Detectiva se îndreaptă spre ușă.

— Spune-i lui Gus să ne contacteze dacă are ceva care ar putea să ne ajute. Mai bine vine de bunăvoie decât să-l căutăm noi.

Elaine se ridică. În timpul mișcării, brățările și lanțurile scoaseră un clinchet. În starea ei de surescitare, o duseră pe Vera cu gândul la cătușe și lațul unei spânzurători.

Capitolul 30

Urmând instrucțiunile Verei, Holly se întoarse în Bebington. Mai fusese pe acolo când se ocupase de alt caz, însă atunci avusese treabă în centrul orașelului, unde cele mai multe magazine erau închise definitiv, iar ea rămăsese cu un sentiment de deznădejde când se gândea la acel loc. Apoi făcuse vizita la Shaftoe House, clădirea victoriană în stil gotic, izolată între micuțele proprietăți moderne. Prin comparație, acea zonă a orașului era diferită de ambele locuri. Anchor Lane parcă era altă lume, aproape ca un sătuc de sine-stătător. Pe partea dreaptă a piațetei, locuințele cu terasă păreau îngrijite – grădinile erau amplasate în față, către comunitate. Părea că în zonă se mutaseră familii de tineri – într-o curte se vedea o cățărătoare de lemn pentru copii, iar în alta o femeie puneă haine de copii la uscat. Holly bănuia că lumea se mutase aici de la oraș pentru că locuințele erau ieftine, iar magazinele apăruseră la scurtă vreme după aceea. Zona avea o atmosferă boemă.

Partea de stradă din fața magazinului lui Keane era înconjurată în continuare de banda de protecție, iar un polițist plictisit stătea lângă ea. Holly îi arată legitimația.

— Trebuie să le pun întrebări locuitorilor din zonă.

Cafeneaua de lângă magazinul de calculatoare al lui Keane era aglomerată. Era destul de mică oricum, iar mare parte din spațiu era ocupat de două cărucioare cu bebeluși adormiți. Mamele lor vorbeau convingător despre cele mai bune creșe din zonă și despre costul exorbitant al produselor și serviciilor pentru copii. Holly, care încă nu simțise chemarea maternă, și nici măcar nu dăduse până atunci de cineva cu care să ia în calcul ideea de a face copii, se simțea ca o străină într-un club exclusivist. Comandă un espresso cu lapte și se întrebă dacă să ia ceva pentru agentul care stătea de pază. Ar fi trebuit să-l întrebe ce vrea. Femeia care servea era tânără și eficientă, în ciuda faptului că engleza nu era limba ei maternă, o vorbea la perfecție.

— Erai de serviciu aseară?

— Da, lucram pe tura de seară. Ai uitat ceva pe aici? Nu-mi aduc aminte de tine.

Holly explică pe cât putea de încet ce căuta acolo. Femeile cu cărucioarele de bebeluși tăcură brusc și începură să se holbeze.

— Poate să te înlocuiască cineva și să vorbim afară?

Barmanița dădu din cap și chemă un tânăr din spate să-i ia locul. Afară, Holly se simți din nou vinovată și îi dădu cafeaua polițistului.

— Scuze, nu știu cum o preferi.

— Hei, gestul contează!

Părea foarte tânăr – ca un elev în haine de adult – iar ea nu putu să nu zâmbească.

Cele două femei se îndreptară către grădina publică.

— Am auzit ce s-a întâmplat acolo, spuse barmanița. Am auzit că Gary a murit. E adevărat că a fost ucis?

— Vă cunoșteți?

— Nu tocmai, îl vedeam doar la cafenea, însă era de-al casei. Intra măcar o dată pe zi. Avea nevoie de o doză de cofeină ca să-și înceapă ziua.

Era posibil ca tânăra să fie la rândul ei ahtiată după cafea, părea să nu poată sta locului. Îi venea greu să poarte discuția. Trecură de niște straturi de legume, deja desțelenite pentru toamnă.

— Ieri l-ai văzut?

— Mi-am început tura abia la prânz. Mereu venea acolo înainte de nouă, când deschidea magazinul. Lua un espresso mare cu lapte și un croasant cu migdale.

Niște trandafiri demodați creșteau cățărându-se pe o leasă, cu florile trecute, însă în continuare brun-roșiatice, culoarea sângelui uscat. Holly se aplecă și îi mirosi.

— L-ai văzut mai târziu?

Polițista știa că nu era bună la așa ceva. Nu avea răbdarea necesară să asculte în detaliu povestea unui martor. Ei trebuia să i se spună doar informațiile relevante.

Tânăra se gândi înainte să răspundă.

— Nu a intrat în cafenea, dar l-am văzut. Am ieșit în grădină să fumez.

În continuare nu avea stare, se foia ca un copil care nu poate sta locului.

— Te deranjează dacă îmi aprind o țigară acum?

Holly clătină din cap. Nu suporta ca lumea să fumeze în apropierea ei, însă prefera ca tânăra să se concentreze cât mai bine.

— Pe la cât?

— Cinci.

Femeia își aprinse țigara și trase din ea, mijind ochii.

— Ești sigură de oră?

— Da, atunci îmi iau pauza.

— Ce făcea Gary?

Holly își zise că intervalul în care avusese loc moartea bărbatului se contura mult mai clar. Vera avea să fie mulțumită de ce aflase.

— Rămăsese în pragul ușii de la magazin. Poate că nu prea avea de lucru pentru că, de obicei, când nu avea clienți, era în spate și muncea acolo.

Barmanița făcu o pauză.

— Dar poate aștepta un musafir. Așa mi s-a părut. Se tot uita pe stradă, după mașini.

— Ai văzut pe cineva?

— Nu, am sesizat că era aglomerată cafeneaua, așa că doar i-am făcut semn și m-am întors la treabă.

— Poate ai remarcat mai târziu vreo mașină parcată în față?

Tânăra clătină din cap.

— Era o aglomerație nebună înăuntru. N-am mai ieșit deloc.

Femeia tăcu o clipă.

— Cred că am văzut un cuplu care trebuia prin grădină la un moment dat. După o vreme a mai apărut un tip, tocmai când închideam. Parcase în fața casei lui Gary și l-am văzut cum a bătut la ușa apartamentului.

— Mi-l poți descrie?

— Era cam de vârsta ta. Brunet și îmbrăcat la costum.

Tânăra făcu o pauză.

— Avea cravata aranjată de parcă urma o inspecție.

Joe Ashworth.

— Altcineva?

— Nu, cel puțin din câte-mi amintesc.

Își stinse țigara și o aruncă într-un coș.

— Trebuie să mă întorc.

Holly o privi cum trece strada și intră în cafenea. În același bloc mai erau două magazine: o băcănie care vindea brânză locală, bere, carne, pâine artizanală și vinuri organice, iar pe colțul cel mai îndepărtat o mică librărie. Niciodată nu s-ar fi gândit că era posibil să dea de așa ceva în Bebington. Se gândi că era improbabil ca vreuna dintre cele două să supraviețuiască mai mult de un an.

Femeia care lucra la băcănie era de vârstă mijlocie și avea un aer matern. Magazinul se numea *La Celia*, iar doamna purta un ecuson pe care scria același nume. Era înăuntru, lipind pe geam un poster care anunța o

degustare de vinuri. Holly se opri să-l privească.

— De ce nu vii și tu?

Celia plecase de la geam și ieșise pe trotuar, lângă ea. Pentru o femeie durdulie era foarte sprintenă, iar Holly fu luată prin surprindere.

— O să fie distractiv. Partea cea mai bună în locuri ca Bebington e că nimeni nu-și dă aere la o degustare. Lumea spune pur și simplu ce-i place.

— De cât timp ești aici?

— De aproape un an.

— Trebuie să fie destul de greu într-un loc ca Bebington.

— Ei, na! Locul crește văzând cu ochii. Chiria și ratele sunt mici, iar lumea chiar vine să mă sprijine. Mă simt ca într-o comunitate adevărată.

Celia făcu semn cu capul mai în susul străzii, către polițistul de lângă banda de protecție.

— De asta ai venit aici? Ești de la presă?

— Nu!

Holly nu știa dacă să se simtă insultată sau flatată.

— Sunt defectivă.

— Vrei să intri? Probabil ai niște întrebări.

Femeia făcu o pauză.

— Sper să găsiți repede criminalul. Un caz de crimă nerezolvat nu e deloc bun pentru afaceri.

Apoi arboră un zâmbet ironic, arătând că nu asta o interesa cu adevărat.

În magazinul întunecos era răcoare și mirosea a brânză, usturoi și drojdie. Celia se sprijini de tejghea.

— Nu-l cunoșteam cu adevărat pe Gary. Venea uneori să ia câte o sticlă de vin. Nu părea genul gurmand. Cel puțin, nu genul care să gătească.

Holly își aminti descrierea apartamentului pe care o făcuse Joe.

— A cumpărat ieri vreo sticlă de vin?

Femeia aprobă din cap.

— După-amiaza. *Chablis*. Ceva mai scump decât ce-și cumpăra de obicei. L-am întrebat dacă și-a găsit vreo drăguță.

Celia cam iubea bârfa. Martorul perfect.

— Deci nu avea o relație constantă?

— Nu cred. În orice caz, nu locuia cu nimeni.

Celia zâmbi.

— Mereu m-am întrebat dacă nu cumva îi plăcea de Felicity.

— Felicity?

— Lucrează la librărie. *Anchor Books*. Tatăl ei e proprietarul. Mereu mi s-a părut cam tinerică pentru Gary, dar când a fost asta o problemă pentru bărbatii de vârstă mijlocie?

Tăcu o clipă, apoi râse.

— Dar poate că sunt eu prea cinică. Bărbatu-meu a fugit cu fiica celei mai bune prietene în condițiile în care eram căsătoriți de vreo treizeci de ani.

Felicity era roșcată, cu părul lung și cârlionțat, și îi aducea aminte lui Holly de un poster cu o pictură în stil preraphaelit pe care-l avusese pe perete în zilele de studenție. Librăria era lungă și îngustă, toți pereții fiind acoperiți de rafturi cu cărți. Felicity stătea pe un scaun înalt și citea. Purta o rochie lungă, verde, din bumbac brodat și ghete de piele Doc Martens și stătea într-o poziție de parcă ar fi servit drept model unui artist.

— Cred că ai văzut că s-a întâmplat ceva pe stradă.

Holly se gândi că era folositor să spună cuvântul *ceva*. Nu era deloc specific.

— Pot să-ți pun câteva întrebări?

— E adevărat că Gary a fost ucis?

Felicity nu avea niciun accent. Holly putea să pună pariu pe douăzeci de lire că avusese parte de educație privată. Dacă Gary avea planuri în ceea ce o privea, era clar că voia să urce în societate. Felicity era foarte diferită de Patty Keane.

— A fost o moarte suspectă. Trebuie să vorbesc cu toată lumea de pe stradă, să aflu dacă a auzit sau dacă a văzut ceva. Erai aici ieri seară?

— Da, am lucrat toată săptămâna. Tata e plecat la o conferință a librarilor. Mi-e ușor fiindcă locuiesc fix deasupra.

Felicity își îndreptă ochii spre tavan.

— E mica mea încercare de a fi independentă. Vreau să spun că nu pot trăi la nesfârșit acasă, iar aici am un apartament destul de drăguț.

— Când l-ai văzut pe Gary ultima oară?

— Alaltăieri seară, la grupul de lectură. Avem mai multe astfel de grupuri. E nevoie, în vremurile astea, dacă vrei să supraviețuiești. Așa ne formăm publicul pentru evenimente. Avem unul pentru adolescenți, unul pentru copii și două pentru adulți. Gary era membru al grupului de non-ficțiune.

Felicity făcu o pauză.

— În principal vin tipi. Cumpărăm bere de vizavi.

Holly încercă să și-l imagineze pe Gary Keane, care se formase la granița crimei organizate, făcuse trei copii și apoi își abandonase familia, stând într-un cerc și discutând despre biografii și istorie. Gândul o făcu să-și schimbe părerea despre el și se întrebă dacă era cu adevărat așa de rău cum îl crezuseră cu toții.

— Erați prieteni?

— Cu toții suntem prieteni aici, pe stradă. Suntem nevoiți.

Nu era tocmai un răspuns, iar Felicity o știa prea bine.

— Întreb fiindcă am auzit că era interesat de tine din punct de vedere sentimental.

Holly se simți jenată de îndată ce rostise vorbele. Parcă era o replică ieșită dintr-un roman *Mills Boon*^[5]. Oare ce-ar fi spus Vera în locul ei? *Am auzit că-ți dădea târcoale.*

Însă Felicity n-o luă peste picior. Stătea pe scaun și zâmbea liniștită.

— Chiar era un tip destul de interesant. Autodidact. Știi tu.

— Deci erați împreună?

Holly se întrebă dacă relația respectivă nu fusese decât o altă formă de rebeliune, o modalitate pentru Felicity de a se distanța de părinții ei sofisticati, la fel cum era și apartamentul ei din Bebington.

— I-am gătit de câteva ori, spuse Felicity. Am mers la film de două ori.

— Nu pari afectată de moartea lui.

Până atunci, femeia nu-și exprimase tristețea, ci doar o curiozitate lipsită de emoție.

Felicity se gândi.

— Am fost șocată când am auzit, dar în niciun caz nu a fost iubirea vieții mele sau așa ceva. Ce vreau să spun este că dacă l-ai fi cunoscut ți-ai fi dat seama că nu puteam să avem un viitor împreună. În primul rând, era un *dinozaur*. Ne înțelegeam bine, dar era doar o relație de conveniență. Înțelegi ce vreau să spun?

Holly chiar înțelegea. La rândul ei, părea incapabilă să găsească pe cineva cu care să vrea să-și petreacă viața. Și era convinsă că, în cele din urmă, Felicity avea să aleagă pe cineva potrivit, cineva din același mediu și cu o educație asemănătoare.

— Nu l-ai văzut pe Gary ieri?

— Nu, stabiliserăm vag să ieșim seara, după ce terminam munca, dar mi-a dat un mesaj în care spunea că apăruse ceva neprevăzut. Afaceri.

— Nu a detaliat?

Felicity clătină din cap.

— Ai văzut vreun străin pe stradă? În prima parte a serii?

— Nu, dar oricum n-aș fi putut. N-am avut timp să ies din librărie deloc până când s-a terminat programul. De dimineață sosise un stoc nou și am stat cam toată ziua să-l sortez. Au venit câțiva clienți de-ai casei și doi cumpărători ocazionali, dar asta a fost pe la prânz.

Felicity își trecu degetele prin păr.

— A trebuit să închid magazinul devreme pentru că vindeam cărți la un eveniment din Morpeth. Un autor important de YA le vorbea unor puștani. A început la șase, iar eu a trebuit să merg acolo să aranjez lucrurile. De multe ori e un coșmar să parchezi.

Tânăra își lăsa cartea jos și coborî de pe scaunul înalt.

— Vrei o cafea? Tocmai voiam să-mi fac și eu.

Holly era tentată, dar clătină din cap în semn de refuz. Simțea că discuția nu ajungea nicăieri.

— YA?

— *Young adult*. Ficțiune pentru tineri.

Felicity lăsa impresia că *toată lumea* știa așa ceva.

— La cât ai plecat de aici?

— Pe la patru și jumătate. Nu vin mulți clienți după-amiaza târziu. Poate mai trec niște mame cu copii în drum spre casă, când se întorc de la școală, dar în general facem vânzare la evenimente.

— Pe stradă ai remarcat vreo mașină care să nu fie din zonă?

Felicity clătină din cap.

— Nu am remarcat.

Părea plictisită. Pe o măsuță era o tavă cu un ibric electric, o cană și un borcan de cafea instant, iar tânăra porni reșoul.

— I-ai cunoscut vreodată prietenii? Mă refer la prietenii lui vechi. Nu pe cei pe care-i știa prin grupul de lectură.

Întrebarea păru s-o amuze. Dădu ușor din umeri.

— Ți-am zis, nu aveam genul acela de relație.

— Cum era Gary ultima oară când l-ai văzut?

Holly puse întrebarea aproape fără să se gândească. Părea în stilul Verei Stanhope. Ea era mereu mai interesată de sentimente decât de fapte.

Felicity rămase pe gânduri, cu ibricul într-o mână, gata-gata să toarne apa fiartă.

— Fusesse cam ciudat în ultima vreme. Era entuziasmat, dar cumva n-avea stare. Când l-am întrebat ce se întâmpla, a râs ușor și mi-a spus că-l bântuia trecutul.

Capitolul 31

Vera plecă din spațiul luxos pe care și-l aleseseră Gus și Elaine Sinclair drept casă și merse pe faleză. Îi venea greu să urce înapoi la mașină, dar era bucuroasă că se îndepărta de apartamentul fițos și de femeia care nu fusese de prea mare ajutor. Singurul lucru bun fusese comentariul ei legat de Robbie Marshall, când spusese că acesta putea să obțină orice pentru oricine. Pe Vera o duse cu gândul la sex, iar gândurile îi alergau, făcând legături ciudate. Robbie călătorise mult. Potrivit lui Hector și Găștii, era faimos pentru asta. O viață aventuroasă care părea opusul stilului de viață de acasă, cu mama lui. Se dusese de unul singur în destinații exotice în căutarea păsărilor și se întorsese cu o colecție care putea să le stârnească invidia lui Hector și celorlalți membri. Le arătase nenumărate poze în casa dintre dealuri, iar Hector se legase de calitatea îndoielnică a fotografiilor și de obsesia lui Robbie de a vedea specii pe care el nu le mai văzuse. *Asta nu mai ține de istorie naturală, e turism de păsărari de ultimă speță.*

Însă, cam în aceeași perioadă, mai mulți păsărari holtei și singuratici din zonă ajunseseră să aibă soții străine. Fuseseră niște femei docile, cel puțin la început. Verei îi trecu prin minte că era posibil ca Robbie să le fi obținut pe femeile acelea prin călătoriile lui. Își aminti că Thailanda fusese una dintre destinațiile lui favorite. Dacă se bucurase de astfel de servicii acolo, era oare posibil să se fi ocupat el însuși de același lucru în Marea Britanie? Mai exact, să obțină femei pentru clienți cu niște gusturi și nevoi foarte specifice. Charlie spusese că tatăl lui Gus Sinclair, Alec, fusese implicat în trafic de carne vie. Poate că Robbie Marshall îi fusese partener de afaceri.

Vera se opri la jumătatea distanței ca să se uite în jos la bărcile care se întreceau la gura râului Tyne și să-și tragă sufletul. Însă mintea nu i se opri. Gândurile îi alergau mai departe, urmărind tot felul de idei și teorii absurde. Robbie Marshall fusese speriat înainte să dispară. Pe vremea aceea, în Whitley Bay prostituția era o afacere competitivă, iar dacă Robbie lucrase fără acordul băieților grei, era posibil să-și fi supărat rivalii. Iar dacă Mary-Frances era, într-adevăr, a doua victimă din scurgere, totul avea sens. Poate că peștele ei îi omorâse pe amândoi ca să le arate prostituatelor care se gândeau să treacă sub protecția lui Robbie ce urmau să pățească. Erau cam mulți de „poate”. Făcea niște presupuneri prea hazardate. Dar cumva avea sens.

Când Vera se întoarse la secție, Holly nu revenise încă din Bebington, însă Joe era acolo, iar detectiva îl chemă în biroul ei liliputan.

— S-a uitat cineva la conturile bancare ale lui Marshall după ce a dispărut?

Joe dădu din umeri.

— Bănuiesc că au verificat să nu fi scos niște bani. Asta ar fi dovedit faptul că încă trăia și ne-ar fi arătat unde era.

— Am chemat un contabil judiciar să arunce un ochi, dar o să fie greu pentru că sunt niște conturi foarte vechi. Aș vrea neapărat să știu dacă primea bani și din alte surse.

Vera îi expuse teoria care i se năzărise în timp ce mergea prin Tynemouth. I se păru mai puțin credibilă după ce i-o zise și lui Joe.

— Încă locuia cu maică-sa, spuse Joe. În Wallsend. Nu pare tocmai un proxenet notoriu.

— De-aia trebuie să aruncăm un ochi pe conturile bancare. Dacă existau fonduri care n-aveau ce căuta acolo, trebuie să le găsim.

Detectiva se uită la Joe.

— Cum merge cu identificarea Profului? Ai aflat numărul de pe care l-a sunat pe Gary Keane?

— L-a sunat de pe un mobil de tip *pay-as-you-go*. Nu avea niciun nume înregistrat, iar dacă Profu'a fost implicat în vreun fel în crimă probabil că a scăpat de el imediat ce a terminat de vorbit.

Vera rămase o clipă pe gânduri și încercă să-și amintească din nou dacă nu cumva știa cine era bărbatul poreclit astfel. Își dădu seama că îl auzise pe Hector vorbind despre el, dar nu era sigură dacă-l cunoscuse. Apoi, în cele din urmă, memoria îi reveni. Era noaptea târziu, pe când avea șaisprezece ani. Ultimul ei an la școală înainte de a se alătura poliției în calitate de cadet. Era iarnă. Îi gătise cina lui Hector și mâncaseră împreună în fața focului, pentru că în restul casei era un frig de crăpau pietrele. Strânsese și se dusesse la culcare, nu fiindcă era obosită, ci fiindcă Hector băuse peste zi, lucrul care-l făcea să aibă chef de ceartă, iar ea pur și simplu nu avea dispoziția necesară pentru așa ceva. Auzise cum o mașină se oprise în fața casei și se uitase pe geam, încă având cearceaful și pătura pe ea. Gheața de pe geam îi obtura vederea, însă casa avea un singur etaj, iar ea era aproape de locul faptei. Cu ajutorul luminii Lunii reușise să distingă contururile siluetelor. Văzuse o mașină mare. La fel era și bărbatul care ieșise din ea, un

om înalt și zdravăn. Adolescenței i se păruse și că era tânăr. Nici pe departe de seama lui Hector. Iar ea era la vârsta la care să fie interesată de orice tânăr.

El bătuse la ușă.

— Haide, Hector, pungaș bătrân ce ești! Știu că ești acolo! Dă-mi drumul! E frig ca dracu' afară!

Firește că auzise copii drăcuind, însă niciodată adulți, și fusese șocată.

Își dăduse seama că tatăl ei se mișca prin camera în care era aprins focul. Se împiedicase în timp se îndrepta spre ușa din față și se chinuise cu zăvorul. În ciuda faptului că locuiau departe de civilizație, Hector ținuse mereu la siguranță. Avea prea multe secrete ascunse. Apoi, Vera auzise scârțâitul ușii.

— Profule! Credeam că vii mâine.

— Doar mă știi, H. Mereu sunt pe principiul să bați fierul cât e cald. Prietenii noștri arabi au nevoie de bunuri acum.

Vera bănuise că „bunurile” erau ouăle de șoim peregrin aflate în incubator. Șoimarii din Orientul Mijlociu plăteau gras pentru păsările din zonele de împerechere consacrate, iar potrivit zvonurilor, Regina Elisabeta I folosise păsări de la granița cu Scoția.

În biroul mic și dezordonat din secția de poliție Kimmerston, Vera își derulă din nou în cap conversația. Îi vizualiză din nou pe tânărul din prag care striga și pe Hector, amețit de băutură și somn. Să fi fost aceeași voce pe care o auzise în biroul lui Gary Keane? I se părea posibil. Vocea era a cuiva mai în vârstă, era mai măsurată, însă emana aceeași încredere, se regăsea aceeași notă de aroganță în ea.

Joe era în continuare de cealaltă parte a biroului, privind-o. Vera se întreabă ce părere o fi avut el despre momentele când își pierdea concentrarea, când mintea îi zbura de la realitate. Poate că puneă totul pe seama vârstei.

— Cheamă-l pe Charlie!

Vocea i se păru și ei ciudată. Era din cauza reveriei. Chiar se așteptase să-și audă vocea de la șaisprezece ani?

Joe știa că era mai bine să nu pună întrebări sau să o contrazică, așa că se ridică în picioare. Vera luă un morman de dosare de pe singurul scaun liber și îl trase lângă cel pe care stătuse detectivul.

— Ai reușit să dai de Prof?

Vera se gândi că n-avea cum să fi fost profesor când bătuse în ușa lor la

miezul nopții. Poate că era la master sau doctorat, iar porecla era prietenească, dar avea și o notă de ironie. Niciunul dintre ceilalți – nici Hector, nici Robbie Marshall, nici John Brace – nu făcuse o facultate. Însă la momentul acela putea fi chiar profesor. Probabil de științe naturale.

Charlie clătină din cap.

— Nu avem nimic concret. Le-am derulat înregistrarea celor din personalul administrativ de la universitățile din zonă, așa cum mi-ai spus. Câțiva au zis că parcă suna cunoscut, dar știi cum e când are loc ancheta unei crime. Lumea vrea să se implice, are impresia că poate ajuta. Am făcut o listă cu numele propuse și tocmai voiam să pun la punct niște întâlniri.

Vera aprobă din cap, însă nu mai avea răbdare.

— Există o persoană care cunoaște sigur identitatea Profului. Probabil că știe și al cui e cadavrul celălalt. Iar în clipa asta e la răcoare în Warkworth și îi place la nebunie să se uite cum ne dăm de ceasul morții.

Detectiva luă telefonul, sună la închisoare și ceru pe un ton categoric să-l vadă pe John Brace în după-amiaza respectivă.

Camerele în care aveau loc întrevederile erau pline, așa că cei de la închisoare aranjaseră ca Vera să discute cu el în încăperea din aripa EDW unde își ținuse prelegerea. Un paznic o escortă dincolo de zona dedicată educației. Aceași profesoară cu părul grizonat le predă unor deținuți tineri. Unul dintre ei stătea în picioare și citea cu voce tare o poezie. În jur se simțea același iz tipic de dezinfectant și legume arse. Vera își zise că traiul în închisoare era același zi de zi și că probabil plictiseala era cauza încăierărilor și revoltelor, a dependenței de substanțe legale și a disperării mocnite.

O conduseră din nou la capelă. De data asta, camera era aranjată ca un spațiu destinat activităților sociale. Pe mese erau diverse jocuri. Jumătate dintre cei prezenți păreau să doarmă. Capelanul își oferă din nou biroul pentru ca Vera să poată vorbi cu John Brace.

— Presupun că ai aflat de Gary Keane?

În ciuda faptului că identitatea bărbatului mort nu fusese dezvăluită presei, Vera știa că Brace știa. Deși arăta ca un bătrânel firav într-un scaun cu rotile, detectiva nu era impresionată. Cu siguranță cineva îi strecurase un mobil și avea cel puțin un paznic pe care-l mituia.

Brace dădu din cap.

— Trăim niște vremuri îngrozitor de violente. Uneori am impresia că

poliția de azi pur și simplu nu mai face față.

— Nu l-ai plăcut niciodată. N-ai crezut niciodată că era îndeajuns de bun pentru fiica ta.

— Eu sunt aici, inspectore. Cu greu aş fi putut să-l ucid.

Dar ai bani. Cunoști oameni.

— Gary a fost sunat de către Prof chiar înainte să fie ucis, spuse Vera.

Detectiva îl fixa cu privirea pe bărbatul care stătea atât de aproape de ea încât putea să-i vadă firele de barbă pe care le ratase cu aparatul de ras în dimineața aceea. El nu reacționează.

— Amintiri neplăcute.

Brace zâmbi. Un zâmbet rece și dur ca fierul.

— Ne-ajunge trecutul din urmă.

— Dar cu siguranță ai ținut legătura cu Profu' pe parcursul anilor. Doar erați apropiați. Gașca celor Patru.

— Lucrurile se schimbă. Oamenii se schimbă.

— Trebuie să vorbesc cu el.

Vera se chinui să-și mențină tonul vocii egal. Nu putea să-i arate lui Brace cât de mult avea nevoie de informația aceea.

— Îmi e puțin cam greu să dau de el, admise ea.

— Nu te pot ajuta cu asta. N-am mai vorbitul cu Profu' de ani de zile. După moartea lui Hector, ne-am înstrăinat. Profu' a fost mereu mai retras. Îi place intimitatea.

— Dar a venit la înmormântare. La înmormântarea lui Hector.

Era o afirmație, nu o întrebare. Firește că venise acolo pentru un ultim omagiu. Era o chestiune de onoare. În schimb, Robbie Marshall lipsise. Zăcea într-o scurgere lângă St. Mary, în Whitley Bay. Însă imaginea Găștii celor Patru fusese romanțată. Tânărul gălăgios care bătuse în ușă la miezul nopții, spunându-i lui Hector că era un pungaș bătrân, n-avea cum să lipsească. Problema era că Vera nu-și putea aminti ziua aceea prea bine – își petrecuse noaptea dinainte bând din whisky-ul favorit al lui Hector – și o grămadă de străini care apăruseră de nicăieri umpluseră stranele din biserica satului. Veniseră până și membri ai familiei lui Hector, din mica nobilime, care-l dezmoșteniseră pe vremea când trăia. Probabil că voiau să fie convinși că scăpaseră de el pentru vecie.

Brace nu spuse nimic și își lăsă capul într-o parte, de parcă îi era greu să-l mai țină drept.

— Am nevoie de numele lui, spuse Vera. Numele Profului.

— Nici nu sunt sigur că i-am știut vreodată numele. Numai așa îi ziceam. Hector ți l-ar fi putut spune, desigur. Hector era puțin mai în vârstă decât noi, ceilalți. Un fel de figură paternă. El ne-a racolat pe toți.

De parcă ați fi fost spioni! Dar normal că știai cum îl cheamă.

— Ar trebui să mă ajuți, Brace, dacă mai vrei să ieși de aici vreodată. Dacă vrei să scapi de îmbâcseala și plictisul ăsta.

Vera își dădu seama că nimerise unde trebuia.

— În curând vei putea fi eliberat condiționat.

În cameră se instală tăcerea. Detectivul i se păru că aude sforăitul unuia dintre bătrânii din capelă, chiar dacă ușa era închisă.

— Te-aș ajuta dacă aș putea, Vera.

— De cine ți-e frică?

Brace clătină din cap ofensat.

— Nu-i vorba de asta.

Nimeni și nimic nu-l poate speria pe John Brace.

— Dar despre ce e vorba?

— Uneori trebuie să fii loial. Ar trebui să înțelegi asta.

Urmă din nou o clipă de tăcere, pentru că singurul răspuns care-i trecea Verei prin cap era că persoanele cărora le era loială nu erau infractori, iar dacă ar fi fost, nu le-ar fi fost loială.

— Am trecut pe la Elaine Sinclair de dimineață. Îți aduci aminte de Elaine. Ea și Gus au un apartament de lux pe faleza din Tynemouth. Se pare că au ajuns prea sofisticati pentru Whitley în ultima vreme. Gus e foarte implicat în proiectul de reabilitare din zonă. Aparent are și ambiții de politician.

Vera tăcu din nou.

— Elaine mi-a spus ceva foarte interesant. Mi-a spus că Robbie Marshall putea să obțină orice pentru oricine. Ai vreo idee la ce se referea?

Brace ridică puțin capul.

— Robbie era interfața când vindeam șoimi în Orientul Mijlociu. Profu' era la înaintare, însă Robbie îi cunoștea pe oamenii potriviți. Uneori dădea de cumpărători prin munca lui de la Swan's. Se făceau o grămadă de târguri cu persoane din străinătate. Robbie făcea tot timpul târguri. Se pricepea la afaceri.

Vera știa că Brace se gândea la eliberarea condiționată și că îi dădea cât mai multe informații, însă fără să-i dea numele Profului.

— Ce altceva mai obținea, John? Femei? Droguri?

Brace schiță un zâmbet.

— Elaine avea dreptate. Robbie putea să obțină orice. Contra cost.

— Ce făcea cu toți banii pe care-i câștiga așa?

Brace tăcu din nou.

— Ar trebui să vorbești cu Gus despre asta.

— Robbie a investit în afacerea lui Gus Sinclair?

Vera își zise că ar fi trebuit să se gândească la așa ceva. Poate crima fusese provocată de o ceartă între partenerii de afaceri. Sau din cauza lăcomiei lui Sinclair, atunci când treaba la Pescăruș începuse să nu mai meargă. Clădirea mare și luxoasă de pe faleza din Whitley Bay fusese un paravan pentru tot felul de tranzacții. Ce se întâmplase cu banii investiți de Robbie Marshall când murise? Vera se îndoia că mama lui primise vreun sfanț, însă poate că nici n-ar fi vrut banii dacă le-ar fi știut sursa.

— Mă îndoiesc că o să îi găsești numele lui Robbie ca partener în acte, spuse Brace, dar da, investise gras.

— Dar tu, John, ai investit și tu?

Brace ridică privirea și zâmbi ușor.

— Eu eram un amărât de polițai. De unde să am bani pentru așa ceva?

Capitolul 32

Vera stătea în mașină gândindu-se la Gașca celor Patru și la cum rămăsese unită prin loialitate și secrete comune, prin genul acela ciudat de prietenie bărbătească, mai importantă pentru cei implicați decât căsnicia sau familia. Doi dintre bărbați erau morți, iar John Brace era la închisoare. John nu mai voia să-i spună nimic, așa că trebuia să dea de altcineva care să-l poată identifica pe Prof. Detectiva își dori să fi fost mai atentă la persoanele care-i trecuseră pragul lui Hector. Când era adolescentă îi catalogase pe toți drept singuratici sau ciudați; niște bărbați care aduceau animale proaspăt ucise ca tatăl ei să le împăieze, niște indivizi a căror obsesie de colecționari li se citea în privirile pe care le aveau după ce plăteau bani grei pe ouăle furate de Hector. Vera ar fi dat orice să-și aducă aminte de oricine care ar fi putut ști numele Profului.

Detectiva se gândi iarăși la înmormântarea tatălui ei. Venise oare pe acolo vreun străin înalt, cu un accent rafinat și cu acea încredere în sine a celor care se știu mereu superiori? Eternul supraviețuitor. Însă amintirile îi erau neclare. Ploua mocănește, apa se scurgea de pe copacii din curtea bisericii, iar chipurile celor veniți fuseseră ascunse de umbrele și glugi. Oricât s-ar fi străduit, știa că n-avea să-și aducă aminte de vreo persoană anume din grupul pestriț de bărbați care se adunase pe urmă. Nu vorbiseră propriu-zis, mai degrabă comunicaseră monosilabic. Între ei nu observase vreo prietenie puternică; erau doar cunoștințe care împărtășeau aceeași obsesie. Un grup extins de acoliți de-ai lui Hector, mai mult afaceriști decât prieteni. Vera își dorise doar ca totul să se termine și nu fusese deloc atentă la numele rostite, mai ales când străinii se prezentaseră.

Dar *fuseseră* și persoane cunoscute acolo, în ploaie. Oameni care chiar o sprijiniseră. Îi remarcase pe Davy și Norma, cei doi bătrâni care fuseseră vecinii lui Hector dintotdeauna. Trăiseră în ferma de lângă casa țărănească a lui Hector până când muriseră la interval de câteva săptămâni unul de celălalt, după care în locul lor se stabiliseră Jack și Joanna. Norma era una dintre puținele persoane care o știa pe mama Verei și pe care detectiva le cunoscuse. Hector refuza să mai vorbească de fiecare dată când ea îl întreba despre Mary Stanhope, însă Norma o ținea în viață pentru Vera prin poveștile ei, îi arăta poze ca să o poată vizualiza. Când era copil, Vera fusese prea mândră să i se plângă Normei despre Hector, și i-ar fi luat

apărarea cu înverșunare tatălui ei dacă femeia ar fi făcut vreun comentariu sau i-ar fi adresat vreo critică, însă bucătăria Normei fusese refugiul ei. Un refugiu în care-și putea face temele în liniște, în care putea să aibă parte de o masă bună. Cuplul nu avusese niciodată copii, iar Vera se întreba dacă ei se bucuraseră de prezența ei la fel de tare pe cât se bucurase ea de-a lor, dacă nu cumva o văzuseră chiar ca pe o fiică-surogat.

Vera se simți brusc vinovată, dându-și seama că prietenia ei cu Davy și Norma fusese complet inegală. Ea nu dăduse nimic înapoi. Cei doi îmbătrâniseră, complet lipsiți de sprijin din partea familiei, iar ea îi ignorase pentru că pur și simplu nu putea să facă față ideii de a petrece timp cu Hector. Până și când se mutase din nou la el în ultimele lui luni de viață, folosisese mereu munca drept pretext să stea cât mai departe de casă și, în orice caz, nu făcuse niciun efort să-și viziteze vecinii.

Apoi îi trecu prin minte că transforma totul într-o dramă. Mereu făcea așa. Vera nu putea să facă parte din vreo poveste fără să fie vioara întâi; în cazul respectiv, rolul ei era acela de prieten fără inimă. Era imposibil ca Davy și Norma să nu fi avut rude, măcar o nepoată, fiindcă nu veniseră singuri la înmormântarea lui Hector. Fuseseră însoțiți de o tânără. Amintindu-și acest detaliu, Vera simți un amestec irațional de ciudă, vinovăție și gelozie față de străină: *Eu ar fi trebuit să fiu în locul ei. Eu eram prima fiică-surogat. Mi-ai luat locul!*

Încă în mașină, își dădu brusc seama de faptul că Proful nu avea de ce să facă parte din acea rețea infracțională de provincie din motive financiare. Chiar dacă vindea ouă de păsări de pradă unor șeici arabi, n-avea cum să facă prea mulți bani. Hector murise cu mai multe datorii decât bani puși de-o parte; singurele bunuri pe care le avea în posesie când murise fuseseră un Land Rover străvechi și o casă țărănească pe cale să se prăbușească, lipsită de utilități moderne. John Brace și Robbie Marshall făcuseră bani pentru că erau mână-n mână cu persoane din categoria lui Gus Sinclair. Până și faptul că angajau la negru gorile pentru moșierii care se simțeau amenințați părea o nimica toată pe lângă ceea ce învârteau cei doi. Nu, Gașca celor Patru o făcuse pentru că membrilor le plăcea. Le plăcea adrenalina. Erau atașați sentimental de lumea de la țară și de tradițiile ei bizare. Așa că mai era o șansă ca Proful să ia parte în continuare la joc. Poate că încă lucra pe teren, culegând ouă și vânzându-le, ucigând ereți vineți prin mlaștini pentru distracție și câțiva bănuți. Iar dacă Charlie avea persoane de contact și informatori în oraș și pe litoral, în schimb dealurile îi aparțineau Verei. Era

teritoriul ei. Încă mai știa oameni prin zonă și avea să înceapă să pună întrebări.

Îi trecu prin minte că dacă Davy și Norma ar mai fi fost în viață, ei ar fi putut s-o ajute. Davy lucrase ca hăitaș pe moșiile din regiune și exista o șansă să fi dat de Prof. El știa tot ce mișca fiindcă își petrecea vremea la Mielul, *pub-ul* din vale, de la poalele dealului. Detectivei îi veni încă o idee.

Porni motorul și se îndepărtă de închisoare, conducând spre nord-vest pe niște drumuri înguste, mai întâi prin zone agricole, după care urmă o pantă abruptă până ajunse la o mlaștină întinsă. Nu era nevoie să se gândească încotro mergea pentru că era în drum spre casă.

Își găsi vecinii, Jack și Joanna, bând cafea în bucătăria mare și dezordonată din ferma de lângă casa lui Hector. Cei doi formau un cuplu neobișnuit. Jack era din Liverpool și vorbea în continuare cu accentul specific, era arțăgos și avea o inimă mare. Fusesse hoinar înainte să dea de Joanna, însă mereu lucrase din greu. Joanna era dintr-o familie bună și trecuse prin tot procesul tipic celor din înalta societate: școală, absolvire și căsătoria cu un imbecil. Mereu spunea că Jack fusese cel care o salvase. Vera o salvase și ea, la un moment dat, când fusese acuzată de crimă; apoi Joanna se apucase de scris romane polițiste și transformase crima în distracție. Vera nu prea știa ce să creadă despre asta.

Detectiva deschise ușa fără să bată, însă strigă ca să-i anunțe că e pe cale să intre. Bucătăria era mare, dezordonată și prost luminată, așa că îi dădea mereu impresia că afară era întuneric. Câinele Border Collie al lui Jack era întins pe covorașul de lângă aragaz, iar pe acesta era un ibric cu cafea care mirosea delicios și masca izul de animal din încăpere. Unul dintre tabieturile Joannei era să bea mereu cafea bună. Spunea că îl moștenise, împreună cu pasiunea pentru un vin roșu bun. Înainte ca Vera să intre măcar pe ușă, Jack luase deja o cană de pe un raft prăfuit și îi făcu semn din cap să-și toarne. Era îmbrăcat în hainele de lucru, o salopetă murdară de noroi și niște șosete groase de lână. Își lăsase cizmele în dreptul ușii. Joanna lucra și ea; pe masa din fața ei era un morman de foi tipărite. Femeia făcu semn către ele.

— Trebuie să le corectez. E un coșmar.

Însă Vera știa că era mândră: asta făceau scriitorii adevărați, iar Joannei îi luase mult timp să-și dea seama că și ea era o scriitoare adevărată.

— Cum te putem ajuta, Vee?

Jack avea accentul la fel de pronunțat ca atunci când se mutase.

De obicei Vera *chiar venea* la ei atunci când avea nevoie de ajutorul lor – fie se stricase Land Rover-ul, fie sărise vreo siguranță și nu reușea să pornească din nou curentul.

— Să stăm un pic de vorbă. E doar o vizită de plăcere.

— În miezul zilei?

Vera își dădu seama că o cunoșteau prea bine și dădu ușor din cap.

— Ei bine, s-ar putea să am totuși câteva întrebări.

— Muncă, Vee? Crezi că noi te putem ajuta în munca ta?

Jack părea surprins. Vera niciodată nu vorbea despre muncă.

— Ești hăitaș, nu-i așa? La Standrigg Estate și alte locuri din zonă?

Jack rânji.

— Uneori te faci frate cu dracul ca să treci puntea. Dar nu-i ca și cum aș sta prea mult prin preajma vânătorilor. Înghit gălușca și merg mai departe. Fac pe țăranoiul. Asta le place să vadă când se uită la hăitași, mai ales cei din categoria *nouveaux-riches*.

Joanna se uită la Vera și își dădu ochii peste cap.

— E așa un snob!

— Sunt mulți astfel de *nouveaux-riches*?

— Ei sunt cei care au bani. Mica nobilime are tot capitalul sub formă de pământ.

Vera făcu un efort de imaginație. Și-l imaginează pe Gus Sinclair îmbrăcat într-un costum de tweed și pantofi eleganți și ținând o pușcă în mână.

— Ai dat vreodată de un anume Angus Sinclair? Are un apartament luxos în Tynemouth. Aparent e foarte implicat în proiectul de reabilitare a Falezii.

— Mda. Face parte din grupul care vânează la Standrigg. Un tip alunecos. Nu-i așa deștept cum se crede.

Jack făcu o pauză.

— E de treabă până se întâmplă ceva aiurea. Sau până i se pare că nu-l respecti cât crede el că merită. Se pricepe foarte bine să poarte ranchiună dacă i-ai greșit. Nu e băgat în imobiliare? Parcă așa am auzit. Vrea să cumpere cât mai mult în Whitley Bay și să aștepte până cresc prețurile. Apoi o să înceapă să vândă și vrea să scoată un profit gras. Are proprietăți, dar le închiriază pe termen scurt ca să scape de locatari când are chef.

Jack rânji din nou.

— Dar asta e piața liberă, Vee. Nu-i nimic greșit în asta. Nimic ilegal, cel puțin.

Vera nu căzu în capcană. Cei doi începeau să vorbească despre politică numai noaptea târziu, după ce băuseră prea mult.

Jack vorbea în continuare.

— Lui Gus îi place vânătoria, însă pentru el contează doar afacerile. Îi merge bine papagalul și atrage investitori în timp ce trage după zburătoare. L-am văzut în acțiune. Aproape m-a convins și pe mine că Whitley Bay urmează să devină cel mai bun loc din nord-est.

— Dar de cineva căruia i se spune Profu’ ai auzit? Era un prieten de-al lui taică-miu. Am impresia că umblă prin aceleași cercuri sociale. Și cu siguranță îl știe pe Sinclair.

Jack se gândi o vreme.

— Parcă vorbeau ceilalți vânători despre el, dar sunt convins că nu l-am întâlnit niciodată.

— În ce context se vorbea despre el, Jack?

Vera se aplecă deasupra mesei.

— E important, nu-i așa, Vee?

— O, da. E o chestiune de viață și de moarte.

Detectiva vorbise pe un ton ironic, însă fusese serioasă. Câinele sforăi și tresări.

Jack se lăsă pe spate în scaun, închise ochii și o clipă păru că doarme și el.

— Vorbeau despre el de parcă ar fi Papa și Paul McCartney la un loc. Doar bunul Dumnezeu e mai important decât el.

Jack vorbi din nou, imitând în *falseto* accentul afectat al vânătorilor: „Ai aflat, dragă? Ghici cine vine cu noi săptămâna viitoare! Nimeni altul decât Profu’!”

— Îmi mai poți spune și altceva despre el?

Vera întrebă ce anume avea Profu’ de era privit cu asemenea venerație de un grup care, de regulă, era absorbit de *propria* importanță.

— Îmi pare rău, Vee. Nu sunt de-al lor. Doar mai aud câte ceva din ce vorbesc.

Joanna își lăsă jos manuscrisul.

— Am auzit ceva asemănător de curând. Însă era o situație destul de diferită. Probabil că e vorba de alt profesor.

— S-ar putea să mă ajute totuși.

Vera se gândi că n-avea nimic de pierdut. Profu’ era ca o siluetă în ceață pe care nu reușea s-o prindă, fiind tot timpul cu un pas în fața ei.

— Unde ai auzit de el?

— Doi scriitori care discutau la un eveniment de-al meu de la biblioteca *Lit and Phil* din Newcastle. E vorba de genul acela de replici dintr-o conversație pe care le auzi într-o cameră aglomerată. S-a întâmplat imediat după ce am vorbit și după ce am dat autografe, iar lumea se strângea să termine restul de vin. Cineva l-a menționat pe Prof. Tot așa cum a spus și Jack. Vorbea despre el de parcă era cine știe ce vedetă și atât de faimos că nici nu era nevoie să-i fie rostit numele.

— Ai putea să afli cum îl cheamă? Dacă ai vorbi cu unul dintre amicii tăi din lumea literaturii?

— Sigur că da, spuse Joanna. Însă în lumea largă sunt mulți profesori. Parcă nu-mi vine a crede că e vorba despre același om.

Joanna se întorsese deja la manuscrisul din fața ei.

— Ați găsit ceva de la foștii locatari când v-ați mutat aici?

Vera încă se gândea la Norma și la Davy Kerr.

— Mă refer la obiecte.

— O grămadă de chestii, spuse Jack. Am cumpărat toată mobila odată cu casa și pur și simplu am aruncat ce nu ne trebuia. Unul dintre motivele pentru care am obținut un preț atât de bun a fost faptul că nimeni nu s-a atins de casă după ce au murit bătrânii.

Vera dădu din cap și se gândi că probabil acela era motivul pentru care se simțea în continuare ca acasă la ea. Nu se schimbase mai nimic de când era mică și venea să se refugieze în bucătăria Normei.

Joanna își ridică nasul din manuscris.

— La ce te gândeai?

Tonul ei era liniștit, știind că era vorba de ceva important.

— Mă întrebam dacă ați găsit niște fotografii.

— Într-o cutie de lemn?

— Exact!

Vera se simțea din nou în bucătăria Normei, stând la masă. Când Norma deschidea cutia, simțea un miros. Să fi fost santal? Apoi scoteau toate pozele, le împrăștiau pe masă de parcă ar fi doar niște cărți de joc. Se uitau prin fotografiile cu familia Normei, îl vedeau pe tatăl ei în uniformă, îl vedeau pe Davy în uniformă. Pozele erau învechite și decolorate. Însă Vera era, de fapt, interesată doar de cele legate de propriul trecut. Văzuse instantanee de la nunta părinților ei. Nu erau poze oficiale de la nuntă, ci unele făcute de Davy: mama ei ținând un buchet de trandafiri de un roșu

aprins, Hector fericit. Vera se gândi că rareori îl văzuse pe Hector fericit. Și mai era o poză cu mama ei, stând în fața fermei pe o băncuță albă care era tot acolo. Se vedea că era însărcinată. Avea mâinile pe burtă. Zâmbea.

Capitolul 33

Joe urma ordinele Verei și încerca să afle mai multe despre situația financiară a lui Robbie Marshall. Se știa doar că niciuna dintre cărțile de credit sau de debit ale bărbatului nu fusese folosită după dispariția lui. Nici convorbirea cu banca lui Marshall nu fusese de mare folos. La început, detectivul fusese nevoit să aștepte douăzeci și cinci de minute, încercând să răspundă la întrebările robotului, după care urmasse o conversație cu cineva de la *call center* care îi lăsase pe ambii participanți încordați și nervoși. Totul se întâmplase cu prea multă vreme în urmă. Femeia de la celălalt capăt nu știa de unde să înceapă și nu voise să-l redirecționeze la cineva care era în măsură să-l ajute. Până la urmă, convorbirea se întrerupsese. Joe știa că existau și alte modalități de a depăși situația – putea să-i pună la treabă pe agenții specializați în fraudă și infracțiuni financiare – însă nu mai avea răbdare. Avea nevoie de genul de probe pe care le găsisese în biroul lui Gary Keane: documente pe care le putea înțelege și accesa pe loc.

Gândul ăsta îl făcu să-și amintească de Eleanor Marshall și de casa ei ordonată, cu vedere la parcul Wallsend. Dacă n-avusese nicio dovadă că Robbie murise, oare îi lăsase camera așa cum era, în caz că apărea de nicăieri? Joe se întrebă dacă Robbie ar fi putut avea un computer în 1995. El avusese un Amstrad foarte simplu, doar pentru jocuri. Dar poate că Gary achiziționase și instalase ceva mai sofisticat pentru Robbie. Poate că aparatul se afla în continuare în camera lui Robbie, ca un cufer plin de documente legate de călătoriile și finanțele lui, toate afacerile și tranzacțiile cu Gașca celor Patru și cu Gus Sinclair. Joe își luă geaca și cheile și porni către sud, spre Tyne.

Când ajunse, fu surprins să vadă că Eleanor avea un musafir. Își închipuise că bătrâna ducea o viață solitară, gândindu-se de una singură la fiul ei, însă pe stradă, în fața casei, era parcată o mașină mică. O străină îi deschise lui Joe ușa. Era o femeie mărunță și agitată, cineva de la biserica la care mergea Eleanor și care venise acolo s-o sprijine într-un moment dificil. Străina îi explică toate astea înainte să-l poftască măcar în casă. Când Joe se prezentă, Eleanor îi recunoscu vocea și îi strigă din camera de zi:

— Hai, domnule sergent, intră! Doreen tocmai pleca.

Era clar că ultimul lucru la care se gândea Doreen era să plece; era curioasă și i-ar fi plăcut la nebunie să rămână. Însă tonul lui Eleanor fusese

autoritar, iar Doreen nu avu de ales, își strânse lucrurile și plecă. Joe privi cum mașina se îndepărtează.

— Îmi pare rău că v-am întrerupt.

Joe se așeză pe scaunul pe care-l ocupase Vera la prima vizită.

— Să nu-ți pară.

Eleanor tăcu o clipă.

— Doreen e o femeie bună, însă depune prea mult efort ca să audă cum i se spune asta. N-am răbdarea necesară pentru ea în clipa asta. Și nici pentru oricine altcineva mi-a bătut la ușă în ultimele două zile. Partea bună e că au adus prăjituri, domnule sergent, dacă vrei ceva dulce la ceai.

— Mă întrebam dacă mai aveți ceva din lucrurile lui Robert.

— Sigur. N-am intrat în camera lui de când a dispărut. N-am intrat nici măcar să fac curat. Mereu fusese strict legat de asta. Legat de intimitate. Dacă voiam să locuim împreună, aveam nevoie fiecare de spațiul lui.

Femeia ezită.

— Când doamna inspector mi-a confirmat că a murit, am fost tentată să intru. Până la urmă, înțelegerea noastră nu mai stătea în picioare și, oricum, Robbie n-avea să afle, însă n-am putut. Nu de una singură.

— V-ar deranja dacă aş arunca o privire înăuntru?

Joe se opri. Oare ce putea să-i spună ca s-o convingă? În niciun caz faptul că *s-ar putea să existe dovezi care să arate că făcea trafic de carne vie și stupefiante*.

— S-ar putea să fie ceva care să ne ajute să găsim criminalul.

— Chiar m-aș bucura.

Eleanor tăcu din nou.

— Cred că m-ar ajuta chiar și doar dacă ar fi deschisă ușa. A stat închisă atâția ani...

— Robert a încuiat-o?

— O, nu! M-a rugat să nu intru și a avut încredere că nu o s-o fac vreodată.

— Ați vrea să veniți sus cu mine? O să vă rog să nu atingeți nimic. Cel puțin nu încă. Dar puteți să veniți dacă vreți să aruncați o privire.

Între cei doi se așternu tăcerea.

— Cred că aş prefera să intri tu primul, domnule sergent. Am nevoie de puțin timp să mă pregătesc. Ideea de a-i vedea toate lucrurile mă cam tulbură.

— Trebuie să vă fi uitat înăuntru când a dispărut Robert, spuse Joe.

Probabil vă gândeați să nu zacă în pat, bolnav.

Eleanor aprobă din cap.

— Am deschis ușa, însă nu am *intrat*. Am văzut din prag că nu era nimeni în cameră și că patul era în continuare făcut. Însă mi-e teamă că mi-am lăsat imaginația s-o ia puțin razna, iar acum mi-e frică de cum voi reacționa când voi vedea încăperea. Camera *lui*. Cred că tot așteptând să aflu ceva despre el am înnebunit ușor-ușor.

— Cred că așa ceva ar face pe oricine s-o ia puțin razna, spuse Joe. Însă mie îmi păreți foarte întreagă la minte. E în regulă dacă mă duc sus?

— Da, te rog să urci. Eu mă mișc tare greu pe scări.

— S-ar putea să dureze ceva până reușesc să mă uit cum trebuie prin cameră.

— Am tot timpul din lume, domnule sergent, iar după ce termini bem ceai și mâncăm niște prăjituri de la enoriașii bine-intenționați.

Bătrâna îi zâmbi ușor.

— Iar pe urmă, dacă ești îndeajuns de drăguț, poate vii cu mine până sus. Camera lui e în spatele casei, lângă baie.

Holul de la etaj era întunecat și acoperit cu imitații de lambriuri în stil Tudor. Joe se gândi că probabil nu se schimbaseră mai nimic în casă de când fusese construită în anii '30. Lumina solară intra printr-un vitraliu. Scările erau în spirală, așa încât nu-și dădu seama cum erau dispuse încăperile de la etaj înainte să ajungă acolo. Ușile arătau toate la fel și probabil că nu fuseseră schimbate vreodată – șase panouri de lemn cu clante de bachelită. Ușa de la baie era întredeschisă, iar Joe aruncă o privire înăuntru, văzând pereții și podeaua cu plăci negre și albe și o cadă emailată mare. Se opri o clipă în fața camerei în care Robbie Marshall locuise încă din copilărie. Ceva din ezitarea superstițioasă a lui Eleanor parcă se transferase și asupra lui, tulburându-l. Își trase pe mâini mănușile de latex pe care le luase cu el, apăsă pe clantă și privi înăuntru.

Îl frapă lumina. Camera era mare și avea un bovindou cu vedere către grădină și parcul de dincolo de ea. Razele Soarelui înecau întregul spațiu. Joe făcu un pas și trase ușa în urma lui. Dacă făcea abstracție de praf și de izul de spațiu închis, proprietarul parcă plecase din cameră în ziua aceea. Deși fusese camera lui Robbie de când era mic, nu se vedea nici urmă de copilărie. Niciun poster, nicio jucărie. Un pat dublu era lipit de un perete, iar în dreptul bovindoului se afla un birou. Nu se vedea niciun computer. Dacă avusese vreodată unul, probabil că se aflase la muncă, iar lui Joe îi era

clar că dispăruse cu mult timp în urmă, împreună cu tot restul lucrurilor din șantierul naval. De-o parte și de alta a șemineului erau rafturi cu hărți și caiete. Joe văzu tot felul de ghiduri de călătorie și de teren, însă niciun pic de beletristică. Pe un raft se afla un televizor mic, care părea foarte demodat, pătrătos ca o cutie, iar în fața lui era așezat un fotoliu. Joe se întrebă cât timp petrecea Robbie de unul singur, în camera sa, și cât timp petrecea cu mama lui. Apoi se întrebă dacă ea îl adorase atât de tare înainte sau după ce dispăruse.

Caietele erau aranjate în ordine cronologică, începând de când Robbie era elev. În primele erau notate păsările pe care le văzuse în excursiile de la Bebington Grammar School. Micile schițe îl mișcă pe Joe. Celelalte detaliau călătoriile lui Robbie prin locuri mai îndepărtate. Fusesse prin țări din Africa și din America de Sud despre care Joe auzise doar la știrile BBC, însă părea să revină constant în Europa de Est, Thailanda și Indonezia. Văzu acronime și simboluri care nu-i spuneau nimic; se gândi că probabil Vera era în stare să le descifreze. Până la urmă, ea crescuse în casa unui păsărar. Se întrebă cât de folositor ar fi fost să ducă toate cele găsite la secție, apoi hotărî să ia doar câteva dintre caietele mai recente și să le lase acolo pe cele mai vechi. O excursie din 1972 cu barca, din Seahouse până în Farnes, nu părea foarte relevantă pentru anchetă.

De-o parte și de alta a bovindoului se afla câte un dulap alb și trainic. Într-unul, Robbie își ținea hainele: două costume și câteva cămăși elegante stăteau pe umerase, iar restul erau haine pe care trebuie să le fi purtat în timpul drumețiilor cu Hector. Al doilea dulap avea rafturi și era plin de dosare. Fusesse biroul lui de acasă, iar Joe se simți în al nouălea cer; era posibil ca prin mormanul de documente să se mai găsească informații despre afacerile secrete ale lui Robbie. Răsfoi dosarele, uitându-se la ce scria pe copertă, și găsi de îndată unul intitulat „Pescărușul”. Îl scoase și își dădu seama imediat că urma să dureze să-l citească pe îndelete și să verifice informațiile. Înăuntru erau contracte, bucăți de hârtie care țineau loc de chitanțe și ceva ce părea a fi un contract de parteneriat. Se gândi că Vera avea să fie extaziată de descoperirea lui și foarte supărată că nu fusesse ea cea careia să-i treacă prin minte faptul că în camera lui Robbie nu mai intrase nimeni.

Scoase pe rând fiecare dosar și le puse pe pat. Avea să le ducă pe toate la secție, împreună cu ultimele caiete, pentru ca echipa să poată lucra direct pe ele. În ultimul dosar se aflau extrasele de cont și un carnet de conturi de la o

companie de construcții. Avea acțiuni în valoare de cincizeci de mii de lire la *Northumbria Building Society*. Joe se gândi că așa ceva ar fi fost o avere pe la jumătatea anilor '90, cu siguranță mai mult decât ar fi putut avea un director de achiziții din economii sau chiar și din vânzarea unor ouă de păsări rare. Joe spera să existe o explicație în vraf de hârtii de pe pat, după care se întrebă cât valora dobânda după atâta timp. Presupuse că banii îi aparțineau lui Eleanor și că măcar ea avea să-și petreacă ultimii ani din viață fără să ducă lipsă de nimic.

Extrasele de cont se aflau într-un plic separat dinăuntru dosarului. La fel ca în biroul lui Gary Keane, totul era într-o ordine desăvârșită, iar Joe își puse problema că poate Marshall îi fusese un fel de mentor lui Keane pe vremea când acesta era doar un puști. Sal avea grijă de bani la el în familie și se descurca destul de bine, însă documentele nu arătau nici pe departe așa. Ea ținea facturile și chitanțele laolaltă într-o cutie veche de pantofi. Joe trecu în revistă ultimele două extrase. Știa că Eleanor îl aștepta jos, știa că își făcea curaj să intre în cameră după mai bine de douăzeci de ani, așa că nu voia s-o facă să aștepte nicio clipă în plus.

Veniturile constante proveneau de la lichidatorii șantierului Swan Hunter's, la care se adăuga o încasare grasă, lunară, marcată printr-un număr de referință. Contabilii judiciari aveau s-o verifice ulterior. Joe se întrebă dacă suma provenea de la Gus Sinclair și, în caz că da, ce fel de serviciu presta Marshall pentru o asemenea recompensă. Singurul lucru care-i mai atrase atenția era o plată de la Marshall către Hector Stanhope, sub forma unui cec de cinci sute de lire. Uitându-se la luna precedentă, Joe văzu aceeași sumă plătită și atunci, tot lui Hector. Așa era în fiecare lună. Nu era un transfer direct debit, ci o plată curentă. De ce i-ar fi plătit Robbie vechiului său prieten o astfel de sumă, care era substanțială la momentul respectiv? Ce să fi făcut Hector pentru el? În alte condiții, lui Joe i-ar fi trecut prin cap șantajul. Dar ei erau prieteni, nu? Cu siguranță că Hector nu s-ar fi dat la așa ceva cu un apropiat.

Joe duse la mașină toate dosarele de pe pat în două drumuri și le băgă direct în portbagaj. Închisese ușa de la camera de zi atunci când o lăsase pe Eleanor jos și chiar dacă îi auzise pașii pe scări, ea nu făcuse nicio mișcare. Firește, voia să-i ceară permisiunea înainte de a lua respectivele documente, însă se gândise că o s-o deranjeze să-l vadă cum scoate din casă mormane de lucruri care aparținuseră fiului ei. După ce termină treaba, reveni înăuntru și bătă la ușa camerei în care se afla bătrâna.

— Ai terminat, domnule sergent? Ai găsit ceva folositor?

Eleanor deja începea să se ridice cu ajutorul unui cadru.

— Am luat niște documente. Sper că nu vă deranjează.

— O să le aduci înapoi?

— Desigur, dar s-ar putea să dureze ceva. O să fac tot posibilul să primiți cât mai repede carnetul de conturi de la compania de construcții. O să aveți nevoie de el ca să aveți acces la banii lui Robbie.

— Robbie avea bani?

Bătrâna păru surprinsă.

— Mereu era generos, firește, dar m-aș mira să mai fi rămas cine știe ce. Călătorea foarte mult.

Eleanor tăcu.

— Spunea că n-avea cum să-i ia cu el când o să moară.

— Se pare că avea economii. Știți cumva de unde ar fi putut veni banii?

— Ah, era mereu atent cu banii, chiar de mic copil.

— Soțul dumneavoastră nu i-a lăsat nimic atunci când a murit?

Însă lui Joe oricum nu prea îi venea să creadă că un măcelar putea să-i dăruiască fiului său cincizeci de mii de lire. Chiar și pentru anii '90, când dispăruse Robbie, suma era enormă.

Bătrâna clătină din cap.

— N-a fost cine știe ce sumă și, oricum, mi-a revenit mie în întregime.

— Ați întâlnit vreodată un bărbat pe nume Hector Stanhope?

Eleanor avu nevoie de puțin timp ca să se gândească.

— Știam numele, firește. Robert făcea drumeții cu el.

Bătrâna făcu din nou o pauză.

— Aici a venit o singură dată, cam cu un an înainte să dispară fiul meu. Îmi aduc aminte de asta fiindcă Robert nu venea cu mulți prieteni acasă. Nici măcar când era mic. Numai cu John Brace. Robert n-a avut niciodată nevoie de multă lume.

— Însă pe Hector l-a invitat acasă?

— O singură dată și nici atunci nu a stat prea mult. M-am oferit să le fac ceva de mâncare, dar a spus că se grăbea, după care Robert l-a condus în camera lui. Părea o întâlnire de afaceri. Când s-au întors jos, au dat mâna. Se comportau foarte formal, de parcă tocmai semnaseră un contract. Nicidecum ca niște prieteni care stătuseră la taclale.

Eleanor Marshall se uită către scări.

Joe urcă încet cu ea, treaptă cu treaptă, până ajunseră la etaj, după care o

luă de braț și ajunseră la ușa camerei lui Robbie.

— Ați vrea să intrați singură?

Eleanor se pregăti. Era destul de în vârstă când se uitase ultima oară înăuntru, însă vîioaie și în formă, bucuroasă că împărțea locuința cu fiul adorat.

— Dacă nu te deranjează să mă aștepti aici...

Joe rămase pe hol, sprijinit de balustradă, și o privi cum intră.

Capitolul 34

Echipa era acasă la Vera. Stăteau în jurul mesei pe care Hector împăiase cândva păsări și alte animale. Avusese loc o ședință oficială la secție, iar Holly se chinuise să rețină noianul de informații noi, fiind nevoită în cele din urmă să recurgă la hârtie și pix pentru a trasa linii și a face diverse conexiuni, dar tot simțea că uită și îi scapă diverse lucruri. Vera fusese plecată întreaga după-amiază, iar când se întorsese la birou avea o stare ciudată, parcă era cu mintea altundeva. Holly încercase s-o întrebe ce avea, însă, în loc să ofere obișnuita replică sarcastică, șefa ei doar îi zâmbise, spunând:

— Ei, dragă, m-am rătăcit printre amintiri. Nu-i întotdeauna foarte plăcut.

La birou se apucaseră să treacă în revistă dosarele pe care Joe le găsisese în locuința lui Eleanor, însă munca devenise frustrantă, fiecare dosar ridicând o nouă problemă în loc să ofere răspunsuri. Joe păruse reticent când ceilalți voiseră să intre în detalii, spunând că mai bine o lăsau pe a doua zi, când aveau mintea limpede. Vera se simțise tot distrasă și incapabilă să se concentreze. Până la urmă, îi chemase pe membrii-cheie înapoi la ea acasă.

— O să gândesc mai clar dacă nu mai sunt la birou și am o bere două în mână.

Așa că merseseră la casa dintre dealuri, fiind varianta Verei a Găștii celor Patru, și împrăștiaseră peste tot pe masă fotocopii cu extrasele de cont ale lui Robbie Marshall. Vera bea bere Wylam direct din sticlă, iar când ceilalți o refuzaseră le făcuse o cafea surprinzător de bună. Printre foile de hârtie era un pachet de biscuiți digestivi cu ciocolată.

Vera păru să capete puteri noi cu ajutorul ciocolatei și a berii, reușind să se concentreze din nou asupra anchetei.

— Deci, Joe, ce ai să ne spui? Trebuie să fi ajuns și tu la niște concluzii. Te-ai uitat prin toate astea în casa doamnei Marshall. Aș vrea un motiv concret pentru care Brace, Marshall și Profu' aveau legături financiare cu Gus Sinclair. Știm că erau amici, însă trebuie să fi fost ceva mai mult de atât. Astăzi am aflat că Sinclair vrea să intre ușor-ușor în rândul nobilimii de la țară, deci e posibil să fi fost partenerul lui Brace, care se ocupa de racolarea gorilelor pentru mica nobilime. Însă n-avem nicio dovadă.

Joe se foi neliniștit în scaun. Holly se întrebă care o fi fost cauza. Joe era

favoritul Verei. N-avea de ce să se teamă.

— În contul lui Marshall se făcea o plată constantă. Pe extrasul de cont nu e trecut decât un număr de referință, însă cei de la finanțe deja i-au dat de cap. Bani veneau din contul curent al Pescărușului.

— Ce credem despre asta?

Vera se uită la echipa ei.

— Erau cumva parteneri de afaceri și Marshall primea bani pentru investiția făcută, o parte din profituri?

Charlie se uita la una dintre fotocopii.

— Eu nu prea cred că Pescărușul făcea chiar *atâția* bani.

— Atunci?

În tonul Verei se ghicea entuziasmul. Părea aproape ca o fetiță. Văzând-o astfel, Holly se gândi că părea cu cel puțin zece ani mai tânără decât în realitate.

— Să fi fost niște bani pentru vreun serviciu prestat?

— Posibil, spuse Charlie, terminându-și cafeaua. Ceea ce știm cu siguranță este că Marshall era omul care făcea lucrurile să se întâmple. Era nevoie de mulți bani pentru ca Imperiul Sinclair să funcționeze ca uns. Trebuiau mituiți polițai. Funcționari. Poate că asta era serviciul pe care Robbie i-l făcea lui Sinclair, iar asta era suma de bani pe care Marshall o folosea în scopuri ilicite.

În cameră se așternu tăcerea. Așteptau cu toții reacția Verei.

— Da, se leagă, spuse detectiva într-un final. Însă nu înțeleg cum se ajunge de aici la uciderea lui Robbie Marshall.

— Are sens dacă îl trăgea pe sfoară pe Sinclair.

Holly voia să arate că putea, la rândul ei, să aibă o contribuție.

— Spre exemplu, dacă păstra el toți banii.

— Da, e posibil.

Însă Vera era neîncrezătoare.

— Dar Marshall nu mi-a lăsat impresia că ar fi fost genul de om care să facă așa ceva. Îi plăcea la nebunie să facă lucrurile să se întâmple, să fie în preajma băieților grei. Cred că asta îi dădea mai multă satisfacție decât banii în sine. După cum a spus și Charlie, asta era reputația lui.

Urmă din nou o pauză.

— Ar fi o idee bună să dăm de niște persoane pe care Marshall le plătea pentru Sinclair. Așa am putea testa teoria. Ai vreo idee, Charlie? Îți vine în minte vreun fost polițist care a primit bani, dar care s-ar putea să aibă

muștrări de conștiință după atâția ani?

Detectivul dădu din cap.

— Da, dar nu o să-i poți convinge vreodată să dea o declarație. Sentința lui Brace i-a speriat pe toți.

— Omule, mie-mi trebuie informații în clipa asta! Nu vreau să-i bag la zdup.

Charlie dădu din cap din nou.

Vera continuă:

— Mă întreb dacă Sinclair are același model de afacere și acum. Adică să pună pe altcineva să-i facă treaba murdară, să mituiască arhitecții și funcționarii ca să-și poată construi noul și scipitorul său Whitley Bay. Potrivit vecinului meu, achiziționează jumătate din oraș ca să dea proprietățile în chirie. Iar asta e o manevră separată de refacerea locului în care a fost Pescărușul.

— Crezi că se folosea de Gary Keane?

Joe fusese tăcut întreaga seară, ascultând cu atenție, însă privind fix la foc. Se întoarse către ei.

— Are sens, nu?

Obrajii Verei erau îmbujorați de la flăcări.

— Am presupus că Profu' a fost implicat în moartea lui pentru că a lăsat un mesaj pe telefonul lui Keane în care îi cerea să se întâlnească. Dar, oare, ar fi lăsat un criminal, despre care știm că e un om inteligent, un mesaj pe care își dădea seama că urma să-l găsim? Pe lângă asta, ce motiv să aibă? Pe de altă parte, să-i vezi pe amândoi oamenii de înaintare ai lui Sinclair morți – asta, da, coincidență!

Vera tăcu o clipă, iar Holly își dădu seama că roțițele i se învârteau din ce în ce mai repede.

— Tu ai vorbit cu vecinii lui Keane, Hol. Ți-au lăsat impresia că el ar fi făcut parte din lumea asta a lui Sinclair? Din imperiul lui financiar sau din categoria *nouveaux-riches*?

— Chiar deloc, spuse Holly. Avea, cu siguranță, niște dorințe de mic-burghez. Mâncare și vin bun. Se înscriesese chiar și într-un grup de lectură. Și se vedea cu o tânără pe nume Felicity, fiica unui librar.

Holly se gândi la casa lui Patty, la dezordine și la copii.

— Părea că voia să se reinventeze.

— Deci, poate chiar îl trăgea *pe sfoară* pe Sinclair. Așa își finanța noul stil de viață. Nu mi se pare că se încadrează în aceeași tipologie ca

Marshall.

Vera luă din reflex încă un biscuit.

— Țsta pare un motiv plauzibil.

— Dar John Brace unde se încadrează în teorie?

Holly se uită la Vera și continuă:

— Nu vreau să spun că n-ar avea sens, pentru că de fapt are. Doar încerc să-mi dau seama cum se potrivesc toate piesele din puzzle.

— Ei, dragă, uneori lucrurile nu sunt așa simple. Însă pun pariu că John Brace primea bani de la Sinclair pe vremea când Pescărușul încă funcționa. Probabil prin Marshall. Mai mult, cred că mai are încă o grămadă de bătrâne ascunse pe undeva. Cineva trage niște sfori astfel încât copiii lui Patty să stea numai pe tablete și telefoane de ultimă generație. Putem să aflăm cumva dacă mai are ceva de-a face cu Sinclair și ai lui? Ar putea fi vorba de un investitor sau un partener ascuns. Și ar mai putea fi implicați și alți oameni. Oameni care nu ar vrea ca legătura lor cu Sinclair, Brace sau Keane să devină publică. Știm că Brace a fost băgat la răcoare pentru că angaja gorile pentru moșieri. Nimeni altcineva n-a fost implicat la momentul respectiv în proces, dar e posibil să fi atras și colegi în afacere. Ai încă o temă, Charlie.

Vera se ridică în picioare și se întoarce din bucătărie cu încă un rând de bere și cafea. În scurtul interval, Holly scoase telefonul și își verifică e-mail-urile, însă n-avea semnal. Nu era sigură nici dacă Vera avea măcar wi-fi.

Vera se așază la loc, mai luă doi biscuiți din pachet și începu să vorbească din nou, de parcă nu se întâmplase nimic.

— Ar trebui să mai discutăm despre altceva? Sau a sosit momentul să vă cărați și să mă lăsați să-mi fac somnul de frumusețe?

— Mai e ceva.

Vorbise Joe, rostind cuvintele încet.

— O plată curentă făcută regulat unei persoane fizice sub forma unui cec.

Detectivul scoase fotocopia relevantă și sublinie una dintre tranzacții, după care o împinse către Vera.

Detectiva îl pironi cu privirea.

— De ce nu mi-ai spus imediat ce ai găsit-o?

Joe se foi din nou. Era ca un băiețel prins cu minciuna.

— N-am ascuns-o!

— Așa, și? Marshall i-a dat lui Hector cinci sute de lire. Poate că l-a plătit pentru o împăiere. Sau era partea lui din vânzarea unor ouă de păsări de vânătoare.

Parcă amândoi deveniseră niște copii care se luptau pe terenul de joacă doar din mândrie și încăpățănare, nevrând să dea înapoi. Lui Holly i se făcu rușine. Era genul de conversație la care era mai bine să nu existe public.

— N-a fost o plată unică, spuse Joe. M-am uitat prin extrase și în fiecare lună există un cec cu aceeași sumă.

Din nou se așternu tăcerea. Focul trosnea, iar afară se auzea sunetul înfundat al unei mașini care se îndrepta către ferma de vizavi.

— Probabil că nu înseamnă nimic, spuse Joe. A fost acum multă vreme.

— Eu cred că înseamnă că Hector a fost un infractor.

Vera părea îmbătrânită.

— Normal că am știut mereu că era un infractor. Toată treaba cu păsările și cu împăiatul. Nimic nu era legal. Dar asta îl leagă direct de Sinclair. De tot ce se petrecea la Pescăruș. De prostituate ca Mary-Frances.

— Îmi pare rău.

— Nu fi idiot. Nu e vina ta. E vina mea fiindcă încercam să am o părere mai bună despre el, în ciuda tuturor semnelor contrarii.

Vera se ridică în picioare, foarte sprintenă în ciuda greutății.

— Acum chiar a sosit momentul să plecați. Trebuie să dorm.

Afară se întunecase, însă cerul era senin. Se vedeau mult mai multe stele decât în oraș. Joe și Charlie mergeau înapoi împreună, iar Holly era cu mașina personală. Rămase pe gânduri o clipă și se uită cum cei doi se îndepărtează. Lumina era în continuare aprinsă în locuința Verei și nici draperiile nu erau trase. Holly privi cum șefa ei se așază la loc la masa lui Hector. Era tentată să se întoarcă, să-i dea ocazia Verei să vorbească despre tatăl ei, însă își dădea seama că o astfel de inițiativă n-ar fi fost bine primită. Detectiva începu să ordoneze hârtiile din fața ei. Apoi le dădu la o parte și se ridică, luă o cutie de lemn de pe pervaz și o deschise. Holly privi cum scoate o grămadă de fotografii și se uită la fiecare în parte. Atunci când o găsi pe cea pe care o căuta, se opri și se uită îndelung la ea. Holly era prea departe ca să vadă clar poza și îi era teamă să n-o prindă Vera cum trăgea cu ochiul, așa că nu se apropie de geam. Într-un final, Vera puse înapoi în cutie toate fotografiile. Întinse mâna să mai ia un biscuit de ciocolată, însă pachetul era gol, așa că îl mototoli până când prinse forma unei bile și îl aruncă în foc.

Capitolul 35

Vera ajunse devreme în gară, obosită și mahmură deși băuse doar două beri în seara precedentă. I se trăgea de la cât de complicată era ancheta.

Tot haosul și informațiile lipsă o ținuseră trează până dimineața devreme în încercarea de a lega moartea celor trei persoane. Îi era dor de simplitate și de ordine, de claritatea pe care o găsea în liniile curate și curbele elegante ale Pescărușului din amintirea ei. La secție, sala *open-space* era în continuare plină de agenți care lucrau la anchetă, însă membrii echipei ei nu erau acolo, iar Vera le simțea absența. În mintea ei era un haos total. Dacă ar fi avut ocazia să comunice cu ceilalți, ar mai fi scăpat de o parte din el. Iar pe fundalul gândurilor confuze era Hector, care avea, într-un fel sau altul, o legătură cu scheletele descoperite, așa că trebuia să ia în considerare posibilitatea că era și criminal. Începu să răspundă la apelurile și mesajele primite de la public în timpul nopții și încercă să-l alunge pe Hector din minte.

Cineva bătu în ușă, iar în prag apăru Charlie. Și el părea să se fi trezit cu noaptea-n cap.

— Intră, omule!

Știa că părea prea entuziastă, prea disperată să se gândească la alte lucruri.

— Am stat de vorbă cu unii dintre apropiații lui Brace. Cred că am dat de cineva cu care ar trebui să stai de vorbă.

— Da? Ai un nume?

— Nu e un el, spuse Charlie. E o ea. Janice Gleeson.

Vera își amintea de Gleeson. Era mai în vârstă ca ea și căpătase un oarecare statut de eroină. Ea deschisese ușa către avansarea în grad și o ținuse deschisă și pentru Vera. Nu toate femeile din poliție ar fi făcut același lucru. Gleeson primise o funcție înaltă într-o regiune din sud, apoi se întorsese în Northumberland la pensie.

— Doar nu vrei să spui că Brace a corupt-o și pe ea?

— Nu la modul ăla. Cred că Janice îl admira. A crezut în el prea ușor. Credea că e de partea dreptății, poate puțin necizelat, dar în orice caz că se număra printre băieții buni.

Vera dădu din cap. Brace avusese același efect asupra multor agenți.

— E dispusă să vorbească?

— Cu tine, da.

Gleeson locuia cu soțul ei într-o casă bătută de vânturi dintr-o zonă de coastă deloc la modă din Northumberland. Priveliștea cuprindea marea, dar și stabilopozii, o turbină eoliană *offshore* și o fostă centrală electrică. Verei îi plăcea. Aprecia faptul că Gleeson își asumase traiul la țară, că nu locuia într-o casă țărănească dintr-un sătuc idilic, cum ar fi fost în Surrey sau Somerset. Locuința era făcută din cărămidă roșie, veche, și plăci gri de ardezie, iar în spatele ei erau niște copaci înalți. Frunzele începuseră să cadă, iar atunci când ajunse Vera femeia tocmai le strângea cu grebla. Era înaltă, osoasă și semăna puțin cu Glenda Jackson.

— Mă bucur că ai vrut să ne vedem.

Vera cu greu se abținu să nu spună *doamnă*.

Gleeson se îndreptă și se sprijini de greblă.

— Intrăm? Edward e plecat la Morpeth după cumpărături. O să fim numai noi două.

Vera încercă să-și aducă aminte ceva despre soțul lui Gleeson. Fusesse avocat? Contabil? În orice caz, ceva asemănător. Gleeson vorbea în continuare.

— Nu mă așteptam să se descurce prea bine la pensie, însă îi place la nebunie. Are activități domestice, adoră să gătească. Mâncăm foarte bine.

Femeia o conduse pe Vera într-o bucătărie care părea ruptă dintr-o revistă de *lifestyle* de țară. Detectiva observă un aragaz, o masă din lemn de pin curată lună și tot felul de vase pentru condimente. Lângă sobă, pe un balansoar, era chiar și o pisică. Gleeson o dădu la o parte și îi oferă Verei locul, după care dispăru ca să-și scoată pelerina pe care o purta pentru munca în grădină. În copaci se afla un cuib, iar detectiva auzea prin geamul deschis cum ciripeau păsările.

— Charlie mi-a spus că vrei să vorbim despre John Brace.

Cele două femei beau cafea și mâncau biscuiții de casă ai lui Edward Gleeson.

Verei îi trecu prin minte că întregul paradis domestic era foarte frumos, însă ea probabil ar fi luat-o razna dacă ar fi fost pusă într-o astfel de situație. Poate că de asta și fusesse Gleeson de acord să se vadă. Pentru că era, la rândul ei, cuprinsă de o plictiseală de moarte.

— Te-a pus Charlie la curent cât de cât? Ți-a zis că Brace ne-a direcționat către oasele îngropate la St. Mary? Știm că un schelet îi aparține

lui Robbie Marshall și bănuim că al doilea este al lui Mary-Frances Lascuola. Ei bine, un alt fost asociat de-al lui Brace, Gary Keane, a fost ucis în apartamentul lui din Bebington.

Gleeson dădu din cap.

— Însă nu prea știu cum vă pot fi eu de folos.

— Tu făceai parte din poliție pe atunci. Erai colegă cu John Brace.

În bucătărie se așternu tăcerea.

— Am picat în plasă, spuse femeia într-un final. Brace avea talentul ăsta. Te făcea să te simți special. Dacă erai cu el, făceai parte din gașcă. Era șeful meu, iar eu eram singura femeie din grup. A luat măsuri să nu existe lipsă de respect din partea colegilor.

— Legătura dintre Marshall și Keane era un club din Whitley Bay numit Pescărușul. În clipa de față nu mai există. Ți aduci aminte de el?

Gleeson o privi fix pe Vera și păru să ia o hotărâre spontană.

— Eram de-a casei.

— Erai clientă? Nu pentru muncă?

Vera fu surprinsă. Janice Gleeson nu i se păruse niciodată genul care să meargă în club.

— Edward era contabilul lui Gus Sinclair.

Din nou se așternu tăcerea, în timp ce Vera încerca să stabilească relevanța informației primite.

— M-a luat valul când am văzut luxul de acolo.

Gleeson se întoarse și se uită lung pe geam la copacii care se legănau și la corbi.

— Presupun că am fost sedusă. De celebritățile care veneau acolo, de muzică, de rochiile de firmă. Nu mai fusesem în niciun alt loc asemănător. Și mi-am spus că nu mergeam acolo în calitate de polițistă, ci doar ca soție a lui Edward. Cinele pe gratis și sticlele de șampanie de la masa noastră erau cadouri pentru el, nu pentru mine. Îmi spuneam că nu puteam fi compromisă sub nicio formă.

— Dar poate că soțul tău a fost?

Vera vorbise încet. Nu fusese nicio urmă de condamnare în tonul ei. Până la urmă, cine era ea să judece? Doar tatăl ei primise bani de la Marshall.

— Edward e un om bun. Are bun-simț.

— Dar, după cum ai spus, era greu să nu te lași vrăjit.

Gleeson își întoarse privirea asupra Verei.

— S-a bucurat când Sinclair a plecat din zonă și s-a întors în Glasgow.

Așa, Edward a avut un pretext ca să demisioneze și să rupă orice legătură.

— Ce se petrecea acolo, Janice? Ce-mi poți spune?

— Nimic dincolo de limita legii. În orice caz, nu puteai dovedi nimic.

— N-am nevoie de dovezi, dragă. Am nevoie să-mi spui de unde să încep. E vorba de trei crime. Trei victime.

Gleeson stătu pe gânduri o vreme înainte să răspundă. Părea că se chinuie să-și aleagă cuvintele. Vera o mai văzuse la un moment dat depunând mărturie în sala de judecată când fusese vorba de un viol, iar femeia fusese exact la fel. Calmă. Hotărâtă să spună exact ce se întâmplase.

— În contul companiei erau mult mai mulți bani decât putea vreodată genera afacerea din Whitley Bay.

— De unde proveneau acești bani?

— Edward a întrebat, desigur, pe atunci. Sinclair susținea că are diverse proprietăți închiriate, lucru care putea fi adevărat, însă tot erau prea mulți bani.

— Deci, despre ce vorbim aici?

Vera simțea că-și pierde răbdarea din ce în ce mai mult și încercă să se controleze.

— Bani din trafic de stupefiante? Din trafic de carne vie?

— Așa m-am gândit și eu la început.

— Dar?

Vera simțea din tonul lui Janice Gleeson că era vorba de un *dar*.

— Edward se gândea că era vorba, cel mai probabil, de spălare de bani.

— Proveniți din activitățile ilicite ale lui Sinclair-senior din Scoția?

Brusc, toată afacerea cu Pescărușul era clară în mintea Verei. Niciodată nu fusese vorba de profit. Cum putea un loc atât de sofisticat și de elegant să aibă succes într-un oraș de prost-gust de pe litoral, cum era Whitley Bay? Clubul exista numai ca paravan pentru banii găștilor din Scoția, pe care-i juca bine și-i dădea înapoi fără pată. Dacă așa stăteau lucrurile, de ce fusese incendiat?

Gleeson aprobă din cap lent.

— E posibil ca altcineva să se fi prins despre ce era vorba?

Vera se gândi că aveau, într-un final, un mobil pentru crimă, cel puțin în cazul lui Robbie Marshall. Era posibil ca Robbie să fi vrut să facă parte din toată operațiunea. Poate că se săturase să fie omul bun la toate și se hotărâse să devină el însuși unul dintre jucători.

— Tatăl lui Gus, Alec, începuse să petreacă tot mai mult timp în

Tyneside. Spunea că își vizita fiul, însă oricine putea să-și dea seama că era mai interesat de afaceri decât de familie.

Gleeson părea obosită. Extenuată.

— Și presupun că femeile știau.

— Femeile?

— Partenerii de afaceri ai lui Sinclair, cel puțin pe hârtie. Elaine, cea care avea să-i devină soție, și Judith Brace.

Vera se ridică brusc, așa încât balansoarul trosni, iar pisica fugi de lângă sobă.

— Judith Brace era partenera de afaceri a lui Sinclair?

Judith, care ne-a spus că Elaine era pipița lui Marshall? Care-i treaba cu asta?

— Nu sunt sigură că a investit propriu-zis bani în club. Însă provenea dintr-o familie respectabilă, iar tatăl ei era magistrat. Asta era mai important pentru Sinclair decât orice considerent financiar. Îi oferea un fel de legitimitate.

Gleeson se întoarse către Vera cu un zâmbet strâmb.

— Și normal că nu strica să se mărite cu un ofițer de poliție înalt în grad.

Între cele două femei se așternu din nou tăcerea. Vera încerca să se gândească la următoarea întrevvedere cu Judith Brace. Abia aștepta ocazia să o înfrunte, să-i ceară socoteală pentru faptul că nu-i spusese acel detaliu. Gleeson vorbi din nou.

— Atunci când Edward mi-a spus că Judith era implicată în afacerea lui Sinclair, am început să mă distanțez de John Brace, mai întâi transferându-mă la altă echipă, iar apoi, când Edward a demisionat, am plecat amândoi în sud.

Vera era cu gândul tot la Judith.

— Mă întreb dacă a investit și în noua afacere a lui Sinclair.

— Nu știu să-ți spun asta.

Gleeson se ridică și strânse cămile de cafea.

— Însă pot să pun pariu că tot Elaine e cea care face jocurile din umbră.

— La ce te referi?

— Chiar dacă numele lui Gus Sinclair era trecut pe ușa Pescărușului, Elaine era persoana care trăgea toate sforile. El era cel cu diploma de la facultate, dar ea avea gândirea necesară pentru o astfel de afacere. După spusele lui Edward, era o femeie de afaceri înăscută.

Vera se ridică la rândul ei. Observase că Janice Gleeson devenea

neliniștită. Era clar că nu-i spusese soțului ei despre conversația avută cu Charlie și cu atât mai puțin despre vizita Verei. Cele două rămaseră o clipă în dreptul ușii și dădură mâna; nu erau din generația celor care se îmbrățișau și se sărutau pe obraji. Când Vera ajunsese la mașină, Janice era înapoi în grădină, strângând frunzele cu grebla.

Telefonul Verei sună în timp ce conducea spre Kimmerston, iar detectiva trase pe dreapta ca să vorbească. Era vecina ei, Joanna.

— L-am identificat pe misteriosul tău Prof. Sau, în orice caz, pe *al meu*. Cel despre care vorbeau cititorii de la *Lit and Phil*.

Vocea femeii era clară de parcă ar fi stat chiar lângă Vera, strigând ascuțit către fetele de pe terenul de hochei.

— Serios?

— Domnul profesor Stephen Bradford. E poet. Un poet destul de faimos. Obsedat de natură. Nu la modul romantic, precum Wordsworth. Ci natura așa cum e ea, sălbatică și neîmblânzită. Știi tu la ce mă refer.

Vera nu era prea sigură că știa la ce se referă, însă după ce termină de vorbit se gândi că toate se legau.

Când ajunsese înapoi la secție, Charlie o aștepta în fața biroului. Vera crezu că voia să-i reconstituie pe loc întreaga conversație cu Janet Gleeson, însă detectivul părea să aibă și el informații.

— Am făcut așa cum mi-ai zis și m-am tot interesat pe la universități. Le-am trimis tuturor celor din zonă mesajul vocal de pe telefonul lui Gary. Nimeni nu i-a recunoscut vocea la vreuna dintre instituțiile din Newcastle, dar am primit o confirmare de la Durham.

— Deci?

Vera deschise ușa, lăsându-l pe Charlie să treacă înaintea ei. Gândurile îi zburau în toate părțile, însă încerca să rămână calmă, să nu-și facă speranțe deșarte.

— S-ar părea că e vorba despre un profesor pe nume Stephen Bradford.

— Da!

Vera lovi aerul cu pumnul ca un concurent dintr-o emisiune de mâna a doua. Dar chiar că luase potul cel mare, printr-o coincidență absurdă, care făcuse ca atât Charlie, cât și Joanna să-i rostească același nume într-un interval de timp atât de scurt.

— Ai auzit de el.

Charlie părea impresionat, dar puțin dezamăgit, de parcă Vera făcuse un truc magic.

— Crezi că el e tipul pe care-l căutăm? Mie mi s-a părut cam improbabil. Acum nu mai lucrează la Durham și mi s-a părut ciudat ca o persoană să recunoască vocea cuiva pe care nu l-a văzut de trei ani pornind doar de la o scurtă înregistrare.

— Abia mi s-a spus numele, și e bine că tu mi l-ai confirmat. Profesorul nostru e poet. Un poet faimos. E interesat de natură, însă nu o abordează într-un mod romantic.

— Ei, eu nu știam toate astea.

Admirația lui Charlie creștea văzând cu ochii.

— Am aflat doar că s-a pensionat în urmă cu ceva vreme.

— Avem idee cu ce se ocupă acum?

Vera se simțea deja mai ușoară, de parcă dăduse jos câteva zeci de kilograme și putea să alerge pe scări fără să fie nevoită să se oprească. Neputința de a-l identifica pe Prof o enervase încă de la începutul investigației. Știindu-i numele, îl puteau găsi. De la un timp, începuse să nu mai aibă încredere în propriile amintiri, începuse să se întrebe dacă bărbatul chiar existase măcar.

— Doamna de la Universitate nu a știut să-mi spună. Mi-a zis că mereu avusese interese foarte variate.

Charlie tăcu.

— Vrei să-mi spui că acest poet, acest fost profesor de literatură de la Universitatea Durham, a ucis doi oameni în anii '90, iar apoi l-a înjunghiat pe Gary Keane acasă la el? Pentru că mie, unuia, nu prea-mi vine să cred. De ce să facă una ca asta?

— Nu știu.

Vera trecu în revistă tot ce știau despre caz, însă nu putea să le lege astfel încât să găsească mobilul lui Bradford.

— Dar avem destule dovezi să-l arestăm. Știm că voia să-l vadă și că l-a contactat pe Gary Keane cu o zi înainte ca acesta să moară. Știm că era prieten cu Robbie Marshall și membru al Găștii celor Patru. Elaine cu siguranță știa despre cine vorbesc atunci când i l-am menționat, deci presupun că era de-al casei la Pescăruș. E implicat în toată treaba asta într-un fel sau altul și trebuie să stau de vorbă cu el. Mergi la Durham și ia-o și pe Holly cu tine. Ea a mers la o facultate de fițe, deci probabil că știe cum să-i abordeze.

— Vrei să spui că eu sunt bătut în cap?

Rânjetul larg al lui Charlie arăta că nu se simțise deloc ofensat.

— Nt, dar e altă lume, nu-i așa?

La fel ca Pescărușul, gândi Vera, Pescărușul cu luminile lui strălucitoare și cu muzica răspândindu-se pe deasupra Mării Nordului. Și aceea fusese o altă lume, iar detectiva știa că totul fusese atât de iluzoriu, încât putea la fel de bine să fi fost construit din nisipul de pe plaja din Whitley Bay.

Capitolul 36

În timp ce Holly și Charlie porneau către Durham în căutarea Profului, Vera stătea la biroul ei și se lăsa cuprinsă de amintiri. Nu-l crezuse pe Hector în stare de crimă, însă neîncrederea și suspiciunile i se tot cuibăreau în suflet. Erau ca rădăcinile unei plante agățătoare care împing un perete: la început abia le observi, dar cu timpul se răspândesc peste tot și e imposibil să le mai ignori sau să le distrugi.

Detectiva luă telefonul și sună pe mobilul lui Judith Brace. Femeia răspunse imediat. Se auzea un zgomot de fundal, ca de pe o stradă aglomerată.

— Mă întrebam dacă ești liberă să treci pe la secția din Kimmerston, doamnă Brace. Mai am câteva întrebări. Eventual în dimineața asta, dacă ești liberă.

Urmă un moment de tăcere.

— Chiar nu e convenabil. N-ai putea să vii tu la mine acasă? Eventual diseară.

Vera simți cum o cuprinde furia; nu era servitoarea nimănui.

— Dacă nu vrei ca numele tău să fie legat de trei crime, doamnă Brace, îți sugerez să vii la secție ca să explici asocierea financiară cu cel puțin una dintre victime.

Urmă un nou moment de tăcere înainte ca femeia să vorbească din nou.

— De fapt, chiar acum sunt în Kimmerston, la o ședință. Presupun că pot să o anulez dacă sunteți convinși că e așa important să mă vedeți.

Femeia îi vorbise pe un ton glacial, după care adăugă:

— Mereu am crezut în susținerea poliției.

Discutară într-una dintre camerele de întâlniri. Era mai mult goală, echipată doar cu strictul necesar, însă nu era nici pe departe așa neplăcută precum o cameră de interogatoriu de lângă celule. Vera nu voia să o facă pe Judith Brace și mai necooperantă. Femeia stătea în fața ei cu spatele drept, într-o postură defensivă.

— Îmi pare rău că te-am târât până aici, Judith.

Vera deja îi oferise o cafea, iar după ce își exprimă și regretul, femeia din fața ei începu să se mai înmoaie.

— Motivul este că am primit o informație importantă și, evident, trebuie să o verific înainte de acționa.

— O informație legată de mine?

Femeia se încruntă.

— Am înțeles că, împreună cu Elaine Sinclair, erai una dintre acționarele importante de la Pescăruș. Nu mi-ai lăsat impresia asta prima oară când am vorbit despre club. Mai mult, ai dat de înțeles că abia dacă o cunoșteai pe Elaine atunci când am întrebat dacă Robbie avea vreo prietenă.

Vera îi zâmbi împăciuitor.

— Îmi imaginez că există o explicație foarte bună, dar înțelegi de ce a fost nevoie să te chem.

— Eram acționară doar pe hârtie, spuse Judith. Era treaba lui John, de fapt. A procedat astfel încât să se distanțeze de Sinclair și de afacere.

— Ah, deci sursele mele au greșit când au spus că erai creierul din spatele afacerii?

Detectiva zâmbi din nou.

— Chiar așa, doamnă inspector.

— Ai mai avut vreo tangență cu domnul sau doamna Sinclair de când s-au întors în Tyneside? Bănuiesc că acum umblați cam prin aceleași cercuri.

Vera își dădu seama că Judith era tentată să mintă, însă după aceea se răzgândi.

— Normal că sprijin inițiativa domnului Sinclair de a reface coasta de nord-est. Din când în când mai dăm unul de altul pe la întâlniri. Dar nu, nu interacționăm în afara acestor situații.

Vera se întrebă ce părere avea Sinclair despre lucrurile astea, cu toate eforturile lui de a fi acceptat de mica nobilime.

— Ai vreun interes financiar în vreunul dintre planurile lui pentru zona litorală?

Din nou, Judith își cântări vorbele înainte de a răspunde.

— Am făcut o investiție modestă într-unul dintre proiectele lui. Chiar cred în ideea de reabilitare a coastei.

Femeia părea să-și recapete încrederea pe măsură ce vorbea. Probabil își dăduse seama că, de fapt și de drept, Vera nu prea o avea la mână cu nimic.

— Acum, însă, dacă s-au terminat întrebările, chiar trebuie să plec.

Înapoi în biroul ei, Vera se gândi că se grăbise prea tare. Ar fi trebuit să aștepte până avea detalii concrete despre legătura lui Judith Brace cu evenimentele care se petreceau la Pescăruș. Îi sună telefonul, iar detectiva era atât de adâncită în gânduri, încât zgomotul o făcu să tresară. Își simți

mușchii încordându-se în timp ce răspundea, simți adrenalina.

— Da.

Era Paul Keating, patologul.

— Te-am sunat în legătură cu al doilea schelet din scurgere. Femeia.

— Ați identificat-o?

Așa ar mai fi făcut lumină în anchetă.

— Nu tocmai.

— Gata cu jocurile, omule. Chiar nu am chef.

Deși, firește, Keating nu era genul care să se joace. Era un irlandez serios și religios din Ulster, bărbatul cel mai puțin predispus la glume pe care-l știa.

— Nu e vorba despre Mary-Frances Lascuola.

Vera voia să-l întrebe dacă era convins, dar apoi se abținu. Keating nu ar fi sunat-o înainte să fie sigur.

— De unde știți?

— Am dat, într-un final, de dosarul medical al lui Lascuola. A ajuns la Urgență la scurt timp înainte să dispară, cu mai multe oase rupte. Doctorul a crezut că erau așa ca urmare a unui atac, însă ea le-a îndrugat o poveste cum că ar fi căzut pe scări.

— Făcea trotuarul. Unul dintre beneficiile acestei ocupații este și câte o bătaie, din când în când.

Dar nu o proteja John Brace pe atunci? Sau el a fost cel care și-a pierdut cumpătul, după ce și-a dat seama că nu putea să se abțină de la droguri? Să fi fost el atacatorul?

Keating tăcu o clipă.

— Oasele femeii din scurgere nu erau rupte. Ar fi trebuit să fie, dacă era vorba de Lascuola.

— Deci nu avem idee cine e?

— Îmi pare rău, Vera. Sunt patolog, nu vrăjitor. Nu prea știu ce altceva putem face noi ca s-o identificăm.

Așteptă o clipă ca Vera să răspundă, însă cum aceasta nu o făcu, închise telefonul.

Detectiva rămase la birou. Joe susținea că îi plăceau lucrurile complicate. Spunea că odată cu dificultatea anchetei sporea și plăcerea ei. Și-atunci de ce simțea o astfel de panică, de ce avea impresia că se pierde în noianul de informații? Știa că n-avea s-o ajute dacă rămânea acolo pe gânduri: nu era momentul să stea degeaba. Se ridică și deschise ușa sălii de alături.

— Avem informații noi de la patolog.

Urlase ca să se facă auzită pe deasupra tastaturilor care țâcăneau și a conversațiilor sușotite. Treptat se așternu tăcerea, agenții se opriră din ce făceau și o priviră pe defectivă.

— Femeia din scurgere este în mod clar *altcineva* decât Mary-Frances. Așadar, avem o nouă prioritate: identificarea victimei. Haideți să începem cu 25 iunie '95. Atunci a dispărut Robbie Marshall, începeți să vă uitați în arhive pornind de la această dată. Căutăm pe oricine care a fost dat dispărut în aceeași perioadă. Trebuie să găsim o tânără. Haideți să începem de pe coastă, după care să avansăm geografic în interior.

Vera făcu o pauză.

— Vreau o listă cu posibilele victime pe biroul meu până la ora prânzului.

Mai voia să spună și alte lucruri. Spre exemplu, faptul că tânăra avea cel mai probabil rude chinuite în continuare de gândul că ar putea fi încă în viață. Faptul că voia să-și ceară scuze că fusese atât de convinsă că femeia moartă era Mary-Frances încât nici nu se mai gândise la alte posibilități. Dar pentru asta era nevoie de timp, iar Vera voia ca toată lumea să se concentreze la ce avea de făcut. Avea nevoie de rezultate cât mai rapide. Se întoarse în birou ca să-și ia geanta și ieși din clădire.

În complexul rezidențial de la Hastings Estate, Patty Keane păru bucuroasă s-o vadă, mândră că locuința era mai ordonată decât în rândurile trecute.

— Nu le-am uitat mâncarea la pachet azi-dimineață!

Zâmbi ușor.

— Și deja am pus o tură de rufe la uscat.

Făcu semn cu capul spre grădina din spate, unde uscătorul stătea pe gazonul neîngrijit.

— Ei, dragă, eu nu sunt vreun lucrător de la Serviciile sociale care să te judece.

Apoi își dădu seama că femeia avea nevoie de un răspuns pozitiv.

— Mă bucur că ai făcut atâtea și că te simți mai bine. Ai de gând să pui apa la fiert?

Băură ceaiul în camera de zi, unde pe un perete atârna televizorul enorm. Îi aducea aminte Verei de oglinzile pe care le aveau în două dintre camerele de interogatoriu.

— Am venit să discutăm despre mama ta.
— Ai venit să-mi spui că e moartă, zise Patty. La fel ca Gary.
— Dragă, nu știu dacă e vie sau e moartă. Însă știm că scheletul găsit la St. Mary nu este al ei.

Urmă un scurt moment de șoc și tăcere.

— Dar, dacă e în viață, de ce nu m-a căutat niciodată?

Vorbele femeii ieșiră ca un scâncet.

Vera încercă să găsească un răspuns. Ce știa ea despre familii și despre cum trebuia să procedeze un părinte?

— Poate că și-a dat seama că îți e mai bine fără ea, că lucrul cel mai bun pe care-l putea face era să te lase pe tine să-ți vezi de viața ta.

Pe obrazii lui Patty curgeau lacrimi.

— Sunt o mamă de rahat, dar nu mi-aș abandona niciodată copiii! Nici măcar pe Archie, iar pe el chiar îmi vine să-l strâng de gât uneori!

— Tot nu știm sigur dacă e în viață. Știm doar că nu e ea cea din scurgere.

Stăteau una lângă alta pe canapeaua de piele, având cămile în mână. Alături, un bătrân trebăluia prin grădina care oricum era lună, dând la o parte câteva plante uscate de pe margine.

— Îți mai aduci aminte de ea? Întrebă Vera într-un final.

Patty clătină din cap.

— Îmi aduc aminte puțin de tot cum era la casa de copii. Niște lucruri foarte vagi. Apoi, cum a fost când mi-am întâlnit familia adoptivă. Propria mea cameră în casa care părea enormă. Nu mai eram chiar așa mică, deci înțelegeam ce se petrecea.

— Maică-mea a murit când eram tare mică, spuse Vera. Nu-mi dau seama dacă amintirile mele cu ea sunt reale sau dacă sunt un produs al imaginației mele.

— Am văzut o fotografie cu mama mea.

Patty plângea în continuare. Luă o bucățică de șervețel și se șterse la ochi.

— Era în dosarul meu de la serviciile sociale. Încă o visez uneori, dar știu că totul e doar în capul meu. Eram mult prea mică să-mi mai amintesc ceva.

— Mai ai poza?

— Da, e într-o cutie, la etaj.

— Vrei să mi-o arăți? S-ar putea să ne ajute s-o găsim.

Vera nu voia să-i spună că singurele imagini pe care le aveau cu Mary-Frances erau după arestare, iar acelea făceau pe oricine să arate ca un personaj dintr-un film horror.

— Sigur.

Patty se întoarse cu o cutie mică din carton în care cândva fuseseră niște bomboane scumpe, probabil un cadou de la Gary. Femeia o așeză între ele, pe canapea, după care o deschise. Înăuntru erau mai multe obiecte mici. Bijuterii ieftine.

— Inelul meu de logodnă. E minunat, nu-i așa?

Mai erau și ecografiile bebelușilor pe când era însărcinată cu ei. Apoi poza cu mama ei. O țină cu grijă de margine și i-o dădu Verei.

În fotografie se vedea o femeie sprijinită de o poartă cu bare, undeva la țară. Brațele goale păreau îngrozitor de subțiri; își ținea mâinile împreunate în față. Era îmbrăcată cu o rochie albastră, decoltată, dar care cumva tot o făcea să pară inocentă. Nu era genul de rochie pe care ar fi purtat-o când făcea trotuarul. Fața era numai piele și os, dar de o frumusețe fantomatică. Avea chipul ca de model, cu pomeți înalți și ochi imenși. Părul îi era lung și negru. Vera înțelegea de ce lui John Brace îi plăcuse de ea.

— Uau!

— E superbă, nu-i așa? Păcat că nu semăn cu ea.

— Ba semeni!

Era un răspuns sincer, pentru că Vera chiar vedea asemănarea. În mintea ei nu exista puțință de îndoială că erau mamă și fiică. Privi mai departe fotografia, uitându-se ba la femeie, ba la fundalul de țară, la cerul de vară.

Patty vorbea mai departe.

— Asistentă socială a contactat-o pe mama și i-a cerut să-mi lase ceva ca amintire chiar înainte să fiu adoptată în mod oficial. Poza probabil că fusese făcută cu câțiva ani înainte, dar bănuiesc că i-a plăcut. Mi-aș dori să am o scrisoare. Ceva mai personal. Dar nu mi-a lăsat decât fotografia și medalionul.

— Ce medalion?

Patty începu să cotrobăie din nou prin cutie.

— Într-o vreme îl purtam mereu, dar apoi mi-a fost teamă să nu-l pierd, așa că l-am păstrat aici.

Căută mai departe printre bijuterii, printre cercei lungi și brățări.

— Nu-i aici.

Nu-i venea să creadă.

— Ia lasă-mă pe mine să mă uit.

Vera îi luă cutia din poală și puse tacticos fiecare obiect pe măsuta de sticlă din fața ei. Scoase mai multe mărgelile și un lăntișor de aur, dar niciun medalion.

— Ești sigură că era aici, dragă? Nu crezi că l-o fi luat unul dintre copii ca să se joace?

Patty clătină din cap.

— Știu că n-au voie în camera mea. Pe lângă asta, țin cutia pe un dulap înalt. Nici măcar eu nu pot să ajung la ea fără să mă urc pe scaun.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Nu sunt sigură. Știi cum am fost în ultima vreme, că nu puteam fi sigură de nimic. S-ar putea să fi trecut ani de zile de când m-am uitat ultima oară la el.

Șervețelul ere ferfenițe deja, însă Patty încerca în continuare să se șteargă la ochi cu el.

— L-ai mai văzut de când a avut loc spargerea?

Vera nu-și putea da seama ce importanță avea medalionul pentru altcineva în afară de Patty, dar încerca să găsească o explicație pentru dispariția acestuia.

Patty se uită la ea de parcă era nebună.

— De ce să aleagă un hoț așa ceva în loc de televizor sau de calculator? Era el de argint, dar nu era nici vechi, nici de valoare.

— Înăuntru erau fotografii?

— Nu. Doar o șuviță din părul mamei.

Vera o cuprinse pe Patty și o îmbrățișă repede, găsi o batistă cât de cât curată în geantă și i-o oferă.

— Vreau să te gândești cu mare atenție, dragă. Îți poți aduce aminte când ai văzut-o ultima oară?

— A fost acum multă timp! Chiar nu știu când!

Deja vorbea ca un copil bosumflat, așa că Vera adoptă un ton liniștitor.

— Nu, normal că nu ai cum, la câte ți s-au întâmplat în ultima vreme. Gary mai avea cheile de la casă?

Patty clătină din cap.

— Le-a aruncat pe bufet când a venit să-și ia restul de lucruri.

Deodată se uită la Vera.

— Crezi că a intrat aici doar ca să-mi ia medalionul? De ce să facă una ca asta? Însemna ceva doar pentru mine. Făcea parte din trecutul meu. Era o

părticică din mama!

— Nu știu, și e foarte probabil să mă gândesc total aiurea. Însă trebuie să verificăm. O echipă de criminaliști a trecut prin apartamentul lui Gary, așa că o să-i întreb dacă au găsit așa ceva printre lucrurile lui.

Se uită cum Patty își puse zorzoanele înapoi în cutie, după care se concentrează din nou asupra fotografiei cu Mary-Frances.

În cadru nu se vedea nicio clădire, nimic după care să identifice locul în care fusese făcută. Probabil că era sfârșit de primăvară, deoarece pe câmpul din spatele porții se vedeau trifoiul înflorit și piciorul-cocoșului. Vera își aduse aminte de poza cu propria ei mamă, aflată într-o ramă veche care nu prea se potrivea, așezată lângă patul ei. Se uită din nou la imaginea cu Mary-Frances. Dacă nu s-ar fi gândit la mama ei, nu ar fi remarcat burtica femeii, felul în care o cuprindea cu mâinile. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că Mary-Frances era gravidă.

Capitolul 37

Vera plecă de la Patty și se duse direct la birourile Serviciilor sociale. Parcă într-un loc pe care scria „Rezervat personalului” fiindcă era singurul rămas liber și rămase în fața biroului lucios de la recepție.

— Vreau să vorbesc cu Freya Samson.

— Aveți programare?

Femeia îi vorbise ostil, cu superioritate. O cântărise pe Vera din priviri, îi evaluase hainele și hotărâse că era o clientă, nu cineva venit acolo din rațiuni profesionale.

— Sunt defectivă. Inspector Vera Stanhope. O să mă primească.

Femeia se uită urât la ea. Nu era obișnuită să fie abordată așa. Persoanele cu care interacționa de regulă erau respectuoase și puteau fi puse la punct ușor.

— Luați loc și verific.

Vera rămase în picioare, în raza vizuală a femeii și îndeajuns de aproape încât să audă conversația telefonică: „Îmi pare rău.” Urmă un oftat. „Spune că e inspector de poliție. Chiar pare foarte insistentă.” Recepționera puse telefonul înapoi în furcă.

— Domnișoara Samson va veni în curând.

Freya purta alte haine, dar în același stil: o rochie înflorată, ciorapi și balerini. Era vizibil nervoasă, dar făcea eforturi să se abțină.

— Ar fi trebuit să sunați înainte. Tocmai urmează să merg la un proces.

— Nu o să dureze mult.

Vera se îndepărtă de recepție pentru că nu voia ca femeia să tragă cu urechea.

— Persoana pe care am găsit-o în scurgerea de la St. Mary nu e mama lui Patty. Presupun că încă este în viață și trebuie să dau de ea. Trebuie să existe ceva folositor în vreo arhivă din moment ce Patty a fost adoptată prin intermediul Serviciilor sociale.

— Dar asta s-a întâmplat acum o grămadă de timp!

Freya se uită la ceas.

— Dar trebuie să existe ceva. Sunt nenumărate persoane care vor să-și găsească părinții biologici la ani de zile după ce au fost adoptați. Așa a făcut și Patty.

— Trebuie să vorbiți cu cineva de la Adopții.

Freya se îndrepta deja către ieșire.

— Vorbiți cu Alison Mackie. Lucrează acolo de foarte mult timp.

În timp ce fata pleca în grabă, părul îi zbura în toate părțile. Vera încercă să-și amintească cum era să faci totul pe fugă și ajunsese la concluzia că ea niciodată nu alergase așa, nici măcar când era copil.

Alison Mackie era cam de aceeași vârstă ca Vera, dar se îngrijise de-a lungul timpului și era aproape stilată. Purta o rochie tricotată, de culoarea murelor, și avea o tunsoare asimetrică pentru care dăduse probabil o căruță de bani. Părea să aibă în domeniul ei o poziție echivalentă cu cea pe care Vera o avea în poliție, deoarece avea propriul birou, o încăpere micuță, de sticlă, în colțul sălii *open-space*. Pe pereți erau atârdate desene făcute de copii, înfățișând omuleți care stăteau laolaltă ca o familie. Se ridică atunci când Vera intră și îi întinse mâna.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă inspector?

În vocea ei nu se simțea niciun pic de grabă. Nicio urmă de iritare, deși Vera voise s-o vadă pe loc.

— Pe la jumătatea anilor '80, o femeie pe nume Mary-Frances Lascuola și-a dat copilul Serviciilor sociale pentru a fi adoptat. Încerc să dau de urma ei în cadrul unei anchete legate de o dublă crimă.

Vera simți cum se relaxează. Vorbea cu o femeie competentă.

— Îmi aduc aminte de Mary-Frances.

Un răspuns direct, lipsit de încărcătură emoțională sau curiozitate.

— Era unul dintre primele mele cazuri de la Adopții. Noi, lucrătorii sociali, ne ocupam cu mai de toate pe atunci, însă adopția era, totuși, o specializare. Îmi plăcea la nebunie să lucrez cu copii și încă îmi place. Însă acum fac în principal muncă de birou.

Nimic din toate astea nu însemna prea mult pentru Vera. Înțelesese doar că avusese loc o restructurare a organizației. La fel ca în poliție. Nu doar o dată.

— Spuneți-mi despre Mary-Frances.

— Ajunsese la noi prin moașa care venise la ea când era însărcinată. Fusese heroinomană și prostituată și era cazul să stea cineva cu ochii pe ea. Se pare că nu plănuia să aibă un copil, așa că hotărâse că urma să-l dea spre adopție. Eu am ajuns să am un rol abia după ce copilul a fost preluat, supraveghind-o pe Mary-Frances pe durata procesului de adopție.

— *Fusese* heroinomană? Nu mai lua droguri atunci când ați preluat

copilul?

— Nu atunci, ci pe durata sarcinii. De îndată ce a aflat că urma să aibă un copil, s-a oprit. Admirabil, dar deloc ușor. Însă ulterior s-a apucat din nou.

— Încă ți-neți minte după atâția ani!

Alison zâmbi.

— După cum spuneam, să lucrez în Adopții nu era ceva nou pentru mine. Dar da, țin minte cele mai multe cazuri. Poate că e cam trist. Sunt o femeie singură, iar viața mea profesională a fost mereu cel mai important lucru.

— Îmi puteți spune câte ceva despre ea? Abia de avem o idee ce fel de persoană era.

Alison se ridică. Deasupra biroului ei se afla un raft de dosare. Pe fiecare era scris cu pix negru un an. Scoase două înainte să-l aleagă pe cel bun.

— Nu sunt dosare oficiale. Mai degrabă un fel de jurnal personal. Tot felul de notițe pe care le-am adunat înainte să întocmesc rapoarte oficiale pentru justiție. Dar vă rog să vă uitați prin ele, dacă vă ajută cu ceva. Există secțiuni separate pentru fiecare persoană și am adăugat câte o filă de fiecare dată când făceam o vizită. Fiecare dintre ele are data notată.

Femeia tăcu o clipă.

— Uitați cum stă treabă, nu pot să vă las să le luați dar, dacă nu vă deranjează, avem o mică sală de conferințe în care puteți să le citiți chiar acum. Mi-e teamă că nu puteți sta aici. Trebuie să dau niște telefoane, iar conversațiile sunt confidențiale.

O conduse pe Vera într-o încăpere micuță în care se afla o masă octogonală din lemn deschis la culoare și opt scaune.

— Reveniți când terminați și, dacă aveți vreo întrebare, o să încerc să vă răspund.

Vera mulțumi Domnului că încă mai existau femei cu picioarele pe pământ și începu să citească:

16 august

Vizita la domiciliu. Mary-Frances stă în chirie, într-un apartament din Whitley Bay. E mobilat sărăcăcios, dar curat. Pare să fie o femeie inteligentă și conștientă de propriile defecte – se descrie ca având o personalitate predispusă la dependențe și spune că a avut o viață haotică în trecut: „Nu există nicio garanție că nu o să încep să iau droguri din nou

odată ce se naște copilul. Momentan mă pot abține fiindcă știu că există o limită de timp. Sper că nu o să mai iau heroină nici după, însă nu pot să promit nimic și nu vreau să fac nimic ce ar putea să-i dăuneze copilului. Mai bine să fie adoptată de o familie iubitoare, care poate să aibă grijă de ea cum se cuvine.” Am întrebat-o cum de știa că avea să aibă o fată. Îi spusese ră medicii? Mi-a spus că nu, că așa simțea ea. Că asta spera.

Am întrebat-o dacă se gândise la avort. Mi-a spus că era catolică și că, deși îi trecuse prin mintea ideea, simțise că n-ar fi avut cum să facă așa ceva. Am întrebat-o despre tată – era o relație de lungă durată? La început nu voia să vorbească despre el. Apoi mi-a spus că era căsătorit. Că avea prea multe de pierdut dacă recunoștea că el era tatăl copilului. Am întrebat-o dacă și el se droga, iar ea a râs și a spus că nu. Toată cariera băgase la zdup oameni implicați în traficul de droguri. El nu știa că era însărcinată, iar M-F nu știa dacă să-i spună. Poate că era mai bine pur și simplu să se mute altundeva. Poate la Londra. I-am sugerat că ar trebui să fie și el de acord cu adopția, însă mi-a spus că avea să se gândească.

19 august

Stabiliserăm o întâlnire la birou, însă M-F nu a venit. Mai târziu, am vizitat-o la domiciliu. Părea obosită și palidă, dar susținea că tot nu luase heroină. Cineva făcuse presiuni pentru un avort. Aparent nu tatăl, ci o femeie. Ele sunt cele mai rele. Mi-am făcut griji să nu fie anemică, așa că am stabilit să mai treacă pe la ea și moașa.

Apoi urmau mai multe vizite de rutină la domiciliu:

M-F vine cu regularitate la control. Totul pare să decurgă bine. Nu mai vorbește despre plecarea la Londra. În continuare vrea să dea copilul spre adopție.

24 noiembrie

Vizită la domiciliu. Sarcina e deja avansată, dar M-F pare sănătoasă și fericită. Am venit la ea fără programare și am dat de un bărbat în apartament. Era îmbrăcat la costum, de parcă tocmai venise de la muncă. M-F îi spunea John. La început credeam că e o rudă, însă am aflat că era vorba chiar despre tatăl copilului. Nu e deloc cum mă așteptam să fie. Părea tandru și atent și i-am întrebat din nou pe amândoi dacă voiau să dea copilul spre adopție. Mi se părea că, având sprijinul lui, M-F putea să fie o mamă foarte bună. John a ezitat și a spus că existau niște probleme de

ordin personal, așa încât nu avea cum să-și părăsească soția.

Vera se opri din citit. Ce mai probleme de ordin personal! Foarte frumos spus! Partea ei cinică era convinsă că Brace n-ar fi părăsit-o vreodată pe Judith din pricina banilor ei și a poziției sociale. Apoi, partea ei bună se întrebă dacă nu cumva lui Brace chiar îi păsa de soția lui, *dacă nu cumva crezuse că era prea crud* să o părăsească pe femeia care nu putea să aibă un copil al ei pentru o heroinomană pe care o lăsase însărcinată. Vera trecu mai departe, fără să mai citească intrările din jurnal care descriau întrevederile de rutină cu Mary-Frances. Se părea că Alison nu se mai intersectase cu John Brace decât mai târziu, după nașterea lui Patty.

26 ianuarie. Vizită la spital.

Am vizitat-o pe M-F la maternitatea de la Spitalul General din North Tyneside. Planul era ca bebelușul să fie preluat imediat după naștere, însă mă gândeam că situația se schimbase. Nu e neobișnuit ca atașamentul unei femei pentru copilul abia născut să fie mai puternic decât crede. E vorba de o fetiță care a primit numele de Patricia. E sănătoasă și totul e în regulă. Tatăl era acolo când am ajuns și se pare că asistase la naștere. Moașa mi-a spus că era tandru și drăgăstos. Mary hrănea copilul și mi-a fost clar că deja se atașase de fetiță. Am întrebat-o dacă voia să continue procesul de adopție. Mi-a spus că mai avea nevoie de timp de gândire. John Brace m-a urmat pe culoar și mi-a spus că, deși urma să încerce să o sprijine pe M-F dacă avea să păstreze copilul, tot nu putea să formeze o familie cu ea, iar natura muncii lui însemna că uneori sprijinul avea să fie limitat. Se pare că are o funcție înaltă în poliție.

30 ianuarie. Vizită la domiciliu

M-F e încă indecisă în privința adopției, așa că a luat copilul acasă. Moașa îi face vizite zilnic, iar peste o săptămână o să preia situația o asistentă maternală. Brace a cumpărat un pătuț și un cărucior. Îmi pare a fi un tată devotat. Datorită colaborării mele anterioare cu clienta s-a luat hotărârea să-mi revină tot mie în sarcină în caz că adopția nu are loc imediat.

28 februarie

Vizită de rutină la domiciliu. M-F încă pare bine. Potrivit asistentei

maternale, bebelușul o duce foarte bine.

15 martie

Vizită de rutină la domiciliu. M-F a avut un musafir, o altă femeie. Am verificat puțin cum stăteau lucrurile, după care am plecat. Mi se pare un semn bun că primește sprijin din partea prietenilor.

În următoarele șase luni erau vizite ocazionale și diverse consemnări din partea asistentei maternale. Vera se gândi că Mary-Frances primise foarte puțin sprijin din partea unor profesioniști. De ce nu făcuse Alison mai multe eforturi în această direcție? Era vorba despre o femeie vulnerabilă care avea grijă de una singură de un copil mic. Apoi detectiva își dădu seama că erau sute de astfel de femei și că Alison avea, probabil, cazuri mai grave de care să se ocupe.

20 septembrie

Vizită la domiciliu. Niciun răspuns.

27 septembrie

Vizită la domiciliu. Niciun răspuns. M-am uitat pe geamuri, care mi s-au părut mai murdare decât înainte. Înăuntru am văzut mormane de vase nespălate în bucătărie. Din coș se șteau doze goale de bere și sticle de vin. Am contactat-o pe asistenta maternală și am aflat același lucru: în ultima vreme, M-F nu a mai fost acasă. Mi-a spus că urma să treacă din nou pe la ea a doua zi.

28 septembrie

M-a sunat asistenta maternală. Își făcea griji în legătură cu M-F, care i se păruse depresivă și letargică. Are impresia că iar a luat heroină. Copilul, în schimb, pare să se simtă excelent și se dezvoltă absolut normal.

Vizită la domiciliu. La început, M-F nu mi-a deschis, deși îmi puteam da seama că era acasă fiindcă auzeam copilul. Când am intrat, într-un final, am fost șocată de înfățișarea ei. Era foarte slabă și palidă. Am întrebat-o dacă John o mai vizita și mi-a spus că nu mai trecuse de ceva vreme. Poate că asta a făcut-o să revină la heroină. Când am întrebat-o despre droguri, a devenit evazivă. Patricia s-a schimbat și ea! A început să meargă de-a bușilea, iar în curând o să meargă în picioare. Era curată și părea îngrijită.

I-am verificat camera. Avea așternuturi curate și haine corespunzătoare prin dulapuri. Deși M-F nu are grijă de ea însăși, pare să aibă grijă de fetița ei.

29 mai

L-am sunat pe medicul de familie al lui M-F. Mi-a spus că nu a mai vorbit cu ea în ultima vreme.

30 mai

Am convocat o întâlnire de urgență cu echipa de la Protecția copilului. M-F a venit, însă nu și John, deși l-am anunțat în prealabil. S-a luat hotărârea ca eu să fiu în continuare implicată și să fac vizite la domiciliu, alternând cu asistenta maternală.

31 mai

Vizită la domiciliu. Nu mi-a deschis nimeni, deși M-F știa că vin. M-am întors seara. Ușa era deschisă. Am găsit-o pe M-F inconștientă pe canapeaua din camera de zi. Patricia dormea în pătuțul ei. Avea scutecul murdar, însă în rest era bine. Am sunat la ambulanță și am dus copilul la îngrijire.

Vera se opri din citit și închise ochii. Povestea neromanțată o făcu aproape să plângă. Îi părea rău pentru mama care încercase să aibă grijă de copilul ei și nu reușise. Vera își imaginează dezgustul pe care femeia îl simțise atunci când se trezise la spital a doua zi. Și îi părea rău pentru Patty Keane, care crescuse simțind că era neiubită și că nu merita să fie iubită. *Dar mama ta chiar te-a iubit; chiar și când nu putea să aibă grijă de ea, făcea tot posibilul să-ți fie ție bine.*

Restul intrărilor din jurnal descriau procedurile care urmaseră. M-F nu încercase să se opună. Patricia fusese luată, plasată spre adopție și părea să îi meargă foarte bine. Ajunsese la vârsta de trei ani și jumătate înainte de a fi adoptată. În acel interval, mama ei biologică nu o mai văzuse. Alison făcuse un singur comentariu:

M-F a spus că ar fi mai bine atât pentru ea, cât și pentru Patricia să nu își mai vadă copilul.

Vera închise dosarul și trecu din nou prin biroul plin de agitație, după care bătu la ușa lui Alison. Asistenta socială tocmai terminase o convorbire,

așa că îi făcu semn să intre.

Vera se așează.

— Și aveam impresia că la poliție avem sarcini grele de serviciu... N-aș vrea să facem schimb pentru nimic în lume.

— Există și părți bune.

Alison făcu semn către desenele de pe perete ale copiilor.

— Aveți vreo întrebare?

— Mary-Frances mai lucra în acea perioadă?

— Nu când stătea acasă cu copilul. La momentul când aveau loc procedurile necesare pentru adopție, încerca să revină la normalitate. Era chelneriță la un club de noapte de pe litoral.

— Pescărușul.

— Exact!

Femeia zâmbi.

— Locul îmi stârnește amintiri.

— Mergeați des?

Vera simți o undă de invidie.

— Nu eram tocmai de-a casei. Nu eram îndeajuns de sofisticată să fac parte din grupul respectiv. Însă la ocazii speciale mai mergeam și eu.

— Ați ținut legătura cu Mary-Frances după ce a avut loc adopția?

— Nu acesta era rolul meu, însă am mai văzut-o o singură dată, din întâmplare, în apropiere de malul mării, în Whitley Bay. Trecuse ceva vreme. Eram destul de aproape de Pescăruș, și am întrebat-o dacă era în drum spre muncă.

Alison se așează cu coatele pe masă și își luă capul în mâini, de parcă încerca să rememoreze cu exactitate scena.

— Mi-a spus că nu mai lucra acolo. A zis că nu era un loc potrivit dacă încerca să-și pună la punct viața.

Femeia se uită la Vera.

— Arăta chiar foarte bine. Mult mai bine decât oricând o mai văzusem. Spunea că urma să plece, să părăsească zona pentru o perioadă, să-i lase în urmă pe oamenii care o cunoscuseră doar drept o heroinomană. Se gândea să facă și o facultate: „Nu știți niciodată, domnișoară. S-ar putea să ajung și eu să lucrez la Serviciile sociale, la fel ca dumneavoastră.”

— A spus *unde* urma să plece?

Alison clătină din cap.

— Atunci am văzut-o ultima oară. I-am spus că s-ar fi descurcat de

minune în Serviciile sociale și i-am urat tot binele din lume.

Înapoi la birou, Vera încercă să-și pună ordine în gânduri. I se părea că dacă Mary-Frances nu era moartă, cel mai probabil nu se mai droga. N-ar fi avut cum să supraviețuiască dacă ar fi continuat să ia heroină în asemenea cantități. Probabil că se reinventase, la fel ca femeia care preda yoga în stația de metrou de la Whitley Bay. Iar dacă era în viață, își luase un alt nume, pentru că urma identității reale i se pierduse pe la mijlocul anilor '80. Alison Mackie era, cel mai probabil, ultima persoană care o mai văzuse pe vechea Mary-Frances.

Capitolul 38

Era abia ora prânzului, însă Vera se simțea ca după o zi întreagă de muncă. Simțea lipsa celorlalți membri ai echipei. Charlie și Holly erau plecați la Durham în încercarea de a afla datele de contact ale lui Stephen Bradford. Joe își făcea de lucru pe la Primăria din North Tyneside. Fusesse coleg de școală cu unul dintre cei care lucrau la Departamentul de Urbanism, iar Vera spera să se folosească de acest lucru pentru a mai afla câte ceva despre proiectul de reabilitare, eventual chiar și despre implicarea lui Judith Brace. Vera era și mai sceptică atunci când venea vorba despre rolul lui Gus Sinclair ca filantrop și activist comunitar și, în ciuda faptului că nu vedea legătura dintre proiect și moartea lui Robbie Marshall, voia să afle mai multe.

Mary-Frances o bântuia. Vera se întreba dacă era cazul să se ducă la Patty și să-i spună cât de mult își dorise mama ei să o păstreze, când auzi o bătaie în ușă. Un tânăr agent dichisit intră cu două foi de hârtie.

— Ai cerut o listă cu persoanele dispărute între mai și iunie 1995.

Atunci când Vera nu răspunse pe loc, acesta adăugă:

— Pentru identificarea cadavrului găsit la St. Mary.

— Chiar așa.

Detectiva întinse mâna pentru a lua foile.

— M-am uitat prin arhive și acestea sunt singurele trei persoane care au fost date dispărute în acel interval și care nu au mai fost găsite niciodată. Celelalte au luat legătura cu familia la scurtă vreme.

— Super. Mersi.

Vera nici măcar nu conștientiză când agentul părăsi încăperea.

Peste jumătate de oră se uită pe listă, după ce mâncase un sandwich, băuse o cafea la cantină și își dăduse seama că n-avea cum să găsească soluția misterului Mary-Frances doar prin imaginație și voință. Mama lui Patty poate că plecase în lume, sau se apucase de facultate, sau poate că se măritase și avea o familie. Poate că între timp murise din cauze naturale. Cunoscuse persoane dubioase, din lumea lui John Brace și din lumea Pescărușului, așa că i-ar fi fost prea greu să obțină o identitate nouă. Fără nume, era imposibil de găsit, însă exista o șansă ca femeia moartă de la St. Mary să aibă rude care se trezeau în continuare zi de zi, întrebându-se pe unde era. Era de datoria Verei să o identifice și pe ea.

Detectiva își mai făcu o cafea și se gândi la lista din fața ei. Erau trei femei cu vârste între șaptesprezece și douăzeci și șase de ani. Prima de pe listă era cea de douăzeci și șase de ani. Locuise în Wallsend, un detaliu relevant prin legătura cu Robbie Marshall, și lucrase ca secretară la compania de inginerie Parson's înainte să aibă primul copil. Suferise de depresie post-partum și dispăruse într-o bună zi dimineața devreme, după ce lăsase bebelușul în grija soțului. Însă exista și o descriere detaliată, și era vorba despre o femeie masivă, cam de un metru optzeci, iar oasele găsite în scurgere n-aveau cum să fie ale ei. Copilul pe care-l făcuse pe atunci era deja adult.

Celelalte două erau adolescente, una de șaptesprezece și una de nouăsprezece ani, însă nici că puteau fi mai diferite. Cea mai mică era Rebecca Murray, care pe atunci era încă la liceu și locuia în casa părinților. Se făcuseră multe eforturi pentru a o găsi. Ajunsese până și la emisiunea BBC *Crime Watch*, dar tot degeaba. Sharon Timlin, cea în vârstă de nouăsprezece ani, fusese la casa de copii de la zece ani, iar la șaisprezece fusese lăsată în plata Domnului de către sistem, fiind nevoită să se descurce de una singură într-un apartament deținut de Primăria din North Shields. Vera se umplu de nervi citind. Oameni ca Alison Mackie se chinuiau atât de tare să găsească alte familii pentru copii mici și bebeluși, în timp ce copiii mai mari păreau să fie uitați. Descrierea fizică a ambelor fete părea să se potrivească rămășițelor găsite la St. Mary.

Nu exista niciun număr prin care să poată fi contactate rudele lui Sharon, iar Vera nici nu voia să audă de o nouă confruntare cu Serviciile sociale, așa că încercă mai întâi la părinții Rebeccăi. Aveau cam cincizeci de ani când fiica lor dispăruse, deci probabil acum erau pensionari. Telefonul țârâi și un bărbat răspunse brusc:

— Alan Murray.

Vera se prezentă.

Bărbatul tăcu.

— Ați găsit-o pe Rebecca.

Părea că-și ține respirația de emoție.

— Nu!

Ultimul lucru din lume pe care și-l dorea era să le dea vreo speranță falsă sau să le distrugă ultima fărâmbă pe care o mai aveau.

— Însă aș vrea să vorbim puțin despre ea. Aș putea veni pe la dumneavoastră?

De data asta, bărbatul răspunse pe loc.

— Da, desigur. Chiar vă rog. Puteți veni acum?

— De ce nu?

Vera credea în continuare că era mai probabil ca Sharon Timlin, fata care fusese la casa de copii, să fie victima de la St. Mary, însă bărbatul părea atât de nerăbdător s-o vadă, atât de disperat, încât nu putea să-l refuze.

Familia Murray locuia într-un imobil privat din satul Holywell, puțin mai la nord de Whitley Bay. Era aceeași casă în care stăteau și când Rebecca fusese mică, iar Vera se gândi că părea un loc bun pentru o familie: o văiuță în care copiii puteau alerga și se puteau juca, și plaja care era îndeajuns de aproape încât să poată merge cu bicicleta pe potecile și cărările care duceau într-acolo. Însă, după ce îi cunoscuseră pe părinți, Vera își dădu seama că era improbabil să-și fi lăsat copilul să zburde prin zonă.

— Vedeți dumneavoastră, era singură la părinți.

Mama încerca să-i explice abordarea lor, încerca să justifice restricțiile impuse fetei.

— Era normal să fim grijulii.

— Deci era ciudat ca Rebecca să iasă așa seara?

Familia Murray o condusesese în grădină, mândria lor, poate un fel de înlocuitor pentru copilul dispărut, și stăteau la o măsuță din fier forjat. Locul încă părea viu, în aer încă se simțea o mireasmă puternică pe care Vera avea să și-o aducă aminte ulterior, când va încerca să tragă concluziile discuției.

— Atunci când era mai mică era o minune de fată.

Tot mama vorbea. Femeia era atât de ștearsă și de obișnuită, încât Vera urma să aibă probleme să și-o aducă aminte pe ea.

— Era cuminte și ascultătoare. S-a schimbat când a terminat gimnaziul și a intrat la liceu. Am tras de ea să învețe ca să ajungă la Whitley Bay fiindcă avea cele mai bune rezultate, iar ea era deșteaptă. Era deșteaptă foc. Nu-i așa, Alan? Ne-au spus că putea să intre la orice facultate își dorea.

Tatăl aprobă din cap.

— Însă acolo a avut alt anturaj. Presupun că erau cu pretenții. Aveau impresia că erau mai maturi decât erau. S-a schimbat. Brusc, totul devenise o luptă. Nu mai era de ajuns să petreacă o seară cu noi, trebuia să iasă în oraș. În fiecare weekend se ducea în Whitley și se întorcea către orele dimineții.

Femeia tăcu.

— Beată.

— Ei, spuse Vera, pare să fie cam ce fac toți adolescenții pe care-i știu. Sunt rebeli. Asta nu e ceva ce vine odată cu nevoia de spațiu personal?

Părinții se holbară la ea. Se așteptaseră ca o polițistă să fie la fel de șocată ca ei de comportamentul fiicei.

— Povestești-mi ce s-a întâmplat în noaptea în care a dispărut Rebecca.

— Era vineri noapte. 23 iunie. Terminase deja școala, își dăduse examenele.

Tatăl preluase inițiativa.

— Cu o săptămână înainte ne-a spus că s-a angajat pe vară, era chelneriță. Ne-am gândit că era un semn bun. Însemna că se maturizează, că își asumă niște responsabilități.

Bărbatul făcu o pauză.

— Dar am aflat că nu lucra în vreo cafenea, ci într-un club de pe faleză. Nu ni s-a părut potrivit pentru o fată de șaptesprezece ani. M-am gândit că poate era chiar ilegal. A spus că nu lucra la bar, ci în restaurant, că era îndeajuns de în vârstă încât să ia propriile decizii și că, dacă nu ne convenea, era treaba noastră, nu a ei.

— Deci acolo s-a dus în noaptea de vineri?

Femeia aprobă din cap.

— Lucrase două ture la finalul săptămânii precedente, însă în timpul zilei, la prânz și după-amiaza. În noaptea aceea începea treaba abia la ora opt. Am dus-o cu mașina. Nu voiam să ne certăm. Am întrebat-o la cât o să termine, iar ea a spus că la miezul nopții. I-am zis că tatăl ei o s-o ia cu mașina. Mi-a spus că nu era cazul deoarece clubul oferea taxiuri. Când a coborât din mașină părea foarte fericită. Mi-a făcut cu mâna și mi-a trimis o bezea. Nu era voie să parchez chiar acolo și aveam o furgonetă în spate, care m-a claxonat, așa că a trebuit să plec și nu am mai văzut-o intrând în club.

— Atunci a fost ultima oară când ați văzut-o?

Vera se gândi că femeia rememorase de sute de ori scena, gândindu-se obsesiv la ea și alimentându-și sentimentul de vinovăție.

— Da. Firește, nu am putut să dormim. Niciodată nu puteam să dormim până nu venea acasă. Când s-a făcut ora unu și am văzut că încă nu era acasă, Alan s-a dat jos din pat și a sunat la club. Au spus că probabil era o greșeală la mijloc, deoarece nu lucra acolo în noaptea aceea. Niciodată nu

puneau minore în tura de noapte. Ne-am gândit că ne mințise și că de fapt se dusesse la o petrecere. Sau că ieșise în oraș cu vreun băiat care știa că nu o să ne placă. Ne-am gândit că o să vină a doua zi cu o grămadă de scuze pregătite.

— Însă nu s-a întâmplat asta, deci ați contactat poliția.

— Da. Nu sunt convinsă că ne-au luat în serios, însă când s-a făcut duminică noapte și tot n-a apărut, și-au făcut și ei griji. Deja vorbiserăm între timp cu toți prietenii ei. Nimeni nu știa unde se dusesse.

— Era o fată sănătoasă? N-avea oase rupte?

Vera spera că părinții o să-i spună că fusese un copil neîndemânatic, că poate își rupsese glezna la schi sau ceva similar.

— Nimic de genul ăsta.

— Și dinții? Avea grijă de igiena orală?

Cei doi din fața ei începeau s-o privească de parcă ar fi fost nebună. Din copac, de deasupra Verei, un guguștiuc începu să cânte hipnotic.

— Avea dinți perfecți, spuse mama. Nu avea nicio plombă.

— Mai am o singură întrebare, după care vă explic de ce mă aflu aici și ce urmează să facem.

Vera simțea cât de panicați erau și încercă să mențină un ton liniștit, calm. Felul în care pronunță cuvintele o făcu să se gândească la guguștiucul de deasupra. Liniștitor și blând:

— Cum se numea clubul la care trebuia să lucreze în noaptea aceea?

— Pescărușul, răspunse Alan Murray. Se numea Pescărușul.

Capitolul 39

Holly credea că Vera devenise obsedată de profesorul Stephen Bradford, de miticul Prof, prietenul lui Hector, membru al Găştii celor Patru. Vera era convinsă că era vinovat pentru că făcea parte din copilăria ei, pentru că o bântuia la fel cum o făcuse și Hector cândva. Alergau după cai verzi pe pereți. În viața reală, laureații premiului T.S. Eliot pentru poezie nu comiteau crime. Îl căutase pe Bradford pe Google și recunoscuse titlul antologiei lui – îi studiasse una dintre poezii pentru un examen de engleză. În drumul spre sud, spre Kimmerston, vorbise cu Charlie despre rezervele ei, însă el era de partea Verei, ca întotdeauna.

— Da, pare cam ciudățel, dar probabil femeia are dreptate. De regulă are.

Lui Holly mereu îi plăcuse în Durham; priveliștea spectaculoasă a catedralei și a castelului, așa cum se vedeau din tren, însemna pentru ea începutul ținutului din nord. Granița aceluia teritoriu ciudat, străin, care-i devenise casă. Charlie părea să știe orașul și ocupă ultimul loc de parcare de pe o străduță din apropierea facultății spre care se îndreptau.

— Am sunat înainte. Ne așteaptă Christine.

Ieșiră din mașină și detectivul încuie.

— Ea e tipa care i-a recunoscut vocea profesorului pe înregistrare.

Femeia avea peste patruzeci de ani, ceea ce nu prea o încadra în categoria de „tipă”, cel puțin nu pentru Holly. Era înaltă și subțire, cu spatele drept, și părea maiestuoasă într-un fel minimalist. Pe lângă că era, la rândul ei, cadru didactic, făcea parte și din personalul administrativ al facultății. Însă Charlie părea să o fi cucerit.

— Ce spuneți să stăm de vorbă în camera de ședințe a studenților? De regulă e foarte multă liniște la ora aceasta.

Cei doi o urmară într-o încăpere cu vedere la grădină și la râu, iar femeia îi servi cu cafea de la aparat și biscuiți. Acolo se terminară amabilitățile.

— Sper că vă dați seama că îmi este imposibil să vă dau informații despre cineva care a făcut parte din personal fără să-mi dați niște motive întemeiate.

Tonul îi era glacial.

Holly tocmai voia să spună ceva, însă Charlie fu mai rapid, vorbind potolit.

— S-ar părea că are legătură cu două crime, Christine.

Holly se simți jenată când auzi cum îi spune pe numele mic. Probabil că și ea era profesoară.

— Dar nu există nicio dovadă că e implicat propriu-zis. Doar nu îl considerați unul dintre suspecti.

Femeia ridică paharul de plastic și bău din cafea.

— Ar putea să ne furnizeze informații folositoare care să ducă la arestarea unui criminal periculos.

Charlie tăcu o clipă.

— Una dintre victime era o tânără. De aceeași vârstă ca majoritatea studenților.

Charlie făcu o nouă pauză.

— Doar nu vrei ca facultatea să pară că obstrucționează ancheta.

— N-aș vrea ca numele unui poet de prim rang, care are legături directe cu această facultate, să ajungă peste tot prin tabloide.

Vorbise pe un ton aproape arțăgos. Charlie o enervase.

— Promit că nu se va întâmpla asta, Christine. Vom acționa discret. Asta dacă nu cumva profesorul Bradford va fi găsit vinovat. Atunci chiar va fi imposibil să nu-i ajungă numele în presă.

Femeia părea că nu se simte prea bine și închise ochii. Holly își imaginează cum calcula în minte care era modalitatea de a reduce cât mai mult daunele aduse prestigiului Universității, după care decise, într-un final, că nu era bine să pună bețe-n roate poliției.

— Trebuie să merg în birou ca să găsesc adresa actuală a lui Stephen.

— Îți mulțumim din inimă, Christine.

Era imposibil să nu crezi în spusele lui Charlie.

— Dar, înainte de asta, poate ne zici câte ceva despre el. Despre personalitatea lui. Ce fel de om este?

Detectivul se lăsă pe spate, aparent la fel de confortabil într-un cadru formal, academic, precum într-unul dintre barurile soioase din Shields în care se vedea, de regulă, cu informatorii lui. Holly se întrebă cum de îl subestimase în toți anii în care lucraseră împreună.

— Bradford e un poet de mare rang. E genial când descrie peisajul din nord.

— Peisaje cu dealuri și oi, totul numai lapte și miere?

Femeia îl privi, nesigură dacă își bătea joc sau nu.

— Nu e nimic sentimental în opera lui, domnule detectiv. Surprinde brutalitatea vieții la țară, ambiguitatea contrastantă dintre locurile ascunse și

spațiul deschis.

Christine se ridică și luă un volum subțire de pe un raft.

— Vă rog să luați această carte. S-ar putea să înțelegeți mai bine la ce mă refer când vorbesc despre opera lui.

Femeia îi înmână cartea lui Holly, bănuind, evident, că ea ar fi știut să aprecieze adevărata valoare a poeziei.

Holly aruncă un ochi pe coperta care înfățișa Zidul lui Hadrian întinzându-se până la linia orizontului și având nori negri pe fundal. Antologia se numea *Ziduri și libertate*. Și-o aduse aminte de când era la școală. Pe spate era o recenzie favorabilă din *Observer*.

Holly îi întinse cartea lui Charlie. Acesta îi aruncă o privire rapidă, după care se întoarse către femeie.

— Da, Christine, nu te supăra, dar asta e mai mult ca să-i evaluăm opera. Și, oricum, nu prea sunt sigur cât de relevant e. Nu ne spune multe despre el ca om. Spune-ne, de exemplu, cum se înțelegea cu colegii. Îl plăceau?

— Era un profesor foarte carismatic. Studenții îl adora, mai ales cei care-și dădeau doctoratul.

Charlie nu spuse nimic. Aștepta să audă mai multe. Holly stătea nemișcată, de frică să nu rupă vraja.

Christine dădu cafeaua pe gât și puse paharul pe farfuria de pe masa lucioasă.

— Uneori era arogant. La întâlniri îi plăcea să se audă vorbind. Asta îl făcea să nu fie tocmai popular.

Femeia se opri din nou.

— Nu cred că avea prieteni apropiați aici. Era mai degrabă un *performer*, dacă înțelegeți la ce mă refer.

— Se dădea puțin în spectacol.

Charlie vorbise pe un ton respectuos.

— Posibil. Mi se părea mereu că viața lui nu se învârtea în jurul facultății. Pentru majoritatea profesorilor, aici e punctul principal de interes. Nu și în cazul lui Stephen. Unii îl considerau destul de neserios, de parcă-și lua în joacă munca de aici. Era plătit destul de bine, însă nici că-i păsa dacă anula în ultima secundă vreun curs.

Christinei probabil că i se păruse că dădea din casă prea mult, deoarece își schimbă deodată tonul.

— Firește, era foarte căutat în lumea literară, era chemat mereu la festivaluri, conferințe, la tot felul de evenimente legate de carte, ceea ce

dădea bine și pentru facultate. Nu toată lumea își dădea seama cât de important era tot ce făcea și în afara Universității.

Charlie dădu din cap, arătând că el, unul, înțelegea.

— Are vreo rudă?

— Cred că a divorțat acum mulți ani. Niciodată nu mi-a zis că ar avea copii, însă, după am spus, nu obișnuia să vorbească despre viața lui personală. Ar putea avea o ceată întreagă. Intra pe ușă ca o adiere, își făcea numărul în fața publicului captivat, apoi venea la o ședință a profesorilor, se opunea unei propuneri complet rezonabile, cred că doar ca să se pună de-a curmezișul, după care să dispară din nou. Cred că avea un apartament undeva în Tyneside, însă domiciliul lui principal era în Northumberland-ul de Nord, iar acolo era imposibil de dat de el.

Femeia zâmbi deodată.

— Îmi pare rău, probabil că sunt nedreaptă. După cum v-ați dat seama deja, mie mi s-a părut a fi un om dificil.

— Deci nu ți-a părut rău când s-a pensionat?

Zâmbetul femeii deveni și mai larg.

— Puteți s-o mai spuneți o dată și încă o dată, domnule detectiv!

Charlie se ridică.

— Ți-am răpit mult timp. Dă-ne detaliile de contact ale domnului profesor Bradford și plecăm.

Dar Christine părea să nu vrea să-i mai lase să plece. Se ridică, însă pentru o clipă rămase nemișcată și privi pe geam.

— Ador toamna în Durham. Studenții urmează să revină în curând, începutul unui nou an de facultate e întotdeauna un moment al promisiunilor.

Femeia se întoarse cu fața către ei.

— Poate că de asta nu mi-a plăcut Bradford niciodată. Pentru că nu-i păsa de acest loc. Pentru el era doar un loc de muncă. După cum am mai spus, interesele lui erau altele. Îi păsa de viața la țară. De cărțile lui. Noi n-am avut niciodată un loc în viața lui adevărată.

Cei doi intrară în mașină. În câteva săptămâni, străzile aveau să fie pline de studenți, însă deocamdată era liniște. În depărtare se auzea un clopot de biserică. Charlie era la volan, iar Holly ținea o foaie cu însemnele oficiale ale Universității, pe care erau trecute adresa și telefonul profesorului Stephen Bradford.

— Ce crezi?

Charlie se întorsese la Holly și o privea.

— Mergem înapoi la secție și îi arătăm Verei ce-am găsit, sau mergem direct acolo și o sunăm pe urmă?

Părea un test al loialității. Însă Holly nu-și dădea seama dacă loialitatea în cauză era către Vera sau către Charlie. Hotărî să riște.

— Zic să mergem direct acolo, dar pe drum ar trebui să-i dăm un țâr Verei. Nu cred că o să-l anunțe Christine – nu părea să-l placă prea tare –, însă altcineva de la facultate e posibil să-și fi dat seama că ne-am învățat pe-acolo, și e clar că nu duce lipsă de admiratori. Mai bine să vorbim cu el înainte să-l prevină cineva.

Tânăra ezită, apoi continuă cu sinceritate:

— Dar mi-ar fi teamă să trecem pe la el fără s-o anunțăm pe Vera.

— Ha! Și mie la fel.

Charlie porni motorul.

— Sun-o tu, dragă. Spune-i veștile bune. Fă-i ziua mai frumoasă.

Locuința profesorului era o vilă aflată la sud de Seahouses. Drumul separa casa de dune, iar dincolo de ele se vedeau Insulele Farne. Întreaga stradă părea acoperită cu un strat protector de nisip care o proteja de vânturile reci. În timp ce se apropiau de casă, trecând pe lângă alte proprietăți asemănătoare, Holly își zise că întregul cartier era cam banal, cu un aer prea de periferie față de ceea ce-și închipuiau ei că ar fi gusturile profesorului. Însă, atunci când ajunseră în fața locuinței, își dădu seama că aceasta era, de fapt, destul de diferită. Etajul fusese reconstruit și extins astfel încât două geamuri uriașe, montate în unghi, se întindeau spre mare ca prora unei corăbii. În cameră fusese instalat un telescop care stătea pe un trepied și era orientat spre golf.

Vera avea o stare ciudată când o sunase Holly, părea aproape la capătul puterilor.

— Am și eu vești. Cred că am identificat al doilea cadavru. Cu siguranță nu e al lui Mary-Frances. O să le spun tuturor la ședința de diseară. Aduceți-l pe profesor ca să-i punem niște întrebări. Înregistrarea de pe fixul lui Gary Keane și faptul că el a fost unul dintre ultimii care l-au văzut pe Robbie Marshall în viață sunt motive destul de bune pentru așa ceva.

Charlie parcă puțin mai în susul străzii și merseră pe jos până la casa profesorului. Nisipul de pe asfalt scârțâia la fiecare pas, iar deasupra se

auzeau zgomotele pescărușilor. Vremea părea să se strice și niște nori denși filtrau lumina solară, făcând ca reflexia ei pe suprafața apei să pară metalică. Înăuntru nu se vedea nicio mașină parcată, iar când aruncară un ochi pe micul geam al garajului văzură că și acela era gol.

— Nu e aici.

Holly se gândi că alergaseră după cai verzi pe pereți. Ar fi trebuit să meargă direct la secție în Kimmerston. Se simți de parcă era vina lui Charlie, parcă avea nevoie să dea vina pe altcineva pentru timpul pierdut.

— Încă nu știm asta. S-ar putea să mai locuiască împreună cu cineva. Poate cealaltă persoană a luat mașina.

Charlie bătu la ușă.

Nu răspunse nimeni, iar Holly se uită pe geamul de la parter și văzu o cameră care aducea mai mult a bibliotecă sau muzeu decât cu încăperea dintr-o locuință. Fiecare perete era acoperit de vitrine sau rafturi din lemn de culoare închisă. Lângă un exemplar din propria antologie se vedeau animale și păsări împăiate. Parcă formau un întreg. Pe unul dintre rafturi se afla un șir de cranii albe, unele mici, altele mai mari, care ar fi putut fi de căprioară. Holly îi dădu dreptate Christinei. Nu era nimic sentimental sau romanțat în viziunea lui Bradford despre viața la țară. Se gândi brusc la grămada de oase găsită în scurgerea de la St. Mary și îi trecu prin minte că probabil pe profesor nu l-ar fi deranjat să aibă în colecție și un craniu uman. Sub geam se afla o masă de lucru cu un laptop pe ea. Charlie bătu la ușă din nou. În continuare, niciun răspuns.

Merse în spatele casei. Holly îl urmă. Între garaj și locuința propriu-zisă era o poartă cu o încuietore de modă veche care dădea într-o grădină sălbatică, un loc ce părea să fie rezervația naturală personală a profesorului. Într-un colț, aproape ascunsă de vegetație, era o băltoacă mare. Grădina era separată de terenurile agricole din jur printr-un gard viu de soc și păducel. Charlie rămase locului pentru o clipă, uitându-se la peisajul sălbatic, după care întoarse privirea spre casă.

Camera din față era biroul profesorului, iar în spate se afla camera de zi, locul în care-și petrecea timpul când nu era în sanctuarul de la etaj, cu privire la mare. Probabil că dărmase un zid despărțitor pentru a mări spațiul, iar niște uși mari din sticlă dădeau în grădină. Bucătăria lăsa impresia că proprietarul era un gurmand împătimit de gătit – pe pervaz era un ghiveci cu busuioc, pe bufet se afla o carte de bucate, iar la masă puteau sta fără probleme zece oameni. Holly începu să se întrebe ce fel de bărbat

era, de fapt, Stephen Bradford.

— S-ar părea că a fost pe aici de dimineață, spuse Charlie. Văd că vasele de la mic dejun sunt puse la uscat.

Holly observă și ea un mic ibric de cafea, o cană, un castron pentru cereale, o farfurie și un cuțit.

— Poate am ajuns prea târziu și cineva de la facultate l-a anunțat deja. Însă măcar l-am identificat și știm unde să-l găsim. Cu siguranță el e omul nostru.

Charlie încercă ușa de la bucătărie, dar și aceasta era încuiată.

Cei doi detectivi se întoarseră în fața casei și rămaseră locului o clipă, uitându-se la ea.

— Scuzați-mă!

În grădina de lângă apăru o femeie.

— Îmi puteți spune și mie ce faceți?

Holly recunoscuse de îndată accentul afectat al clasei înstărite.

— Voiam să vorbim cu domnul profesor.

Charlie i-o luă din nou înaintea lui Holly. Vorbea de parcă voia s-o convingă pe femeie să facă o investiție financiară sau să-și reutilizeze bucătăria.

— Aveam o întâlnire cu dumnealui.

— Ei bine, nu-i aici. A plecat destul de brusc de dimineață, spunea ceva de o urgență de familie.

Femeia făcu o pauză.

— Trebuia să mergem să bem diseară. Toți de pe stradă. E un obicei al nostru.

Părea pur și simplu dezolată. Holly se gândi că profesorul știa să se distreze.

— Știți dacă revine mai târziu?

— A spus că o să fie plecat cel puțin două zile. M-a rugat pe mine să le spun tuturor că a trebuit să renunțe la programul de diseară. Presupun că o să stea în apartamentul lui din Tyneside.

În glasul femeii se simțea dezaprobarea. Lăsa impresia că Tyneside nu era genul ei de loc. Însă Holly se gândi că destinația profesorului avea ceva implacabil în ea. Ancheta începuse în Whitley Bay și tot acolo avea să se termine.

Capitolul 40

Biroul proiectului de reabilitare urbană din Whitley Bay era încuiat. Vera rămase locului o clipă și se întrebă dacă asta însemna ceva. Holly îi spusese că profesorul dispăruse din nou, iar detectiva și-i imagina pe el și pe Sinclair într-un avion care tocmai decola de pe aeroportul Newcastle. Probabil că se întâlneau în sala de așteptare luxoasă, băuseră o șampanie pentru a-și sărbători dibăcia, iar în clipa aceea zburau spre o destinație caldă, unde puteau trece neobservați, așa încât să nu mai dea nimeni de ei. Apoi verifică orarul și observă că biroul era închis timp de două ore în *fiecare* după-amiază. Își spuse că devenea paranoică, își crea teorii ale conspirației fără vreo bază.

Se duse cu mașina până în Tynemouth, până la marele bloc în formă de semilună în care locuiau cei doi Sinclair, ignoră semnele care arătau că parcare era privată, și se strecură după alt vehicul pentru a trece de barieră. Aproape că își dorea să vină cineva și să-i spună că nu are voie să facă asta. Avea un chef de ceartă, ceva de speriat. Își amintea cum primiseră vestea părinții Rebeccăi în grădina lor din Holywell. Tatăl devenise vorbăreț în urma șocului:

„Mereu am crezut în sinea noastră că Rebecca a fugit și că într-o bună zi o să se întoarcă la noi. Desigur, am văzut că au fost descoperite niște cadavre la St. Mary, dar era vorba despre doi oameni, am crezut că erau un cuplu.”

Șocul o nimicise pe mamă. Nici măcar nu se chinuise să-și șteargă lacrimile care îi șiroiau pe față.

Sinclair deschise ușa apartamentului. Se dichisise și avea un aer degajat, iar Verei îi veni să-l pocnească.

— Vera! Cu ce ocazie avem această plăcere?

Accentul scoțian era în continuare subtil și tonul vocii jucăuș. Avea impresia că era de neatins.

— Rebecca Murray.

Vera dădu buzna în camera de zi luxoasă și se uită către mare.

— Îți aduci aminte de numele ăsta?

— Fătuca aia care a dispărut? Normal. Părinții ei au fost destul de afectați. Era un copil cam teribilist din câte îmi aduc aminte. Cel puțin potrivit știrilor. Eu, unul, nu am cunoscut-o niciodată. Lumea a crezut că a

fugit la Londra ca să-și facă o viață nouă.

— Și cine anume a crezut asta?

Detectiva ridicase tonul, iar în pragul ușii de la bucătărie apăruse Elaine, cu un prosop în mână. O văzu pe Vera și se întoarse.

— Ia stai și tu aici, doamnă.

Vera era de-a dreptul dictatorială.

— Lucrai la Pescăruș pe atunci și probabil că ai angajat-o. Din câte m-am prins eu că stăteau lucrurile, tu luai toate deciziile. Am înțeles că era ca și cum tu conduceai toată afacerea.

Verei i se păru că observă o ușoară umbră de satisfacție pe chipul femeii, plăcerea provenită din faptul că, în sfârșit, cineva îi dăduse cezarului ce era al cezarului. Însă nu spuse nimic, și tot Sinclair fu cel care vorbi.

— Nu a existat niciodată vreo dovadă că Rebecca Murray a lucrat la noi.

Lăsase deoparte atitudinea relaxată și începuse să se enerveze la rândul lui.

— Deci acum e și mincinoasă, nu doar teribilistă.

Toți trei stăteau în picioare, încordați, iar Elaine încercă să-i calmeze. Părea brusc neliniștită.

— Ascultă, de ce nu stai jos, Vera? Tocmai voiam să fac niște cafea. Sunt sigură că Gus îți va răspunde la orice întrebare ai despre fată.

Vera se așează.

— Nu, mulțumesc, dragă, ești foarte amabilă, dar nu vreau cafea.

Putea juca și ea după propriile reguli.

— Ai dreptate, Elaine. Sunt convinsă că Gus are o explicație foarte bună prin care poate să-mi arate de ce doi oameni, amândoi având legături cu Pescărușul, au murit și au ajuns în scurgerea de la St. Mary.

În cameră se instalează tăcerea. Sinclair rămase locului, ca înghețat, pentru o clipă.

— Credeam că ați identificat a doua victimă și că e vorba de Mary-Frances.

— Am făcut o presupunere. Știi cum se spune: *dacă presupui te supui greșelii*.

Detectiva zâmbi ușor. Auzise expresia în timpul unui antrenament și, dintr-un motiv sau altul, o reținuse.

— Poate că faceți o nouă presupunere în privința fetei dispărute.

— S-ar părea că nu. Ai fi surprins câte se pot afla în zilele noastre dintr-un morman de oase.

Dacă i-ar fi fost teamă să mintă, Vera și-ar fi ținut degetele încrucișate, însă niciodată nu fusese superstițioasă. Mai mult, era absolut convinsă că scheletul era al Rebeccăi Murray. N-avea nevoie nici de doctorul Keating, nici de prietena lui antropolog care să-i confirme.

Tăcerea care se instală fu spartă de ceva ce părea a fi un tunet venit de la mare depărtare. Era sfârșitul verii.

— Așa că vreau să-mi spui tot ce știi despre Rebecca Murray.

— Vera!

Gus își ridică brațele într-un gest dramatic de predare.

— A fost acum multă vreme!

— Cazul a apărut la *Crime Watch*, la BBC. A fost menționat și Pescărușul. Nu e ceva ce un afacerist ar uita așa ușor.

— Treaba cu *Crime Watch* a avut loc abia mai târziu, la vreun an după dispariția fetei, iar pe atunci Pescărușul era deja scrum. Atunci când a dispărut s-a făcut mare tam-tam în presa locală, dar nimic la nivel național. Și, în mod ciudat, n-am pierdut clienți. S-a întâmplat taman opusul. Toți morbizii și curioșii s-au bulucit să vadă și ei despre ce era vorba. S-a petrecut chiar înainte de incendiu și am făcut atunci mai mulți bani decât făcusem de multă vreme.

Sinclair zâmbi ușor. După ce trecuse șocul inițial provocat de acuzele Verei, își recăpătase încrederea în sine.

— Ce convenabil. Deci compania de asigurare nu a pus la îndoială cauza incendiului din moment ce profitul era în creștere.

— Vera, ești foarte cinică.

Gus făcu o pauză.

— Hector ar fi mândru de tine.

Detectiva ignoră comentariul, însă se gândi că Hector n-ar fi fost *niciodată* mândru de ea, indiferent ce ar fi făcut.

— Hai, povestește-mi ce s-a întâmplat în săptămâna aceea. Rebecca le-a spus alor ei că lucra la tine pe post de chelneriță. A făcut două ture în timpul zilei la restaurant. Vrei să-mi spui că nu așa stau lucrurile?

Vera se întoarse.

— Elaine?

— Nu am găsit nicio dovadă că ar fi lucrat acolo.

— Ce înseamnă asta?

Vera simți că îi sărea țandăra din nou.

— Ori lucra acolo, ori nu lucra. Doar i-ai luat un interviu.

Elaine ezită înainte de a răspunde.

— I-am luat un interviu și i-am oferit un post. I-am spus că o s-o punem pe turele de zi. Era o fată arătoasă și puțin înfiptă. Fie avea să fie grozavă și clienții urmau s-o adore, fie avea să fie obraznică și urma să creeze o situație de coșmar. Știi genul.

Vera aprobă din cap. În minte îi apăru Holly. Detectiva tot nu știa în ce categorie intra Hol, dacă era o fată îngrozitoare sau de milioane, însă în ultima vreme îi plăcea abordarea ei.

— I-am spus că, dacă voia, putea să vină și să vadă cum lucrează restul personalului. Asta a fost în weekend-ul dinainte să dispară. Era ceva strict voluntar și nu urma să fie plătită, dar avea prânzul asigurat. M-am gândit că, dacă i se părea prea greu, n-o să se întoarcă și nu era cazul să-mi bat capul degeaba cu vreun contract. Dar, la momentul respectiv, nu era angajata noastră și nu făcea parte din personal.

— Deci le-ai spus agenților care anchetau dispariția ei că nu lucra la Pescăruș. Că n-avea nicio legătură cu voi și că, dacă ar fi verificat, n-ar fi găsit niciun contract.

Elaine dădu din cap.

— Ultimul lucru pe care-l voiam era să avem probleme din cauza dispariției unei fetișcane.

— N-au venit să discute și cu restul personalului din restaurant?

Fu rândul lui Sinclair să răspundă.

— Deja se stabilise că era o adolescentă fugită de acasă din cauza părinților prea stricți. Cazul nu mai prezenta interes. Se gândeau că dispăruse cine știe unde cu vreun flăcău și că o să se întoarcă imediat ce avea să-și dea seama că nu știe să spele rufe.

— Însă acum e vorba despre o crimă și aveți mai multe de pierdut decât pe vremea Pescărușului. Acum te ocupi de proiectul de reabilitare și, din câte înțeleg, până și vechea ta amică, Judith Brace, a băgat bani în asta. Ceilalți investitori n-ar fi mulțumiți să afle că nu ai cooperat din plin cu noi. Așa că vreau să-mi spui tot ce știi despre Rebecca Murray, altminteri te duc la secție și poți să fii sigur că o să chem presa să te vadă.

În cameră se instalează din nou liniștea. Norii acoperiseră Soarele, iar ciudata strălucire metalică de la suprafața apei se stinsese. Din nou, Elaine vorbea prima.

— Becca. Așa își spunea. Avea ceva special. Era actriță. Mi-am dat seama de asta când o interviewam. Înțelegea imediat ce voiai de la ea și era

dispusă să-ți ofere acel lucru.

— Dar *ea* ce anume voia?

Vera se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi, nepăsându-i că așa își ridicase fusta.

— Pericol. Adrenalină. De asta voiam să stau cu ochiul pe ea. Era genul de copil care trăiește viața la maximum. Ar fi fost grozavă pentru local. Arăta foarte bine, chiar și îmbrăcată în uniformă de școală, și nici n-avea mult sub optsprezece ani, moment în care am fi putut s-o angajăm să lucreze în club, nu doar la restaurant. Dar se vedea cu ochiul liber că exista și un risc. Avea un anumit aer. Simțea nevoia să fie centrul atenției. Voia să ajungă celebră cu orice preț. Era sufocată de niște părinți care nu o înțelegeau deloc, așa că totul era o luptă. Era obișnuită cu provocările, așa funcționa ea.

Elaine se opri și dădu din umeri.

— Scuze, sună foarte stupid.

— Nu, spuse Vera. Mă ajuți să mi-o imaginez. Am mai văzut copii așa. Cu nevoia asta de adrenalină. Se tem de plictiseală.

Ei sunt cei care dezvoltă dependențe. Ei sunt cei care sar șinele de tren ca să facă graffiti-uri țicnite, ei sunt cei care fură doar de plăcere. Dar tot ei sunt cei care ajung soldațidecorați, exploratori faimoși și antreprenori de talie mondială.

— Deci era la club la final de săptămână, înainte să dispară?

— Da.

Tot Elaine era cea care vorbea. Vera nu era sigură dacă femeia își proteja soțul sau dacă Gus chiar nu o cunoscuse pe fată. În orice caz, el nu părea să contribuie prea mult la conversație.

— A venit sâmbătă. Teoretic trebuia doar să se uite și să bage la cap, dar nu putea sta locului. Vezi tu, era nerăbdătoare, așa că a ajuns să lucreze. Când a venit duminică la prânz a muncit cot la cot cu ceilalți. I-am dat niște bani în mână și partea ei de bacșiș.

— Ce s-a întâmplat?

Vera își dădea seama că se întâmplase *ceva*. De asta își amintea Elaine totul așa de bine. De asta se tulburase când Vera începuse cu toate întrebările ei.

— Nu s-a întâmplat nimic atunci.

Femeia tăcu pentru o clipă.

— Robbie Marshall era la restaurant în ziua aceea. Avea întâlniri acolo,

uneori, când voia să-și impresioneze partenerii de afaceri mai înstăriți. Uneori îl aducea și pe șeful lui de la Swan's acolo.

— Cu cine era în duminica dinainte să dispară Rebecca?

— Nu știu. Era cu un bărbat. Nu l-am recunoscut. Vorbesc serios, Vera! Robbie nu avea prea mulți prieteni. Doar pe tatăl tău, pe Prof și pe John Brace. Dar știa zeci de oameni. Persoane de la care cumpăra și cărora le vindea chestii. Cum era și individul ăsta, care părea un afacerist în căutare de distracție. Era obez. Avea un costum boțit. Robbie voia să obțină ceva de la el. Mi-am dat seama de asta după felul în care râdea prea tare la glumele proaste pe care individul le scotea pe gură și după excesul de vin bun. Becca era cea care servea la masa lor.

Vera începu să înțeleagă. Până la urmă, Robbie Marshall era genul de om care putea să obțină orice-ți doreai.

— Iar afaceristului obez i s-a put pata pe față?

— Efectiv saliva. Era de-a dreptul scârbos.

Elaine se uită o clipă la soțul ei, dar acesta era impasibil.

— Gus nu era acolo peste weekend. Era undeva în sud, plecat cu afaceri. Eram de una singură și nu voiam să enervez niciun client important.

— Deci Robbie le-a făcut lipeala?

Furia pe care Vera o simțise când dăduse buzna în apartament i se accentuase. Simțea că îi venea să urle. Însă puse întrebarea pe un ton liniștit, de conversație.

— Nu atunci. Fata și-a terminat întâi tura. După cum ți-am zis, am plătit-o, i-am dat partea ei de bacșiș, după care i-am zis că, dacă voia, era angajată. Însă afară o aștepta Robbie. L-am văzut cum se sprijinea de balustradele de la Esplanadă și privea apa. Se uita la cargoboturile care părăseau Tyne-ul de parcă erau cel mai important lucru din lume. În același timp, pândeau intrarea personalului de la Pescăruș, căutând-o pe Becca, fiindcă sunt sigură că i-o promisese grăsanului căruia îi făcuse cinste cu masa.

— Nu ai prevenit-o? Nu i-ai spus nimic?

Rosti cuvintele pe același ton liniștit, aproape tăcut.

— Ce să-i fi spus, Vera? Aveam probabil aceeași vârstă ca maică-sa. Crezi că o fată ca ea m-ar fi ascultat? Ar fi văzut-o ca pe o provocare, s-ar fi văzut cu grăsanul ăla doar ca să-mi arate mie că se descurca.

Și, oricum, nu voiai să enervezi niciun client important.

Însă Vera dădu din cap. Probabil că Elaine avea dreptate, iar Becca nu ar

fi ascultat glasul rațiunii. Se întrebă ce i-o fi spus Robbie. *Tipu' e un bărbat singuratic și e nou în oraș. Vrea doar să aibă parte de puțină companie. Adică o tânără care să petreacă timp cu el, cu care să stea la masă și să bea puțin. Nimic mai mult. Și o să primești și câteva lire pentru asta.* Iar ea probabil că fusese îndeajuns de naivă încât să-l creadă.

— Becca și grăsanul s-au întâlnit la Pescăruș în noaptea în care a dispărut?

— S-au întâlnit afară. I-am spus lui Robbie că era minoră și nu voiam să-i las înăuntru. Presupun că le-a găsit el alt loc.

Normal că da! Robbie Marshall, factotumul, omul care putea obține orice pentru oricine. Cum de te iubește atât de tare mama ta, Robbie? Când o să se afle toate astea o să fie devastată.

Elaine vorbea mai departe.

— Asta a fost o greșeală. Ar fi trebuit să-i las în club. Așa aș fi putut să mai arunc un ochi asupra ei.

— Cum îl chema pe afacerist?

Elaine clătină din cap.

— Îmi pare rău, Vera, nu știu. Ți-aș spune, dacă aș ști.

Vera o pironi cu privirea, însă nu-și putea da seama dacă Elaine chiar spunea adevărul sau nu. Se pricepea la minciuni. Era printre cele mai bune la așa ceva.

— Și nu le-ai spus nimic din toate astea polițiștilor la momentul respectiv, în timp ce avea loc o anchetă legată de dispariția unei persoane, când părinții ei erau disperați să afle ce s-a petrecut cu fiica lor?

Tăcerea femeii ținu loc de răspuns.

Capitolul 41

Când Vera ajunsese la secție, era mai încordată decât o văzuse Joe vreodată. Încă furibundă în urma conversației cu Sinclair și soția lui, însă motivată, știind, în sfârșit, ce trebuia să facă pentru a rezolva cazul. În timpul ședinței, Joe se uita la ea și își făcea griji, gândindu-se că toată agitația și furia aveau să-i provoace un atac de cord. O femeie de o asemenea vârstă și un astfel de gabarit nu trebuia să se enerveze așa tare. Deja fusese avertizată în privința tensiunii și lua medicamente, atunci când își amintea de ele.

— Deci știm cine e a doua victimă de la St. Mary. Chiar dacă fata avea o dantură perfectă – pun pariu că părinții ei erau fixiști, nici nu se punea problema de vreun suc artificial sau mâncare nesănătoasă pentru fiica lor –, a făcut o radiografie la un moment dat, iar doctorul Keating i-a confirmat identitatea pe baza ei.

Vera se opri ca să-și tragă sufletul și se uită prin cameră.

— A doua victimă este Rebecca Murray, în vârstă de șaptesprezece ani, singurul copil al unor părinți devotați. O tânără dezmățată, amatoare de petreceri nocturne, așa încât în clipa în care mama și tatăl ei, neliniștiți, au apelat la poliție, nu au fost luați în serios de colegii noștri de atunci. *Mie* nu mi-a trebuit prea mult să aflu că s-a întâlnit cu Robbie Marshall la Pescăruș în weekendul dinainte să dispară și pare probabil ca el să-i fi stabilit o întâlnire cu un afacerist pe care-l cunoștea.

Joe se gândea la fiica lui, la Jess a lui, și se întreba cum s-ar fi simțit dacă ar fi dat-o dispărută și nu ar fi fost băgat în seamă. Jess devenise obraznică și îndărătnică în ultima vreme, lupta deja pentru mai multă libertate. În câțiva ani o să vrea să meargă pe la petreceri și să se vadă cu băieți cu care n-ar trebui să se întâlnească. Alungă cât de repede gândul și se concentrează din nou la ce spunea Vera.

— Joe a stat de vorbă cu amicii lui de la primărie. Ce ne poți spune despre rolul lui Sinclair în proiectul de reabilitare?

— Totul e în regulă din punctul lor de vedere. A băgat un purcoi de bani și atrage în continuare alți investitori.

— Elaine nu mi-a lăsat impresia asta, spuse Vera. Altceva?

Joe clătină din cap.

— Niciun indiciu de corupție, nu umblă nicio bârfă despre vreun câștig

gras pentru consilierii locali de pe urma proiectului.

— Probabil că nici n-are nevoie să-i mituiască. Orice are iz de reabilitare e numai bun pentru ei. Iar reglementările în privința urbanismului sunt mult mai permissive ca pe vremuri. Și fiindcă Sinclair deține atât de multe proprietăți în oraș, el are un interes legitim ca proiectul să fie de succes.

Joe văzu că Vera devenise mai calmă. Dispăruse o parte din furia provocată de felul în care fuseseră tratați părinții Rebbeccăi Murray; detectiva adora să stea în fața echipei și să-și lumineze colegii.

Vera continuă:

— Holly și Charlie au fost pe urmele misteriosului Prof, iar acum l-am identificat și pe el. Este vorba despre Stephen Bradford, poet apreciat și fost profesor la Universitatea Durham.

Detectiva se întoarce către Holly.

— Nu ești convinsă că e implicat în vreun fel, nu-i așa Hol?

Întrebarea părea o provocare.

— N-are cum să nu fie implicat, spuse Holly. Cel puțin în cazul lui Gary Keane. Altminteri, de ce ar fi lăsat un mesaj pe telefonul individului? Însă îmi vine greu să mi-l închipui criminal. Are multe de pierdut.

— E posibil ca el să fie persoana căreia i-a plăcut de Rebecca Murray? Afaceristul misterios care a stat să bea cu Robbie Marshall?

Joe se gândi că așa s-ar fi legat toate elementele. Era exact ce le trebuia atunci – ceva care să facă lumină în ancheta lor.

— Nu, Elaine Sinclair îl știa bine pe Prof. Susține că nu l-a recunoscut pe bărbatul care saliva după tânăra chelneriță.

Vera se opri din mersul ei de colo-colo și se așeză pe biroul din fața camerei, dând din picioarele dezgolite. Era încălțată cu aceleași sandale dintotdeauna, cu talpă de cauciuc și barete din Velcro.

Joe îi observă picioarele murdare și pe moment se simți scârbit.

— Elaine ar putea să-l protejeze pe profesor când spune că fata a dispărut la braț cu un străin.

Vera luă în calcul posibilitatea.

— Da, s-ar putea să ai dreptate. Nu am fost convinsă pe de-a-ntregul când a zis că nu-l mai văzuse niciodată pe bărbatul ăla.

Detectiva se întoarce către Charlie.

— Ar merita să verifici la Universitate dacă au existat vreodată plângeri în sensul ăsta din partea studentelor.

Charlie dădu din cap.

— La cum văd eu lucrurile, identitatea celui de-al doilea cadavru ne dă peste cap toate ideile pe care le aveam despre mobilul crimei.

Vera nu mai dădea din picioare, ci își unise gleznele groase și stătea într-o poziție încordată.

— Nu prea știu unde intră John Brace în toată schema. Era altă treabă când credeam că iubita lui, mama fiicei lui, zăcea alături de Marshall; acum el pare c-a ieșit din schemă.

— În afară de faptul că recunoaște că i-a ascuns cadavrul lui Marshall, spuse Joe. Trebuie să fi fost implicat și în uciderea fetei. Nu pot să cred teoria cum că scheletele de acolo ar fi fost băgate în scurgere la momente diferite. Astea-s deja bazaconii.

— Poate că le făcea un serviciu vechilor lui prieteni, Marshall și Sinclair, și mușamaliza moartea Rebeccăi.

Holly încerca marea cu degetul.

— Dacă Rebecca era mai puțin isteță decât îi plăcea să creadă și a fost trasă pe sfoară de Marshall, e posibil să se fi opus în momentul în care străinul a început să-i facă avansuri sexuale. Și-atunci, se poate ca el s-o fi ucis ca să nu-l acuze de viol.

— Atunci de ce a trebuit să moară și Marshall?

Vorbele Verei sunară ca un urlat de frustrare. În încăpere se lăsă liniștea. Detectiva continuă pe un ton mai potolit.

— Marshall n-avea cum să-l fi amenințat că mergea la poliție. Ar fi vrut să dea uitării incidentul la fel de mult ca afaceristul misterios. Joe, mâine la prima oră vreau să mergi la Warkworth să vorbești cu Brace. Pe mine mă știe prea bine. Se ajunge la atacuri personale. În arhive nu am găsit nimic despre o posibilă implicare a lui în ancheta legată de dispariția Rebeccăi Murray, însă probabil că asta nu înseamnă mai nimic. Era prea isteț să lase vreo urmă. Vezi dacă-ți spune ceva interesant. S-ar putea să te subestimeze și să-i scape ceva util.

Joe se gândi că Vera era disperată dacă voia să-l trimită pe el să discute cu John Brace. Până atunci și-l păstrase numai pentru ea. Avea probleme personale cu Brace și tocmai de asta îi plăcuse să meargă personal.

Când ajunse la închisoare în următoarea zi de dimineață, la penitenciar avusese loc un incident, mai exact una dintre problemele de zi cu zi care întrerupeau monotonia și pentru care deținuții nu puteau ieși: cineva încercase să se sinucidă sau o luase razna în celulă. Joe fu rugat să aștepte în

camera mică, aflată imediat după recepție. Urmau să-l aducă pe Brace imediat ce puteau. Joe se așeză plictisit pe scaunul tare din plastic. Nu avea absolut nimic de făcut. Nu avea telefon. Nu avea niciun ziar. Trecu un sfert de oră, însă nu veni nimeni să-l pună la curent cu ce se întâmpla, iar detectivul se întreabă dacă uitaseră de el. Începu să dea ture în micul spațiu și se gândi că probabil așa se simțeau și deținuții în celulă, însă acolo, cel puțin, avea loc unde să se foiască. Pe perete se afla un panou cu fotografii ale persoanelor importante din închisoare. Toți zâmbeau cu dinții la vedere, așa încât păreau niște chipuri nefirești, chiar grotești: guvernatorul, capelanul și persoana care se ocupa de instruirea deținuților. Până și șeful de la catering. Joe se uită lung la poze, gândindu-se la cu totul altceva, după care își reîncepu turele prin cameră în timp ce încerca să pună cap la cap itele misterului.

Când ușa se deschise zece minute mai târziu, Joe fu luat prin surprindere. Fusese atât de preocupat de gândurile lui, încât uitase complet de ce se afla acolo și fu surprins de explozia de lumină naturală de care avu parte în drum spre locul în care urma să aibă loc întrevederea. Paznicul se scuză că îl făcuse să aștepte, însă nu îi explică motivul. Joe fu poftit într-o cameră de interogatoriu minusculă și fu surprins să-l vadă pe John Brace deja acolo. Pentru o clipă, detectivul se pierdu cu firea și se bâlbâi în timp ce încerca să se prezinte. Era în continuare pierdut în gânduri, posibilități și speculații legate de cele trei crime.

— Deci azi n-a venit flașnetarul, spuse Brace, dar și-a trimis maimuța să-i țină locul.

— Inspector Stanhope e ocupată.

Nu lăsa comentariul să-l afecteze. Parțial, chiar se bucura de ce auzise. Vera îi spusese că Brace avea să-l subestimeze.

— Însă ne gândeam că ar trebui să-ți spunem că am identificat cadavrul celălalt, de lângă Robbie Marshall.

Expresia facială a lui Brace era la fel arogantă și amuzată ca de obicei, însă când auzi cele spuse de Joe, se crispă pentru o clipă.

— Da?

— O vreme existase posibilitatea să fie vorba de fosta ta parteneră, Mary-Frances Lascuola.

— Nu a fost niciodată partenera mea!

Pe Brace îl cuprinse furia.

— A fost doar o tipă cu care am făcut sex.

— Și cu care ai făcut un copil.

— A fost decizia ei să păstreze copilul. N-am avut nicio treabă cu asta.

Joe se gândi că era o poveste destul de diferită față de ce îi spusese Verei și lui Patty. Lor le spusese că Mary-Frances fusese dragostea vieții lui.

— Dar îți pasă de Patty. Nu-i așa că ai rugat-o pe Vera să aibă grijă de ea?

— Ei bine, da, chiar dacă sunt aici, mai am un dram de responsabilitate.

— Femeia din scurgere era mai tânără decât Mary-Frances, spuse Joe. Era o liceană în vârstă de șaptesprezece ani care a dispărut chiar înainte de amicul tău, Marshall. Până acum nu descoperiserăm nicio legătură, însă ea lucra la Pescăruș în timp ce Marshall lua prânzul cu un prieten. Un prieten care părea foarte interesat de ea.

Liniștea care se așternu în încăperea mică fu întreruptă de înjurăturile și râsetele din curte, de cealaltă parte a peretelui. Cel mai probabil, un grup de tineri tocmai ieșiseră din celule și se duceau la muncă sau la sală. Joe continuă:

— O chema Rebecca Murray. Îți spune ceva numele?

Din nou, tăcere.

— Treaba cu Robbie Marshall...

Brace ezită. Probabil că deja regreta ce urma să zică. Însă Joe era, până la urmă, doar maimuța Verei, iar lui Brace îi plăcea să se dea mare. Îi plăcea să arate că înțelegea oamenii, toți oamenii *lui*, atât din poliție, cât și din afara ei, și ce anume era cel mai important pentru ei.

— Treaba cu Robbie Marshall e că-i plăcea foarte mult reputația de om care face lucrurile să se întâmple. Asta îi dădea prestanță. Lucra la șantierul naval la Departamentul de achiziții și asta era motto-ul lui: „Spune-mi ce vrei, iar eu îți fac rost de chestia aia.”

— Deci dacă tipului îi plăcea fata, Robbie ar fi văzut situația ca pe o provocare de a-i oferi ce-și dorea?

Joe începea să înțeleagă despre ce era vorba.

— O provocare, exact. Însă se băgase cam adânc în niște treburi cu indivizi care aveau așteptări mari. Niște indivizi care aveau impresia că Robbie le era dator fiindcă îi făcuseră câteva favoruri. Poate că, la rândul lui, se simțea chiar obligat să obțină pentru ei ce-și doreau. Deci, poate că era mai mult decât o simplă provocare. Era o răsplată.

— Un mod de a-și plăti datoriile?

— Cam așa ceva.

Brace se lăsă pe spate în scaunul cu rotile.

— Erau niște indivizi cu care nu voiai să te pui rău.

Tăcu o clipă.

— Niște oameni cu care eu, unul, am refuzat să am de-a face.

Joe nu răspunse, nu îi zise că avusese impresia că nu avea scrupule, că ar fi făcut afaceri cu oricine ar fi fost profitabil.

— Și ai cumva idee cu cine lua prânzul Marshall în acea zi la Pescăruș?

Brace nu răspunse direct.

— Mi-a fost stabilită data pentru audierea în vederea eliberării condiționate.

— Și te gândești că Vera ar putea să tragă niște sfori pentru tine?

Brace dădu din umeri.

— N-ar strica dacă ar spune că am ajutat-o.

— Deci tipul de la Pescăruș? Cunoscutul lui Marshall?

Brace ignoră din nou întrebarea.

— Robbie era foarte agitat în duminica pe care am petrecut-o cu el înainte de a-i găsi cadavrul la St. Mary. I-am spus asta și Verei. Era mai speriat decât îl văzusem vreodată și nu-i stătea deloc în fire. Pur și simplu el n-avea destulă imaginație ca să-i fie teamă.

— Ție, în schimb, ți-e frică, John?

Îi folosisse prenumele intenționat, încerca să-l atragă de partea lui, deși știa că avea să-l enerveze. John Brace se obișnuise să fie respectat. Mai mult, nu-i plăcea să-i fie pus la îndoială curajul.

— Până și aici? De asta nu vrei să-mi spui cum îl chema?

Bărbatul se uită la el.

— Nu am niciun nume să-ți dau. În orice caz, nu ceva clar.

— Dar ai putea specula?

Brace tăcu din nou.

— După cum am mai zis, am vorbit cu Robbie, m-am oferit să-l ajut dacă aveam cum, însă știa că existau anumite lucruri pe care nici măcar eu nu le mai puteam repara. Sinclair s-ar putea să-l știe pe bărbatul în cauză. Robbie făcuse câteva drumuri până la Glasgow în acea primăvară. Primăvara lui 1995.

— Robbie Marshall lucra cu tatăl lui Sinclair?

Joe se întreabă ce-avea să spună Vera de această descoperire.

— Stătea la masă cu băieții grei?

— Așa umbla vorba, și nici măcar eu nu puteam să trag sforile atât de

departe de casă.

Brace făcu din nou o pauză.

— Aparent încheiaseră o afacere care nu ieșise ca lumea, iar Alec Sinclair avea impresia că Robbie îi e dator.

— Ai putea să mi-l descrii pe Alec Sinclair?

Joe simțea că, ușor-ușor, ajungea la cheia misterului. Dacă Alec Sinclair era bărbatul de la restaurant, așa putea fi explicată ezitarea lui Gus Sinclair de a colabora cu poliția când dispăruse Rebecca Murray.

— Obez. Deloc în formă. Îl păștea atacul de cord.

Joe se gândi că descrierea se potrivea perfect cu ce îi spusese Elaine Verei. Apoi i se suprapuse o altă imagine. Șefa lui. Părea, în egală măsură, și o descriere a Verei.

Brace își ridică privirea.

— E mort acum, ca să știi. Deci, și dacă l-a ucis pe Robbie, nu mai e nimic de făcut în legătură cu asta.

Joe se ridică, așa încât îl domina pe bătrânul din scaunul cu roțile, și se întrebă dacă așa se simțeau și bătaușii când își intimidau victimele.

— Ceea ce nu înțeleg eu este cum de nu ai văzut cadavrul fetei atunci când l-ai îngropat pe Robbie Marshall. Există o situație în care totul se leagă: Sinclair-senior o ucide pe fată pentru că nu e de acord să facă ce vrea el. E nervos și frustrat. Poate că o ia de-a dreptul razna. Apoi, îmi pot imagina că-l ucide și pe Robbie ca să nu sufle o vorbă. Sau ca să trimită un mesaj – să arate că nu și-a îndeplinit obligația față de Sinclair. Dar de ce erau la St. Mary? Și, în caz că au fost uciși altundeva, de ce era mașina lui Robbie acolo?

Și de ce a fost ucis Gary Keane după atâția ani din moment ce Alec Sinclair era mort deja?

— Tu ești detectivul, băiete. Eu nu mai sunt.

— Tot mai susții că n-ai văzut cadavrul fetei?

— Nu-ți mai spun nimic, maimuțoiule. Trimite flașnetarul înapoi.

Brace ridică tonul.

— Paznic, du-mă înapoi! Am terminat.

Capitolul 42

Vera se închise în biroul ei minuscul și blocă ușa, după care deschise fereastra îngustă ca să intre puțin aer. Dinspre vest bătea un vânt umed, în rafale, și se anunțase furtună. În atmosferă se simțea presiune și era posibil să înceapă să tune și să fulgere. Din nou, detectiva se gândi că era sfârșitul unei veri foarte lungi. În sfârșit, știa clar al cui era al doilea cadavru și spera că se apropiau și de concluzionarea anchetei, însă mai trebuia să lege unele lucruri. Toți cei implicați, de la fițoasa de Judith Brace, cu căsoriul ei din Ponteland, până la încă misteriosul profesor Stephen Bradford, toți erau falși și alunecoși. Toată lumea, în afară, probabil, de Patty Keane, mințea într-o mai mică sau mai mare măsură.

Vera luă o foaie de hârtie și un creion și începu să noteze elementele importante. Lucrurile pe care le știa și care erau dincolo de îndoială, nu ceea ce le spusese diversele persoane. Existau trei cadavre. Toate avuseseră o legătură cu Pescărușul. Posibil și cu Insula St. Mary. Whitley Bay era în lumina reflectoarelor în cadrul anchetei. Detectiva se ridică și se apropie la fereastră, însă aerul era cald și umed, așa că nu se simți deloc împrăștiată. Deschise ușa și îl strigă pe Charlie, care stătea la birou.

— Știm vreun număr de telefon al Profului?

— Știm fixul și mobilul. E un alt număr de mobil decât cel de pe care l-a sunat pe Gary Keane. Nu am încercat să-l contactez fiindcă nu voiam să-i dau de înțeles că suntem pe urmele lui. I-am rugat pe specialiști să-i determine locația prin intermediul aparatului, dar se pare că nu l-a pornit.

Vera se gândi că era prea târziu să se mai îngrijoreze că Bradford avea să-și dea seama că era urmărit. Numai faptul în sine că-și părăsise locuința de pe coastă dădea de înțeles că îl prevenise careva. Detectiva sună pe fix, neașteptându-se să răspundă cineva, și își imaginează cum aparatul țârâie în casa goală, cu vedere la mare. Când intră robotul, lăsa un mesaj gândit dinainte:

„Stephen, aici Vera, Vera Stanhope. Nu știu dacă-ți mai aduci aminte de mine, dar cu siguranță îți aduci aminte de tata. Trebuie să vorbim. Voi fi pe Insula St. Mary astăzi de la două, timp de o oră. Sper să ne vedem acolo.”

Apoi încercă și numărul de mobil, gândindu-se că o să fie închis și că urma să lase același mesaj, însă cineva răspunse după ce sună de două ori. Auzi o voce voioasă, profesională, de femeie.

— Alo. Telefonul lui Stephen.

— Aș putea vorbi, vă rog, cu Stephen?

Vera avusese nevoie de câteva clipe să-și dea seama că la celălalt capăt chiar era o persoană, însă reuși să-și mascheze surpriza.

— Un moment, vă rog.

Urmă un strigăt:

— Tata!

Apoi se auzi un sunet înfundat, iar apelul se întrerupse.

Vera încercă să sune din nou, însă a doua oară nu se întâmplă nimic. Nu-i răspunse nicio femeie. Nu intră niciun robot. Tăcere. Revenind la ușă, Vera îi strigă lui Charlie că telefonul lui Bradford fusese pornit și că tehnicienii puteau să-i dea de urmă, după care luă o pelerină veche de ploaie și o pălărie din cuierul aflat în colț și tropăi spre ieșire, fără să anunțe pe nimeni încotro se ducea.

Porni către Whitley Bay la volanul Land Rover-ului lui Hector. Spera ca mașina să aibă rol de talisman, fiind o legătură cu Proful. Apoi își spuse din nou că nu era superstițioasă. Parcă în spațiul eliberat de curând de lângă Dom, însă evită biroul lui Sinclair, plin de imagini digitale care prezentau cum avea să arate faleza la un moment dat. Mirosul de pește prăjit o atrase către o dugheană de unde-și cumpără niște cartofi prăjiți cu bucăți de pește pané din care mănca în timp ce mergea. Tocmai aruncase casoleta de polistiren când o sună Joe. Văzu o bancă pe faleză, în apropiere de fâșia de plajă, însă ferită de vânt, și vorbi cu el după ce se așeză, privind între timp câinii care fugeau după mingi și mamele sportive care făceau jogging împingând cărucioarele.

— Deci, începu Vera, fiind nevoită să strige pentru a acoperi zgomotul valurilor, crezi că tatăl lui Gus Sinclair e individul cu care s-a văzut Rebecca Murray în seara în care a dispărut?

Prin cap îi treceau tot felul de idei: *Gus Sinclair nu era în zonă atunci când Rebecca a venit prima oară, însă nu ar fi trebuit ca Elaine să-l recunoască pe bărbat? Poate că nu. Pe atunci doar lucra pentru Gus; nu erau împreună. După care: Oricum, dacă Elaine era eminența cenușie, așa cum a dat de înțeles Janice Gleeson, poate că ea îl știa foarte bine pe Alec Sinclair și avea atât propriile legături cu mafia din Glasgow, cât și propriile motive pentru a-l proteja pe Alec. Apoi: Gus o fi știut că Robbie făcea afaceri cu taică-su?*

— Cred că e posibil, spuse Joe.

— Ți-a explicat Brace cum de nu a observat o adolescentă moartă în scurgere atunci când l-a băgat acolo pe Robbie Marshall?

Pescărușii de hering țipau deasupra ei și aterizau ca să mănânce bucățelele de cartofi care-i căzuseră pe pavaj.

— În clipa aia n-a mai vrut să-mi răspundă la întrebări. A spus că vrea să stea de vorbă cu flașnetarul, nu cu maimuța.

Vera nu-și putu reține un zâmbet.

— Ei bine, ducă-se pe pustii. Am stat destul după fundul lui.

— Unde ești?

— Sunt la mare. Alerg după cai verzi pe pereți. Dar o luam razna în biroul ăla. Nu era aer curat și nu aveam loc pentru idei noi.

Se întrebă dacă era cazul să-i spună de mesajul pe care i-l lăsase lui Bradford, dar hotărî să n-o facă. Era complet improbabil ca Bradford să-l bage în seamă, iar ea avea să pară tâmpită fiindcă îl așteptase.

— Uneori e de folos să revii la scena crimei. Știi tu, îți pot veni idei noi.

Detectivul nu răspunse și Vera se gândi că probabil Joe chiar nu știa. Nu era stilul lui de a munci.

— Ce vrei să fac? spuse acesta într-un final.

— La fel ca până acum. Dă de oamenii cu care mai trebuie să vorbim. Stephen Bradford. Mary-Frances Lascuola. Chiar dacă are o altă identitate, trebuie să dăm cumva de ea.

Vera tăcu o clipă.

— Du-te și mai vorbește o dată cu prietena aia a ei. Cea care predă yoga. S-ar putea să știe ea ceva. Și, din moment ce era chelneriță la Pescăruș, probabil că e persoana ideală cu care să vorbești și despre Rebecca Murray.

— Holly a vorbit deja cu ea.

Joe nu părea convins. Poate că-și dorea să ajungă devreme acasă, spre bucuria lui Sal.

— Da, dar tu o s-o dai pe spate.

Vera tocmai voia să închidă telefonul, când îi trecu încă ceva prin minte.

— Găsește o fotografie actuală cu Stephen Bradford. Cu siguranță există ceva pe internet. Holly și Charlie n-au obținut nimic folositor când au mers la Durham.

Vera închise telefonul și se ridică.

În aer se simțea umezeala, dar nu ploua încă. Trei cargoboturi imense stăteau pe loc la gura râului Tyne. Rămăseseră acolo de săptămâni întregi – nu erau doar în așteptarea fluxului ca să poată intra în port. Vera auzise tot

felul de zvonuri: compania rusească de care aparțineau intrase în faliment și stăteau acolo așteptând fie să le cumpere cineva, fie să se strângă banii necesari să ajungă până în port. Echipajul era captiv, și își aștepta eliberarea. Ideea o duse cu gândul la John Brace, captiv în scaunul lui cu roțile, captiv în celula de la închisoare, și, pentru o clipă, simți o undă de compasiune, după care își aminti de Fiona Fenwick, văduva paznicului, la fel de captivă în furia și durerea ei.

Vera merse către nord, rămânând în partea de jos a esplanadei, și se uită la ceas. Era unu și un sfert. Mai trebuia să stea patruzeci și cinci de minute pe insulă. Trecu de Cafeneaua Rendezvous, la al cărei chioșc era o coadă mică pentru înghețată și înăuntrul căreia se aflau cupluri vârstnice care beau ceai și stăteau cu câinii legați de picioarele scaunelor. Vera fu o clipă tentată să intre – ar fi ucis pentru o cană de ceai – însă îi era teamă să nu întârzie sau să-l rateze pe Prof, așa că merse mai departe, pe partea de sus a esplanadei, de unde golful se vedea mai bine, cu pelerina pe braț.

La rezervația naturală, un grup de bărbați se afla în ascunzătoarea cea mai apropiată de drum, cu binocurile concentrate asupra păsărilor care făceau baie într-o baltă, iar pe cealaltă parte a lacului un individ se uita peste gard la același grup. Era mult prea departe pentru ca Vera să-și dea seama de trăsăturile lui și, oricum, se gândi că n-avea cum să-l recunoască pe Bradford nici dacă l-ar fi văzut clar. Ar fi trebuit să aștepte până când avea o fotografie recentă cu el înainte de a stabili acea întâlnire ținută. Propriul ei rendez-vous. Cu siguranță că el n-avea s-o recunoască pe ea, pentru că nu o mai văzuse de când era mică, însă probabil că dăduse de vreo poză de-a ei pe site-ul vreunei televiziuni locale. Cu siguranță îl ducea capul să facă așa ceva. Îl ducea capul mai mult decât pe ea.

În parcare din apropierea insulei, Vera se opri și se uită din nou la panoul mare pe care era expus modul în care urma să aibă loc dezvoltarea. Se vedea o imagine digitală a unei clădiri din beton armat și sticlă. Își dădu seama că noul restaurant era foarte asemănător cu Pescărușul și începu să se întrebe cât de mult cântărise părerea lui Sinclair la realizarea proiectului. Și câți bani investise?

Mai urma doar o scurtă plimbare peste podețul care ducea la insulă. Deja se vedeau căsuțele și farul din spatele lor. Verificase ora fluxului și a refluxului înainte să-l sune pe Prof și știa că putea să treacă fără griji până la ora cinci. Spera să termine cu mult înainte. Era doar un mod ridicol de a fugi de responsabilități, o scuză ca să plece o jumătate de zi de la birou.

Detectiva se plimba pe un ponton, când în spatele ei începu agitația. Din depărtare se auzea sirena unei ambulanțe care spărgea liniștea după-amiezei liniștite și risipea oamenii ieșiți la plimbare. În spatele ei venea o mașină de poliție. Ambele încetiniră la podeț, astfel încât toată lumea să aibă timp să-și tragă copiii la o parte din drumul lor. Când mașina de poliție ajunse pe insulă, din ea sări un agent în uniformă care începu să direcționeze curioșii înapoi.

— Faceți puțin loc, oameni buni! Lăsați paramedicii să-și facă treaba.

Vera mergea în sens opus. Copiii scânceau, plângându-se că joaca prin băltoace le fusese întreruptă, că nu avuseseră ocazia să urce pe scara în spirală până în vârful farului sau că nu apucaseră să arunce bani pe cine știe ce fleac din magazinul pentru vizitatori. Detectiva se simți cuprinsă de adrenalină și deveni aproape entuziasmată, nevenindu-i să creadă că incidentul era o simplă coincidență. Stabilise o întâlnire cu Proful și se petrecea așa ceva. Putea să fie vorba chiar despre lucrul de care aveau nevoie să finalizeze odată ancheta.

Agentul îi obstrucționează calea.

— Îmi pare rău, dragă, s-a produs un accident.

Nu-i vorbise pe un ton obraznic, dar era clar iritat că femeia grasă și proastă din fața lui nu-și dăduse seama de ce trimitea lumea în celălalt sens.

Vera își scoase legitimația, simțind un moment ridicol de glorie fiindcă o găsisse pe loc. Savură și privirea surprinsă a polițistului, precum și schimbarea bruscă a atitudinii.

— Ce fel de accident?

— Nimic grav. Un puști care se urcase pe stânci să se uite mai bine la foci a căzut prost. Cei de la centrul de prim-ajutor de pe insulă s-au gândit că e posibil să-și fi rupt ceva. Eu am venit doar ca să fac loc ambulanței.

Vera simți cum adrenalina se scurse ca apa unui duș rece și își dădu seama cât de ridicol era să creadă că accidentul avusese ceva de-a face cu prezența ei acolo. Asta se întâmpla când devenea obsedată de un caz: nu mai avea privire de ansamblu, vedea totul prin prisma anchetei. Făcu cale întoarsă și porni către parcare, pleoscăind prin bălțile dintre stânci, din când în când pierzându-și echilibrul și fiind efectiv cât pe ce să cadă de câteva ori. Ajunse în apropiere de scurgere și își curăță sandalele în cea mai apropiată băltoacă, scoțând mizeriile strânse și bucățelele de alge.

După ce termină operațiunea, văzu că mulțimea se împrăștiase puțin, probabil dându-și seama că nu avusese loc nimic interesant. Ceva mai sus

de ea, observă o siluetă care o privea. Era același individ pe care-l văzuse cu puțină vreme înainte de cealaltă parte a lacului, însă de data asta era mai aproape. Brusc simți că-l mai văzuse undeva. Era din nou adolescentă, era din nou în casa lui Hector, între dealuri, într-o iarnă rece de crăpau pietrele, și auzea un glas voios de bărbat:

„E frig ca dracu’ afară, Hector. Deschide.”

Se uita din nou pe geamul ei înghețat și îl vedea pentru o clipă în momentul în care tatăl ei deschidea ușa, iar lumina din camera de zi scălda aleea din fața casei. Era același bărbat. Profesorul Stephen Bradford. Mai în vârstă, dar îmbrăcat în haine aproape identice. Costum de tweed, cizme și jachetă. Aproape că exista o șansă ca pe cap să aibă aceeași pălărie. Aceeași postură bătoasă, ca de militar. Nu semăna deloc cu tipologia poetului din imaginația ei. Era solid, cu oase mari, însă nu fusese niciodată gras propriu-zis, și își dădu seama că avuseseră dreptate: nu avea cum să fie el bărbatul obez care salivase când o văzuse pe Rebecca Murray la Pescăruș. Era mult prea plin de el ca să saliveze după cineva.

Îl strigă, însă era prea departe s-o audă. În timp ce porni către el, mașina de poliție demară și ea înapoi pe pod cu sirena pornită. Vera bănuie că făcea din nou loc ambulanței, însă Bradford probabil crezuse că venea după el. E posibil să o fi văzut vorbind cu agentul de poliție și era, la rândul lui, la fel de obsedat ca ea. Mereu crezuse că *el* era buricul pământului. Se întoarse, aproape fugind. Probabil avea mașina în parcare pentru că, atunci când Vera reuși să ajungă sus, Proful era de negăsit. În timp ce detectiva porni înapoi spre Whitley Bay, începu să plouă.

Capitolul 43

În ușa centrului de yoga din Whitley Bay stătea un semn pe care scria că era închis în după-amiaza respectivă. Joe își luă o cafea de vizavi și se așeză la o masă de afară, întrebându-se ce să facă în continuare. Se tot gândea la vizita lui la închisoare; simțea că îi scapă ceva, un detaliu foarte important. Parcă prin fața lui trecea ceva, dar nu se putea întinde suficient încât să-l apuce.

Înăuntrul cafenelei, un grup de șase femei tricotau în jurul unei mese: două hipioate în vârstă, o individă cu părul purpuriu și trei tinere vorbeau de zor în zgomot de andree. Lui Joe i se păreau niște casnice care se aventurau în afara spațiului domestic. Le înțelegea perfect. În timp ce le privea, își strânsesă lucrurile și plecară, salutând-o pe fata de la tejghea. Acoperișul stației fu lovit de câțiva stropi de ploaie, apoi se dezlănțui potopul și Joe văzu cum apa ricoșa de pe cimentul din zona neacoperită a peronului. Femeile se adunară la ieșirea dinspre oraș, așteptând să se mai potolească precipitațiile înainte să fugă spre mașini. În timp ce pleca la rândul lui din cafenea, văzu că una dintre femeile mai în vârstă era deja pe stradă, cu fața îndreptată către cer, râzând până se făcu flească. Celelalte o aplaudară cu entuziasm.

Joe rămase pe peron și o sună pe Holly.

— Laura nu e aici. Am încercat și acasă la ea înainte de asta. Ai idee pe unde ar putea fi?

— Ai putea încerca la Shaftoe House, centrul de dezintoxicare. Face și acolo o oră o dată pe săptămână.

Joe se gândi că din moment ce Shaftoe House era oricum în drumul lui spre Kimmerston, n-avea rost să sune înainte. Avea mașina parcată pe o străduță lăturalnică de lângă stația de metrou Whitley Bay, iar apa de acolo deja îi ajungea la glezne. Se îndreptă spre Bebington cu sistemul de încălzire pornit la maximum, încercând să-și usuce picioarele. În după-amiaza întunecată, centrul de dezintoxicare, cu toate turnulețele și muchiile lui ascuțite, părea ceva rupt dintr-un film de groază ieftin. Înăuntru era mult prea cald, iar detectivul aproape că simți cum din pantalonii uzi încep să-i iasă aburi.

Joe ajunsese tocmai când Laura își termina ora. Merseră într-una dintre camerele rezervate activităților. Ian, șeful de proiect, îi poftise acolo, iar pe

durata discuției tot apărea din când în când pe coridor, uitându-se prin ușa de sticlă. Poate avusese cândva o experiență neplăcută cu poliția și se gândea că Laura ar avea nevoie de cineva prin preajmă. Afară ploua în continuare și era atât de întuneric încât trebuia să stea cu lumina aprinsă.

Laura nu era nepoliticoasă, dar nu avea nici pe departe o atitudine primitoare. Probabil că după ce vorbise cu Holly nu mai avea chef de o a doua vizită, deși se așteptase la ea.

Joe se prezintă.

— Știu că ai vorbit cu colega mea, însă am mai aflat câte ceva între timp și avem câteva întrebări. E posibil să fie întrebări diferite.

— Chiar nu-mi dau seama cu ce vă pot fi de folos. I-am spus colegei tale tot ce știu.

Centrul urma să se închidă, iar pe geam Joe văzu cum un grup de pacienți fugeau râzând către stația de autobuz de pe strada următoare. Doi dintre ei se opriseră sub copacii din care șiroia ploaia ca să-și ruleze țigări.

— Când detectiva Jackman a vorbit cu tine, încă nu identificaserăm ambele cadavre de la St. Mary. Din moment ce ai fost prietenă cu Mary-Frances, ni s-a părut că ar trebui să știi asta dinainte. Vestea o să apară și mâine la știri. Se vor cere informații publicului.

— Și unul dintre cadavre era al lui Mary?

Era imposibil de spus ce-i trecea prin minte, dacă se întristase numai la gândul că prietena ei din tinerețe zăcea într-o scurgere de atâția ani. Joe se gândea că era mereu în control. Atât al trupului, cât și al gândurilor. Probabil că orice dependent avea nevoie să fie așa. Se întrebă dacă avea vreun partener, cineva cu care se putea relaxa, cu care nu mai era așa de tensionată.

— Nu. Știm că bărbatul este Robert Marshall. Era de-al casei la Pescăruș. Tânăra pe care am găsit-o este o liceană dispărută în 1995. Abia începuse să fie chelneriță la club. O chema Rebecca Murray.

O privi pe femeie, dar aceasta păru să nu reacționeze la auzul numelui.

— Îți aduci aminte să fi lucrat cu ea? S-a dat sfoară-n țară când a dispărut.

Laura dădu din cap scurt.

— Vrei să spui că Mary-Frances ar putea fi încă în viață?

Din nou, era imposibil de spus ce părere avea despre veștile primite. Joe credea că femeia nu-i spunea tot. Se simți la fel ca la închisoare, cu Brace în față. Era tulburat, avea sentimentul că nu observase niște conexiuni.

— Dacă da, credem că și-a schimbat numele.

Pe Joe îl durea capul, se simțea de parcă ar fi avut febră. Niciodată nu-i plăcuse când era furtună, și din nou îi veni greu să se concentreze.

— A lucrat vreodată sub alt nume pe când erați prietene?

Femeia se gândi o clipă. Spre deosebire de Joe, părea să fie în largul ei.

— M-a întrebat și colega ta asta. După cum i-am spus și ei, Mary nu a lucrat niciodată sub alt nume. Mai inventa ea lucruri, însă era mândră de descendența ei italiană. O făcea diferită.

— Cum adică inventa lucruri?

— Mereu scria câte ceva într-un caietel. Am crezut că era un jurnal, însă am aruncat un ochi la un moment dat când nu era prin preajmă și am văzut că nu era vorba despre asta. Erau povești. Versuri.

Laura se uită la Joe.

— Lucruri inventate.

— Ți-a vorbit vreodată despre ele?

Laura clătină din cap.

— Nu, dar îmi vorbea despre ce citea. Mereu era cu nasul în cărți. Uneori era atât de entuziasmată de câte o carte încât îmi citea cu voce tare din ea. De regulă nu mă prindeam ce i se părea așa special.

Femeia râse ușor. Păru forțat, de parcă nu râdea prea des, de parcă era obișnuită să fie serioasă.

— Mary era mult mai deșteaptă decât mine.

Laura tăcu din nou.

— Uneori vorbeam despre ce urma să facem după ce ne puneam din nou pe picioare. Asta pe vremea când chiar încercam să ne punem pe picioare. A doua oară. Când eram aici.

Femeia se uită înjur.

— Asta se întâmpla după ce fiica lui Mary-Frances fusese adoptată?

Laura dădu din cap.

— Gândindu-mă cum eram pe atunci, îmi vine greu să cred că e vorba despre una și aceeași persoană. Aici a început noua mea viață. Mereu spuneam că voiam să fiu în formă, să mă apuc de yoga, dar nu doar pentru partea fizică. Eram atrasă de spiritualitate, cred, deși pe atunci nu înțelegeam asta. Umplea un gol sufletesc.

— Și Mary-Frances? Care era visul ei, viitorul ei ideal?

Joe nu se gândise niciodată că drogații și alcoolicii ar fi capabili să se gândească la altceva decât la următoarea doză sau următorul pahar.

— Voia să-și continue studiile, să meargă la universitate, să-și ia licența și să se angajeze undeva ca lumea. Voia să studieze limba engleză.

Detectivului îi trecu prin minte că Stephen Bradford era omul perfect care ar fi putut s-o ajute pe Mary-Frances. Oare fusese la Durham odată cu el? Poate că își dăduse examenele și intrase *de una singură* la facultate. Ceea ce ar însemna că nu și-a păstrat numele de Mary-Frances Lascuola. Holly i-ar fi dat de urmă.

— L-ai spus colegei mele că nu ai mai lucrat la Pescăruș pentru că nu-ți plăceau anumite lucruri care se petreceau acolo. La ce anume te-ai referit?

Laura se uita în gol pe geam, iar Joe îi observă profilul, pielea fină și netedă întinsă pe oasele delicate.

— Nu-mi aduc aminte să fi spus așa ceva.

— L-ai cunoscut pe Robert Marshall, bărbatul mort?

— A trecut în vizită pe la Mary-Frances de câteva ori. Încă locuiam în același apartament, însă ultima oară când l-am văzut a fost în perioada în care veneam zilnic la Shaftoe House. Îmi aduc aminte că Robbie o aștepta în fața centrului într-o după-amiază, după ce terminaserăm programul. Ea nu voia să stea de vorbă cu el, însă tot a convins-o cumva, fiindcă până la urmă au rămas împreună. Mi-a zis să merg înainte și să iau autobuzul către Whitley și că ea o să vină mai târziu.

Laura întoarse capul către Joe. Avea un mic piercing în nas și trei inele mici în fiecare ureche. Detectivului nu-i plăcuseră niciodată piercing-urile de niciun fel, însă cele pe care le vedea arătau cumva elegant.

— Trecuseră vreo trei ore. Începusem să-mi fac griji. Nu știam dacă era îndeajuns de puternică să refuze în caz că i-ar fi oferit ceva. Nu știam ce să fac, pe cine să contactez. Apoi am auzit cheia în ușă.

În cameră se așternu tăcerea. Joe își zise că femeia re trăia momentul. Ușurarea pe care o simțise atunci când prietena ei reapăruse.

— Venise singură?

— Da.

— Și cum era?

— A jurat că nu băgase nimic, dar se comporta foarte ciudat. Părea agitată, hiperactivă. Nu voia să-mi spună ce-i zisese Marshall. A insistat să ieșim în oraș la cină. Uneori, când aveam bani, mai mergeam la un restaurant grecesc. Nu era foarte elegant, dar era foarte primitiv. Proprietarii erau un tip în vârstă și nepotul lui. Iar mâncarea nu era deloc rea. A spus că făcea ea cinste, iar când a deschis portofelul am văzut că avea un purcoi de

bani.

— Cam câți bani, după părerea ta?

Joe încercă să-și păstreze tonul potolit. Voia ca întrebarea să pară firească, voia ca Laura să creadă că era vorba despre o conversație obișnuită, nu un interogatoriu. Nu voia să strice vraja care o purtase cu douăzeci de ani în urmă.

— Aș zice că vreo sută de lire.

Laura afișă unul dintre zâmbetele ei rapide, care îi schimbau forma feței.

— Nu era o avere, dar pe atunci era o grămadă de bani și cu siguranță nu avusese portofelul așa gras în dimineața aia.

— Presupun că ai întrebat-o de unde îi avea.

— N-a vrut să-mi spună nimic. Mi-a zis că jurase să păstreze secretul.

Laura se întoarse din nou, și se uită pe geam. Afară era înnorat, iar geamul se aburise. Șterse cu mâneca o mică porțiune ca să vadă mai bine.

— Și a doua zi?

— A doua zi a fost destul de obișnuită. Ne-am trezit, am așteptat să vină autobuzul spre Bebington. Am întrebat-o din nou de Robbie Marshall. „Nu mi se pare că e un om de treabă.” Cam așa ceva a spus. „Nu cred că John ar trebui să aibă încredere în el.”

— Se referea la John Brace?

Joe încercă să-și imagineze scena din autobuzul către Bebington. Lumea mergea la muncă, iar copiii la școală. Cele două femei vorbeau. Probabil că erau prietene bune pe atunci. Experiențele avute împreună le apropiaseră. Și totuși, Mary-Frances avea secrete.

— Da, la John Brace. Credeam că o părăsise, însă probabil că păstraseră legătura.

Spusele femeii nu trădau nicio emoție. Era încă un lucru pe care Mary-Frances nu i-l spusese prietenei ei, iar detectivul își dădu seama că încă o deranja. Probabil că de asta vorbea așa liber cu el.

— Și ai venit aici, la centru?

— Era puțin diferit pe atunci. Era un cadru mai formal. Totul începea cu un atelier. Posibil să se fi ținut chiar în camera asta. Probabil că azi s-ar numi ceva de genul *terapie de grup*. Lumea stătea și vorbea laolaltă despre cum e să fii dependent. Cam asta. Mary era și ea prezentă, dar tăcută. Asistenta de la psihiatrie care ne supraveghea observase diferența. De regulă, Mary participa destul de mult. A spus că era în regulă și că doar avea niște lucruri la care se gândea. Apoi am luat pauză de cafea. N-am

văzut unde s-a dus. Am mers să verific la baie, dar nu era nici acolo. Pur și simplu dispăruse.

— Au lăsat-o pur și simplu să plece?

— Nu era ca la închisoare, domnule sergent.

— Și atunci a fost ultima oară când ai văzut-o?

Joe se întrebă ce crezuse Laura atunci, dacă dispariția lui Mary fusese pentru ea ca o trădare a prieteniei.

— Am bănuț că Robbie Marshall o ademenise înapoi pe stradă, sau că găsisse un client special pentru ea.

— Robbie era peștele ei?

Joe știa că echipa luase ideea în calcul, însă tot era șocat. Vera spunea mereu că nu era nevoie de cine știe ce să-l șocheze. Însă Robbie Marshall provenea dintr-o familie iubitoare și avea un serviciu bun. De ce s-ar fi degradat în asemenea hal încât să profite de femei vulnerabile, închiriindu-le cui plătea mai mult? Se gândi la Eleanor stând în casa ei dichisită și depănând amintiri despre un fiu tandru și iubitor.

— Robbie n-ar fi spus asta despre el, zise Laura. Și-ar fi spus comerciant.

Apoi, Laura îl anunță că trebuia să plece. Trebuia să-și țină ora de după-amiază din Whitley. Însă, după ce Ian, fostul dependent care lucra la centru, îl conduse pe Joe afară, Laura rămase în urmă și, exact înainte ca ușa să se închidă în spatele lui, Joe îi văzu cu coada ochiului pe cei doi stând de vorbă.

Când ajunse la secție, Joe îl găsi pe Charlie la birou. Tocmai vorbea cu persoana de contact de la Universitatea Durham, cerând din nou detalii despre studenții lui Bradford, în speranța că poate o anume Mary-Frances se număra printre ei. Joe se așeză pe birou, încercând să asculte convorbirea, când îl sună Vera. Semnalul era bruiat, așa că detectivul fu nevoit să o roage să repete. Merse pe coridor, astfel încât zgomotul de fundal pe partea lui să fie cât mai scăzut.

— Cred că l-am văzut pe Prof în Whitley.

Apoi urmă o poveste lungă și întortocheată despre cum îi lăsase un mesaj pe fix, ceva cu un copil accidentat și Proful care o tulise când văzuse mașina de poliție.

— De ce nu ne-ai spus că mergi să te vezi cu el? Nu trebuia să te duci de una singură.

— Ei, am făcut-o la derută, nu voiam să vă fac să pierdeți vremea. Mă îndrept spre casă acum. A început potopul în timp ce mergeam înapoi spre oraș să-mi iau mașina și sunt ciuciulete.

Joe se gândi că o merita.

Când termină de vorbit cu Vera, Charlie încă discuta:

— Îți mulțumesc, Christine. Da, dacă ai putea să mă anunți cât de repede, ne-ai fi de mare folos. Dacă tot faci asta, ar mai fi un ultim lucru... Au existat vreodată plângeri de hărțuire sexuală asociate cu profesorul Bradford? Vreun zvon că s-ar fi comportat necuviincios față de vreuna dintre studente?

Charlie ascultă, îi mulțumi femeii și puse receptorul în furcă.

— Ei bine?

— Cel puțin în privința asta, profesorul era curat ca lacrima.

Joe nu era surprins. Era deja convins că individul care fusese atras de liceana Rebecca Murray era Alec, tatăl lui Gus Sinclair.

Charlie își tot făcea de lucru cu un carnet la birou.

— Au sunat tehnicienii chiar înainte să ajungi. Mobilul lui Bradford a fost activat în cursul zilei de azi și i-au aflat locația. O stradă din Bebington. Anchor Lane.

Joe se întreba ce înseamnă această informație.

— Acolo stătea Keane. Vera a spus că îl sunase pe mobil, însă a răspuns o femeie. Crezi că Bradford e acasă la Gary Keane? Mai avem vreun agent în fața locuinței?

— Mă îndoiesc. Criminaliștii și-au terminat treaba, deci n-ar avea de ce să mai fie. Crezi că merită să ne încercăm norocul?

— Nu, Vera l-a văzut în Whitley acum puțină vreme. Chiar dacă era în Bebington înainte de asta, e clar că nu mai e de mult acolo. Probabil că s-a dus înapoi la vila lui de pe malul mării. Acolo n-avem niciun agent de pază.

Afară se întuneca. Ploaia torențială se oprise, însă norii negri erau încă la altitudine joasă, iar ziua se scurta. Joe primi un SMS de la Sal, care-l întreba pe la cât credea că ajunge acasă. Ar fi vrut să meargă la ședința de Pilates. Îi spuse că tocmai pleca, după care-și aduse aminte că Vera ceruse o poză actuală cu Bradford, așa că își porni calculatorul. Găsi pe Google o poză a bărbatului când primea un premiu literar la un eveniment din Londra. Stătea în fața microfonului și era la costum, iar la gât avea papion. Fotografia era din urmă cu doi ani. Joe se uită la ea fugitiv, gândindu-se să ajungă acasă, la Sal, înainte să-i facă din nou capul calendar. Tipări șase exemplare și le lăsă

pe biroul Verei. Abia atunci se uită mai atent la poză. Era convins că îl văzuse pe individ recent, însă într-un alt context. În cu totul alt context.

Capitolul 44

Vera era la ea acasă. Își dăduse jos hainele care șiroiau imediat ce intrase și se băgase în cadă, cu apa până la gât, mai dând din când în când drumul la robinet când devenea călâie. Când făcea baie putea să gândească cel mai clar. Tocmai rederula mental conversația pe care o avusese cu Joe în drum spre casă. Oprise Land Rover-ul în timp ce șerpuia pe drumurile înguste, dar semnalul tot fusese foarte slab.

— Avem confirmarea că profesorul Bradford a trecut din nou prin Bebington.

Vocea lui Joe suna foarte ciudat, distorsionată din cauza lipsei de semnal.

— Ce-a pus la cale acolo?

Apoi îl ascultase în timp ce își expunea teoria. La final închisese, spunându-i doar că o să se întâlnească a doua zi de dimineață. Însă în mintea ei se felicită că pregătise un detectiv atât de bun ca el. Un detectiv care era în stare să-și dea seama de legături și să vadă dincolo de aparențe. Joe încă era la secție cu Charlie și Holly, iar cei trei adunau cât mai multe informații pentru a fi gata în următoarea zi. Dacă nu ar fi fost flească, aproape că i-ar fi venit și ei să li se alăture. Nu-i plăcea să creadă că se puteau descurca și fără ea.

În timp ce stătea în cadă și se holba la crăpăturile din tavan, nu era prea sigură ce însemna teoria lui Joe, în afară de faptul că trebuiau neapărat să discute cât mai repede cu Prof. Hotărî că stătuse destul în apă. Dacă mai rămânea mult urma să se încrețească toată, ca o murătură. Mai rău, exista șansa să adoarmă și să se trezească abia când apa ar fi fost rece. Se mobiliză, ieși din cadă, apucă un prosop mare de culoare gri, care cândva fusese alb, se înfășură în el, iar în picioare își puse o pereche de papuci de bumbac șterpeliți de la un hotel de fițe în care stătuse pe durata unui curs de management.

Odată ajunsă în dormitor se îmbracă, punându-și o pereche de pantaloni de jogging cumpărați pe vremea când doctorul îi spusese că era cazul să facă mișcare, și un pulovăr mare. În tot timpul asta era cu gândurile în altă parte, încercând să facă legături. În urma băii fierbinți se simțea puțin înfrigurată și se gândi să facă focul, însă fu distrasă de noile idei care-i veniseră înainte să apuce să-l pornească. Luă fotografia cu Mary-Frances de la Patty și se uită din nou la ea. Îi amintea de poza cu propria mamă, la

rândul ei însărcinată. Vera își aducea aminte cum era în copilărie, când fugea la vecini ca să se simtă mai bine. Simți o legătură directă cu Patty. Ambele erau femei abandonate, într-un fel sau altul, de mamele lor, ambele fuseseră bruscate și avuseseră de suferit. Îl sună pe Joe, însă fu redirecționată către căsuța vocală. Nu-și găsea cuvintele pentru un mesaj vocal, așa că închise direct. Putea s-o lase pe a doua zi.

Deja se făcea întuneric. Vera vedea luminile satului din vale și auzea sunetul înfundat de hard rock pe care vecinul ei îl asculta în timp ce lucra în hambar. I se făcu brusc foame, așa că deschise frigiderul să ia ceva de mâncare și înăuntru găsi o tocăniță antică de oaie, fix în fundul congelatorului. Încă un mic moment de glorie. Când Hector mai trăia, congelatorul exista numai ca să păstreze păsări și mamifere moarte. În timp ce mâncarea se încălzea în cuptorul cu microunde, Vera luă un morman de haine murdare de după ușa bucătăriei și le băgă în mașina de spălat. *Dragă, ești o zeiță în gospodărie.* Pe lângă că-și făcea de mâncare, mai reușea, pe deasupra, și să spele rufe și să aprindă focul. Vântul începuse să bată către nord-vest, iar aerul era mai proaspăt.

Probabil că adormise, pentru că se trezi brusc și își dădu seama că era chiar foarte întuneric, iar focul aproape se stinsese. Mai turnă câțiva cărbuni din sac. Nu era cazul să folosească din cei care nu scoteau fum. Vântul devenise și mai puternic. Auzea cum bătea în jurul coșului, iar focul se aprinse pe loc. Încea să se hotărască dacă să-și fiarbă un ceai sau să-și toarne un whisky înainte de culcare, când deodată auzi o mașină pe drum. Probabil că era Joanna care se întorcea de la vreo lansare de carte de-a ei. Își promova noul volum, iar în ultima vreme era foarte des plecată seara. Însă mașina nu se opri la ferma de lângă Vera. Se opri chiar în fața casei ei.

Detectiva nu trăsese draperiile – de regulă nu se sinchisea decât dacă bătea un vânt estic foarte puternic și nu voia să simtă curentul – așa că putea să se uite afară stând pe scaun. Văzu o mașină elegantă, nu vechitura Joannei. Chiar și când se oprise, Vera se gândise pentru o clipă că *putea* fi Joanna, că văzuse lumina aprinsă la ea și că voia să-i facă o vizită, să stea la un pahar de vorbă. Vecina ei mai proceda astfel uneori; apărea cu o sticlă de vin roșu și începea să-i povestească Verei despre editori și cititori, imitând vreun agent literar beat peste care dăduse la o petrecere sau pe fata de bani gata care vedea munca în acel domeniu doar ca pe un inconvenient temporar dintre facultate și căsătoria cu un bancher putred de bogat. Joanna o făcea mereu să râdă. O făcea mereu să creadă că echipa ei se înșela și că,

de fapt, avea prieteni.

În clipa aceea, însă, Vera nu râdea. Rămase pe scaun, uitându-se pe geam, bucuroasă că încuiase ușa când intrase. De regulă nu se sinchisea, însă uneori vecinii mai veneau pe nepusă masă cu diverse legume din grădină, iar ea nu voise s-o prindă goală pușcă. Portiera mașinii se deschise și, pentru o clipă, cât lumina din bord încă era aprinsă, bărbatul fu luminat din spate. Cu siguranță era un bărbat. Vera se întrebă dacă nu cumva se așteptase la această vizită de când îl văzuse uitându-se la ea în apropiere de Insula St. Mary. Proful nu avea răbdare și nu era genul de om care să se dea bătut. Probabil era curios ce știa Vera despre el. Se întreba cum putea s-o facă să nu-i mai scormonească prin viață.

Era îmbrăcat exact cum și-l amintea. Jachetă de tweed și pălărie. Aducea mai mult a nobil de țară sau paznic de vânătoare decât a poet sau profesor. Vera se gândi să-i citească poeziile la un moment dat, deși niciodată nu o atrăsese răsunetul versurilor decât dacă spuneau o poveste. Își închipui că opera Profului era, probabil, foarte inteligent scrisă. Era genul care trebuia să se dea mare. Se dădu cu scaunul înapoi pentru a nu fi văzută pe gemuleț. Ura numai gândul că bărbatul putea s-o spioneze de afară. Bradford bătuse la ușă. Detectiva nu se mișcă. O clipă îngheță, fiind din nou adolescența înfășurată în pătură care se uita afară la o lume condusă de bărbați în vârstă și cu gura mare. Bradford bătuse din nou.

— Haide, Vera, deschide-mi. E frig ca dracu' aici!

Erau aproape aceleași cuvinte, însă, spre deosebire de atunci, se enervă, nu se simți intimidată. Doar n-avea să stea într-un colț așteptând să plece. Se ridică, bucurându-se că adormise înainte să apuce să-și toarne un whisky. Avea nevoie să fie cu capul limpede mai mult decât oricând. Întoarse cheia și deschise ușa.

Îl lăsă să aștepte puțin înainte să-l poftască înăuntru, vrând să-i dea de înțeles că era casa ei și că ea era șefa. Nu reuși. El intră, își scoase pălăria și jacheta și le agăță în cuierul de pe hol, după care intră în camera de zi, știind călea foarte bine.

— Nu s-au schimbat prea multe.

Părea amuzat.

— M-aș fi așteptat să fi renovat puțin, Vera. Credeam că ai mai adăugat niște detalii feminine. Dar locul a rămas la fel de spartan.

Mai puse niște cărbuni pe foc, după care se așeză pe celălalt scaun. Cel în care stătea ea când Hector mai era în viață.

— Ce faci aici?

— Stau de vorbă cu fiica unui vechi prieten. Nu e nimic greșit în asta. Cred cu tărie în prietenie, Vera. În loialitate.

Bradford se întoarse către ea.

— Despre asta am venit să-ți vorbesc. Despre Hector și despre loialitate.

Capitolul 45

La secție, Holly îl privea pe Joe cum îi direcționa pe ceilalți și își dădu seama câtă încredere câștigase de când îl văzuse prima oară. Părea mai ferm când venea vorba de propria judecată și nu mai avea nevoie să stea sub fustele Verei tot timpul. Holly se întrebă cât avea să mai dureze până să fie promovat, să aibă propria echipă, și dacă Vera urma să privească acest lucru drept o continuare a progresului și o evidențiere a calităților ei de mentor, sau drept o trădare.

Joe îi ceruse lui Holly să-i povestească despre ce făcuse în Bebington, întrebând-o despre discuțiile purtate cu vecinii lui Gary Keane. Centrul atenției fusese strămutat din Whitley Bay asupra fostului sătuc minier în care Keane trăise și murise. Joe începuse prin a spune cât de ușor era să ratezi un detaliu care avea să se dovedească crucial.

— Așa am pățit-o când l-am vizitat pe Brace la zdup de dimineată. Știam că îmi scapă ceva important. Știi cum e, ca atunci când vezi pe cineva cunoscut, însă nu-ți aduci aminte cum îl cheamă. Apoi am văzut poza lui Bradford și mi s-a aprins becuțelul.

Încerca să o facă să se relaxeze, să se simtă mai bine, nu să-și facă muștrări de conștiință pentru că greșise când vorbise cu vecinii. Lui Holly îi trecu din nou prin minte că urma să fie un șef de echipă grozav.

Charlie era la alt birou și vorbea la telefon, adunând informații de la diverși informatori sau necunoscuți. Încă încercau să stabilească unde se afla Bradford la momentul respectiv. Cineva îi reperase numărul de înmatriculare, iar poliția rutieră avea să-i dea de veste lui Charlie dacă îi vedeau mașina. Un polițist comunitar fusese trimis la casa lui de la Seahouses. Dacă Bradford se întorcea acasă, avea să fie arestat.

Holly nu putea să nu aibă o atitudine defensivă. Știa că nu era deloc bună să interacționeze cu oamenii. Se străduise din răspuseri cu Patty Keane, spre exemplu, însă simțise stinghereala femeii, lipsa ei de încredere. În timp ce vorbea cu Joe Ashworth, detectiva își dădu seama că nu fusese îndeajuns de temeinică atunci când investigase pe teren. Urmase procedurile, însă nu fusese îndeajuns de temeinică. Nu pusese întrebările potrivite.

Încercă să-i explice lui Joe cum se simțea.

— Pur și simplu nu-s bună la asta. Vera se duce într-un loc, iar lumea pur și simplu începe să discute cu ea. Cu toții îi spun tot felul de secrete. Cum o

face?

— E interesată, replică Joe. Indiferent dacă are sau nu relevanță pentru anchetă, o interesează ce au ei de spus.

Joe tăcu o clipă.

— Și fiindcă e o babă care-și bagă nasul peste tot pentru că nu are viață personală.

Holly se gândi la spusele lui Joe. Ea ce viață personală avea? Poate că era cazul să mai iasă din casă, să întâlnească oameni, să-și facă prieteni și în afara poliției.

— Pe lângă asta...

Joe rânji, după care redeveni serios.

— ...nu ești singura care a dat-o în bară pe Anchor Lane, nu-i așa? Și eu am comis-o grav de tot.

Era târziu, iar în restul secției era liniște. Afară se auzeau mașinile și un grup de tineri gălăgioși după o seară petrecută în *pub*. Charlie sună la închisoare, dar acolo părea că nimeni nu voia să-și asume responsabilitatea de a le comunica informațiile cerute, pentru că pe timp de noapte lucra doar o mână de oameni.

— Trebuie să existe cineva cu autoritatea necesară și pe timp de noapte.

Și Charlie părea să fi renăscut în ultimul an, devenind mai hotărât. Holly se gândi că, probabil, ea era singura care nu se dezvoltase deloc.

— Da, cel mai bine faci așa și-l pui să mă sune imediat ce dai de el, bine?

Charlie puse receptorul înapoi în furcă și înjură *sotto voce* birocrăția.

Joe continua cu întrebările despre Bebington, făcând-o pe Holly să-i spună tot ce-și amintea despre persoanele de pe strada lui Keane și să refacă întregi conversații.

Telefonul lui Charlie sună, iar el răspunse pe loc. Probabil credea că dăduseră de șeful închisorii după ce-l treziseră cu noaptea-n cap. Însă era clar că vorbea cu altcineva. Convorbirea nu dură mult, iar Charlie puse o singură întrebare:

— Unde?

Puse din nou receptorul în furcă și toți îl priviră.

— O patrulă din Morpeth a văzut mașina lui Bradford acum jumătate de oră. Cine știe de ce, atât le-a luat tembelilor să ne spună și nouă.

— L-au urmărit?

Tot Joe era cel care prelua frâiele. Pe Holly nu o deranja. De data asta

nu-și dorea o astfel de responsabilitate.

— Nu, n-au vrut să-l sperie. Bradford pleca din oraș pe drumul către Mitford și Cambo. La ora asta nu prea e trafic pe-acolo, deci și-ar fi dat seama că e urmărit.

Urmă un moment de tăcere.

— Ce făcea acolo? întrebă Charlie. Dacă voia să plece înapoi spre casă, către Seahouses, ar fi luat-o de-a lungul coastei sau pe A1. Drumul ales îl duce către interior.

— E drumul spre casa Verei.

Joe luase deja telefonul în mână și tasta frenetic numărul de fix al Verei. Nu răspunse nimeni.

— Poate că deja s-a culcat, spuse Charlie.

— Are fixul lângă pat și s-a mai întâmplat să fie și praștie și tot a răspuns.

Joe tăcu o clipă.

— Oricum, nu s-ar îmbăta așa tare în timpul unei anchete.

Joe sună din nou.

— Încerc și pe mobil.

Ridică receptorul astfel încât și ceilalți să audă tonul de apel, însă urmă inevitabilul robot care le spunea că inspectorul Stanhope nu era disponibilă și că puteau lăsa un mesaj.

— Ar putea fi la vecini. Știi cum e cu mobilele pe acolo.

Însă, cumva, Holly știa că Vera nu era la vecinii ei.

Joe se întoarse și îi privi.

— Ce facem? Cred că avem nevoie de o echipă de intervenție. Știm că Bradford e un ucigaș și că probabil e disperat.

— Nu!

Holly era deodată gata să-și asume decizia. Știa că acela era ultimul lucru pe care și-l dorea Vera, chiar dacă Bradford venise la ea. Chiar dacă era o chestiune de viață și de moarte. Ar fi văzut-o drept o înfrângere și ar fi urât toată situația.

— Trebuie să avem încredere în ea, nu-i așa? Îl cunoaște pe individ, doar l-a contactat și trebuia să se vadă cu el în Whitley Bay în după-amiaza asta. Probabil își imaginează că poate discuta cu el. Vrea o mărturisire. O explicație. După atâta vreme, nu mai există dovezi.

— Nu l-a mai văzut de când era mică, iar în după-amiaza asta a stabilit să se vadă cu el într-un loc public, nu într-o casă aflată în mijlocul

pustietății.

Joe era, ca întotdeauna, precaut.

— Nu sunt gata să-mi asum un astfel de risc.

— Vera și l-ar asuma, spuse Charlie.

Nu mormăise ca de obicei. Vorbise clar și răspicat.

— Cred că Holly are dreptate. Nu e cazul să intrăm în panică, mai bine facem totul în liniște. Mergem noi.

Se urcă în mașina lui Charlie, cu el la volan. Spunea că știe drumul ca-n palmă și cunoaște toate scurtăturile. Holly stătea în stânga lui, în față, iar Joe era în spate. Fusesse alegerea lui. Nimeni nu vorbea în timp ce mașina gonea pe drumurile înguste de țară. În scurtă vreme, gardurile vii și vegetația fură înlocuită de pantele goale ale dealurilor. Vremea se schimbaseră din nou; nu se mai simțea umezeala, ci adia un vânt care aducea uneori câțiva stropi. Holly începu să tremure, iar Charlie porni sistemul de încălzire. Trecură de un sat cu câteva felinare și un rând de căsuțe întunecate. Apoi ajunseră pe drumul cunoscut, către casa în care Vera locuise de când era copil.

Charlie opri în dreptul unei ferme aflate cam cu o sută de metri înainte de locuința defectivei.

— Nu vrem să facem zgomot, nu-i așa?

Opri luminile și motorul. Se făcu liniște.

— Deci, care-i planul?

Holly se întoarse către Joe.

— Nu obișnuiește să-și tragă draperiile. Hai să vedem ce se întâmplă. Hotărâm pe urmă.

Holly se întreba ce părere ar fi avut Vera dacă i-ar fi văzut cum veneau toți trei să o salveze dintr-o situație în care cel mai probabil nu avea nevoie de ajutor. Oare avea să râdă în hohote, dându-i lacrimile, sau avea să fie furibundă? Însă, oricum ar fi fost, era mai bine decât o echipă de intervenție care să dea buzna cu girofarul pornit. Porniră către casă pe băjbâite, uneori ieșind de pe potecă în iarba de pe margine. După o cotitură a drumului se vedea mai bine; Joe avusese dreptate, prin geamurile Verei se vedea lumină. Mașina elegantă a lui Bradford era parcată afară. Deja vedeau cu toții numărul de înmatriculare. Atunci simțiră miros de fum și văzură că lumina nu provenea de la instalația electrică, ci de la un incendiu. Flăcările ieșeau pe sub ușa din față de parcă încercau să scape.

Capitolul 46

Vera stătea în locul lui Hector, pe scaunul cel mai apropiat de foc. Bradford era așezat pe scaunul cu spătar drept, care părea destul de confortabil, însă distrugea spatele oricui stătea prea mult pe el. Pe când trăia tatăl ei, acela fusese mereu scaunul Verei. Tipic Hector.

— N-ai de gând să-mi oferi ceva de băut, Vera? Așa, de dragul vremurilor de demult.

— Nu. Beau numai cu prietenii mei. Nu cu infractori.

— Hector a fost un infractor. Strict din punct de vedere juridic, firește. Sunt convins că ai mai băut câte ceva și cu el.

Însă Bradford își pierduse siguranța de sine. Vera se gândi că improviza replicile. Proful știa doar opinia lui Hector despre Vera atunci când își planificase discuția, iar Hector mereu avusese o părere proastă despre fiica lui. Vera își dădea seama că Bradford nu se așteptase să fie așa puternică, așa greu de intimidat, și simți cum îi crește încrederea.

— El nu a fost un criminal.

— Ești convinsă de asta?

Deci așa ai de gând să joci. O să dai vina numai pe Hector. Peste cadavrul meu.

— Absolut. Pentru că, vezi tu, noi știm lucrurile astea. Știm ce s-a petrecut. Știm ce s-a întâmplat cu atâția ani în urmă și știm și ce s-a petrecut săptămâna trecută, când a murit Gary Keane. Știm întreaga poveste.

Bradford încercă să se așeze mai comod pe scaun, însă piesa de mobilier îl forța să stea cu spatele drept. Vera nu știa cu exactitate de ce păstrase acel scaun. Probabil pentru astfel de momente.

— Știi, mă cam îndoiesc de asta.

Avea un ton alunecos. Era prea mult pentru Vera.

— Dar de ce nu-mi povestești tu, atunci? Spune-mi povestea așa cum o știi tu, ce zici? Să începem cu Gașca celor Patru: Hector, Robbie Marshall, John Brace și cu tine. Prietenii ciudați. Cu toții erați neadaptați într-un fel sau altul. Erați uniți de o pasiune comună și o viziune de modă veche asupra vieții rurale din Anglia, ceva ce credeți că vă aparține de drept doar vouă. Hector se considera liderul, însă tu ai fost mereu junele-prim, adevărata putere din spate.

Vera văzu cum pe fața lui Bradford apărură un mic zâmbet și se gândi că îi

plăcea ce auzea. Era jalnic, dar avea nevoie în continuare să i se spună cât de important era. În ciuda tuturor premiilor literare și recenziilor pozitive despre opera lui, avea nevoie în continuare de opinia unei femei de vârstă a doua pentru a-și hrăni egoul.

— Eram prieteni foarte buni, să știi. Prieteni adevărați.

— Duceați cu toții vieți separate.

Îl ignoră complet pe Bradford.

— Hector a început să se complacă, să bea prea mult, probabil că a ajuns mai mult o bătaie de cap. Îmi imaginez că a fost o ușurare pentru toată lumea când a murit. Tu ți-ai continuat cariera, ai devenit un poet faimos, te-ai însurat. Ai făcut un copil.

Vera îi aruncă o privire scurtă, însă el nu păru să aibă vreo reacție, așa că detectiva continuă:

— Ai divorțat. John Brace s-a însurat și s-a folosit de profesia lui pentru propriile scopuri. Robbie Marshall era cel mai ciudat dintre voi. Nu era tocmai interesat de faimă, ca tine, sau de bani, ca John Brace. El era interesat de afaceri. Îi plăcea să facă lucrurile să se întâmple. Să vă facă vouă pe plac.

— Robbie a fost mereu puțin mai...

Bradford se opri, căutând cuvântul potrivit.

— ...sălbatic.

— Ei, dragă, acum poți să strâmbi din nas cât vrei, dar pe atunci nu te deranja să vă facă treaba murdară.

Vera se uită din nou la el.

— Și îl luați și pe el peste tot. E acolo în poze. Gașca celor Patru la expoziție. Din când în când luați masa la Pescăruș ca să vă sărbătoriți succesele.

Bradford o întrerupse din nou.

— Ca să ne sărbătorim prietenia.

Vera nu-l băgă în seamă.

— Apoi John Brace s-a îndrăgostit. Hector deja nu mai era așa de activ pe atunci. Nu prea mai făcea parte din echipă, dar Brace avea nevoie de ajutorul vostru, nu-i așa? De al tău și al lui Robbie. Ca s-o salveze pe femeia visurilor lui.

În cameră se instalează tăcerea. Poate că Bradford își dăduse deja seama că Vera chiar știa povestea. Mare parte din ea, în orice caz. Detectiva mai aruncă un lemn de măr pe foc și îl privi cum se aprinde, parcă simțind

mirosul fructului.

— Draga de Mary-Frances.

Bradford aproape că șoptise.

— Deci și tu ai căzut sub vraja ei. Mă întrebam eu.

— O, eram cu toții puțin vrăjiți de Mary-Frances. Până și Robbie Marshall, iar pe el nu-l mai văzusem să aibă până atunci vreun impuls sexual de vreun fel.

Bărbatul se holbă la foc.

Vera continuă relatarea:

— Brace a tras niște sfori și a făcut în așa fel încât să fie angajată la Pescăruș, însă nu era un loc bun pentru ea. Era heroinomană și avea nevoie de mai mult sprijin decât îi putea oferi Sinclair. Mai ales după ce renunțase la fiica ei. Iar la club se petreceau niște lucruri pe care nici măcar Gus Sinclair nu le putea controla. Așa că a început să meargă la centrul de dezintoxicare, la Shaftoe House.

— Dar lui John nu-i plăcea asta.

Bradford preluă rolul de povestitor.

— Știa ce fel de oameni veneau acolo. Nu putea înțelege cum locul ăla avea să o ajute să nu-și mai bage în venă.

— Pe lângă asta, mai și deranjase pe cineva, nu-i așa? Ajunsese nu cu multă vreme înainte, la Urgență, cu niște oase rupte, după ce fusese bătută rău. Oare unul dintre foștii ei clienți fusese nemulțumit când îl refuzase? Cineva cu influență, cineva de care trebuia să scape? John o putea proteja de poliție, însă mi-a mărturisit că existau oameni de care îi era teamă până și lui.

Bradford se uită la foc și nu spuse nimic.

— Așa că v-a venit o idee. Ați hotărât s-o trimiteți la țară. În minunatul loc idilic în care credeți cu toții, locul care avea să-i rezolve toate problemele.

Proful se holbă la ea.

— Nu-ți mai bate joc, Vera. Și tu locuiești la țară, nu-i așa? Cât crezi că ai rezista la oraș?

Vera nu știa ce să răspundă, astfel încât continuă:

— L-ați contactat pe vechiul vostru amic, Hector, ca să vă ajute. Știa oare pe cineva care putea să aibă grijă de o tânără care trebuia să rămână ascunsă o vreme? Cineva care să facă în așa fel încât să nu aibă probleme cu peștele ei și nici să nu-și facă rău. Cineva care s-o ajute să nu-și mai bage

în venă. Ce mai conta că Hector nu putea să aibă grijă nici de propria fiică, darămite de a altcuiva?

Bradford râse ușor.

— Nici nu mă așteptam să poată.

— Nu, dar știa un cuplu care putea. Doi oameni minunați care nu avuseseră niciodată copii. Locuiau chiar lângă el. Norma și Davy Kerr au primit-o și le-au spus tuturor că era nepoata lor. Iar Hector primea bani în fiecare lună pentru că aranjase totul și mai stătea cu un ochi pe ea. Bani treceau prin mâna lui Robbie Marshall, firește. Robbie descurcărețul, omul care putea face orice să se întâmple. Chiar dacă Hector făcea parte din Gașca celor Patru, Brace știa că nu putea să pună bază în el și nu voia ca sursa banilor să poată fi identificată.

Vera se întrebă dacă Hector dăduse măcar un sfanț mai departe, către Norma și Davy. Spera că așa se întâmplase, însă bănuia că se duseseră toți pe ouă de păsări rare și whisky ieftin.

— Mary-Frances s-a pus pe învățat cât a stat aici, spuse Bradford. Și-a dat examenele și a intrat la facultate. Dar și după asta venea la fermă în weekend și în vacanță.

Iar Hector și-a primit în continuare cele 500 de lire până când a dispărut Robbie Marshall.

— A mers unde ai predat tu? La Durham?

Bradford aprobă din cap cu mândrie.

— A terminat *magna cum laude*. Voiam să facă și un master, însă ea avea alte planuri. Avea conștiință socială.

Așa e, i-a spus lui Alison Mackie că voia să lucreze în serviciile sociale.

— Dar nu a studiat sub numele ei adevărat. Cum își spunea acolo?

— Hope. Hope Lethbridge.

— Normal.

Vera deja se distra.

— Bănuiesc că ție ți s-a năzărit ideea, din moment ce ești poet și toate cele. Foarte semnificativ, Hope^{6}. Și, bineînțeles, am auzit și numele ăsta de curând. Într-o situație foarte diferită.

Detectiva era tentată să-i explice, să-i arate cât de bine lucrase echipa ei, însă nu voia să grăbească lucrurile. Era o poveste care trebuia spusă cum se cuvine.

— Știi, am cunoscut-o pe Mary-Frances. Sau Hope, cum își spunea deja pe atunci. La înmormântarea lui Hector. Era acolo, alături de Norma și

Davy.

— Am fost cu toții acolo, spuse Bradford, ca să ne luăm rămas-bun cum se cuvine.

Între cei doi se instalează o tăcere întreruptă doar de vântul care zgâlțâia părțile slăbite ale acoperișului. Vera își continuă relatarea:

— Între timp, Robbie Marshall își dăduse seama că nu avea niciun viitor la șantierul naval. Contractul lui era pe terminate. Poate că Gus Sinclair își plănuia deja întoarcerea la Glasgow. Robbie a decis că era cazul să facă și el ceva în această privință. Dar s-a gândit să meargă direct la flașnetar, nu să stea de vorbă cu maimuța.

Vera rânji, chiar dacă știa că Bradford nu înțelegea referința.

— Robbie a avut mereu mai multă ambiție decât neuroni, spuse Bradford.

Aproape că lăsa impresia că era de aceeași parte a baricadei ca Vera. Tensiunea dintre ei părea să fi dispărut.

— Da, a început să se gudure pe lângă tatăl lui Gus, Alec.

— Care petrecea tot mai multă vreme la Pescăruș, spuse Vera. Își spăla prin club toți banii obținuți din afaceri murdare și își dăduse seama că Elaine era o femeie mult mai pricepută la afaceri decât era fiul lui. Asta până când a murit o liceană. Presupun că asta a fost motivul incendiului de la Pescăruș. N-a avut nicio treabă cu vreo tentativă de a fraudă compania de asigurări – cui îi păsa că era în pierdere câtă vreme se spălau atâtea bani? De fapt, era vorba despre Alec Sinclair, care își ștergea urmele după ce fugise înapoi în nord.

Bradford o privi pe Vera.

— Presupun că știi că seniorul e mort?

Detectiva dădu din cap, hotărându-se că era mai bine dacă treaba nu dura toată noaptea.

— Alec Sinclair prinsese gustul femeilor foarte tinere, iar Robbie l-a ajutat făcându-i rost de o liceană pe nume Rebecca Murray.

Vera îl privi pe Bradford.

— Ai idee exact ce s-a întâmplat în noaptea aia? Știi cum a murit?

— Nu!

Bărbatul părea oripilat de idee.

— Serios, Vera, chiar n-am avut nimic de-a face cu asta!

— Poate că nu. Până la urmă, aveai și tu o fiică pe atunci, nu-i așa?

Bradford nu răspunse. Afară, vântul bătea din ce în ce mai tare. Vera era

tentată să se ridice să tragă draperiile ca să se protejeze de vremea urâtă, dar hotărî că trebuia să termine mai întâi povestea. Încă mai era mult din ea.

— Nu sunt foarte sigură ce s-a petrecut mai apoi.

Adoptase un ton mai tăios. Nu mai avea timp de jocuri.

— Două dintre persoanele implicate nu vor să spună nimic, iar alte două sunt moarte.

Vera se uită la Bradford.

— Erai și tu acolo în noaptea aia? Noaptea de 23 iunie, când a murit biata fată? Au luat legătura cu tine când Alec Sinclair a ucis-o? Ți-au cerut sfatul?

— Nu.

După felul în care-și strângea buzele, era clar că nu mai avea nimic de adăugat.

— Mergem mai departe cu două zile. 25 iunie. Ceilalți făceau drumeții pe dealuri cu Hector. Robbie era neliniștit. Nu e de mirare, ținând cont că trebuia să scape de un cadavru. De trupul Rebeccăi Murray, victima lui Sinclair-senior. Însă, probabil, își dăduse seama că John Brace nu voia să se bage. Până și John al nostru ar fi dat înapoi când venea vorba de uciderea unei liceene dintr-o familie respectabilă. În Hector deja nu mai avea nimeni bază. Așa că Robbie a trebuit să se descurce de unul singur. Brace mi-a spus că urma să se vadă cu un informator la St. Mary în seara aceea, dar eu cred că trebuia să se vadă cu Mary-Frances. Îmi închipui că stabiliseră să se vadă ca să facă o plimbare romantică la lumina lunii, urmată de o noapte petrecută la vreun hotel de fițe din Tynemouth. Ea nu era prizonieră aici, în dealuri.

În mintea ei, Vera își imagina că stă pe faleză cu Mary-Frances, care se uita înspre golf și își aștepta iubitul.

— Brace a păstrat totul cât mai veridic atunci când mi-a povestit despre noaptea aceea. Chiar a dat din întâmplare de mașina lui Robbie. Însă Marshall nu era mort pe atunci. Era chiar foarte viu și tocmai scăpa de cadavrul Rebeccăi Murray.

Vera făcu o pauză.

— Cine l-a ucis pe Robbie, Profule?

Detectiva avea un ton domol, persuasiv chiar.

— A fost Brace? El a hotărât că Marshall devenise prea periculos? Că trebuia să fie oprit înainte ca Brace însuși să fie angrenat în scandalul pe care avea să-l declanșeze? Sau Mary-Frances? Ea a fost cea care a văzut ce-

a pățit săraca fată și n-a mai rezistat? O fi luat vreun bolovan de pe mal și i-a zdrobit țeasta lui Marshall în timp ce băga cadavrul în scurgere. Cred că în clipa aceea Mary-Frances și-a dat seama că fata moartă putea fi *ea*. Pentru că bărbatul care o bătuse pe *ea* era Alec Sinclair, și acela era motivul pentru care dispăruse așa brusc.

— Nu am fost acolo, Vera. Nu pot să-ți spun.

Bradford se foi din nou pe scaunul incomod.

— Însă pot să-ți spun asta: dacă încerci s-o acuzi pe Mary-Frances, John o să depună mărturie în locul ei. Preferă să-și petreacă restul zilelor la răcoare decât să-i fie trimisă femeia la judecată.

Vera se gândi că avusese dreptate în privința lui John Brace: era un romantic incurabil, de-a dreptul siropos. În clipa aceea se stinseră luminile.

Capitolul 47

Bradford se sperie mai tare decât Vera de întunericul brusc. Ea știa că mereu când bătea un vânt mai puternic se lua curentul. Între cele două case era un cablu defect pe care compania electrică promisese că o să-l repare, însă nu o făcuse niciodată. Vera se îndreptă bâjbâind către ușa din față și văzu că și ferma lui Jack și a Joannei rămăsese fără lumină. Problema urma să se rezolvă abia de dimineață, iar până atunci existau lumânări și o lampă Tilley. Lumânările erau încă în niște farfurii pe pervaz, rămase de ultima oară când căzuse curentul, iar detectiva găsi și câteva chibrituri într-o cutie. După ce aprinse lumânările, văzu că Bradford nu se mișcase. Scosese un ușor zgomot speriat, după care înghețase. Lampa Tilley era pe pervaz și imediat începu și aceasta să lumineze, după ce Vera îi aprinse fitilul și acționase mânerul de alamă.

Bradford se aplecă în față imediat ce femeia se așeză la loc. Avea chipul luminat pe-o parte de lumina roșatică a focului, iar pe cealaltă de cea albicioasă a felinarului. Își pregătise replicile în timp ce detectiva își făcuse de lucru.

— Nu ți se pare că totul s-a terminat bine, Vera? Nimic n-o s-o aducă înapoi pe față, iar bărbatul care a ucis-o e, la rândul lui, mort. John Brace e bolnav și așteaptă eliberarea condiționată. Lasă-l să-și petreacă ultimii ani ai vieții cu iubita lui.

Când spusese cuvântul „iubita”, în tonul lui Bradford se strecurase o notă de ironie.

Vera se gândi la cu totul altceva pentru o clipă.

— Tu ai iubit vreodată pe cineva?

Bărbatul râse scurt, aproape înecându-se, fiind uimit de întrebare, însă până la urmă răspunse.

— Cu siguranță nu pe nevastă-mea. Toată chestia cu căsătoria a fost un dezastru de la bun început. L-am iubit pe Hector, mentorul și bunul meu prieten.

Bradford adoptă un ton cât mai sincer.

— El ar fi știut ce era de făcut într-o astfel de situație. Ar fi lăsat lucrurile așa cum sunt.

Verei îi venea să-i spună să termine cu prostiile și că nu-i păsa nici cât negru sub unghie ce-ar fi făcut Hector. Însă avea lucruri mai importante de

discutat.

— Și cu fiica ta cum rămâne? De ea îți pasă? Până la urmă i-ai dat pe mână librăria din Bebington.

— Ah, mă gândeam eu că trebuie să știi de Felicity.

Râse din nou scurt.

— E posibil ca Hector să-ți fi subestimat intelectul, totuși.

Urmă un moment de tăcere, timp în care detectiva putu să distingă fâșâitul înfundat al lămpii și vântul care bătea în continuare la fel de tare.

— Știi că n-am cum să las lucrurile așa. Tu și Hector ați greșit ani întregi, crezând că e o mișcare deșteaptă să încălcați regulile. Să furați ouă. Să faceți trafic cu păsări rare.

— Erau reguli stupide.

În ton i se citea amuzamentul. Parcă vorbea cu un student mai puțin dotat.

— Nu despre asta e vorba, nu? Poate că tu crezi asta. Poate chiar ai dreptate. Însă legea contează. Toți oamenii mici pe care-i disprețuiești atât de tare trebuie să o respecte, la fel și tu. La fel și eu.

Detectiva îl privi.

— Pe lângă asta, mai e și Gary Keane. E imposibil să trec treaba asta cu vederea.

Proful nu răspunse. Rămase cu coatele pe genunchi, uitându-se la covorașul de pe pardoseala de piatră.

— Așa că îmi continui povestea, bine? Hai să ajungem în prezent. Tu și Sinclair ați creat un mic monstru în persoana lui Gary Keane, l-ați transformat dintr-un băiat rău care se pricepea la aparate electronice și calculatoare în cineva cu pretenții. A avut chiar și îndrăzneala să iasă cu fiica ta, nu-i așa? Draga de Felicity. Știai că avea magazinul chiar pe Anchor Lane atunci când ai făcut librăria?

— Ținusem legătura. De pe vremea Pescărușului. Uneori era folositor. Căutam un spațiu, iar el știa asta. Felicity voia musai o librărie. Avea nu știu ce vis naiv să aducă literatura aproape de mase. Nici prin cap nu mi-a trecut că ei doi aveau să se înțeleagă așa de bine.

— Însă nu de asta l-ai ucis, nu-i așa, Profule?

Îi folosea porecla pentru că acolo, în casa lui Hector, părea mai potrivit.

— L-ai ucis ca o favoare pentru vechiul tău amic, John Brace. Asta fiindcă Gary încerca un mic șantaj. Poate se gândea că Felicity o să-l ia mai în serios dacă avea niște bani la teșcherea. Poate că îi păsa atât de tare de ea

încât nu-și dădea seama că juca un joc periculos încercând să stoarcă bani de la cel mai bun prieten al tatălui ei.

— Îți dai seama că nu poți dovedi nimic din toate astea?

— Ah, iarăși iese la suprafață aroganța. Ai mereu impresia că ești mai deștept decât noi toți. Ți-a fost dezavantajul. Nu ești atent la detalii. Spre exemplu, ai lăsat un mesaj vocal pe telefonul lui, după care ai rămas prin zonă, așa încât un martor cu memorie bună își poate aminti că erai la scena crimei.

Se bucură că îl lăsase fără replică.

— Lasă-mă să văd dacă m-am prins.

Vera îi zâmbi cu toți dinții.

— Vreau să-mi dau seama dacă mă apropii de istețimea ta. Gary știa că trupul de la St. Mary nu era al lui Mary-Frances Lascuola – el era cel care îi crease noua identitate – și credea că știe și cum s-o dovedească. Patty avea un medalion cu o șuviță de la mama ei. În zilele noastre, toată lumea a auzit de ADN. Cheia magică prin care se elucidează orice crimă. Glonțul de argint. Gary a intrat prin efracție când Patty era plecată și a luat medalionul, după care l-a amenințat pe John Brace că urma să-l folosească în caz că nu plătea. Astfel, am fi aflat că era extrem de probabil ca Mary-Frances să fie în viață. De fapt, nici n-am avut nevoie de ADN ca să ne dăm seama că al doilea trup găsit era al cu totul altei persoane. Însă după ce Gary a început să facă presiuni tot mai mari, John te-a contactat și ți-a cerut ajutorul. Încă e îndrăgostit după atâția ani; după cum ai spus chiar tu, ar fi în stare de orice ca s-o protejeze pe Mary-Frances. Așa că a apelat la un prieten. Iar tu, ca un gentleman, ai spus că-l vei ajuta. Era vorba de onoare.

Vera spera ca bărbatul să-i simtă ironia din ton. Focul aproape se stinsese, însă nu mai puse lemne sau cărbuni. Povestea ei se apropia de final. Era obosită și se bucura că în curând totul avea să se sfârșească.

Se întoarse cu fața la Bradford.

— Gary habar n-avea ce urma să pățească atunci când l-ai rugat să vă vedeți, nu-i așa? Credea că o să bateți palma, era flatat că veneai până la el acasă, că îl tratai ca pe egalul tău. Tatăl prietenei lui sofisticate. A cumpărat un vin bun și a făcut ordine în apartament. Însă tu l-ai înjunghiat cu propriul cuțit de bucătărie și l-ai lăsat acolo, sângerând. Presupun că tu ai făcut asta, nu? Nu Mary-Frances. Probabil i-ai spus să rămână afară, să țină de șase.

Vera făcu o pauză.

— Trebuie să recunosc: a fost o acoperire bună. Un cuplu de vârstă a

doua care trebuia în grădina publică. Cine să-i bănuiască de crimă? Te-ai distrat făcând pe soțul lui Mary-Frances? Ai simțit puțină adrenalină? Trebuie să te fi șocat puțin sergentul meu care a venit să-ți pună întrebări. Te așteptai ca trupul lui Gary să fie găsit abia a doua zi de dimineață. Iar voi doi ați fost mereu anonimi. Misterioși, imposibil de găsit. Asta până când sergentul meu a tipărit o fotografie cu tine la cine știe ce eveniment literar simandicos și și-a dat seama că tu erai cel cu care vorbise în Anchor Lane în seara în care murise Gary Keane. Iar asta a declanșat o altă amintire: o poză nereușită cu persoana care se ocupă de instruirea deținuților, lipită pe peretele din camera de așteptare de la închisoarea Warkworth. Hope Lethbridge, alias Mary-Frances Lascuola. Tipa care încearcă să schimbe și mai multe vieți. Femeia care s-a apropiat cât a putut de mult de bărbatul pe care-l iubea.

— Vera, îți dai seama că n-o să poți convinge pe nimeni la proces. Suntem oameni respectabili, iar jurații sunt mereu impresionați de intelectualii din clasa de mijloc. Nu există dovezi.

— Dragă, nu-i treaba mea să-i conving pe jurați. Asta ține de procurori. Treaba mea e să ajungeți la judecată, iar pentru asta cred că am dovezi cu vârf și îndesat.

Vera își simțea gâtul uscat de cât vorbise și simți cum i se închid ochii. Se întrebă dacă puteau să doarmă puțin înainte să-l aresteze și să-l ducă la secție. Se gândi că el avea, cel mai probabil, dreptate, și că jurații aveau să-i achite pe amândoi, însă cumva conta mai puțin decât să știe adevărul.

Probabil că ațipise o clipă, pentru că nu-și dădu seama că Bradford se ridicase decât după ce acesta aruncă după ea cu lampa Tilley. Se feri instinctiv, iar aceasta abia îi rată capul, spărgându-se în schimb pe jos. Covorașul se aprinse pe loc, flăcările îl cuprinseseră în întregime. Draperiile lungi ajungeau până la el; trebuiau scurtate încă de pe vremea când Vera era mică, iar în câteva secunde fură cuprinsă de vâlvătaie. Apoi văzu că partea de jos a pantalonilor lui Bradford luase foc. Vera alergă în bucătărie, umplu un lighean cu apă și se întoarse în camera de zi. Bărbatul nu făcuse nicio încercare de a stinge focul, nu se mișcase de lângă centrul flăcărilor. Rămăsese pe loc, ca ținut, cu brațele puțin depărtate de trup, în timp ce flăcările îl consumau. Nu scotea niciun sunet. Doar chipul schimonosit îi arăta durerea, iar Vera știa că imaginea avea să-i rămână întipărită în minte pe veci. Detectiva aruncă apa pe el, dar știa că n-avea rost. Nu se putea apropia îndeajuns, iar lichidul abia dacă îl atinse. Era un sacrificiu, ultimul

lui mare gest de prietenie.

La ușa din față se auziră bătăi, iar Vera fugi către ea.

Capitolul 48

— Ceea ce nu înțeleg eu, spuse Holly, este de ce Brace ți-a spus de la bun început despre Robbie Marshall. De ce și-a asumat un asemenea risc? Chiar dacă își făcea griji în privința lui Patty, mai erau și alți oameni la care putea să apeleze ca să stea cu ochii pe ea.

Se aflau în Whitley Bay și se plimbau pe faleză. Vera le promisese celor din echipa ei o zi liberă, le luase *fish and chips*, iar atunci mâncau înghețată și priveau marea. Se simțea neobișnuit de calmă. Ancheta se terminase. Avea una dintre încheieturi încă bandajată fiindcă se arsese în timp ce ieșea din casă, însă atâta lucru nu o oprea să țină în mână cornetul rece și crocant, plin de înghețată. Mușcă din glazura de ciocolată.

— Pentru că știa că oricum aveau să fie descoperite cadavrele și voia să controleze modul în care se aflau veștile. Mereu a fost obsedat de control. Ura faptul că era la zdup, neajutorat, nevoit doar să privească. Faptul că eu am fost cea care s-a dus să le vorbească deținuților a fost ca un semn pentru el. A crezut că o să reușească să ne convingă că al doilea cadavru era ai lui Mary-Frances.

Vera făcu semn cu capul către Insula St. Mary.

— Odată ce începe construcția noului și mirificului restaurant, o să înceapă să sape tot soiul de șanțuri pentru canalizare și fundație. Brace nu credea că trupurile aveau să mai rămână ascunse mult timp. A luat-o înainte ca să ne convingă că acolo era îngropată Mary-Frances. Credea că rămășițele erau atât de degradate, că n-am fi putut s-o identificăm. De când stă el la răcoare, tehnologia a mai avansat. Povestea lui cum că știa de un singur cadavru îngropat acolo era o prostie; știa foarte bine că urma să dăm și de al doilea. Spera să ne convingă definitiv că Mary-Frances murise.

— Nu sunt convins că noul restaurant va mai fi construit.

Charlie își mâncase înghețata rapid, mușcând din ea înainte să apuce să se topească și să-i curgă pe bărbie.

— Deși consiliului local i-a convenit să se gudure pe lângă Sinclair, nu toată lumea avea habar de trecutul lui. Amicul meu jurnalist de la BBC crede că are destule dovezi despre legătura lui Sinclair cu găștile din Glasgow încât să-i facă să se gândească de două ori. Iar dacă proiectul se va derula, totuși, cu siguranță că asta nu se va întâmpla curând.

— Ce se va întâmpla cu Mary-Frances? întrebă Joe.

Vera dădu din umeri.

— Nu vorbește. Am impresia că nu-i pasă așa mult de ea. Înțelege cum merge treaba prin închisori. A lucrat în închisoare de când a terminat facultatea la Durham. Dar vrea să-l sprijine pe Brace. Vrea să-i stea alături în timpul suferinței. Cei de la procuratură nu cred că au destule dovezi. Sunt sigură că ea l-a ucis pe Marshall. Chiar dacă Judith era băgată până-n gât în șmecheriile lui Sinclair, despre Brace avea dreptate. Nu era în stare să-și ucidă prietenul. Dacă Mary-Frances nu mărturisește, crima e imposibil de dovedit după atâta vreme. Și, în ciuda faptului că a fost implicată în moartea lui Keane, nu cred că ea e cea care l-a ucis. Profu' Bradford a fost făptașul, iar acum și el e mort.

Vera făcu o pauză.

— Știați că ține cursuri de alfabetizare la Shaftoe House? A avut grijă să nu fie niciodată acolo în aceeași zi cu Laura Webb.

— E o femeie bună, spuse Joe.

Vera căzu pe gânduri. Putea fi o criminală o femeie bună? Poate că da. Dar, după cum îi spusese lui Bradford, nu ea trebuia să decidă așa ceva. Ea trebuia doar să aibă grijă ca legea să nu fie încălcată. Începură să meargă agale spre mașini.

— Ce o să faci în legătură cu casa?

Se părea că în acea zi Holly era responsabilă cu întrebările dificile. Ea era cea care o aducea pe Vera cu picioarele pe pământ. La momentul respectiv, detectiva stătea la Jack și Joanna, într-o cameră de rezervă, fiind răsfățată în fiecare dimineață cu ceaiul servit la pat, iar seara cu mâncare ca lumea.

— Cu banii de asigurare, ai putea s-o dăruie și să-ți faci ceva mai confortabil.

Tot Holly vorbise, insistentă ca întotdeauna. Ea refuzase înghețata. Pășea alături de ei, agitată din pricina mersului lor lent și stând cu mâinile în buzunare.

— Sau ai putea să te muți undeva mai aproape de civilizație.

Vera clătină din cap. Avea gura plină de înghețată de vanilie. Bradford avea dreptate. N-o să părăsească dealurile niciodată.

— Nu mi-am plătit asigurarea. Jack a spus că o poate petici.

Își zise că locuința lui Hector fusese întotdeauna suficient de confortabilă pentru ea.

Capitolul 49

John Brace era în capela de la închisoarea Warkworth. Se tot foise în scaunul cu rotile, dându-se înainte și înapoi, agitându-se. Își impuse să stea locului. Paznicul îl dusese acolo fiindcă îi spusese că avea nevoie de niște timp de unul singur. Prietenul lui cel mai bun era mort, ucis într-un incendiu. Nu putea suporta ideea de a sta alături de ceilalți deținuți. Nu atunci. Paznicul avea un puști cu probleme comportamentale, iar Brace îi dăduse bani ca să meargă la un psiholog care făcuse minuni. Paznicul îl ducea la capelă în cele mai multe nopți. De fiecare dată găsea altă scuză, însă nimeni nu-și băga nasul.

Întâi auzi cheile, își imaginează cum sunt scoase din borsetă, apoi cum se întorc în broasca de la ușa capelei. Se gândi că poate era capelanul și se pregăti mintal pentru vorbele lui de compasiune și respirația urât mirositoare. Cel mai bine era să ai așteptări cât mai reduse. Însă ea era cea care venise. Era la fel de suplă și stătea la fel de drept, iar Brace vedea aceeași frumusețe care-l atrăsese prima oară. Purta pantaloni negri și o cămașă neagră, iar în urechi avea niște cercei sub formă de păsări. Se uită la ei și se gândi că erau noi. Aveau formă de rândunică de mare sau de pescăruș. Părul îi era aproape la fel de scurt ca al lui și era grizonat. Renunțase la orgoliu și nu se chinuise niciodată să și-l vopsească.

Îngenunche lângă el și îl luă pe după umeri.

— Of, dragul meu! Credeai că o să mă țină la secție? Să mă țină în arest? Nu, s-a terminat totul. Acuzațiile au fost retrase. Nu au destule dovezi. Te-ar putea acuza pe tine, firește, dar ce rost ar avea?

Ea nu se prefăcuse niciodată că el n-ar fi fost bolnav și că avea să-și revină. Brace își dădu seama că femeia tremura. Era nespus de bucuros s-o vadă. Urma să-și petreacă restul zilelor acolo, dar cu ea alături.

Capitolul 50

Patty Keane era în fața închisorii Warkworth. Era aproape întuneric, iar vântul tot bătea puternic, în rafale. Se gândi iarăși la copii. Cei de la Serviciile sociale găsiseră pe cineva care să stea cu ei câteva ore și spera să nu-i dea bătaie de cap persoanei respective. Lângă ea stătea Vera. Mare și liniștită. O ușă îngustă din marea poartă de lemn se deschise, iar pe ea ieși o siluetă mică. Părea să fie la sute de kilometri distanță, însă le văzu cum o așteptau sub felinarul de la capătul parcurii și porni direct către ele. Pe măsură ce femeia se apropia, Patty văzu că purta cercei de argint care străluceau în lumină.

Când mai era doar o mică distanță între ele, Mary-Frances Lascuola se opri locului, nesigură.

— Îi e frică, spuse Vera. Crede că poate nu vrei s-o vezi. Că poate o urăști.

Rostise cuvintele atât de încet, încât vorbele aproape îi fură acoperite de vânt, iar Patty crezu că poate doar și le imaginase.

Femeia rămase locului în continuare, așa că Patty merse ea într-acolo. Rămaseră la distanță de numai un metru. Vera dispăruse în umbră. Apoi Mary-Frances ridică mâna și o mângâie pe Patty pe obraz.

— Patricia... Fata mea frumoasă...

Mulțumiri

Un roman este un efort mai colaborativ decât admitem de obicei. Mulțumesc tuturor celor care l-au ajutat să ajungă cititorilor: Sara Menguc și co-agentii săi, în special Moses Cardona de la John Hawkins and Associates din New York City, tuturor celor de la Pan Macmillan. În special minunatului meu editor Catherine Richards și echipei de la Minotaur.

Cu mențiuni speciale, Marcia Markland, Sarah Melnyk și Martin Quinn. Maura Brickell este mult mai mult decât un publicist și nu sunt foarte sigură ce aş face fără ea.

Profesorul James Grieve și-a petrecut o mare parte din timpul său prețios explicându-mi despre oase. El și Nicola au devenit mari prieteni și dacă greșesc în privința științelor naturii, sper să mă ierte.

Vera este la fel de cunoscută pe ecran ca pe pagina de acum și sunt recunoscător distribuției și echipei dramaturgiei TV care mi-au adus personajul la un public mai larg. Mulțumiri speciale se datorează Brendei Blethyn, magnifica actriță care a devenit Vera mea.

Și ca întotdeauna lui Tim, care gătește cel mai bun curry și mă susține constant.

Nota Autorului

Aceasta este o operă de ficțiune și, deși cititorii din nord-estul Angliei vor recunoaște Insula Sfânta Maria – și s-ar putea să-și amintească Golful Whitley pe vremea clubului de noapte Spanish City and Idols – vor ști că Pescărușul nu a existat niciodată. Sunt mândră că locuiesc în oraș și, dacă ocazional îl descriu ca fiind puțin ponosit, asta nu înseamnă că îl iubesc – cu atât mai puțin. Planurile de regenerare a coastei trebuie aplaudate; dezvoltatorul ticălos Gus Sinclair este o figură a imaginației mele și nu are nicio relație cu niciunul dintre oameni – voluntari, consilieri sau oameni de afaceri și femei – care luptă pentru a oferi orașului meu un viitor mai prosper. Mă lupt cu tine în felul meu și sper că – urmare a cărții, mai mulți oameni ne vor vizita și vor cunoaște Golful Whitley singuri.

ANN CLEEVES

pescărușul

„Își aducea aminte de obsesia comună care îl făcuse să-și piardă slujba și care îl împinsese, în cele din urmă, în acel loc de coșmar, departe de una dintre puținele persoane care avuseseră vreodată nevoie de el. Între timp, o mai văzuse pe femeia asta, firește, însă aceea era amintirea care stăruia. Și simți un fir de speranță, o idee, șansa unei evadări. Apariția nou-venitei era aproape de domeniul miracolului. Nu era credincios, însă din când în când, acolo în capelă, se rugase cerând intervenția divină, iar în acea clipă i se păru că rugăciunile îi fuseseră ascultate. Pentru că în fața lui era Vera Stanhope, fiica inspectorului de poliție Hector. Iar el avea informații de dat la schimb.”

Ann Cleeves - *Pescărușul*

„Mi-a plăcut la nebunie *Pescărușul* – pur și simplu îmi amintește de ce Ann Cleeves e una dintre scriitoarele mele preferate de *mystery*! Mă bucur să aflu mai multe despre Vera de la o carte la alta, iar *Pescărușul* prezintă amănunte noi despre una dintre cele mai complexe și simpatice detective.”

Louise Penny

„Niciodată la modă, supraponderală, arțăgoasă, singură și fără să-i pese cătuși de puțin ce cred alții despre ea, Vera Stanhope e unul dintre cei mai buni detectivi din lume.”

Winnipeg Free Press

„O ador pe Vera, care e un fel de încrucișare între Miss Marple și Columbo... Mai vrem, vă rog!”

Crime Fiction Lover

CRIME SCENE PRESS

- {1} Aripa închisorii rezervată deținuților în vârstă sau cu dizabilități (*n. trad.*).
- {2} Combustibil din Marea Britanie colorat roșu, destinat exclusiv utilizării în agricultură; are un preț redus, taxele fiind mai mici pentru el (*n. trad.*).
- {3} Autoare britanică de cărți pentru copii (*n. trad.*).
- {4} Maree care coincide cu Luna nouă sau plină (*n. red.*).
- {5} Colecție de romane siropoase din Marea Britanie (*n. trad.*).
- {6} Speranță (*n. trad.*).